

Trả Ta Kiếp Này

Contents

Trả Ta Kiếp Này	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	26
8. Chương 8	32
9. Chương 9	39
10. Chương 10	45
11. Chương 11	49
12. Chương 12	54
13. Chương 13	59
14. Chương 14	64
15. Chương 15	68
16. Chương 16	75
17. Chương 17	80
18. Chương 18	86
19. Chương 19	92
20. Chương 20	97
21. Chương 21	103
22. Chương 22	109
23. Chương 23	115
24. Chương 24	121
25. Chương 25	127
26. Chương 26	133
27. Chương 27	138
28. Chương 28	144
29. Chương 29	150
30. Chương 30	156
31. Chương 31	162
32. Chương 32	168
33. Chương 33	174
34. Chương 34	179
35. Chương 35	185
36. Chương 36	190
37. Chương 37	196
38. Chương 38	203
39. Chương 39	209
40. Chương 40	216
41. Chương 41	223

42. Chương 42	228
43. Chương 43	234
44. Chương 44 End	237

Trả Ta Kiếp Này

Giới thiệu

Có những thứ chỉ khi bản thân đói mềm mới thưởng thức nổi vị ngon của nó, cũng giống vậy, có nhữ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tra-ta-kiem-nay>

1. Chương 1

Chương 1: Thiếu niên áo trắng

“Tiểu Ngân, đi xem thử một chút.”

“Vâng”. Ta đáp.

Tuyết đã phủ một lớp dày, gió lạnh ùa về từng cơn, tiếng bước chân nặng nề vang lên. Chàng thiếu niên áo trắng vùi trong đồng tuyết kia khoác áo choàng lông cáo, thắt lưng vàng kim, đeo ngọc bội Bạch Ngọc Lan, máu trên người dường như đã đóng băng, cánh môi thâm thành màu tím nhạt.

Ta kiểm tra hơi thở của hắn, lớn tiếng bẩm báo: “Tiểu thư, người này chỉ ngất đi thôi.”

Tiểu thư trước giờ là người từ bi nhân hậu, bèn nói:

“Đưa người đó lên đây đi.”

Ngày gió tuyết thế này, trên đường không một bóng khách lữ hành, nếu chúng ta không cứu hắn, chỉ sợ hắn sẽ bỏ mạng trong băng tuyết ngập trời. Phu xe A Mộc và ta cùng nhau dìu thiếu niên kia vào xe. Tiểu thư còn chưa xuất giá, cô nam quả nữ vốn không ổn, nhưng cũng đành vậy.

“Mau lên đường thôi.” Ta leo lên xe ngựa, ngồi bên cạnh A Mộc thúc giục. Khẽ hà hơi cho ấm tay, đằng xa mây đen đã kết thành từng cụm, nếu không gấp rút lên đường e lại phải ngủ ngoài trời băng tuyết này một đêm.

“Xuất phát!” Xe ngựa lắc lư chạy về phía trước. Đi nửa ngày đường, cuối cùng chúng ta cũng tới Lịch Thành.

Thái thú Lịch Thành thân chinh ra đón tiểu thư. Tiểu thư chính là khuê nữ của Thượng thư đương triều, cháu ruột của đương kim Hoàng hậu. Ca ca của tiểu thư Mộ Thiếu Bạch cũng đang ở đây.

Cuối cùng cũng tới được một nơi ấm áp hơn, ta theo tiểu thư đến phủ đệ của thiếu gia. Về mặt thiếu gia sủng ái mang theo vài phần bất đắc dĩ. “A Âm, muội lại bước bình rồi.”

Tiểu thư nũng nịu cười nói: “Ca ca, muội tới tìm huynh không được sao?”

Thiếu gia bất đắc dĩ lắc đầu: “Muội đã nói với phụ thân hay chưa?”

Tiểu thư khẽ lè lưỡi tinh nghịch.

Thiếu gia thở dài một hơi, “A Âm, muội không thể cứ mãi bướng bỉnh như vậy. Thế tử của Trình Hầu gia có gì không tốt? Vì sao muội hết lần này đến lần khác không chịu gả cho hắn?” Lần này là tiểu thư đào hôn.

Tiểu thư tháo đôi bao tay lông chồn, cầm cốc trà nóng, nói: “Ca ca, muội không thích hắn.”

“Lại làm loạn rồi, có thích hay không muội có thể quyết định sao? Nếu phụ thân đã chấp nhận hôn sự với nhà họ Trình, muội có trốn đến nơi này tìm ta nương tựa cũng vô ích. Ngày mai ta sẽ cho người hộ tống muội trở về.”

“Ca... ” Giọng tiểu thư có chút tức giận.

Thiếu gia yêu chiều đi đến bên cạnh, nhẹ vuốt mái tóc dài của tiểu thư, “A Âm, muội lớn như vậy rồi, cũng nên hiểu chuyện một chút. Hôn sự không phải muốn bỏ là bỏ, muội như vậy, phụ thân và ca ca biết phải làm sao?” Ta cách thiếu gia khá gần, trên cơ thể người dường như cũng vương khí lạnh của băng tuyết, khí lạnh này buốt giá mà lại như thoang thoảng một mùi hương nhàn nhạt mơ hồ, lòng ta khẽ rung động, không dám nhìn chàng.

“Được rồi.” Thiếu gia nhẹ giọng: “A Ngân, trước hết đưa tiểu thư về phòng nghỉ ngơi đã.”

“Vâng.”

Thực ra ta đã sớm biết tiểu thư dù chạy đi tìm thiếu gia hậu thuẫn cũng chẳng ích gì. Tiểu thư lớn lên trong khuê phòng đương nhiên không biết nhân thế phức tạp, đâu thể muốn gì làm nấy. Nhưng khi tiểu thư bàn kế hoạch trốn đi, ta chỉ phản đối một hai lần đã dễ dàng bị nàng thuyết phục.

Thực ra, ta cũng có chút dụng ý riêng.

Mà dụng ý này chính là thiếu gia.

Rong đuổi trên đường suốt mấy ngày, tiểu thư mệt mỏi rã rời. Ta hầu hạ nàng nghỉ ngơi xong liền sang khách phòng xem vị công tử được chúng ta cứu trên đường.

Có chần bông lò sưởi, hơn nữa lại được đại phu điều trị, sắc mặt thiếu niên có vẻ khá hơn nhiều, nhưng vẫn im lặng ngủ say như cũ.

Trong nhân gian thường lưu truyền vô số những câu chuyện tài tử giai nhân. Thiếu niên này thoát nhìn y phục tôn quý, khuôn mặt anh tuấn, khí phách vô cùng. Ta bất giác nghĩ thầm có khi nào lần bỏ trốn này của tiểu thư lại bắt đầu ột mối nhân duyên?

Khuê danh tiểu thư là Mộ Thiên Âm, mỹ nhân nổi danh của Đại Hòa. Trong thiên hạ lan truyền tin đồn rằng, đời này không quá năm người có sắc đẹp sánh ngang được với nàng.

Thấy thiếu niên ngủ say, ta bèn đóng cửa lui ra ngoài.

A Mộc chờ sẵn ở cửa, “Hắn không sao chứ?”

Ta khẽ lắc đầu.

A Mộc nói: “Ha ha, vậy là tốt rồi.”

Lần này là A Mộc bị ta sống chết ép ra ngoài, khi trở về chắc chắn không tránh khỏi bị phạt. Nghĩ hần vì mình mà chịu thiệt thòi như vậy, ta thấp giọng nói: “Cảm ơn huynh, A Mộc.”

“Không có gì.” A Mộc xuề xòa, một lúc sau lại nhìn ta chằm chằm, nói: “Tiểu Ngân, Vương quân gia nói chờ ta đủ hai mươi tuổi sẽ cho xuất phủ. Ta đã để dành được hai mươi lượng bạc, qua mấy tháng sẽ đến nhà nàng bàn chuyện hôn sự.”

Trong lòng ta đương nhiên biết rõ tình ý hắn dành ình, nhưng khóe miệng chỉ khẽ nhếch lên.

Lúc này thiếu gia đi đến, ta lập tức xoay người hành lễ, “Thiếu gia.”

“Ừ. Tiểu thư ngủ rồi chứ?”

“Vâng.” Lòng ta bỗng nhiên trở nên cuống quýt, bởi ánh mắt thiếu gia đột ngột nhìn về phía mình. Ta chỉ cảm thấy trái tim như bị một sợi dây thừng thắt chặt, chỉ chút nữa thôi là có thể vỡ tung, “Lần này là người đưa tiểu thư bỏ trốn.”

Giọng nói của thiếu gia tỏ ý không hài lòng, ta lập tức quỳ xuống: “Nô tỳ biết tội.”

Ánh mắt thiếu gia khẽ dời về phía bầu trời xa, thản nhiên nói một tiếng “Thôi” rồi quay người bỏ đi.

Ta nhìn bóng lưng thiếu gia xa dần.

Tiểu Mộc lại nói khẽ bên tai ta: “Thiếu gia bỏ qua cho chúng ta nhưng lão gia thì sao? Chịu phạt bị thương còn phải mất tiền mời đại phu ấy.”

Ta vốn không thích thói dài dòng của A Mộc, lúc ra đi đã biết trước kết cục rồi, bây giờ có nói liệu còn ý nghĩa gì?

Cuối cùng A Mộc bị quản sự nơi này gọi đi. Đến bên miệng giếng, ta khẽ nhìn khuôn mặt đang phản chiếu dưới làn nước trong chậu gỗ.

Ta mặc chiếc váy thô cũ kỹ màu đỏ, tóc vấn cao thành hai búi, được gài lại bằng đôi trâm hoa bạc tiểu thư ban thưởng, có như vậy nhìn ta mới không giống một mớ giẻ lau cũ. Nhan sắc lại chẳng có gì nổi bật, đừng nói là tiểu thư, các nha hoàn trong phủ cũng xinh đẹp hơn ta rất nhiều.

Vào phủ đã bốn năm, thiếu gia chỉ nhìn ta đúng sáu lần.

Ta thở dài, có những thứ là trời sinh, vĩnh viễn chẳng thể nào thay đổi.

Đêm hôm ấy, thiếu niên kia cuối cùng cũng tỉnh.

©STE.NT

Tiểu thư rất vui mừng, lúc còn ở trên xe ngựa ta đã nhận ra nàng vẫn nhìn chăm chăm vào thiếu niên này. Hẳn so với Trình công tử kia ưa nhìn hơn nhiều. Ta cũng đã gặp nhiều người, nhưng ngoại trừ thiếu gia thì chưa thấy ai anh tuấn như vậy.

Quả thật có thể dùng từ “khôi ngô xuất chúng” để hình dung.

Ta không biết chữ, thành ngữ này là tiểu thư dạy.

“Nơi này là...” Thiếu niên bị thương nặng chưa lành, chỉ có thể miễn cưỡng chống người ngồi dậy. Chóp mũi hần cao thẳng, cánh môi hơi mím lại, đôi mắt có phần sắc sảo tinh tường, mặc dù cơ thể đang bị thương nhưng hần toát ra một thứ khí chất làm người ta cảm giác không hề dễ đối phó.

Giọng nói của tiểu thư rất êm tai: “Chàng tỉnh rồi, đây là Lịch Thành, chàng ngất xỉu trên đường, là ta cứu chàng.”

Dường như thiếu niên đang cố nghĩ lại, nhưng có vẻ nghĩ không ra, chỉ nói: “Đa tạ ơn cứu mạng của cô nương.”

Tiểu thư nở nụ cười, giống như một đóa sen nở rộ trên mặt nước trong veo, e ấp theo từng cơn gió thoảng. Cho dù có biểu hiện thế nào, nàng vẫn đẹp như vậy, nếu không phải ta đã nhìn quen thì chắc hẳn cũng phải si dại hồi lâu.

Hình như vết thương của thiếu niên kia rất nặng, gắng gượng một lát lại nằm xuống. Tiểu thư đắp chăn cho hắn, nói: “Chàng cứ nghỉ ngơi trước đã.”

Thiếu niên kia gật đầu, nhắm mắt dưỡng thần.

Ta theo tiểu thư đi ra, khẽ đóng cửa lại. Tiểu thư đứng ngoài thất thần hồi lâu. Ta không rõ tiểu thư suy nghĩ điều gì, nàng rất thích đọc những câu chuyện tình yêu nam nữ, lúc này, một đóa hoa mai rơi xuống, khẽ đậu trên vai nàng.

Hoa mai mang theo hơi lạnh, tiểu thư cầm lấy khế cất tiếng: “Tiểu Ngân, người nói xem đây có phải là số mệnh không?”

Số mệnh là gì?

Trở lại thấp sáng căn phòng u tối, không gian quanh quẽ chỉ còn lại mình ta.

Lúc phụ thân bán ta vào Mộ phủ có xoa đầu ta nói: “Ngân nhi, đừng trách cha, đây là số mệnh của con.”

Mẫu thân lâm trọng bệnh ho ra máu, lúc không có tiền chữa trị, nằm trên giường nói: “Đây là số mệnh...”

Ta nhìn nha hoàn cùng mình vào phủ, vì trộm một cây trâm vàng của phu nhân mà bị đánh đòn, toàn thân đầm máu, lúc hấp hối nói: “Vì sao số mệnh ta lại khổ như vậy... Vì sao ông trời không có lấy một chút công bằng?”

Ông trời có bao giờ công bằng? Hoặc là chỉ mình người cảm thấy không công bằng?

Ta thường xuyên nghĩ đến rất nhiều vấn đề khó lý giải, trong màn đêm cứ thế lẳng lặng suy tư. Không nghĩ ra vẫn tiếp tục nghĩ, cho đến khi thông suốt lại thắc mắc một vấn đề khác.

Chuyện của tiểu thư ta cũng nghĩ thật lâu.

Sau đó rút ra kết luận: Ta không biết cái gì gọi là số mệnh, ta chỉ biết rằng, đây là cuộc đời mình.

Ta chết thì là ta chết, ta sống thì là ta sống, chẳng có gì đáng ngại.

Rốt cuộc tiểu thư cũng tìm được cách để thiếu gia cho nàng lưu lại mấy ngày, thương tích của thiếu niên kia dần dần cũng khá hơn.

Ta đem thuốc cho hấn.

Hấn yếu ớt nằm trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ta rất hiếm khi nhìn thấy người thế này, tò mò đánh giá khí chất tôn quý trên người hấn, cũng tò mò dò xét muện phiền hấn che giấu nơi đáy mắt.

Hấn nói: “Ta đã ở đây bao lâu?”

“Mười ngày.”

“Hôm nay ngày mấy?”

“Mồng Tám tháng Chạp.”

“Nơi này là Thái phủ, vậy tiểu thư các người là ai?”

Ta đặt thuốc vào tay hấn, hấn ngửa đầu uống cạn một hơi. Nhận lấy chiếc bát không, ta nói: “Tiểu thư nhà chúng ta là thiên kim của Mộ Thượng thư đương triều.”

Thiếu niên vẫn như vậy, vui giận không rõ. Mộ Thượng thư là đại thần trong triều, là em trai Hoàng hậu nương nương. Hai chữ “Hoàng hậu” này rơi vào tai những người bình thường như chúng ta không khác gì tảng đá nặng ngàn cân, có thể xuyên qua màng nhĩ đâm nện thẳng vào tâm trí.

Một hồi yên lặng trôi qua.

“Nơi này cách kinh thành bao lâu?”

“Nếu đi xe chắc tầm năm ngày, cưỡi ngựa thì không rõ.” Ta thành thực trả lời.

Nhìn hấn trầm ngâm, ta liền đem thuốc ra ngoài.

Ta cảm thấy hấn có gì đó như bài xích nơi này, cũng không muốn người khác nhìn thấy mình.

Bấm lại chi tiết tình hình của thiếu niên cho tiểu thư, nàng lại có chút rầu rĩ. Nghe nói Trình công tử kia đang trên đường chạy đến đây. Từ lần đầu tiên Trình công tử nhìn thấy tiểu thư đã không khỏi sững sờ. Trong thành người người đều biết Trình công tử có tình cảm sâu đậm với nàng ấy.

Tiểu thư buồn phiền nói: “Tại sao hần cứ quán lấy ta? Ta đi đâu hần cũng đi theo đó sao? Thật đáng ghét!”

Ta bưng nho xanh tiểu thư ăn thừa ra ngoài. Cả chùm nho tươi ngon mà tiểu thư chỉ ăn mấy quả. Loại nho này là từ nơi cách đây mấy ngàn dặm thúc ngựa đem đến, một trái có thể mua được cả một a hoàn như ta.

Thực tế tàn khốc vậy đó, cho nên câu hỏi trên của tiểu thư căn bản là câu hỏi không cần trả lời.

Thiếu niên kia mất tích, ta vốn đến đưa thuốc cho hần lại phát hiện trong phòng trống không, chỉ có một tờ giấy: “On cứu mạng khắc cốt ghi tâm, đi không già từ xin ngày sau đền đáp.”

Khi hần hỏi nơi này cách thành bao xa, đáng lẽ ta phải nhận ra ý đồ của hần. Hần vốn có thể nhờ tiểu thư, tại sao phải một thân một mình bỏ đi như vậy? Mấy ngày nay vết thương của hần đã lành lại nhưng vẫn còn đóng cửa không chịu ra ngoài, chẳng lẽ hần sợ gặp những người ở đây?

Tiểu thư cuống quýt, “Vết thương của chàng còn chưa lành lại, liệu có thể đi đâu chứ?” Ta theo lệnh nàng, lập tức gọi mấy người lính gác cổng tới, lúc này mới biết hần lấy xe ngựa của chúng ta đi về phía Đông.

Trên con đường đầy tuyết ngoài thành vẫn còn in hần mấy vết bánh xe. Rõ ràng hần đi rất vội vã, nhưng cũng không sợ chúng ta đuổi theo, cứ thế lao về phía trước.

Ta và tiểu thư cùng mấy vệ binh ngồi xe ngựa chạy theo phía sau, đi mãi hồi lâu vẫn không đuổi kịp. Ta khuyên tiểu thư: “Đã muộn rồi, chúng ta trở về đi, nếu không thiếu gia sẽ lo lắng.”

“Không được.” Tiểu thư kiên quyết nhìn màn tuyết giăng mờ phía xa, “Chàng bị thương, nhất định không thể đi xa, tìm được chàng rồi nói sau.”

Ta chỉ đành ngậm miệng, ra hiệu cho vệ binh tăng tốc. Tuyết càng ngày càng rơi nhiều, chôn vùi toàn bộ dấu vết, ngựa cũng dần dần đuối sức, chân đạp trong tuyết, thở hồng hộc. Vệ binh nói: “Tiểu thư, chúng ta đuổi không kịp rồi.”

Tiểu thư tức giận vô cùng.

Thoáng chốc, có ba người đi ra từ bóng tối khiến ta giật mình. Trước khi tới đây thường nghe lân cận Lịch Thành có rất nhiều thổ phỉ nên chúng ta đã vô cùng cẩn thận, cả quãng đường cũng chưa xảy ra chuyện gì, không thể ngờ bây giờ lại gặp phải bọn chúng.

Ta lập tức cho vệ binh quay người trở về, nhưng đường tuyết khó đi, kẻ vạm vỡ dẫn đầu kia tốc độ lại quá nhanh, trong chớp mắt đã bao vây chúng ta, vén màn nhìn tiểu thư, hai mắt sáng rực.

2. Chương 2

Chương 2: Gặp nạn

“Lão Tam, mau đến đây!” Tên đó gấp rút gọi đồng bọn. Ta ngồi trong xe ngựa chỉ có thể nghe thấy những tiếng chém giết đứt quãng vang lên, màu xám xẹt qua, tiếng ngã xuống nặng nề và tiếng kêu rên rùng rợn. Cuối cùng chỉ còn ba tên đại hán kia chen chúc trước rèm xe, “Thật là một cô nương xinh đẹp!”

“Lão tử đây sống cả đời, cuối cùng cũng được chứng kiến cái gì gọi là tuyệt sắc. Mỹ nhân, ngoan ngoan xuống xe nào, cùng bọn ta đi một chuyến.”

Tiểu thư sợ hãi, xiết chặt tay ta.

Ta cũng sợ, chỉ dám mạnh miệng nói: “To gan! Người có biết tiểu thư nhà chúng ta là ai không? Tướng quân trấn thủ thành này là ca ca của tiểu thư, Thượng thư của Đại Hòa này là phụ thân của tiểu thư. Nếu dám động đến một sợi tóc của nàng, thiếu gia sẽ giết sạch các người!”

Tròng lòng ta lo sợ, giọng nói dường như cũng run lên trong trời đông gió tuyết.

Ba kẻ kia yên lặng nhìn nhau, ta vốn tưởng đã hù dọa được chúng, ai ngờ chúng nói: “Đừng lắm lời! Một khi lão tử đã chọn con đường này thì vốn đã không có ý định quay đầu. Cô nương đây tuyệt sắc khuynh thành, chết vì mỹ nữ cũng đáng. Đợi ta ném thử mùi vị của mỹ nhân đây rồi nói sau.”

Dứt lời, tên đó giẫm một chân lên xe ngựa, bế xốc ngang người tiểu thư.

Tiểu thư giãy giụa nhưng liễu yếu không chống được gió mạnh, chẳng cách nào thoát khỏi. Tên đầu sỏ kia lại càng cảm thấy nàng như vậy thú vị hơn, cười lên ha hả. Hai tên còn lại nhìn ta, nhưng hiển nhiên sau khi nhìn thấy sắc đẹp của tiểu thư, tư sắc của ta không thể nào khơi dậy nổi hứng thú của bọn chúng.

Mặc dù vậy ta cũng không dám nghĩ chúng sẽ rủ lòng từ bi mà bỏ qua ỉnh. Nghe nói nơi này quanh năm không có nữ nhân, vì vậy phạm là nữ nhân, bọn chúng bắt được sẽ mang về trại, trút bỏ y phục trói vào cây, để chúng mặc sức vui đùa.

Dưới ánh mắt của bọn chúng, ta ngoan ngoãn xuống xe.

Chúng chém đứt dây cương, đem hai tay ta cột phía sau ngựa, một trong hai tên đi trước dắt ngựa lảo bầm: “Cô nương kia xem ra bộ dạng còn non nớt, ta chưa bao giờ nhìn thấy người đẹp như vậy, còn rất sạch sẽ, chẳng lẽ để lão đại chiếm mất?”

“Miếng ngọc lớn lần trước lão ta chẳng nói chẳng rằng cũng giữ lấy ỉnh.”

“Ta thấy lão đại rất thích nữ nhân này, chưa chắc đã chia sẻ với chúng ta, mà dù chia cho chúng ta thì những huynh đệ trong trại cũng có bao nhiêu người thêm muốn?” Tên gầy hơn một chút đưa tay gãi cằm, sau đó ghé sát nói gì đó với người bên cạnh.

Trong mắt cả hai phảng phất sự ăn ý, một người chạy lên trước khoác vai kẻ cầm đầu nói: “Lão đại, nữ nhân này xinh đẹp như vậy, mang về trại để bao nhiêu người thêm muốn sao?”

Tên kia suy nghĩ một lúc bèn thốt lên: “Nói có lý!”

“Chi bằng thế này, không mang về trại nữa, để ba chúng ta dùng là được. Bên cạnh không phải có một thôn trang sao? Để nữ nhân này ở đó rồi bảo người canh chừng, bảo đảm thần không biết quỷ không hay.”

Tên lão đại suy nghĩ, đáp: “Chí phải!”

Hai người kia cười đắc ý, nói: “Người anh em, đi thôi!”

Ba tên đó bỗng chốc đổi hướng, đi về phía Tây.

Tuyết rơi càng lúc càng dày, trời càng ngày càng tối, mà thôn trang vẫn chưa thấy bóng dáng. Bọn chúng liền tìm một hang động để nghỉ ngơi, chuẩn bị qua đêm. Ăn xong đùi ngựa nướng, ba kẻ kia ngồi vây quanh đống lửa, đột nhiên tên tự xưng là lão đại đứng dậy, đi đến bên cạnh tiểu thư bắt đầu xé y phục của nàng.

Người ta có câu ăn no rừng mỡ, hai tay ta bị trói, nghe tiếng tiểu thư kêu cứu mà đành quay mặt đi.

Không bao lâu lại nghe được tiếng thét kinh hãi của tiểu thư.

Ta quay đầu, thất lưng của tên lão đại kia bị một thanh đao ngắn đâm xuyên, hắn liền ngã quỵ xuống, chỉ vào hai tên còn lại: “Các ngươi...”

Hai tên kia lại nói: “Lão đại, người đừng trách chúng ta. Thực sự người làm người quá thất đức, có lợi lộc gì cũng không chia cho huynh đệ ta dù chỉ một chút. Đêm đầu tiên của nữ nhân này rất quý báu, nói thế nào cũng không thể để người tham lam hết lần này đến lần khác được, đúng không? Huống chi nàng ta lại xinh đẹp như vậy, cả đời cũng khó gặp nổi một người.”

Đây cũng chính là nhân tình, có thể chung hoạn nạn, nhưng quyết không thể cùng hưởng giàu sang.

Ta hi vọng hai tên còn lại sẽ quay sang tàn sát nhau, chết tên nào hay tên đó. Ai ngờ bọn chúng đã thương lượng xong, một tên đi về phía tiểu thư, một tên đi về phía ta.

Ta siết chặt nắm đấm, suy tính xem có nên cắn lưỡi tự sát hay không. Lúc này, ánh lửa bỗng chập chờn, có một người đứng trước cửa động. Là thiếu niên áo trắng kia.

Như gặp được cứu tinh, ta cùng tiểu thư mừng rỡ nhìn hắn.

Nhưng ta để ý môi thiếu niên kia vẫn trắng bệch, nhớ ra miệng vết thương của hắn còn chưa liền hẳn, hôm nay lại đánh xe ngựa cả buổi, không hiểu sao lại lưu lạc đến chốn này. Chỉ sợ thể lực chẳng còn là bao, mà hai tên kia vừa mới cơm nước no nê...

“Người là ai?” Hai tên kia đồng loạt hướng về thiếu niên áo trắng. Ta lặng lẽ nhích người, thanh đao ngắn vẫn cắm trong cơ thể tên lão đại, ta dựa vào bên cạnh hắn, đưa tay cố cắt dây thừng.

Ánh sáng dừng lại ở cửa động, mái tóc đen của thiếu niên bị gió thổi tung, mặt hắn lạnh lùng, giống như tiên nhân hạ phàm, không chút sợ hãi nhìn hai gã đàn ông vạm vỡ. Khẽ đưa tay cầm cây ngọc tiêu bên đai áo, lúc bọn chúng xông đến, hắn nhanh chóng lấy một tay phòng thủ, một tay phản công.

Tiểu thư khẽ kêu: “Cẩn thận!”

Thừa dịp lúc bọn họ phân tâm, ta cũng đẩy nhanh tăng tốc độ. Lưỡi dao rất sắc, nhanh chóng cắt đứt dây thừng. Ta ra hiệu giữ im lặng với tiểu thư, bắt đầu cởi dây trói cho nàng.

Sau khi tháo dây trói, ta cùng tiểu thư lui vào trong góc động. Ba người bọn họ giao đấu ngay ngoài cửa, chúng ta không ra nổi.

Tên lão đại nằm ngay trước mặt, ta tiện tay rút thanh đao ngắn trên người hắn, máu tươi bắn ra, thấm ướt vào y phục màu trắng của tiểu thư. Ánh đao màu bạc sáng loáng lướt qua mặt làm nàng có chút sợ hãi.

Thiếu niên xem ra võ công không tồi, nhưng thể lực khó lòng giúp hắn chống đỡ. Hai tên kia đã biết được nhược điểm của hắn, vì thế tấn công càng thêm mãnh liệt.

Ngọc tiêu của hắn va chạm với đao kiếm phát ra những tiếng vang nhịp nhàng, thân hình chớp nhoáng, ta có ảo giác như đang xem một lễ hội nhộn nhịp.

Ngọc tiêu đã đánh trúng hai tên đại hán kia mấy chục lần, nhưng làm thế nào cũng không lấy mạng được bọn chúng. Ta ném thanh đao qua, hô lớn: “Đón lấy!”

Hắn đứng dậy cầm đao, xoay người một vòng, cổ tên kia liền tóe máu. Tên còn lại kinh hãi, càng thêm liều chết. Thiếu niên đâm một dao vào ngực phải của gã, gã lui về phía sau vài bước rồi ngã xuống, hai mắt vẫn còn trợn ngược.

Mà thiếu niên kia cũng không còn chống đỡ nổi, ta lập tức tiến lên đỡ lấy hắn: “Người không sao chứ?”

Hắn nhìn ta một cái, cuối cùng ngã xuống.

Ta kéo thiếu niên từ cửa động vào trong một góc tối, để tiểu thư chăm sóc hắn, sau đó lôi xác của ba tên kia ra ngoài. Vết máu kéo dài cả quãng đường, mặt bọn chúng dính đầy máu, càng lộ rõ vẻ trắng xanh hung tợn.

Ra chém vào giết, hoành hành khắp nơi cuối cùng chết thảm như vậy, thật ngu ngốc. Ta đứng nhìn chúng hồi lâu, sau đó lấy nhánh cây bên cạnh che cả ba xác chết.

Khoảng ngực của thiếu niên bị máu nhuộm đỏ, ta giúp hắn cởi quần áo lau miệng vết thương. Đó là lần đầu tiên ta trông thấy nửa trên cơ thể của một nam tử, không đầy đặn mượt mà như cơ thể nữ tử của chúng ta mà kiên cường vững chãi.

Tiểu thư quay đi, không khỏi đỏ mặt nói: “Chàng thật dũng cảm, vừa rồi chàng đã cứu chúng ta.”

“Vâng.”

Lau sạch sẽ rồi bằng bó xong, ta đem quần áo mặc lại chỉnh tề cho hắn. Con ngựa phía ngoài mới nường hết một đúi, ta lại cắt một đúi nữa, quăng lên đồng lửa.

Sắc trời ngày càng tối, ngoại trừ ánh lửa phía trong, cửa động đã không còn chút ánh sáng nào nữa.

Ta ngồi trước đồng lửa, cảm thấy xung quanh có một thứ mùi tanh vất vương xua mãi không đi.

Thiếu niên tỉnh lại, tiểu thư chạy đến: “Chàng không sao chứ?”

Thiếu niên lắc đầu.

“Đói bụng? Có muốn ăn chút gì không?” Tiểu thư lại hỏi.

Ta lập tức đem đùi ngựa đã nướng xong xuống, cắt một khoanh đem qua, nhưng thiếu niên không nhận. Ta thấy môi hắn hơi khô liền hỏi: “Có phải muốn uống nước hay không?”

Hắn gật nhẹ đầu.

Ba tên kia có mang theo túi rượu, chỉ tiếc rượu bên trong đã uống cạn. Ta sớm đã lấy tuyết cạo sạch miệng túi, bỏ tuyết sạch vào, nút chặt miệng rồi đặt gần đồng lửa.

Tuyết đã tan thành dòng nước mát lạnh, thiếu niên uống xong lại tiếp tục nằm xuống nghỉ ngơi.

Trời rất lạnh, thiếu niên húng hắng ho, hình như hơi sốt. Tiểu thư tức trực bên cạnh lau mồ hôi cho hắn, ta ngồi trước đồng lửa chờ thiếu gia đến tìm.

Một đêm trôi qua.

Lúc ngủ, ta bị mất đà, gục đầu xuống mới mơ màng cảm thấy trời đã sáng. Tiểu thư yên lặng nằm bên cạnh thiếu niên còn chưa tỉnh lại.

Ánh lửa sớm đã tắt rụi, chỉ còn một đồng tro tàn, sương mù giăng kín, ngoài cửa động lớp tuyết đêm qua lại dày thêm vài tấc.

Ta đi ra ngoài, may là mùa đông, xác con ngựa còn chưa rửa nát. Ta lại lấy túi rượu ủ tuyết, bẻ ít cành khô. Dưới lớp lá cây ẩn hiện mấy đôi chân mang tất trắng cùng bàn tay người với lớp da trắng xanh, ruột gan ta đột nhiên cuộn lên, có cảm giác muốn nôn mửa.

Ta đốt lửa, lật nướng thịt ngựa, nghĩ thầm, đây cũng là xác chết.

Tiểu thư ngửi thấy mùi thơm liền tỉnh dậy. Việc đầu tiên của nàng là quay sang xem thiếu niên kia, môi của hắn đã nứt ra, tiểu thư cho uống ít nước rồi sờ trán hắn, lo lắng nói: “Chàng sốt rồi.”

Bị sốt là lẽ thường, ta gầy gầy đồng củi, chỉ có thể chờ thiếu gia đến tìm chúng ta.

Tiểu thư thở dài một hơi, “Tiểu Ngân, người nói xem, nếu chàng...”

Đúng lúc này ta nghe thấy tiếng ngựa hí, còn có tiếng bước chân của rất nhiều người. Trực giác mách bảo là thiếu gia tìm tới, ta vội vàng chạy ra cửa động. Thiếu gia xuống ngựa, ta mừng rỡ nhìn chàng: “Thiếu gia.”

Thiếu gia đi vào cửa động, tiểu thư liền chạy đến, nhào vào lòng chàng, “Ca!”

Ta lui qua một bên, nhìn thiếu gia đỡ lấy tiểu thư nói: “A Âm, đã xảy ra chuyện gì?”

Tiểu thư lau nước mắt nói: “Muội cùng Tiểu Ngân bị một nhóm đạo tặc bắt đi, may được vị công tử này cứu giúp. Ca, ca thử xem qua chàng một chút, chàng bị sốt rồi.”

Thiếu gia vội vàng đi tới, vừa nhìn thấy thiếu niên kia đã giật mình: “Cửu Hoàng tử?”

“Ca, ca nói chàng là...”

Cửu Hoàng tử đương triều? Ta cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Nhưng nhìn ánh mắt sáng ngời của tiểu thư, ta chợt cảm thấy thế sự quả nhiên khó lường.

Thiếu gia vội vàng gọi tùy tùng đến, “Người đâu, mau đỡ Cửu Hoàng tử ra ngoài.”

Chúng ta trở lại Lịch Thành.

Thiếu niên áo trắng kia dĩ nhiên được chăm sóc rất tốt. Tiểu thư và thiếu gia một mực ở trong phòng hắn suốt từ buổi trưa không chịu rời đi. Tuy nhiên mãi đến chạng vạng hắn vẫn không tỉnh lại.

Ta đứng ở ngoài cửa, A Mộc hỏi ta có nguy hiểm gì không, hắn rất lo lắng. Ta lắc đầu nói với hắn không có.

Hắn thở dài một hơi, giữ chặt lấy tay ta: “Vậy là tốt rồi.”

Đột nhiên ánh mắt thiếu gia chuyển sang phía ta, ta lập tức rút tay ra từ trong tay A Mộc.

Thiếu gia đi đến bên cạnh, lạnh lùng nói: “Người thật to gan, hôm nay là người đưa tiểu thư ra ngoài?”

Ta cúi đầu xuống.

Tiểu thư đang ngồi bên giường thiếu niên, nghe thấy bèn quay đầu lại: “Ca, ca đừng trách Tiểu Ngân, là muội ra lệnh cho nàng ấy.”

Thiếu gia không để ý đến lời của tiểu thư, ta biết rõ thân phận nô tài của mình, tự ý quyết định là sai, vâng lệnh nghe theo chủ nhân cũng là sai.

“Người thật to gan, hôm nay nếu không phải Cửu Hoàng tử trên đường quay lại ra tay cứu giúp, tiểu thư xảy ra chuyện gì, người có đảm đương nổi không?”

Ta quỳ xuống.

3. Chương 3

Chương 3: Đến lượt ta thống trị thiên hạ

Tiểu thư đi tới giữ lấy tay thiếu gia: “Ca!”

Thiếu gia tỏ ra tức giận: “A Âm, ta còn chưa nói đến muội đâu. Muội tùy tiện làm bậy như thế, nếu xảy ra chuyện ta ăn nói như thế nào với phụ thân? Ngày mai ta lập tức đưa muội về nhà.”

“Muội không về!” Tiểu thư bướng bỉnh chu miệng, sau đó lại nịnh nọt lấy lòng, lắc tay thiếu gia: “Ca, huynh uội ở lại thêm mấy ngày được không? Mười ngày.” Sau đó nhìn sắc mặt thiếu gia, “Tám ngày?”

“Vậy năm ngày là được!”

“Ba ngày, chỉ cần ba ngày thôi!” Tiểu thư vờn về lọn tóc trước ngực xuống nước.

Trong mắt thiếu gia cuối cùng cũng có một tia vui vẻ, xoa xoa đầu tiểu thư nói: “A Âm.” Lại nặng nề thở dài một hơi, “Trình công tử sắp đến rồi, muội biết không?”

“Muội biết.” Tiểu thư dừng dừng nói.

“Hôn ước của muội và hắc phụ thân đã định rồi, không thể nói hai lời, muội đừng bướng bỉnh.”

Tiểu thư đột nhiên cắn môi nhìn thiếu gia: “Muội...”

Thiếu gia cũng đã ngầm hiểu, nhìn ánh mắt nàng nhìn Cửu Hoàng tử có ai không đoán ra?

“A Âm, người ca ca lựa chọn chắc chắn không tồi, hắc thật lòng với muội. Còn Cửu Hoàng tử...” Thiếu gia dừng lại một chút, không nói gì thêm, ngược lại nhìn về phía ta đang quỳ trên mặt đất: “Đi đến chỗ Vương quân gia chịu mười trượng, nếu còn có lần sau ta sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu.”

“Vâng, tạ ơn công tử.”

Chịu đòn xong, ta nằm sấp trên giường cả một buổi chiều.

A Mộc mang cơm cho ta ăn, ngồi bên cạnh thao thao thuyết giáo ta cả gan làm loạn, chọc giận công tử.

Ta cứ mặc cho hắn nói.

Đến ngày hôm sau, ta có thể miễn cưỡng xuống giường đi đi lại lại một chút. Ở trong phủ này ta làm sao có thể tỉnh dưỡng, ở đây thì nữ vốn đã không đủ rồi, mà tiểu thư thì đã quen có ta hầu hạ.

Giúp tiểu thư rời giường rửa mặt, ta lại đến phòng Cửu Hoàng tử mang cơm cho hắn.

Cửu Hoàng tử đã tỉnh, khuôn mặt tái nhợt ngồi đầu giường, thấy ta đi tới bỗng ngẩn người, khuôn mặt thoáng ý cười. Chắc vì thấy ta đi như con cua bò ngang.

“Sao thế? Bị phạt hả?” Lần đầu tiên gặp mặt, cảm thấy hắn cao quý mà lạnh nhạt, nhưng bây giờ mới nhận ra, hắn cũng chỉ là một thiếu niên mười bảy tuổi.

Ta không muốn nói nhiều, lẳng lặng mở đồ ăn từ trong khay ra, cả người vừa đau nhức vừa mệt mỏi, ngồi không được đứng không xong.

Đồ ăn hấp dẫn, đều là những nguyên liệu khó kiếm giữa trời băng tuyết nơi đây, có thịt gà chiên giòn, vây cá kho tàu, chim sẻ đồng chiên... Từ tối qua tới giờ ta chưa ăn gì, buổi sáng vội vàng dậy, trong bụng đã sớm trống rỗng.

Ta vô thức nuốt một ngụm nước bọt, lại sợ bị hắt phát hiện. Có những chủ tử rất ghét nô tài ngấp nghé đồ đạc của mình, ta cầm chiếc khay rỗng xoay người định đi.

“Người có muốn ăn một chút không?” Hắc đột nhiên nói.

Ta hơi dừng lại, xoay người trả lời: “Tạ ơn Cửu Hoàng tử, nô tỳ không dám.” Ta làm sao dám to gan ăn đồ của hắc, có rất nhiều chủ tử thường đùa giỡn nô tài như vậy, huống chi nếu bị thiếu gia thấy được chắc chắn sẽ không yên.

Đột nhiên, hắc xé một chiếc đùi từ con gà chiên giòn, ném cho ta: “Cầm đi!”

Ta sững sờ, nhưng tay lại nâng chiếc khay đón lấy.

Cửu Hoàng tử không hề văn nhã, mặc dù hắc mặc bộ y phục trắng diễm đạm, giờ phút này lại cầm gà ăn ngấu nghiến. Chắc hắc đói đã lâu, nhưng ta cũng hơi hoài nghi, tại sao hoàng tử điện hạ như hắc lại một thân một mình lưu lạc giữa trời băng tuyết giá lạnh?

“Tạ ơn Cửu Hoàng tử ban thưởng.” Ta cung kính hành lễ lui ra ngoài.

Chắc ba người chúng ta cùng chung hoạn nạn một đêm, hắc vẫn còn chút thương hại đối với ta chăng?

Hai ngày sau, Trình công tử kia quả nhiên chạy đến.

Trình công tử – Trình Hạo, là con trai duy nhất của Đại Tướng quân Trình Hải, năm nay vừa tròn mười tám tuổi. Không có phong lưu phóng khoáng, cũng không anh khí bức người, đó là lý do tiểu thư không thích hắc.

Đại thể là giai nhân chỉ xứng đôi với tài tử, hoặc là xứng đôi với anh hùng.

Trình công tử chỉ là một thư sinh bình thường, văn không tài, võ không giỏi, điều đáng giá nhất ở hắc là một tấm chân tình hướng về tiểu thư.

Từ lần đầu nhìn thấy tiểu thư lúc dâng hương, Trình công tử này đã đem ngày nhưng nhớ, bèn sai người đi thăm hỏi. Về sau rốt cuộc tra được thân phận nàng, liền khẩn cầu Trình Đại Tướng quân đến nhà cầu hôn. Sự việc cụ thể thế nào ta không rõ, chỉ biết là hôm đó cầu hôn, Trình công tử từng muốn gặp tiểu thư. Lão gia và Trình Đại Tướng quân đang bàn chuyện hôn sự, bèn bảo Trình công tử đến Lan Đình chờ nàng.

Nhưng tiểu thư từ đầu đến cuối không hề xuất hiện, bất hắc đợi hai canh giờ mới cho ta đi chuyển lời: “Tiểu thư mệt, đã ngủ rồi.” Hắc không hề tỏ ra trách cứ, còn nói với ta: “Vậy sao, lần sau ta lại đến.”

Ta còn nhớ rõ nụ cười hiểu chuyện ấy, thiện cảm với hắc vì thế mà tăng thêm vài phần.

Trình công tử đó vừa xuống ngựa lập tức tìm ta hỏi: “Tiểu thư nhà các người ở đâu?”

Ta bụng chậ đi ngang qua sân, vừa lúc tiểu thư từ trong phòng đi ra, trông thấy hắc liền cau mày. Trình công tử mừng rỡ tiến đến: “Mộ tiểu thư, nàng không sao chứ? Ta nghe nàng đến đây tìm Mộ đại ca, làm ta lo lắng vô cùng.”

Tiểu thư tiến đến ngồi xuống trước bàn đá: “Tại sao ngươi cứ theo ta mãi như thế?”

Tiểu thư tính tình thẳng thắn, cũng không quanh co lòng vòng.

“Ta sợ nàng gặp nguy hiểm.” Hắc ngồi xuống bên cạnh nàng.

Ta giữ im lặng định bỏ đi, tiểu thư lại gọi về: “Tiểu Ngân, đem cho ta ấm trà.”

“Vâng.”

Ta đem ấm trà và chén đến, thấy Trình công tử đang cuống cuống giải thích: “Không phải như nàng nghĩ, chỉ là ta...”

Ta rót trà, tiểu thư chậm rãi nhấp một ngụm.

Khói trà mờ mờ trước mắt tiểu thư giống như làn thu ba, môi nàng như trăng rằm, thoáng qua một nụ cười nhẹ.

Trình công tử cuối cùng cũng đã im bật, ánh mắt ngẩn ngơ nhìn chăm chăm tiểu thư, trong mắt tiểu thư cũng thoáng hiện một tia phật lòng. Mặc dù nói mọi thiếu nữ đều hi vọng mình có thể đẹp như tiên nữ, nhưng cũng không thích người khác lộ liễu ngắm nhìn diện mạo mỹ lệ tuyệt trần của mình.

Ta ho nhẹ một tiếng, Trình công tử bừng tỉnh, ấp úng không nói nên lời.

Lúc này, cánh cửa bên kia cũng mở, Cửu Hoàng tử đi ra ngoài.

Tiểu thư trông thấy hắn, vẻ mặt liền trở nên vui vẻ, ánh mắt hờ hững bỗng đầy sinh khí, giọng nói cũng tỏ ra ngạc nhiên mừng rỡ: “Chàng tỉnh rồi?”

Thực ra sáng sớm hôm nay hắn đã tỉnh, Cửu Hoàng tử lại khôi phục thần khí lãnh đạm như mọi khi, thoáng nhìn tiểu thư gật đầu nhẹ, ánh mắt hướng về Trình công tử ngồi bên cạnh.

Trình công tử kinh ngạc: “Cửu Hoàng tử?” Rồi giật mình hành lễ: “Vi thần bái kiến Cửu Hoàng tử.”

Cửu Hoàng tử thản nhiên nói: “Không cần.” Hắn dừng một lát, “Tại sao ngươi lại ở đây?”

Trình công tử không trả lời, ngược lại liếc nhìn tiểu thư một cái. Cửu Hoàng tử tỏ vẻ như đã hiểu. Tiểu thư khó xử khẽ cắn môi, vội vàng tiến lên phía trước: “Vết thương của chàng chưa khỏi, sao lại ra đây?”

Tiểu thư không hề hành lễ với hắn, cũng không gọi hắn là “Cửu Hoàng tử”, mà gọi thẳng là “chàng”. Ở nhà, nàng luôn được lão gia và thiếu gia cưng chiều hết mực, Hoàng hậu nương nương lại là cô ruột của nàng, khi tiến cung làm nũng với Hoàng hậu nương nương cũng là chuyện thường tình.

Cửu Hoàng tử xem ra cũng không hề để ý, ta cảm thấy hắn là người cực kỳ biết bao dung, thông cảm với người khác, chỉ là nét mặt vẫn không chút thay đổi: “Vết thương đã đỡ nhiều, cũng nên ra ngoài vận động.”

Nhưng ánh mắt hắn cũng chẳng nán lại lâu trên người tiểu thư, thật hiếm có một người không bị vẻ đẹp của nàng hấp dẫn thế này. Mặc dù không hề háo sắc, nhưng thấy những thứ đẹp đẽ, con người ta cũng bất giác nhìn lâu hơn một chút, chắc Cửu Hoàng tử đã được mở mang tầm mắt nhiều rồi. Hắn nhìn về phía Trình Hạo: “Thái tử điện hạ hiện giờ đang ở đâu?”

Trình Hạo cúi đầu: “Hoàng thượng bệnh nặng, Thái tử đang ở trong cung lo quốc sự.”

Ba ngày sau, tiểu thư, thiếu gia, Trình công tử và Cửu Hoàng tử điện hạ cùng nhau trở về Hòa Thành – kinh đô Đại Hòa.

Thiên hạ Đại Hòa đã trải qua ba đời, thịnh vượng ba mươi lăm năm. Hoàng thượng năm nay năm mươi ba tuổi, từ năm trước đã có tin đồn lâm phải bạo bệnh, nhưng vị Hoàng đế này luôn luôn cần chính yếu dân, bây giờ đã bệnh nặng đến nông nỗi này sao?

Cửa thành đã giới nghiêm, rất vất vả mới qua được.

Cửu Hoàng tử cùng Trình công tử phải rời đi, thiếu gia thì đưa tiểu thư về nhà.

Lúc đi Trình công tử còn cẩn thận nói với tiểu thư: “Mấy ngày nữa ta đến phủ tìm nàng.”

Tiểu thư trong xe ngựa lại chỉ nhìn bóng dáng Cửu Hoàng tử mặc áo trắng ngồi trên lưng ngựa.

Trình công tử chân chờ một hồi, không nghe thấy câu trả lời bèn thất vọng rời đi.

Ta cảm thấy Trình công tử là một người rất tốt. Thiếu gia nói là chàng tự mình chọn cho tiểu thư, quả nhiên không tồi.

Sau khi trở về phủ, ta lại bị lão gia và phu nhân khiển trách, phạt lương bổng nửa tháng, cũng không có trừng phạt nào khác nữa, vừa hay bớt thời gian về nhà một chuyến.

Đi được nửa đường thấy ven lề có một nam tử mặc áo màu trắng mở sạp xem tướng, đây là nam nhân anh tuấn thứ ba mà ta từng gặp. Không giống như Cửu Hoàng tử điện hạ, nam tử áo trắng này khuôn mặt ôn hòa, khoan thai, chỉ chừng hai mươi tuổi. Nhưng hần trẻ vậy lại mở sạp xem tướng làm cho ta có cảm giác buồn cười, bởi trong ấn tượng của ta, những người xem tướng đều là những đạo sĩ râu dài mặc đạo bào.

Quả nhiên, trước sạp của hần không một bóng người. Lúc đi qua ta bất giác nhìn lâu hơn một chút, hần đang nhắm mắt, đột nhiên mở trừng ra: “Cô nương, xin dừng bước.”

Chỉ có một mình ta ở trước mặt hần, cho nên tất nhiên là hần đang gọi ta.

“Có chuyện gì?”

“Người rất giống với một vị cố nhân của ta.”

Ta có chút kinh ngạc, bởi vì những đạo sĩ ta gặp thường hay nói: “Cô nương, lão đạo nhìn thấy trên đỉnh đầu cô có một đám tường vân, gần đây chắc có hỉ sự.” Hoặc “Cô nương, không hay rồi, ấn đường[1] của cô đột nhiên biến thành màu đen, chắc chắn sắp có tai họa giáng xuống.”

[1] Ấn đường: Điểm giữa hai hàng lông mày.

“Ta có thể tặng cho người một nguyện vọng.” Hần vuốt vạt áo choàng nói.

Ta nhìn hần khó hiểu. Nếu là trước đây, ta chắc chắn xoay người bỏ đi, nhưng lúc này lại chợt thấy hứng thú: “Người có thu tiền không?”

Hần lắc đầu: “Ta không lấy tiền, ta lấy những thứ khác.”

“Là gì?”

“Tuổi thọ của người.” Hần bấm ngón tay tính toán một hồi: “Người có bảy mươi năm tuổi thọ.”

“Ta muốn cái gì người cũng có thể cho ta sao?”

Hần khẽ mỉm cười.

Ta suy nghĩ một lúc, nhưng lại không nghĩ ra mình thực sự muốn gì, có lẽ an phận đã quá lâu, hơn nữa vốn cũng chỉ cảm thấy thú vị mà thử, không hề coi là thật.

Vừa hay bên cạnh có người đang kể chuyện, hình như về thời tam quốc phân tranh, ta nghe thấy: “... Ánh quốc chúng ta chọn cách tiên phát chế nhân, liên hợp với Sa quốc kìm kẹp Dịch quốc, Dịch quốc chiến bại, quốc chủ Ánh quốc thống nhất tam quốc, lên ngôi Hoàng đế, thống trị thiên hạ...”

Thỉnh thoảng ta rất thích nghe những diễn cổ này, chợt bất giác nói theo những thứ vừa nghe thấy: “Ta muốn thống trị thiên hạ, có được không?”

Ta định nói muốn lên ngôi Hoàng đế, nhưng nghĩ đến chữ “Hoàng đế” lại cảm thấy hơi sợ hãi. Ta không khỏi bật cười, ngay cả bản thân cũng thấy mình đang đùa quá trớn.

Vốn cho rằng hần sẽ tỏ ra sợ hãi, nhưng cuối cùng lại chỉ ngẩng đầu lãnh đạm nhìn vào mắt ta: “Người đã chắc chắn chưa?”

Ta hơi do dự, không tin hần có thể giúp mình thực hiện nguyện vọng này, cho nên gật đầu.

Hần đột nhiên cầm kéo đứng dậy, dọa ta sợ nhảy dựng. Hần xoẹt qua đỉnh đầu ta một tiếng, dường như cắt bỏ thứ gì đó trong không trung, rồi giống như cầm đoạn bị cắt kia, thả vào một chiếc túi trong sạp.

Miệng chiếc túi rất rộng, ta có thể nhìn thấy bên trong đó trống không.

“Hai mươi năm tuổi thọ.” Hần tiện tay lấy ra một cuốn sách ghi chép, nói nhỏ: “Người sẽ được thống trị thiên hạ.”

Ta bước đi vài bước, đột nhiên cảm thấy bất an. Hần không giống như nói đùa hay đang lừa gạt người khác.

Ta quay đầu nhìn lại, người nọ vẫn đứng đường đường chính chính ngời ở chỗ kia nhắm mắt dưỡng thần.

Suy nghĩ thêm một chút, ta có bảy mươi năm tuổi thọ, giảm đi hai mươi năm, còn lại năm mươi năm.

Ta năm nay mới mười sáu tuổi. Nói thế nào đi nữa thì cũng không bị lỗi.

4. Chương 4

Chương 4: Mang ta đi khỏi

Nửa đêm, ta đột nhiên bừng tỉnh.

Ngoài phòng dường như có tiếng động.

Ta đốt ngọn đèn lần mò đi ra cửa, lại gặp cha mẹ đang chôn một thứ đồ gì đó.

“Cha, mẹ.”

Bọn họ thấy ta đã tỉnh, động tác thoáng ngừng lại một lát.

“Hai người đang làm gì?”

Cha thấy ta tỉnh lại cũng không hoảng hốt, vuốt vàng trắng đầy mồ hôi nói: “Hôm nay ta đào trên mộ một thứ bảo vật, muốn chôn xuống.”

Bảo vật?

Ta tiến tới, nương theo ánh đèn nhìn thứ đồ đã bị đất vùi đi hơn một nửa, chỉ là một tảng đá, bên trên có khắc một ít chữ, ta không đọc được.

Ta ngẩng đầu nhìn cha.

Cha nói: “Đây là lão Lưu nói với ta, tảng đá này hình thù kỳ quái như thế, nói không chừng là bảo vật hiếm có lưu lại từ thời thượng cổ, bảo ta trước hết hãy giấu đi. Ngày mai lão ta tìm người đến xem thử.”

Tảng đá bị ngọn đèn chiếu lên, phát ra những tia sáng lấp lánh, chỉ là những chữ phía trên ánh lên màu đỏ như máu, rất kỳ dị.

“Bên trên viết chữ gì?”

“Lão ta chưa nói.”

Lão Lưu là người Hán, một kẻ gian trá xảo hoạt, làm sao có thể tốt như vậy? Tìm được bảo vật mà không nghĩ cách độc chiếm?

“Tiểu Ngân à, đã khuya rồi, ngày mai con còn phải về phủ, đi ngủ trước đi.”

Trực giác của ta dường như mách bảo điều gì đó, nhưng lại không nhận ra đó là gì.

“Trước hết hay là cha đừng mang tảng đá này ra, chờ một thời gian rồi tính.”

“Được.”

Đến sáng sớm hôm sau, ta cùng Bảo Nhi đem Tam Tự kinh ra tra xét, tổng cộng có bốn chữ, chúng ta đã tra được đến chữ thứ ba. Ta nhìn thấy một chữ trông tương tự, hỏi Bảo Nhi: “Bảo Nhi, đây là chữ gì?”

Bảo Nhi đang nằm bò ra bàn viết Tam Tự kinh, nghe thấy bèn ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn: “Thay”

Ta nghĩ một lát, “Huệ”, “Thay”, “Khang”.

Đây là chỉ cái gì?

Lúc này tỷ tỷ chạy vào, gục mặt xuống bàn khóc. Vương tẩu theo sau, khước mắt đầu mày nhếch lên kịch côm, đem túi đồ ném xuống mặt bàn: “Cầm lấy đi, ả ta bị Lý phủ đuổi ra ngoài.”

Ta đặt sách xuống: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Còn có thể xảy ra chuyện gì?” Vương tẩu xắn tay áo lên, “Quyển rũ thiếu gia chứ sao.”

“Không phải! Là hần, là hần...” Tỷ tỷ tức giận ngắt đầu, vừa nói hai hàng lệ lại rơi xuống.

Nhà chúng ta có ba tỷ đệ, tỷ tỷ là Bạch Kim năm nay đã mười tám, ta mười sáu tuổi, đệ đệ Bạch Bảo mới tám tuổi.

Tên chúng ta là Kim, Ngân, Bảo, không nói cũng biết nhà chúng ta nghèo đến thế nào.

Lúc tỷ tỷ mười hai tuổi đã ký khế ước bán thân đến một phủ lớn làm nô tì, hết năm nay có thể được thả ra ngoài tính việc chung thân đại sự.

Ta nói: “Vương tẩu, tỷ tỷ ở Lý phủ làm việc sáu năm, không có công lao nhưng cũng chịu nhiều vất vả, lúc trước cũng là tẩu giới thiệu đến, việc này truyền ra ngoài không hay, nhờ tẩu đỡ lời cho vài tiếng.”

“Người không biết chính vì ta giới thiệu nên mới không ngắt nổi cái mặt này hay sao? Bị đại thiếu phu nhân người ta bắt gian tại giường, bị đuổi ra ngoài nhưng còn được bạc là may lắm rồi, nếu ta không xin giúp, nàng ta bị đánh chết còn là nhẹ!”

Vương tẩu đã ngoài bốn mươi tuổi, giọng rất sắc bén, làm người nghe cảm thấy chói tai. Nghe mục ta nhấn mạnh bốn chữ “bắt gian tại giường”, ta bèn hỏi tỷ tỷ: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Tỷ tỷ lau nước mắt nói: “Không phải là ta tự nguyện, nhưng ta không có cách nào khác kháng cự thiếu gia. Hần nói sẽ cho ta làm tiểu thiếp, vậy mà...”

“Có ai không biết người vì ham vinh hoa phú quý mới trèo lên giường thiếu gia, trong phòng thiếu gia cũng mất không ít đồ đâu nhỉ?”

Mặt tỷ tỷ bỗng nhiên đỏ bừng.

Vương tẩu hừ một cái rồi bỏ đi, tỷ tỷ nói: “Đội đã, tiền công của ta còn ở chỗ người.”

Vương tẩu đã đi đến cửa, lại lắc mông xoay người lại, “Người như vậy còn dám nói đến tiền công, không bị đánh thì không tỉnh ra sao?”

Cuối cùng số tiền đó cũng bị Vương tẩu bỏ túi, bọn ta không đòi lại được.

“Tiểu Ngân à, nói với cha mẹ người, ta cũng đã tận tâm tận lực, là tỷ tỷ người không biết điều, ta cũng chẳng còn cách nào khác.”

Sau khi mục rời khỏi, tỷ tỷ mới xoay người lại nhìn, miệng rửa: “Đồ chết tiệt.”

Tỷ tỷ ta có vài phần tư sắc, nhưng một khi đã mắng người, nét mặt trở nên vô cùng tàn ác.

Có chút gì đó trở nên xa lạ.

Tỷ tỷ cầm lấy tay ta: “Tiểu Ngân, muội nói xem ta nên làm gì bây giờ? Chuyện này đồn ra ngoài, ai còn dám lấy ta?” Nàng lấy khăn tay lau nước mắt, “Đều là do con tiện nhân A Vân kia! Là nó báo đại thiếu phu nhân tới.”

Ta nhìn tỷ tỷ.

Nàng bây giờ và Vương tẩu có gì khác nhau?

Hoặc chỉ là bây giờ trẻ tuổi xinh đẹp không lộ ra, nhưng một khi già đi, nàng sẽ biến thành một Vương tẩu thứ hai.

Đột nhiên ta cảm thấy đau lòng.

Lúc này cha mẹ đã về, nghe chuyện như thế bèn mắng tỷ tỷ.

“Ta nuôi người lớn bằng này, người lại dám làm ra những chuyện như vậy!”

Tỷ tỷ khóc sụt sùi cãi lại: “Con cũng không muốn, thiếu gia nói sẽ lấy con, con cũng muốn để cha mẹ bớt khổ.”

“Lời của loại trắng hoa người cũng tin. Cút ra ngoài, ta không có đứa con gái vô liêm sỉ như vậy!”

Mẹ ta ở một bên khuyên can: “Được rồi, được rồi, đừng mắng nó nữa, Tiểu Kim cũng không muốn.”

...

Ta lẳng lặng nhìn cảnh tượng này.

Có lẽ là bởi người mặc áo trắng kia làm ta đột nhiên có cảm giác dường như tự ta có thể đoán trước được tương lai của mình: Biến thành một người giống như mẹ ta.

Vô dụng, nhu nhược.

Thống trị thiên hạ, ta có thể sao?

Không nán lại ở nhà, ta nhanh chóng về phủ làm việc.

Ngày hôm sau, phụ thân lại tới tìm ta.

Ông đã tìm cho tỷ tỷ một hôn sự, là người lái đò đánh cá bên kia sông. Biết rõ chuyện của tỷ tỷ, hẳn cũng không hề so đo, chỉ là muốn đồ cưới nhiều gấp đôi. Phụ thân ta không có nhiều tiền như vậy, vì thế mới tìm ta thương lượng.

Nhưng vừa hay tháng này ta đem tiểu thư trốn ra ngoài, lương bổng cũng bị khấu trừ một nửa. Phụ thân ngồi trước mặt ta nặng nề thở dài, ta nhìn khuôn mặt già nua của ông, không có gì để nói.

Nguồn ebook: s:// .luv-ebook

Ta tìm A Mộc mượn chút tiền cho cha, trước khi cha đi căn dặn nói: “Sinh ra cái đồ ăn hại!”

Nỗi thương hại trong lòng ta dành cho ông bỗng chốc tan thành mây khói.

Nửa tháng sau, Lý thúc nhà bên đột nhiên đến tìm ta: “Tiểu Ngân, không xong, cả nhà cháu bị bắt đi rồi.”

Ta hốt hoảng, sau mới biết chuyện cha một mình vác tảng đá kia đem đi bán, nhưng lại phạm trọng tội kinh thiên động địa.

Bốn chữ khắc trên tảng đá đó là: “Huệ thay An khang.”

Huệ là tên húy của Thái tử, An là tên húy của Đường kim Thánh thượng.

Ta chẳng hiểu gì thế cuộc hiện thời, nhưng lúc quay về cũng nghe nói nay Thái tử nhiếp chính, có tin đồn rằng hẳn giam cầm Hoàng thượng, ý đồ cướp ngôi. Tảng đá này xuất hiện chỉ là cái cớ bắt đầu cho tất cả mọi chuyện.

Trong triều nổi cơn giông bão, còn nhà ta đều bị nhốt trong ngục, đợi ngày tru di cử tộc.

Người lái đò kia nghe chuyện liền vội vàng từ hôn, chẳng ai đến thăm chúng ta.

Ta cầu xin tiểu thư, nhưng tiểu thư cũng bất lực.

Không có ta thì nàng chỉ thấy bất tiện đôi chút, chứ nào có mất mát gì.

Tỷ tỷ khóc lóc thảm thiết, mẹ ta ôm Bảo Nhi nước mắt sùi sụt, cha ta nện liên tục lên tường đá: “Sao ta lại ngu dại như vậy? Sao ta lại ngu dại như vậy? Sao ta không chịu nghe lời con nói? Tiểu Ngân.”

Ta không nhìn cha, bây giờ hối hận cũng đã muộn rồi.

Qua song gỗ của lao ngục, ta nhìn vào màn không u ám hư ảo phía trước, chỉ cảm thấy thật vô vị.

Bảo Nhi bò đến bên cạnh ta hỏi: “Tỷ tỷ, chúng ta sẽ chết sao?”

Ta nhìn Bảo Nhi: “Làm người đều sẽ chết.”

“Chết rất đau phải không?” Gương mặt Bảo Nhi mang vẻ sững sốt và sợ hãi.

Ta liền ôm chặt lấy nó.

Ta biết mình sợ chết vô cùng.

Ngày tử hình đã tới gần, tỷ tỷ quỳ rũ cai ngục, hi vọng có thể kéo dài thời gian.

Tên cai ngục kia sau khi đưa tỷ tỷ ra ngoài một đêm thì không có bất cứ chuyện gì đặc biệt xảy ra với chúng ta.

Nhưng tỷ tỷ không còn mắng chửi nữa, người cận kề cái chết dường như sẽ tự trở nên bình tĩnh, chẳng buồn nổi nóng, chẳng buồn ca thán, chỉ mãi tưởng tượng đạo sáng vút lên, lập tức đầu mình sẽ rơi xuống đất, lăn lông lốc như cái bánh màn thầu.

Khoảnh khắc đó nên mở trừng mắt hay nên nhắm chặt mắt đây?

Ta cứ đau đầu vấn đề này không nguôi.

Cái đêm tỷ tỷ ra ngoài, ta nghe thấy tiếng kêu la của tỷ ấy ngay từ bức tường phía sau lưng.

Không chỉ có một mình tên cai ngục mà là toàn bộ đàn ông ở đây.

Ta dựa vào góc tường, nhắm mắt lại, gỡ tờ đồng rơm, chợt nhận ra phòng giam bên cạnh còn có một người. Dáng người hần cao to, có khi phải gấp ba lần ta. Hần mặc y phục màu nâu, cũng ngồi giữa đồng rơm rạ.

Ánh sáng mờ ảo soi rọi, mái tóc hần rối bù che khuất gương mặt. Nhưng trông hần rất bình thản, giữ nguyên tư thế nhắm mắt thiền định hệt như pho tượng Phật bất động.

Tượng Phật đen sì sì làm ta cảm thấy có chút tức cười.

Chúng ta đã đến nơi này lâu như vậy, hình như chưa từng thấy hần mở mắt bao giờ.

Ta rất muốn thử nói chuyện với hần, liền nhẹ giọng gọi: “Này.”

“Này.”

Hần không phản ứng lại, thế cũng tốt.

Ta cứ việc nói chuyện của mình: “Năm nay ta mười sáu tuổi.” Sau đó chẳng biết nói gì nữa.

Dường như, ta ngoài việc nắm được mình tên gì, bao nhiêu tuổi, trong nhà có ai, ở đâu làm gì ra, thì không biết rốt cuộc mình thật sự là thứ gì.

Song những điều kia đều có thể dễ dàng bị thay thế.

Ta nghĩ mãi, vẫn chẳng nghĩ ra nổi gì khác. Đến cả tâm nguyện chưa hoàn thành ta cũng không rõ, quay đầu ngoảnh lại chỉ thấy một màn trắng xóa.

Trong trái tim ta chỉ có thiếu gia, nhưng thậm chí ta còn không dám nhung nhớ chàng.

Ta tiếp tục gỡ đồng rơm, cha mẹ ôm Bảo Nhi, ánh mắt đờ đẫn co rúm lại một bên. Tỷ tỷ kêu la thảm thiết rồi dần đuối sức.

Ta nói: “Ta sắp chết rồi, ngươi thì sao?”

Cuối cùng người kia đã mở mắt, đôi mắt bình thản của hần chậm chậm hé lộ làm ta có cảm giác nó còn sáng chói hơn cả khung cửa sổ phía sau lưng hần.

Ta mỉm cười.

Từng người chúng ta đều mặc áo tù nhân trắng, lúc bị áp giải ra ngoài, tỷ tỷ phản kháng: “Xin đừng giết ta, được không? Tối hôm đó ta đã hầu hạ các huynh lâu như vậy. Các huynh tha cho ta, ta sẽ ở lại phục vụ các huynh!”

Cai ngục vùng cái tát như trời giáng lên mặt tỷ tỷ: “Đi mau!”

“Ta không muốn chết! Ta không muốn chết! Tại sao số mệnh ta lại khổ như vậy? Tại sao ta lại phải sinh ra ở cái xó này...”

Ở lâu trong ngục tối, ánh sáng bên ngoài làm ta choáng váng.

Có lẽ bây giờ đang là tháng Năm, bước ra từ nơi ẩm thấp rét mướt, ta vẫn chưa thể thích nghi với ánh nắng ấm áp của Hòa Thành.

Bọn ta đang đi qua ngõ hẻm, tiến về phía pháp trường.

Ta quay đầu nhìn thấy người cao lớn kia cũng bị áp giải ra ngoài. Khác với bọn ta, có rất nhiều lính canh ngục quanh vây hắn. Nhưng trong nháy mắt, rõ ràng là ta nhìn thấy một tên lính trong số đó xuyên thẳng cây giáo vào tên lính trước mặt hắn, sắc bạc nhuộm màu máu bắn tung tóe, tên lính kia liền ngã xuống.

“Hồng rồi! Có kẻ cướp ngục!” Không biết ai đang la hét thất thanh.

Người cao lớn kia hơi dùng sức giằng đứt dây thừng. Hai tay hắn xách hai tên lính như xách hai con gà, quăng mạnh xuống đất.

Ta chợt nhớ đến tiếng kêu rên rỉ bất lực của tỷ tỷ, vậy nên ta không hề nhìn họ. Ta chỉ trông thấy khoảnh khắc người đó giơ tay ném hai tên lính xuống, ánh nắng rơi nghiêng chiếu rọi gương mặt hơi nhiều lên của hắn.

Và rồi, hắn nhìn thấy ta, thấy ta trong lúc hắn đang bận giết chóc.

Xưa nay ta chưa từng chứng kiến cảnh tượng nào tuyệt đẹp đến vậy, thậm chí còn đẹp hơn cả những động tác uyển chuyển của vũ cơ.

Ánh sáng chói lòa phản chiếu từ binh khí ngay giữa tiết trời nắng gắt, máu bắn tung tóe, tiếng kêu rên vang vọng khắp nơi, tiếng gầm thét chất chứa sức mạnh bùng phát, sáng khoái một cách tàn nhẫn.

Đây mới gọi là cuộc tàn sát giữa nam nhân.

Ta hơi nheo mắt lại, cảm giác dường như mình đã trông thấy một cảnh tượng vô cùng kỳ diệu. Oán giận thì có ích gì, thù hận thì có lợi chi? Cách hay nhất dùng để đối xử với kẻ từng sỉ nhục mình, chính là ngấm nhìn khoảnh khắc vùng vẫy thảm thương cuối cùng của hắn trước khi gục ngã xuống đất.

“Đại ca, mau đi thôi!”

Hắn tức tốc nhảy vọt lên mái hiên.

Nhưng hắn bỗng quay đầu lại nhìn ta, quăng dây thừng ra, dây thừng cuốn chặt cơ thể ta, mang ta bay theo hắn.

5. Chương 5

Chương 5: Áp bức

Nam nhân vạm vỡ đó tên là Dương Lâm.

Ta theo hắn đến một nơi mang tên Tùy An Đường, là tàn dư còn sót lại sau khi người từng là Hộ quốc công thần của Đại Hòa bị giết bỏ, nói một cách ngắn gọn, khu vực này chính là hội tụ của bọn loạn đảng.

Đây chỉ là một chi nhánh nhỏ của họ, Đường chủ tên Hà An, Dương Lâm là huynh trưởng kết nghĩa của hắn.

Dương Lâm là người rất tốt, sau khi hỏi han sự tình của ta xong liền cho ta ở lại.

Ngày hôm sau, ta hay tin cửu tộc nhà ta bị giết sạch không còn một mạng, chỉ có mình ta sống sót.

Ta theo Dương Lâm tới bãi tha ma nhận thi thể cha mẹ, tỷ tỷ và Bảo Nhi về an táng, đầu họ quả thực tách khỏi cơ thể để lộ hằn một lỗ hồng, hai mắt họ nhắm nghiền vì sợ hãi.

Bạch Ngân của ngày trước cũng đã theo cả nhà xuống suối vàng rồi.

Ta đứng trước nhà chính xem họ luyện võ, võ nghệ là cách tốt nhất bảo vệ bản thân.

Tại đây, người bọn họ thu nhận phần lớn đều là những người bị bức hại, ý chí báo thù sôi sục mãnh liệt.

Ta đứng bên quan sát hồi lâu, Dương Lâm ở cạnh nói: “Có muốn qua đó thử một chút không?” Ta nghĩ một lát, liền gật đầu.

Họ múa một bộ kiếm pháp mà theo họ nói là cực kỳ đơn giản, nhưng đường kiếm của họ quá nhanh nên sau khi thực hiện xong, ta còn chẳng nhìn rõ họ xuất chiêu hay thu chiêu thế nào. Họ đưa kiếm cho ta, kiếm thì không nặng lắm, nhưng ta vừa vung tay đã quăng bay cả kiếm, làm mọi người cười phá lên.

Ngọn lửa xấu hổ lập tức nướng chín gương mặt ta.

Chắc họ nghĩ ta là đứa vừa dần vừa ngốc, chỉ biết hầu hạ người khác thôi.

Ta liền nhặt kiếm lên, định cố gắng múa lại một lần nữa, nhưng lần này lúc hai tay cầm kiếm xoay quanh, ta bị kiếm lôi theo quay vòng đến chóng cả mặt rồi lao người về phía trước.

Dương Lâm đỡ lấy ta, ban đầu hấn cũng cười ha ha, nhưng nhìn thấy ta hấn chợt ngừng lại. Có lẽ sự cảm giận trong mắt ta hiển hiện quá rõ ràng.

Họ thu kiếm lại: “Người vẫn chưa thích hợp với việc luyện kiếm.”

Ánh chiều tà buông xuống, sắp tới giờ ăn cơm.

Bọn họ ai nấy đều lắc đầu cười cợt, từng người lần lượt quay về.

Dương Lâm nói: “Đi ăn cơm trước đã.”

Đến nơi ăn cơm, ta lại một mình ra ngoài. Ta bẻ một cành cây trong sân khua khoắc lung tung, mặc dù tưởng tượng ra tư thế luyện kiếm của họ, nhưng ta vĩnh viễn không tài nào thể hiện ra được uy lực mạnh mẽ giống như thế.

Dương Lâm đứng một bên quan sát hồi lâu, lên tiếng: “Đừng luyện nữa.”

Ta dừng động tác nhưng không đáp lời hấn.

Hấn đi tới: “Người đã mười sáu tuổi rồi, họ đều luyện tập từ nhỏ, bây giờ người luyện cũng chẳng thể đuổi kịp họ. Huống hồ người là thân nữ nhi, luyện võ là việc của nam nhân.”

Thật ra ta cũng không biết mình luyện võ là vì cái gì, ta vẫn chưa có gan muốn giết sạch họ để báo thù. Tuy không hề sợ hãi, song ta cũng không thích mấy trò tàn sát đầm máu đó.

Ta lúc nào cũng nghĩ đến những xác chết lạnh cóng xám ngoét, nhớ đến lỗ hổng đầm máu sau khi đầu lia khỏi xác.

Dương Lâm nói: “Thế này đi, mấy ngày nữa ta phải ra ngoài xử lý công chuyện. Người cứ ở lại đây. Ta dạy người mấy chiêu phòng thân, đủ để bảo vệ mình là được.”

Giọng hấn rất chân thành, đó là người đã cứu ta, là người duy nhất đối tốt với ta.

Ta gật đầu.

Hấn chỉ dạy ta có ba chiêu phòng thân, chậm rãi thực hiện cho ta xem. “Gáy, mắt, yết hầu, hạ bộ, huyết thái dương, đây là những vị trí khá yếu ớt trên cơ thể. Nếu có kẻ bất ngờ tấn công người, tốt nhất người hãy tấn công vào những vị trí đó. Chiêu này gọi là ‘Vung tay đón gió’.”

Hấn làm cho ta xem: “Đã nắm được chưa?”

Quả là vô cùng đơn giản, ta thử làm theo những gì hấn nói, hấn sửa tư thế của ta một chút, thấy ta luyện tạm ổn, bèn nói: “Người tấn công ta đi.”

Ta ngơ ngác vì chiêu “Vung tay đón gió” hấn vừa dạy mình chỉ tấn công vào hai vị trí: Sườn và hông.

“Không sao, đến đây.”

Ta quay người, cùi chỏ tay phải thụi vào sườn hấn, lập tức bị hấn chặn lại, tay trái liền phản công, đồng thời nhân cơ hội đá vào hông hấn, hấn lại một tay giữ chặt chân ta.

Đau quá đi mất!

“Vị trí không chuẩn, dùng lực quá yếu.” Vốn dĩ hần đang chỉ bảo cho ta, bỗng nhiên lại buông ra: “Làm người đau à? Xin lỗi, xưa nay ta quen mạnh tay như vậy rồi.”

Ta đi cà nhắc ngồi xuống bồn hoa bên cạnh, xoa bóp căng chân.

Hần lại gần, có chút áy náy, mãi sau mới nói: “Quay về xoa rượu thuốc thì không việc gì đâu.”

Ta nghĩ thầm, lơ ngơ bị hần túm chân đã đau thế này, nếu mấy ngày trước lao vào bước đường thịt nát xương tan, lúc đại đao chém lìa thân thể có phải càng đau hơn không? Thì ra con người yếu đuối vậy đó, có thể bị tổn thương dễ như trở bàn tay.

“Về sau chỉ cần người chăm chỉ luyện tập những chiêu thức này, làm nhiều sẽ quen, quen dần sẽ giỏi.”

Ta nhớ vừa nãy hần nói mình phải đi xử lý công chuyện: “Người phải rời khỏi đây à?”

Hần gật đầu.

“Rất nguy hiểm?”

Hần cũng người, rồi cười đáp: “Không sao.”

Bầu không khí giữa chúng ta lại trở nên trầm mặc.

Hần nói tiếp: “Muốn giỏi võ nghệ đương nhiên cần khả năng thiên bẩm, nhưng điều quan trọng nhất vẫn là nghị lực và sự kiên trì. Trong thiên hạ không có chuyện gì thành công trong ngày một ngày hai, người cứ chăm chỉ luyện tập những chiêu thức này, sẽ có ích về sau.”

Đường như hần chỉ biết nói mấy lời đó, nhưng ta có thể cảm nhận được thành ý và sự quan tâm của hần.

“Cảm ơn.”

Hần nhìn ta, đột nhiên chuyển ánh mắt sang chỗ khác: “Không có gì.”

Sau khi Dương Lâm rời khỏi, ta ở đây ba ngày, sang ngày thứ tư, ta bị Đường chủ Hà An gọi tới.

Giờ ta đã hiểu ẩn ý của Dương Lâm.

Họ cứu rất nhiều người, nhưng không phải là cứu để ăn không ngồi rồi.

Người ở đây chỉ có hai công dụng, hoặc là luyện công tập võ, hoặc là thám tính tin tức.

Đường chủ định đưa ta vào kỹ viện.

“... Hãy dốc sức cho Tùy An Đường của chúng ta. Ngày nào đó chúng ta có thể khôi phục năm tháng huy hoàng khi xưa, coi như cô nương cũng góp công lớn với Tùy An Đường. Huống hồ, cả nhà cô nương đều đã chết trong tay bọn quan quân gian ác kia, lẽ nào cô nương không muốn báo thù rửa hận?”

Hần đang xúi giục ta.

Ta cúi đầu đáp: “Đường chủ nói phải, tiểu nữ nguyện dốc sức vì Tùy An Đường.”

“Cô nương quả là người biết lo cho đại cục.”

Lúc đi ra ngoài, ta liếc nhìn Hà An.

Nghĩa đệ gì chứ, gặp nguy hiểm thì bảo huynh đệ xông ra chết thay, khi họ trở về thì quang minh chính đại thốt ra câu “Đệ luôn nhớ tới huynh, lo sợ huynh gặp nạn, ngày ngày buồn đau rơi lệ, đêm đêm trần trọc không yên.”

Vậy mà nay Dương Lâm vừa đi khỏi, hần liền tranh thủ “tận dụng triệt để” mọi thứ. Nếu Dương Lâm có hỏi, dĩ nhiên hần sẽ nói là do ta muốn phục thù.

Giờ ta đã thành phạm nhân bỏ trốn, nếu ta chống đối bọn họ thì ta biết đi đâu về đâu?

Ta lo lắng inh, và cho cả Dương Lâm.

Họ bán ta cho Lập Xuân Viện, lấy tên cho ta là Tiểu Điệp.

Với vẻ ngoài tầm thường này, ta khó lòng chỉ dựa vào nhan sắc mà quyến rũ nổi khách như người khác, ta cũng không có tài hoa thiên bẩm như những nữ tử kia, được đưa đi học cầm kỳ thi họa. Tú bà sắp xếp cho ta làm a hoàn của một kỹ nữ đắt khách, để ta học một chút kỹ năng, một năm sau mới phải ra tiếp khách.

Chủ nhân của ta tên là Hương Vân, là một trong tám kỹ nữ hàng đầu ở đây, đồng thời cũng là một chủ nhân khắc nghiệt.

Nhưng người trong kỹ viện có ai không như vậy chứ? Họ tiếp xúc với đủ hạng người, mỗi đêm lại phục vụ một nam nhân khác nhau, ai có thể thật sự băng ngọc thanh khiết, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn?

Ta sống ở đây gần ba tháng.

Trước sảnh chính của kỹ viện có một cái hồ, ngày nào cũng có người nhảy xuống đó, từ những cô gái bị mua về song không chịu tiếp khách, đến những cô nương bị khách giày vò, cả bọn tay sai bị đánh đập tàn nhẫn... thỉnh thoảng ta giặt đồ bên hồ, tự nhiên mò thấy mẩu xương người, nhưng chẳng bao giờ mò được đồ trang sức vì mấy thứ đó đã bị kẻ khác cướp sạch rồi.

Thế giới này là một thế giới trần trụi, con người ta muốn có được thứ này thì phải đánh đổi bằng thứ khác.

“Nỡm ả, sao bây giờ mới chịu đến gặp thiếp? Chắc không phải sư tử cái nhà chàng quản lý chặt quá, không cho chàng ra khỏi cửa đấy chứ?” Hương Vân ngẩng nhìn đồng trang sức của mình, chọn lấy chiếc trâm xuyên qua búi tóc.

“Ấy, làm gì có chuyện đó? Bảo bối của ta, tại ta nhiều việc quá chừng, bận không kịp trở tay thôi. Nàng xem, ta vừa mới rảnh rồi một chút đã đến tìm nàng ngay còn gì?” Bàn tay Châu lão gia luồn vào trong y phục của Hương Vân.

Ông ta năm nay đã hơn bảy mươi tuổi rồi, nếp nhăn đầy mặt, là khách quen của Hương Vân. Lần nào sau khi ông ta đi khỏi, Hương Vân cũng oán giận nói: “Tiếp lão ta mệt muốn đứt hơi. Lão già chết tiệt kia cứ thích bị kẻ khác đè đầu cưỡi cổ cơ.”

“Nỡm ả!” Hương Vân gạt bàn tay ông ta ra.

Châu lão gia xoa xoa tay, cười tít mắt lấy ra một chiếc vòng ngọc trong người, sắp tới ôm chặt vai Hương Vân: “Nàng xem ta mang gì đến cho nàng này?”

Quả nhiên, vừa trông thấy món đồ đó, đôi mắt Hương Vân lập tức sáng rực.

Nàng ta thường nói, yêu yêu thương thương gì đều là giả hết, chỉ có tiền bạc vào tay mới là thật. Nhưng nàng không hề nóng vội, chậm rãi nhấp một ngụm trà, đáp: “Chàng tưởng chỉ có một chiếc vòng ngọc này là có thể an ủi được thiếp sao? Hừ, thiếp chưa từng thấy chàng nhẫn tâm lạnh nhạt với thiếp lâu như thế, bây giờ chàng mới chịu tới.”

Nàng ta bắt đầu làm nũng.

Nàng nói: Nam nhân nào cũng khoái trò này, mặc dù đều là giao dịch vàng thật bạc thật cả, nhưng họ vẫn thích nghe lời đường mật kia. Họ ở trong nhà phải nghe chuyện đàn bà vụn vặt, ở bên ngoài phải chịu uốn gối khom lưng, chỉ có ở đây mới được tận hưởng cái thú ăn chơi, cái thú làm đại gia thôi.

Đúng là tầng lớp này áp bức tầng lớp kia.

Hương Vân nắm rõ sở thích của từng vị khách như lòng bàn tay. Có người không ăn cá, lúc gọi món nàng ta chưa bao giờ chọn cá; có người thích ngắm nữ nhân mặc y phục đỏ, nàng liền sắm bộ xiêm y đỏ chói, còn vị Châu lão gia này thích nhất được người khác nũng nịu với mình, ghét nhất là bị người khác chê già.

Đây gọi là “liệu cơm gắp mắm”.

“Ôi, bảo bối của ta, ta nhớ nàng muốn chết...”

Hương Vân cười yêu kiều, nhẹ nhàng thu vòng ngọc vào trong tay áo.

Ta bụng chầu nước ra ngoài.

Vừa ngẩng mặt lên liền nhìn thấy một người.

Ta vô cùng sửng sốt, xưa nay ta chưa từng nghĩ rằng sẽ gặp người ấy tại nơi này.

Ta cúi thấp đầu đứng ngậy tại chỗ, chàng lướt qua ngay cạnh ta, đúng lúc lo lắng mình hơi thất lễ, chàng bỗng quay đầu: “Tiểu Ngân?”

Cả đời này ta không bao giờ quên được giọng nói của thiếu gia, ta quay người lại, nhưng không biết nên nói gì.

Hắn là chàng rất kinh ngạc: “Người ở đây ư?”

Giờ ta mới biết, thì ra họ không hề phát lệnh truy nã mình.

Tội của ta và Dương Lâm không giống nhau, bọn ta chỉ là dân thường bách tính nhỏ nhoi, chẳng qua đã đào trúng tảng đá “phản tặc” mà thôi. Chạy trốn mất một người sẽ phải bấm báo lên quan trên, sai binh lính truy lùng, song những quan viên này đã sớm học được chiêu dối trên lừa dưới, danh sách nhiều thêm hay bớt đi một kẻ như ta hoàn toàn chẳng có ảnh hưởng gì quá lớn.

Ta không biết mình nên khóc hay nên cười đây.

Thì ra con người tên Bạch Ngân này đã thật sự biến mất trên cõi đời này.

Thiếu gia buột miệng xong liền xem như chưa từng nhìn thấy gì.

Nhưng chàng không hỏi ta tại sao lại ở đây, sống như thế nào?

Ta đứng trên lầu ngắm chàng, hôm nay chàng uống rượu cùng một nhóm công tử thế gia ngay ở dưới lầu, áo chàng nhẹ bay, cười nói vui vẻ. Người hầu hạ chàng là cô nương tên Tiêm Tiêm.

Tiêm Tiêm là tuyệt sắc giai nhân mà tú bà dùng số tiền lớn mua về từ nơi khác, tinh thông cầm kỳ thi họa. Hôm nay là ngày đầu tiên nàng tiếp khách.

Nàng là nữ tử duy nhất có dung nhan xinh đẹp sánh ngang với tiểu thư, thậm chí sống giữa chốn thanh lâu dung tục sỗ sàng, nàng lại càng toát lên vẻ thanh thuần thoát tục.

Nàng rất ít cười, cũng không nói chuyện, suốt cả quá trình chỉ lặng lẽ đứng một bên, vẻ mặt vô cảm.

Chẳng ai biết nàng từ đâu tới, và tại sao nàng ở đây?

Một đám người phía dưới đang đấu giá đêm đầu tiên của nàng. Bạc trắng đã nâng đến mức tám trăm lượng, ta đột nhiên hết hứng xem nào nhiệt.

Lúc quay về, Hương Vân đã tiếp đãi Châu lão gia xong xuôi, ông ta cũng nhanh chóng rời đi. Hương Vân trần như nhộng ngồi trên giường, tóc tai rối bù, gợi tình hết sức, nhưng ta phát hiện trên cơ thể nàng có rất nhiều vết cắn.

Nàng thất lại yếm đào, “Châu lão gia ngày càng khó hầu hạ, động một cái là gặm với cắn rĩa.”

Giá tiền Hương Vân phục vụ cho Châu lão gia hơi ột chút, nhưng cũng chỉ ba chục lượng bạc.

Tiếng hò hét đấu giá bên ngoài vẫn đang tăng cao.

“Một ngàn hai trăm lượng.” Không biết ai đang lớn giọng hét vang.

Ta mang nước nóng tới lau sạch dấu vết trên người Hương Vân, nàng ta bỗng đập đổ chậu nước, mạnh tay tát ta, “Con khốn này, nước nóng thế hả? Định làm ta bỏng chết sao?”

Ta biết nàng ta nói chí phải, quả là tầng lớp này áp bức tầng lớp kia.

6. Chương 6

Chương 6: Giết chết tại trận

“Nào, nào tráo bài đi!” Một nhóm người cao giọng hét.

Trò mạt chược này nghe nói do Hoàng hậu của vị vua đầu tiên trong triều đại Đại Hòa phát minh ra, quân bài được làm từ miếng gỗ hình vuông có khắc chữ bên trên nhanh chóng thịnh hành khắp Đại Hòa.

“Cửu!” Từ công tử mở bài, Hương Phấn cô nương quan sát bên cạnh lập tức nói: “Đừng chàng, ra quân bát đi.”

“Ra chỗ khác chơi, nàng thì biết cái gì.” Từ công tử cau kinh xua tay.

Đám người đều cười vang: “Từ công tử, chẳng phải việc này có liên quan đến Hương Phấn cô nương đó sao, công tử thua rồi Hương Phấn cô nương đây sẽ phải cời y phục kìa.”

Hương Phấn lập tức “xí” một tiếng: “Nỡm ả, nếu chàng thua thì Hương Họa bên cạnh chàng cũng phải cời y phục còn gì. Chàng trông, Hương Họa chỉ còn mỗi chiếc yếm đào thôi.”

Hương Họa nói: “Mọi người mặt dày quá đi.”

“Ồ, Hương Họa cô nương giận rồi sao?” Lý công tử bên cạnh sờ soạng tấm lưng trần trụi của nàng ta.

Hương Họa ngồi trên người hắn, khẽ nhéo tai hắn, nũng nịu đáp: “Lý công tử, chàng không được thua nha, nếu chàng thua đêm nay thiếp không hầu hạ chàng nữa đâu.”

“Ấy, Hương Họa cô nương giận mất rồi, mau chơi thôi, mau chơi thôi!”

Song tay Lý công tử này vẫn cứ thua, Hương Họa đành cời nốt chiếc yếm duy nhất còn sót trên người.

Ánh mắt của mấy vị công tử liền dán chặt vào khuôn ngực đầy đặn của Hương Họa, Từ công tử nói: “Hương Họa quả là danh bất hư truyền, nói được làm được, nếu thua tiếp nàng phải cời đến quần rồi đó.” Hắn vuốt ve eo thon của Hương Phấn ngồi bên cạnh: “Không biết nàng thì sao nhỉ?”

“Từ công tử nói hay lắm, Hương Phấn có lường trước được chuyện này hay không, công tử còn chưa rõ sao?” Ông chủ Trương một bên tiếp lời.

Đám người cười ồ lên.

Hương Vân ngồi bên dưới, mười ngón tay linh hoạt xuất bài. “Tiếp nào! Đừng mãi nói chuyện nữa.” Châu lão gia hơn bảy mươi tuổi ngồi cạnh nàng ta nói. Từ sau khi nàng ta thể chân, bài lên như điều gặp gió.

“Hương Vân cô nương không vui rồi, hôm nay Hương Vân cô nương số đỏ ghê, chưa hề cời món đồ nào.”

Hương Vân dùng khăn tay lau khóe miệng: “Ai bảo mắt của mấy người các chàng đều để ý đến chỗ khác.”

“Ồ, ghen rồi ghen rồi. Châu lão gia mau đỡ dành nàng kìa.”

Châu lão gia lập tức thơm hai cái lên mặt nàng ta: “Bảo bối ngoan nào, không việc gì phải đôi co với họ.”

“Xem ra Châu lão gia cưng Hương Vân cô nương lắm à nha.”

Mấy người lại cười hô hố. Nhưng hôm nay Hương Vân quá may mắn, như thể nàng ta độc chiếm bộ bài vậy, Châu lão gia thích thú quan sát tới nỗi khóe mắt cong lên. Chơi thắng mấy tên nhóc sẽ kiếm được bạc, thua mới phải cời y phục.

Hương Họa thua gần hết, chỉ còn độc chiếc quần trong, vội kéo Lý công tử: “Chàng mau chơi đi, mau chơi đi.”

Lý công tử đã thua nhiều, cũng khó tránh việc cảm thấy bức bối: “Nàng kêu cái gì? Tránh ra một chút, nếu không phải ôn thần là nàng ở đây thì sao ta có thể thua nhanh như thế?”

Hương Vân nghe thấy liền thu bài, nói: “Thiếp hơi mệt một chút, Châu lão gia, chàng thay thiếp nhé, được không?”

Châu lão gia vội nói: “Được, được.”

Song Châu lão gia là cao thủ mạt chược, những gì Hương Vân biết đều đo ông ta chỉ dạy, đương nhiên ông ta còn giỏi hơn cả Hương Vân.

Loáng một cái, Lý công tử lại thua mấy ván, Hương Họa chần chừ không chịu cỏi, nàng ta chỉ còn một chiếc quần trong này.

Lý công tử cau mày: “Cỏi đi!”

Đám người trêu ghẹo: “Phải đó, Hương Họa cô nương khỏi cần xấu hổ nữa.”

Hương Họa cầu khẩn: “Chúng ta chơi bằng tiền được không?” Nếu nàng ta không cỏi y phục, thì phải phạt thua, gấp mười lần, tức là mười lượng bạc.

Hương Họa là một trong tám kỹ nữ hàng đầu, cũng là người trẻ trung xinh đẹp nhất trong đó, nhưng không bao giờ đánh đá chua ngoa, thậm chí có phần xấu hổ như mấy người còn lại. Lý công tử nổi trận lôi đình, giáng cho Hương Họa một cái bạt tai rồi tự mình kéo quần trong của nàng xuống.

Hương Họa ra sức giữ chặt: “Đừng, gia, thiếp cầu xin gia, thiếp không muốn cỏi, thiếp trả tiền có được không?”

Lý công tử càng thêm giận giữ, một đám người thích thú quan sát, Lý công tử lại càng cảm thấy Hương Họa làm hấn mất mặt, lập tức kéo tuột quần Hương Họa xuống. Cửa đang mở, khách khứa và đầy tớ qua lại ngày một nhiều.

Lý công tử ngồi lên ghế: “Tiếp đi!”

Từ công tử nói: “Lý công tử đừng nổi nóng, chúng ta chỉ đánh bạc tiêu khiển. Vả lại nếu công tử thua tiếp, Hương Họa cô nương chẳng còn gì mà cỏi nữa.”

Lý công tử bực tức nói: “Người muốn cược cái gì?”

Ánh mắt Từ công tử đảo qua đảo lại trên người Hương Họa, xem ra hấn thêm muốn nàng đã lâu: “Chi bằng thế này, nếu công tử thua, thì tặng cho ta một đêm của Hương Họa.” Mọi người đều biết Lý công tử đây bao trọn Hương Họa từ lần đầu tiên nàng tiếp khách, vậy nên nàng chưa từng hầu hạ nam nhân khác.

“Ta thừa biết người chú ý đến nàng ấy.” Mãi lâu sau, Lý công tử khê đẩy quân bài, nói: “Được, chơi luôn.”

Thì ra nữ nhân dù được họ sủng ái đến mức nào đi chăng nữa, đều sẽ có ngày họ cảm thấy chán ngấy.

Hôm nay Lý công tử đúng là đen đui, thua liên tiếp bảy, tám ván, càng thua càng hăng, càng hăng lại càng thua.

Trời tối dần, Châu lão gia có việc phải về trước.

Lý công tử thua tới đỏ cả mắt, Hương Họa sụt sùi: “Gia, Hương Họa chỉ hầu hạ một mình gia, gia không cần Hương Họa nữa sao?”

“Nàng kêu ca cái gì?” Lý công tử hất bàn bỏ đi.

Từ công tử mỉm cười, đôi mắt hau háu nhìn cơ thể Hương Họa.

Hương Vân không hài lòng chút nào. Nàng ta vốn đã chẳng ưa gì Hương Họa, Hương Họa cậy có nhan sắc hơn người, cậy mình ở đây độc chiếm sự sủng ái của Lý công tử mà tự cao tự đại khiến ấy kỹ nữ đầu bảng còn lại cảm thấy ngứa mắt đã lâu.

Lý công tử trẻ tuổi phong lưu, phụ thân lại là đại thần đương triều.

Hương Vân đã qua rồi cái thời thiếu nữ đẹp nhất, nàng ta chen lên được vị trí hiện tại là nhờ vào kỹ xảo và mồm mép, nhưng khách hàng của nàng chỉ toàn là mấy ông già mà thôi.

Sau lần này, chắc chắn Lý công tử không cần Hương Họa nữa. Đương nhiên, thắng làm vua, thua làm giặc, Hương Vân chẳng cần tốn công giậu đỗ bìm leo. Nàng ta thông thả đứng dậy: “Nơi này xin nhường lại cho Từ công tử, Tiểu Điệp chúng ta về thôi.”

Ta đáp: “Vâng.”

Lúc này, Từ công tử đột nhiên cản Hương Vân: “Ấy đừng, Hương Vân cô nương, chi bằng mấy người chúng ta cùng chơi cho vui.”

Ở đây, Từ công tử quen thuộc nhất với Hương Phấn, ta nghe a hoàn Tiểu Hồng của Hương Phấn từng nói rằng, Từ công tử thực sự là một tên dâm loạn, ngay cả thiếu nữ mười bốn tuổi là nàng ấy hẳn cũng không tha. Hắn rất thích chơi mấy trò kỳ quái, giày vò nhau suốt cả ngày trời.

Trông thấy Hương Phấn nhìn mình cười mà như không, Hương Vân vuốt tóc mai: “Chắc không được rồi, buổi tối thiếp còn phải tiếp khách, thất lễ với công tử, thiếp xin cáo từ.”

Hương Vân đã hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, tuy không xinh đẹp bằng Hương Họa nhưng lại có vẻ ngoài thướt tha độc đáo, lúc nàng vén tóc trông lại càng quyến rũ, đương nhiên Từ công tử không nỡ để nàng đi, vội nắm chặt tay nàng: “Tỷ tỷ xinh đẹp, ta muốn nàng từ lâu lắm rồi.”

Hương Vân chỉ nhếch miệng mỉm cười. Ta theo hầu Hương Vân đã lâu, hiểu rằng nụ cười này của nàng ta kỳ thực là đang cười mỉa.

Gia cảnh của Từ công tử chỉ thuộc bậc trung lưu, nhưng thói phong lưu trụy lạc của hắn có vẻ sắp làm cả gia đình lụn bại. Từ lão thái gia vô cùng tức giận, ngày nào cũng đến kỹ viện bắt người. Hắn thì hoang dâm vô độ, nghe nói ngay cả chị dâu cũng không thoát nổi khỏi tay hắn. Người ta đồn đạo này hắn bị nhà đuổi ra đường, mấy hôm liền toàn ở chỗ Hương Phấn. Cô nương nào trong kỹ viện hắn cũng muốn nếm thử.

Hương Vân sẽ chẳng dại dột gì tổn công dính lấy kẻ như thế này. Nhưng nàng vẫn đầu mảy cuối mắt: “Từ công tử đã có hai muội muội Hương Họa, Hương Phấn ở bên, còn có thể để mắt đến thiếp sao? Hôm nay thiếp mệt thật rồi, e rằng tấm thân này không đủ sức phục vụ công tử, sẽ khiến công tử phải chê cười. Sau này có dịp thiếp nhất định sẽ hầu hạ công tử chu đáo.”

Câu nói này hết sức trôi chảy.

Hương Phấn chợt tiến lại gần, nắm chặt tay Hương Vân: “Hương Vân tỷ tỷ đừng nói như vậy, trong Lập Xuân Viện này có ai không biết cơ thể tỷ tỷ mềm mại như làn nước, mịn màng như gấm lụa, hầu hạ Châu lão gia kia đâu ra đấy. Hôm nay muội cũng phải học theo tỷ tỷ kỹ năng hầu hạ người khác mới được.”

Hương Phấn đang mỉa mai chuyện Hương Vân hầu hạ Châu lão gia bấy, tám mươi tuổi.

Hương Vân khẽ nhếch chân mày, còn chưa kịp nói, Từ công tử đột nhiên ôm chầm nàng ta từ phía sau: “Tỷ tỷ xinh đẹp, chi bằng chúng ta cùng chơi nào.”

Dù sao nàng ta cũng đã làm vô số chuyện thế này, vậy nên không từ chối nữa.

Đóng cửa lại, quan sát Từ công tử nôn nóng cởi y phục, ta chợt nhận ta thứ làm cho nam nhân phải bực lộ bộ mặt thật sự chỉ có rượu, bài bạc và nữ nhân.

Còn thứ làm cho nữ nhân phải bực lộ tất cả sắc đẹp là sự đố kỵ lẫn nhau và sự ngộ nhận số phận của bản thân mình.

Chứng kiến rồi ta mới biết Từ công tử này đúng là cao thủ. Hắn vừa đề lên người Hương Họa, vừa dùng lư hương hơ bông nàng. Hương Họa đau đến nỗi toàn thân run rẩy, còn Từ công tử lại càng hưng phấn. Hương Phấn giúp hắn một tay, ngồi trên hai chân của Hương Họa, đè chặt không cho nàng vùng vẫy, tiện thể quay sang bên cạnh rót rượu đưa hắn.

Hương Vân khó chịu, mí mắt giật liên hồi, quay người định bỏ đi.

Hương Phấn bỗng lên tiếng: “Sao tỷ tỷ lại bỏ đi thế, không đến chơi cùng tụi em sao?” Từ công tử ngồi trên người Hương Họa, Hương Họa thoi thóp hơi tàn, hắn đã cởi quần, chỉ còn độc chiếc áo dài bên ngoài đã phanh nửa ngực. Hắn ngừng lại nhìn Hương Vân, liếc mắt đưa tình: “Tỷ tỷ xinh đẹp, nàng cứ vậy đi sao?”

Xem ra hôm nay Từ công tử không định bỏ qua cho Hương Vân.

Hương Phấn đứng dậy, chỉnh sửa quần áo, nói: “Từ công tử, hôm nay thiếp mệt lắm rồi, không phiền chàng và tỷ tỷ nữa, thiếp xin cáo lui về trước.” Nàng ta dẫn theo a hoàn ra ngoài, lúc đi còn “hừ” một tiếng với Hương Vân.

Hương Vân liếc mắt, bỗng nhiên đẩy ta lên: “Quả thực hôm nay thiếp không được khỏe, buổi tối còn phải tiếp khách. Bông hoa Tiểu Diệp đây vẫn chưa có ai ‘khai nư’. Hay là thiếp bảo nàng ấy hầu hạ công tử, được không?”

Trong kỹ viện này, nguyên tắc quan trọng nhất là không được đắc tội với khách, cho dù khách chọn mình, giày vò mình cả đêm, giở mọi thủ đoạn tồi tệ đi chăng nữa. Bởi vậy tuy Hương Vân khinh thường hắn, nhưng cũng không dám cự tuyệt.

Từ công tử đang xem xét ta, ta cúi thấp đầu, lòng bàn tay đã mướt mồ hôi.

Cuối cùng Từ công tử cười nói: “Hương Vân, nàng nợ ta ân huệ đó.”

“Hắn là vậy rồi.”

Ta nhắm chặt mắt.

Rồi ta liền mở mắt quay người bỏ chạy, ta phải rời khỏi nơi này ngay lập tức!

Hương Vân đóng cửa lại, đứng bên ngoài giữ cửa.

Từ công tử ôm ta chặt cứng từ phía sau lưng, “Nào, nàng còn non và xanh lắm, để đại gia đây ném thử mùi vị của nàng nào!”

May mà ta vẫn có thể sử dụng chiêu phòng thân mà Dương Lâm dạy cho, chân trái ra sức giẫm lên chân hắn, tay phải đột ngột tấn công vào sườn hắn, chân trái đá ngược trúng vị trí dưới hông hắn. Hắn bị ta đánh tới bởi phải lùi về phía sau, ngược nhìn ta chằm chằm, ánh mắt chất chứa phần nộ.

Ta nép người cạnh cửa độ sức cùng hắn. Sờ thấy sau lưng có một bình sứ, ta liền ném qua chỗ hắn, hắn đã tránh kịp. Hắn tiến lên trước bóp cổ ta, ta thở không ra hơi, quăng ra giá gỗ đặt bình sứ đập trúng đầu hắn, máu tươi từ đầu trào ra, hắn lùi lại mấy bước.

Máu đậm đặc chảy trên tay ta, nóng hôi hổi, ta chỉ cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

Ta cứ từng bước từng bước rơi vào hoàn cảnh này.

“Ta sẽ giết ngươi!” Hắn gào lên, nghiêng răng nghiêng lợi: “Ngươi đợi đó, ta sẽ giết ngươi!”

Hắn ôm đầu toan xông ra ngoài.

Nếu hắn ra ngoài, hậu quả ta phải gánh chịu thật không lường trước được.

Ta bỗng sinh lòng căm hận.

Tại sao các người hết kẻ này đến kẻ khác ức hiếp ta? Mà ta, xưa nay chưa từng gây ra bất cứ chuyện xấu xa nào.

Nếu thế gian vốn dĩ bất công như vậy, thì ta còn phải sợ gì đây?

Tay ta nắm chắc gậy gỗ, có thể giết chết hắn bất cứ khi nào.

Đúng lúc ta đang phân vân, đột nhiên hắn ngã người, mắt mở trừng trừng, nhìn chằm chằm phía trước.

Ta giật mình ngơ ngác, có người nửa đứng nửa ngồi trên cửa sổ, vẫy tay với ta: “Còn không mau ra đây!”

7. Chương 7

Chương 7: Chờ đợi thời cơ

Là Dương Lâm tới tìm ta. Ta lập tức buông gậy gỗ trong tay, chạy đến. Ta nắm chặt áo hắn, muốn khóc lắm nhưng cố gắng kiềm chế. Dương Lâm vỗ lưng ta: “Được rồi, ra ngoài hăng nói.”

Bọn ta trở về Tuyền An Đường, Dương Lâm hỏi ta: “Sao ngươi lại ở đó?”

Lúc ấy Hà An đứng bên cạnh, cười mơ hồ nhìn ta, ta rít qua kẽ răng: “Ta hận bọn người đó, vậy nên ta phải giúp các huynh giết sạch bọn chúng!”

Dương Lâm nói: “Sao ngươi lại ngốc nghếch như vậy?”

“Ấy, đại ca, có lẽ Bạch cô nương cũng hoảng sợ lắm rồi, chúng ta nên ra ngoài cho cô nương ấy nghỉ ngơi thôi.”

Hà An dẫn Dương Lâm ra ngoài rồi đứng nói chuyện với hắn trước cửa.

Ta không biết hắn ta đang hỏi gì, nhưng ta hiểu được ánh mắt kia của Hà An. Mặc dù Dương Lâm võ công cao cường, nhưng hắn không nhanh nhạy như nữ tử chúng ta, biết nghe câu đoán ý nhìn mặt đoán người. Ta ở trong phủ từng trông thấy rất nhiều quân gia có ánh mắt như Hà An, luôn nói lời ngon ngọt, lại thích dối trên lừa dưới.

Lòng ta dần dần chùng xuống.

Một lát sau, Dương Lâm lại trở vào. Hắn nói: “Vừa rồi Đường chủ đã nói với ta rồi, ngươi thật sự muốn báo thù đến thế ư?”

Ta im lặng không đáp, xem ra Hà An muốn để Dương Lâm làm thuyết khách.

“Đường chủ nói với huynh những gì?”

“Hắn nói do hắn sắp xếp không thỏa đáng, mấy tên thủ hạ làm cản đưa ngươi vào nơi đó, hắn vô cùng hối hận. Nhưng nếu ngươi thật sự muốn báo thù, hắn có thể đưa ngươi vào phủ Cửu Hoàng tử. Nghe nói Cửu Hoàng tử tài đức sáng suốt, ngươi ở đó cũng không cần phải suốt ngày nơm nớp lo sợ.”

“Huynh nghĩ sao?”

Hiển nhiên Dương Lâm nhất thời chẳng có ý gì hay, mãi lâu sau mới nói: “Ta không hi vọng ngươi bị chôn chân tại nơi này, cũng không hi vọng ngươi báo thù...” Bọn ta chỉ là hai người xa lạ tình cờ gặp nhau, hắn cứu ta một mạng, nhưng không thể bảo vệ ta cả đời.

Ta thà vào phủ Cửu Hoàng tử còn hơn ở đây chịu sự sắp đặt của Hà An.

Ta nói: “Nếu là Cửu Hoàng tử thì đương nhiên ta đồng ý. Ta rất vui khi có thể góp một phần sức lực cho Tùy An Đường.”

Dương Lâm nhìn ta, thở dài một hơi nói: “Thôi, ngươi phải cẩn thận nhất cử nhất động. Đạo này ta khá bận rộn, nhưng nếu rảnh rỗi ta nhất định ở bên chăm sóc ngươi. Ngươi nhớ kỹ, lần sau đừng có mềm lòng với kẻ địch.”

Ta mỉm cười, lại hỏi: “Vậy Từ công tử chết thật rồi à?”

Hắn gật đầu.

“Loại người đó không chết đi thì giữ lại làm gì? Trên sa trường hai bên giao chiến, người không chết thì ta chết, ai cũng dốc sức đến hơi thở cuối cùng. Nếu người để lòng từ bi xen vào, kẻ phải chết chính là bản thân người. Lẽ nào người chưa từng nghĩ xem, sau khi Từ công tử kia ra ngoài, ngươi sẽ có kết cục ra sao à?” Hắn đang nói về kinh nghiệm của mình.

Ta hiểu ý của Dương Lâm, hỏi tiếp: “Lần này huynh lại phải ra ngoài làm nhiệm vụ ư?”

“Ừ.”

“Đường chủ chỉ phái huynh đi thôi à?”

“Ngươi đừng hỏi nhiều như vậy.” Dương Lâm nói thẳng. Chỗ này thường xuyên có nội gián trà trộn, không phải họ không nhắc nhở ta, nhưng Dương Lâm vẫn trực tiếp cảnh báo ta.

Ta nói: “Huynh rất tin tưởng hắn?”

“Hắn là nghĩa đệ của ta, bọn ta cùng vào sinh ra tử.” Ta lập tức thông suốt, trong lòng đám nghĩa sĩ này, tình huynh đệ quan trọng hơn mọi thứ. Nếu có người nghi ngờ huynh đệ hắn, cũng đồng nghĩa là đang nghi ngờ hắn.

Bởi vậy ta không định nói tiếp nữa. Dương Lâm nhắc: “Ngươi phải hành sự thận trọng.”

Dương Lâm đi khỏi, Hà An liền đưa ta vào phủ đệ của Cửu Hoàng tử.

Ta đi theo một quản gia họ Lê tiến vào phòng: “Được rồi, chỗ của người ở đây nhé!”

Ta gật đầu: “Đa tạ Lê quản gia.”

Ông ta chẳng thèm đáp, quay người đi thẳng.

Chắc, người ở đâu cũng vậy.

Ta quan sát bốn phía, đây là căn phòng lớn có bốn chiếc giường, ngoài một chiếc bàn trang điểm ra thì xung quanh trống trơn chẳng có gì khác. Ta tìm lấy một chiếc giường bỏ không, đặt tay nải xuống đó.

©STENT

Ta là đầy tớ hạng tam đẳng, được phân công làm việc trong nhà bếp. Họ chẳng hề nói với ta đồng bọn trao đổi tin tức ở đây là ai, làm thế nào để truyền tin? Họ chỉ bảo ta ở lại, làm quen với tình hình nơi này, nhưng ta lại tìm thấy một cảm giác thân thuộc đối với chốn phủ đệ của vương công quý tộc này.

Ta sống ở đây được hai tháng, chỉ bắt gặp được Cửu Hoàng tử đúng một lần, đó là lúc ta bưng chậu gỗ đi giặt quần áo thì nhìn thấy hần tiến vào cổng chính từ phía xa.

Hần mặc trường bào màu tím, tay cầm ngọc tiêu, trên người toát ra khí chất cao quý, hần nói chuyện với quản gia trước cổng, nét mặt bình thản như nước hồ lạnh sóng. Giờ không phải là thiếu niên áo trắng nằm giữa băng tuyết ngày trước, hần là Cửu Hoàng tử, là chủ nhân của ta.

Ta bê chậu nước quay trở về.

Hôm ấy, ta nghe mấy a hoàn bàn tán xôn xao.

“Nghe nói Cửu Hoàng tử của chúng ta sắp thành thân rồi.”

“Là ai thế?”

“Thấy bảo là khuê nữ nhà Mộ Thượng thư, cháu ruột của Đường kim Hoàng hậu nương nương đó.”

Bàn tay đang vò quần áo của ta chợt ngừng lại, là tiểu thư. Không phải nàng đã hứa hôn với Trình công tử rồi sao?

“Nghe đâu Mộ tiểu thư kia đẹp như tiên nữ, lần này do đích thân Hoàng hậu nương nương chỉ hôn nữa cơ.”

“Cũng phải thôi, Cửu Hoàng tử của chúng ta khôi ngô tuấn tú, lại tài hoa xuất chúng, cô nương nào lại chẳng thầm mơ sánh duyên cùng người.”

“Chính tỷ thầm mơ sánh duyên cùng Cửu Hoàng tử thì có, đồ lẳng lơ.”

“Người nói vớ vẩn gì thế hả?”

...

Hôn sự của Cửu Hoàng tử và tiểu thư được định vào tháng Hai năm sau, từ giờ đến khi ấy còn bốn tháng. Khoảng thời gian này ta thường xuyên nhìn thấy Mộ thiếu gia ra vào phủ, có lẽ chàng đang bận rộn bàn bạc chuyện hôn sự của muội muội.

Ta biết hiện giờ mình không nên tùy tiện xuất hiện trước mặt chàng.

Ban đầu ta là tội phạm bỏ trốn, sau xuất hiện tại lầu xanh, nay lại ở trong phủ Cửu Hoàng tử, khó tránh việc khiến người ta nghi ngờ.

Nhưng mỗi lần chàng đến ta đều không kìm nổi, cứ đứng gần lén quan sát chàng.

Năm nay thiếu gia mười chín tuổi, nhưng chưa thành thân.

Ta luôn thầm giữ trong lòng mình hình ảnh về một thiếu gia phong độ thanh thoát, cao ngạo hững hờ.

Ta đứng dưới bóng cây hòe trong sân, từng chiếc lá úa rơi xuống, chợt nhớ về năm tháng sống trong Mộ phủ. Nơi đó có thiếu gia, có tiểu thư, và có cả ta.

Hồi ấy, ta thường nép sau tiểu thư lén lút ngắm nhìn thiếu gia, cố gắng kìm nén tình cảm, phơi khô những tâm sự bản thân dưới ánh mặt trời, rồi khi màn đêm buông xuống lại hâm nóng chúng lên, lặng lẽ gặm nhấm từng chút một.

Có những nỗi lòng xưa nay chẳng ai thấu, cũng chẳng cần phải nói với ai. Tự mình hiểu rõ là đủ.

Đôi lúc “cảm tình” chỉ là một thứ hạt giống. Có những hạt sẽ từ từ nảy mầm trong trái tim ta nhưng không thể vươn ra ngoài, có những hạt sẽ chết khô ở trong đó, lại có những hạt sẽ dần dần nhô lên khỏi mặt đất, trở thành cây non, nhưng vẫn cần ta tưới tiêu chăm bón cẩn thận.

Kiếp này chỉ có A Mộc và thiếu gia từng lưu lại hạt giống trong trái tim ta.

Hạt giống của A Mộc im hơi bất tiếng, chẳng hề biến đổi, vùi trong xó xỉnh trái tim ta, thỉnh thoảng mới khẽ động đậy vài cái rồi thình lặn. Còn hạt giống của thiếu gia do chính tay ta chăm bón lớn lên, vậy mà không thể vươn cao vươn xa vì bị ta kiềm nén trong lòng, cứ mục rữa ở đó không cách nào gột rửa.

Gần đây, ta dần dần hiểu rõ mình của ngày trước, hồi đó ta thường tự hỏi bản thân rằng chuyện này nên buồn hay nên vui, ta làm vậy là đúng hay sai, có đáng hay không. Sau mới biết lúc ấy trái tim vì dễ rung động, dầu óc thích mơ mộng mà thôi.

Nhưng ta của hiện tại, đã không còn cảm thấy những điều này cần thiết nữa.

Điều con người ta không nên làm nhất chính là nói chuyện viễn vông, tự chuốc lấy khổ.

“Ai da! Đau chết mất!”

Tiểu Vân phụ trách dâng trà đang quay đầu lại, vừa thấy ta liền vội vàng xông đến, chẳng chờ ta cự tuyệt, nàng ần luôn khay trà vào tay, “Tỷ phải đi vệ sinh cái đã, muối giúp tỷ đem trà vào thư phòng điện hạ nhé!” Ta chưa kịp đáp, nàng đã chạy vèo đi.

Ta đành tiến về phía thư phòng. Vừa đi vào cửa, ta có phần kinh ngạc, thiếu gia cũng ở đây. Cửu Hoàng tử và thiếu gia hình như đang nghị sự, thấy người đến bỗng lập tức ngừng nói.

Ta cúi đầu đặt chén trà xuống trước mặt thiếu gia, thiếu gia nét mặt dăm chiêu, tay nâng chén trà, nhưng từ đầu đến cuối không ngẩng đầu lên nhìn ta lấy một lần.

Cửu Hoàng tử cau mày, chắc có chuyện phiền não.

“Lui xuống đi.” Hắc lạnh lùng nói.

Ta gật đầu lui xuống.

“Lần trước tảng đá mà chúng ta sắp đặt đã làm hủy hoại thanh danh của Thái tử, tuy hắc cũng dốc toàn lực trấn áp, nhưng lời đồn đại vẫn lan rộng che phủ khắp thiên hạ. Hắc còn chưa ngồi lâu trên cái ghế Giám quốc, lần này lại tùy tiện điều động binh mã của Từ Tướng quân, e rằng... Cửu Hoàng tử, việc không thể chậm trễ nữa...”

Ta đóng cửa lại, nép người đứng cạnh cửa, chỉ nghe thấy thiếu gia nói đến đó.

Từ sau khi người nhà qua đời, ta rất hiếm khi ngủ mơ.

Bởi vì ta sợ sẽ mơ thấy điều gì đó.

Hằng đêm ta khổ sở đến cùng cực, nhìn vào khoảng không tối đen như mực phía trước cho đến khi một nhòai chìm vào giấc ngủ, để rồi thần thờ tỉnh dậy vào ngày hôm sau.

Nhưng sáng sớm hôm nay sau khi tỉnh dậy, ta phát hiện gối ôm của mình đầy vết nước mắt, da mặt nứt nẻ. Thì ra không phải là ta không ngủ mơ, chỉ là ta hoàn toàn không hay biết mình đã từng mơ mà thôi.

Câu nói của thiếu gia vẫn vang vọng bên tai ta: “Lần trước tảng đá mà chúng ta sắp đặt đã làm hủy hoại thanh danh của Thái tử...”

Ta nhắm chặt mắt.

Trong khoảng thời gian này, ta tĩnh tâm cẩn thận sắp xếp lại sự việc. Bắt đầu từ lúc thiếu gia và Cửu Hoàng tử trở về từ biên ải, có lẽ lúc đó họ đã kết thành đồng minh rồi. Con trai của Hoàng hậu hiện mới năm tuổi, đương nhiên chưa đủ khả năng can dự vào chuyện tranh chấp hoàng vị gió tanh mưa máu.

Nhưng nếu Hoàng hậu đem cháu gái ruột của mình gả cho Cửu Hoàng tử, hẳn nhiên ý đồ đứng về phía Cửu Hoàng tử của bà ta đã quá rõ ràng.

Hôn sự này không phải là một hôn sự đơn giản, nó tượng trưng cho sự gắn kết hai thế lực.

Thiếu gia đứng về phía Cửu Hoàng tử, lần nào cũng mượn cớ đến bàn việc hôn sự, nhưng đó chẳng qua là vẻ bề ngoài. Còn thực ra tất cả chỉ là một ván cờ mà thôi, và ta là một đám bụi bị hất tung lên khi quân cờ xuất trận.

Hôn sự được chuẩn bị một cách chu đáo, thoát cái đã sang xuân, Cửu Hoàng tử chính thức rước tiểu thư về dinh.

Đây là hôn lễ được tổ chức long trọng nhất trong mấy năm gần đây ở Đại Hòa. Ngày thành thân, Cửu Hoàng tử mặc áo bào đỏ, đón tiểu thư cùng đoàn hồng quần[1] nối đuôi nhau điếu qua hơn nửa Hòa Thành, khí thế bừng bừng như thể một con rồng vàng đang khoác áo choàng đỏ vậy.

[1] Hồng quần: Ý chỉ các cô gái trẻ đi theo làm phù dâu.

Sính lễ đầy ắp, sắc hỷ rợp trời. Họ thực hiện nghi thức đá kiệu, rồi bước qua chạu lửa, bái đường thành thân.

Ta đứng trong đám người, nhìn thấy tiểu thư toàn thân mặc y phục đỏ, nhìn thấy lão gia, phu nhân, thiếu gia, thậm chí cả Trình công tử.

Đâu đâu cũng là màu đỏ hân hoan và tiếng kèn trống náo nhiệt.

Nhất bái thiên địa.

Nhị bái cao đường.

Phu thê giao bái.

Đưa vào động phòng...

Lão gia và phu nhân vui mừng khôn xiết, nụ cười mím vầng vát trên môi thiếu gia, Trình công tử uống rất nhiều rượu, cuối cùng phải để người khác đưa về nhà.

Cửu Hoàng tử ngồi trên ghế giữ nguyên nụ cười tôn quý, tỏ ý tôn trọng khách nhân. Còn ta bận rộn bưng trà rót nước suốt yến tiệc.

Lúc này chắc tiểu thư đang trùm khăn hồng, yêu kiều đang đợi Cửu Hoàng tử trong phòng, xung quanh có người đang rắc tào tào, long nhãn, đậu phộng, hạt dẻ, miệng không ngừng nói “Trăm năm hạnh phúc”, “Sớm sanh quý tử.”

Đây có lẽ là thời khắc hạnh phúc nhất trong cuộc đời của nàng ấy.

Đêm đã về khuya, tiệc rượu cũng đã tàn.

Một đám người đẩy Cửu Hoàng tử ngà ngà say tiến vào động phòng.

Ánh đèn ngập tràn, ta đứng trong lùm cây quan sát bóng người phản chiếu lên khung cửa sổ, trông họ vui vẻ hân hoan biết mấy.

Nhưng có biết bao nhiêu người tan cửa nát nhà, phải sống trốn tránh trước khung cảnh náo nhiệt này?

Động phòng hoa chúc có mỹ nhân ở bên, quyền cao chức trọng được hô phong hoán vũ, những thứ người đời mong muốn có được nhất cũng chỉ như vậy mà thôi. Nhưng lẽ nào chỉ có các người mới đáng được vui vẻ hạnh phúc, còn kẻ như chúng ta đây phải chịu kiếp bi thương vĩnh viễn không thể thấy ánh mặt trời?

Sáng hôm sau, ta làm việc giúp a hoàn A Mị chăm sóc tiểu thư nên đành xuất hiện trước mặt nàng.

“Tiểu Ngân?” Lúc tiểu thư nhìn thấy ta qua gương đồng, nàng không khỏi kinh ngạc.

Ta bưng nước đi vào, mỉm cười với tiểu thư.

Tiểu thư quay đầu nhìn ta, ngạc nhiên nói: “Ngươi là Tiểu Ngân?”

Ta gật đầu.

“Là người thật sao?”

“Nô tì trốn ra được.”

Tiểu thư vừa mừng rỡ vừa khó tin, nắm chặt tay ta: “Tiểu Ngân, ngươi không sao thì tốt quá rồi. Xin lỗi người. Ta từng cầu xin ca ca, nhưng...”

Ta trầm giọng đáp: “Nô tì biết, thưa tiểu thư. Nhà nô tì phạm phải tội lớn, không thể dễ dàng bỏ qua như vậy.”

Tiểu thư nhìn ta, cười nói: “Ngươi biết thì tốt rồi, sau khi ngươi rời đi, ta thực sự rất nhớ ngươi.”

Lâu lắm rồi ta chưa nhìn thấy dung nhan của tiểu thư, nàng mặc bộ cung phục màu mận chín, trên người thoáng ý vị của một thiếu nữ mới trở thành phụ nữ, ánh mắt hết sức chân thành. Giống như hồi nhỏ nàng nhìn thấy một chú chim yến bị thương, bèn nuôi nấng nó rất lâu, yêu quý nó vô cùng, nhưng chú chim yến đó sau cùng vẫn bị lão gia và phu nhân đem vứt đi.

Nàng khóc sùi sùi, rồi nàng cũng quên.

Ta nói: “Tiểu Ngân cũng rất nhớ tiểu thư.”

“Vậy ngươi cứ hầu hạ cạnh ta đi. Sau khi ngươi rời khỏi, ta không quen nổi với những người kia.”

Hôm nay nàng phải vào hoàng cung bái tạ, nên cần trang điểm kỹ một chút. Tay nghề của ta vẫn như xưa, lau tay xong liền tới trang điểm cho tiểu thư. Vừa xong xuôi, Cửu Hoàng tử bước vào, khí chất vương giả bức người, nụ cười mỉm bình thản hiện trên gương mặt: “Nàng xong chưa?”

Hai má tiểu thư ửng hồng, nàng đứng dậy quay người lại, nhỏ nhẹ đáp: “Vâng.”

Cửu Hoàng tử liếc mắt qua ta đang đứng cạnh nàng, nhưng chẳng hề kinh ngạc, có lẽ tưởng ta theo tiểu thư từ nhà đến đây.

Hắn dắt tiểu thư ra ngoài. Xe chạy thẳng qua cổng.

Ta không hiểu tại sao mình lại như thế này?

Bỗng nhiên trong ta xuất hiện một cảm giác thôi thúc, một cảm giác oán hận không thể nào kìm nén. Ta nhất định phải làm một số việc để Tiểu Ngân này đây sẽ luôn luôn hiện hữu, không còn phải biến mất khỏi tầm mắt của họ, không còn tàn úa trong suy nghĩ của họ, không còn chôn vùi trong thế giới mà xưa nay họ chẳng thèm chú ý tới.

Nếu như ta sống hay chết chẳng phải chuyện gì to tát, vậy thì không thể để họ sống thoải mái như vậy được.

Ta quay đầu quan sát, phòng của tiểu thư toàn là đồ trang trí màu đỏ.

Màu đỏ, một màu sắc cao ngạo, có thể là mặt trời chói chang, cũng có thể là máu chảy lạnh lùng.

Ta khá thuần thục với việc chăm sóc tiểu thư, tiểu thư nhanh chóng đưa ta lên làm tì nữ hầu cận. Tiểu Lệ được phái tới chăm sóc nàng rất bất mãn, song không dám oán than nửa lời.

Có mấy lần thiếu gia đến bắt gặp ta nhưng chẳng nói gì nhiều. Chắc thiếu gia cũng không cảm thấy ta có thể gây chuyện gì ở đây.

Trong khoảng thời gian này, ta điều tra được thói quen sinh hoạt của Cửu Hoàng tử, chỉ là ta đang chờ đợi thời cơ tạo sức ảnh hưởng to lớn cho bản thân mình.

8. Chương 8

Chương 8: Ta biết ta đã thành công

Cuộc sống mới sau đêm tân hôn của Cửu Hoàng tử rất tốt đẹp. Nhưng ta nhận ra tiểu thư mang một tâm chân tình với Cửu Hoàng tử, còn hần tuy luôn dịu dàng, song chưa hẳn đã thật sự yêu nàng. Đôi lúc ta không phân rõ thế nào là “yêu thật lòng” và “yêu giả dối”, nhưng ta luôn cảm thấy nếu như đã thành thân rồi thì nhẽ ra phải thường xuyên ở cạnh nhau, tình cảm mặn nồng mới phải chứ? Giống như Trình công tử kia, tiểu thư đi đâu hần liền theo đó.

Có điều, Cửu Hoàng tử thì...

Hần rất lạ lùng, cứ như một con người xưa nay không bao giờ bị cái đẹp và nữ sắc mê hoặc. Sáng sáng hần đều thức dậy đúng giờ, đến thư phòng xử lý công chuyện, tối tối mãi tới lúc ăn cơm mới quay trở lại.

Tiểu thư hằng ngày đều đợi hần cùng ăn cơm, hần cũng nói không cần làm vậy. Mặc dù ngữ khí dịu dàng đấy, nhưng chẳng hàm chứa yêu thương là bao, vậy mà tại sao những người đó lúc nào cũng thích dùng cụm từ “nâng khay ngang mày”[1] để miêu tả?

[1] Nâng khay ngang mày: Ý chỉ vợ chồng tôn trọng lẫn nhau, do tích vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng ăn luôn nâng khay ngang mày.

Tiểu thư xinh đẹp nhường này... Thực tình hành động của hần làm ta hết sức ngạc nhiên.

Nếu tiểu thư được gả vào đây, nàng ấy sẽ phải lo liệu chuyện trong phủ. Nàng không đảm việc quản lý nhà cửa, toàn bảo ta đi nói với quản gia, nhưng thật ra nàng cũng chẳng cần làm gì nhiều, chỉ cần sửa sửa ít đồ đạc mà thôi.

Còn chuyện trong phủ tự khắc có quản gia giải quyết, mọi người cũng quen rồi, họ cảm thấy thoải mái với quản gia cũ hơn với tiểu thư.

Hôm nay Cửu Hoàng tử không qua dùng bữa, nghe nói có mấy vị đại thần lần lượt đến thăm hỏi, nán lại tới tận đêm khuya, trên chiếc bàn trong thư phòng chất đầy tấu sớ.

Lúc các đại thần kia đi khỏi, tiểu thư mới bưng chút cơm canh lên cho Cửu Hoàng tử. Cửu Hoàng tử đang xem tấu chương, lông mày cau lại, hình như không hay biết tiểu thư và ta tiến vào phòng.

Cho đến khi tiểu thư nhẹ nhàng đặt thức ăn lên bàn, hần bỗng vứt tấu chương xuống đất, giận giữ quát: “Khốn kiếp!”

Tiểu thư giật thót mình, kêu lên một tiếng hoảng hốt, hần mới chợt chú ý tới nàng. Hần vội vàng đứng dậy, điều chỉnh tâm trạng, dịu dàng nói: “Sao nàng lại đến đây?”

“Muộn vậy rồi điện hạ còn chưa ăn gì, thiếp sợ chàng đói nên mang riêng chút cơm canh qua cho chàng.” Tiểu thư lại gần nhặt tấu chương lên, liếc nhìn nội dung: “Tri phủ huyện Thái Hòa nhân đợt trị thủy đã tham ô hơn hai mươi vạn lượng bạc trắng?”

Cửu Hoàng tử cầm lấy, tùy tiện quăng lên bàn.

“Điện hạ không cần phải tức giận vì mấy chuyện này, đừng để cơn giận tổn hại sức khỏe, chàng ăn một chút đi.” Nàng đưa thìa cho hần.

“Nàng vất vả rồi.”

Cửu Hoàng tử thở dài rồi nhận lấy.

Tiểu thư ngẩng hần dùng bữa, gương mặt nàng ánh lên vẻ mãn nguyện.

Cửu Hoàng tử liếc nhìn nàng: “Đêm trở lạnh đó, nàng cũng mau về đi. Đừng để bị nhiễm lạnh.”

Tiểu thư vui vẻ “vâng” một tiếng.

Trở về phòng, tiểu thư vốn định nghỉ ngơi rồi, nhưng chợt gió ngoài cửa sổ thổi vù vù từng cơn. Điện hạ vẫn ở đó, nàng lo lắng, đứng dậy nói: “Gió to quá, ta phải đem áo choàng qua cho điện hạ.”

Đúng là nữ nhân, lúc nào cũng lo lắng cho nam nhân của mình.

“Tiểu thư, người đừng ra ngoài nữa kẻo nhiễm lạnh, để nô tì mang đi giúp người.”

Ta chọn lấy một chiếc áo choàng trong tủ, đẩy cửa ra, vượt gió đêm đi tới trước thư phòng của điện hạ.

Ta gõ cửa.

“Vào đi.”

Ta đẩy cửa vào, cúi đầu đứng trước mặt hắn: “Điện hạ, tiểu thư sai nô tì đưa áo choàng qua cho người.”

Ánh lửa lay động, nến sắp cháy hết, Cửu Hoàng tử dụi dụi sống mũi.

Ta tiến gần mấy bước đưa áo choàng, thấy hắn vẫn đang xem bản tấu chương kia, có điều bên cạnh đặt thêm rất nhiều tấu chương khác, hình như hắn đang đối chiếu nội dung thì phải.

Lúc này gió lùa qua khe cửa sổ khép hờ làm vang lên âm thanh cọt két.

Điện hạ định đứng dậy đóng cửa, bàn tay sơ ý hất đổ giá nến.

Ta nhìn thấy giá nến sắp rơi xuống tấu chương, thế nào tấu chương cũng bị cháy, liền vội vàng giơ tay ra chặn lại. Bàn tay chấn nén đỏ, giọt nến nóng bỏng ngưng đọng trong lòng bàn tay, ngọn lửa thiêu đốt tay ta rồi tắt lịm, ta gắng gượng đặt giá nến trở lại.

Lòng bàn tay ta đau rát.

“Người không sao chứ?” Điện hạ hỏi ta.

Xung quanh hơi tối, ánh sáng tỏa ra từ giá nến lẻ loi, ta lắc lắc đầu.

Điện hạ kéo lấy tay ta, quan sát rồi nói: “Mau về bôi thuốc đi.”

Ta gật đầu, quay người định cáo lui.

Hắn đột nhiên nói: “Người là... Tiểu Ngân?”

Ta ngược mắt nhìn, không ngờ hắn còn nhớ tên mình.

Hắn lại ngồi xuống: “Người và Âm Nhi từng cứu ta hai lần. Ta còn nhớ lúc ở Lịch Thành người bị ăn đòn vẫn mang thuốc đến cho ta.”

Ta hơi lúng túng: “Điện hạ có trí nhớ thật tốt.”

“Người theo Âm Nhi đến phủ sao?”

Ta không dám đáp, chỉ nói: “Điện hạ, đêm lạnh lắm. Tiểu thư vẫn đang chờ người.”

“Nàng ấy chưa ngủ sao?”

Ta lắc đầu.

Điện hạ thở dài một hơi. Tình cảm của mỹ nhân khiến người ta khó lòng kháng cự, hắn liền đóng tấu chương trong tay, chuẩn bị quay về.

Ta theo ngay sau hắn. Hắn đi được mấy bước bỗng đứng khựng lại ngay giữa hành lang, gió thổi phàn phật, lá cây xào xạc, có bóng cảnh cây ẩn khuất giữa màn đêm trông như yêu ma quỷ quái. Bốn phía lặng như tờ, chỉ có một màu u ám mờ mịt.

Hắn nhìn vào đó một lúc lâu, xong quay đầu lại.

Ta cúi đầu đứng nguyên chỗ cũ, lắng nghe giọng nói trong trẻo của hắn vang vọng theo gió đêm.

“Ta hỏi người, giả sử có một việc ảnh hưởng đến mấy vạn bách tính, nếu người thực hiện nó sẽ mất đi một cánh tay, vô cùng đau đớn, vậy người chọn lựa thế nào?”

Ta không biết tại sao hần hỏi mình câu này, chắc vì bản tấu chương kia khiến hần bận lòng. Nhưng người bình thường hần sẽ chọn phương án vì mười mấy vạn bách tính, song ta biết, một cánh tay mà Cửu Hoàng tử nói không đơn thuần chỉ là “một cánh tay”.

Đó có thể là một loạt cận thần trong triều, hoặc một đội binh mã, nếu những “cánh tay” này bị tổn hại, có lẽ hần sẽ thất thế từ đây. Ta không dám vọng ngôn: “Tiểu Ngân chỉ biết cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp. Có điều Tiểu Ngân không hiểu muốn cứu người mà tại sao lại phải mất đi một cánh tay, chẳng phải chỉ khi được cánh tay này trợ giúp mới có thể cứu càng nhiều người hơn đó sao?”

Điện hạ nhìn ta chăm chú, hình như cuối cùng đã hạ quyết định, liền quay người tiếp tục bước đi.

Trở về phòng, tiểu thư đã dậy từ khi nào. Điện hạ dịu dàng nói: “Sau này không cần thức khuya đợi ta như vậy, nàng cứ ngủ trước đi.”

“Không, thần thiếp muốn đợi điện hạ, thần thiếp không mệt...”

Ta lặng lẽ đóng cửa lui ra ngoài.

Mấy hôm sau, ta đến thư phòng đưa điểm tâm cho điện hạ. Điện hạ bỗng tươi cười ngẩng đầu, rời mắt khỏi bản tấu chương: “Người nói không sai, chỉ khi được cánh tay đó trợ giúp, mới có thể cứu càng nhiều người hơn.” Lần này hần không phê duyệt tấu chương nữa.

Hần hết sức vui vẻ đóng tấu sớ lại rồi ăn điểm tâm.

Hần nhìn ta: “Bánh xốp?”

Ta gật đầu: “Vâng.”

Điện hạ hình như rất vui, nhón lấy miếng bánh ngắm nghía hồi lâu mới nhẹ nhàng bỏ vào miệng.

Cuối cùng ta đã để lại một ấn tượng tốt trước mặt hần.

Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng. Thứ ta học được ở Lập Xuân Viện chính là làm thế nào để chiều theo sở thích của nam nhân. Khúc nhạc điện hạ thích thối nhất tên là “Dạ Ngâm Ô Giang”, nghe nói đây là khúc nhạc mà mẫu thân đã truyền lại cho điện hạ. Khi chỉ có một mình, điện hạ thường thổi giai điệu này, ta thường ghé qua đây, cũng đã nghe nhiều đến nỗi thuộc lòng. Tiếng tiêu nghẹn ngào da diết, dường như mang theo sợi tơ mờ ảo dẫn dắt, khiến con người ta không thể làm chủ phải bước tới nơi này.

Điện hạ đứng cạnh cửa sổ thổi xong khúc nhạc, quay đầu lại, nhìn ta nói: “Người biết khúc nhạc này ư?”

Ta đang ngơ ngẩn đứng nghe trước cửa, lắc đầu, tiến vào đáp: “Chỉ là nô tì cảm thấy bên trong giai điệu ẩn chứa nỗi niềm nào đó.”

“Vậy sao? Người nói ta nghe.”

Ta mỉm cười: “Dường như có một giai nhân tuyệt sắc ngồi bên bờ sông Ô Giang, gió đêm lạnh buốt thổi qua tay áo nàng bay phấp phới, giữa khung cảnh ấy nàng khẽ ngân tiếng hát.”

Hần nở nụ cười: “Câu chuyện là thế này. Nam tử mà giai nhân kia say đắm bị kẻ khác hãm hại, chết chìm dưới lòng sông. Giai nhân hát xong khúc nhạc này liền lao xuống sông tự vẫn.”

Sắc mặt của điện hạ trở nên u ám.

Ta nhớ lần nào điện hạ cũng một mình thổi khúc nhạc này, và lần nào cũng dùng cây ngọc tiêu đó, nó luôn được điện hạ mang theo bên người. Tiểu thư có tài gảy đàn, hai người họ đôi khi cũng hợp tấu nhưng điện hạ không bao giờ dùng cây ngọc tiêu kia. Nó có màu xanh thẫm ôn thuận, như thể được bàn tay ai đó vuốt ve nâng niu lâu ngày vậy.

Chắc hẳn cây ngọc tiêu là vật rất quan trọng đối với điện hạ.

Ta đặt chiếc giỏ xuống. Điện hạ ngửi thấy mùi thơm liền hỏi: “Người lại làm gì mới à?”

“Vâng.” Ta gật đầu, lấy ta từ trong giỏ: “Món này gọi là bánh bao khai hoa, hay còn gọi là ‘Bạch Ngân Như Ý’.”

“‘Bạch Ngân Như ý’ chẳng phải là tên người đó sao?” Điện hạ hào hứng cầm lấy cắn một miếng, lông mày hơi nhướng lên: “Ngon hơn mấy lần trước nhiều.” Điện hạ thích ăn quả bánh bình dân mà ta làm, ta liền làm ra rất nhiều món mới.

Điện hạ liếc nhìn ta, thờ ơ nói: “Người cũng ăn chút đi.”

“Nô tì ăn rồi ạ.”

Điện hạ lập tức sầm mặt, giọng lạnh lùng: “Đồ của bản vương mà người cũng dám ăn trước?”

Mới nãy hắn còn nói cười vui vẻ... Ta giật mình sợ hãi, há hốc miệng không thốt ra nổi một câu, sững sờ nhìn hắn.

Trông bộ dạng của ta, hắn lại khẽ mỉm cười, có vẻ thích thú lắm. Hắn cầm chiếc khăn bên cạnh lau miệng rồi lau tay, bình thản nói: “Lần sau người lại mang đến tiếp nhé!”

Ta vẫn đang ngây ngô nhìn hắn.

Đột nhiên ta hiểu ra, hắn nói đùa với mình.

Cũng có nghĩa là, hắn rất thích ăn món ta làm, bảo ta lần sau mang đến cho hắn.

Ta vui lắm, đợi hắn ăn xong, ta thu dọn sạch sẽ, định quay người lui đi. Đúng lúc này, tiểu thư dắt theo Tiểu Lệ đưa điểm tâm tới. Ta biết một số hành động gần đây của ta đã khiến tiểu thư phải bận lòng.

Ta bất động đứng yên tại chỗ.

Tiểu Lệ đặt đồ ăn trên bàn, ngó nhìn chiếc giỏ của ta: “Ô! Người dâng cho điện hạ ăn gì vậy?”

Tiểu thư chẳng thèm nhìn ta, lấy ra món ăn đẹp đẽ từ trong hộp: “Điện hạ, chàng ăn chút đi.”

“Không cần đâu, bản vương ăn no rồi.”

Chiếc đĩa trong giỏ ta trống không.

Ba người cùng lui ra ngoài. Đi được nửa đường giữa rừng phong, tiểu thư bỗng dừng lại.

Tiểu Lệ đắc ý nói: “Ta tự hỏi mấy ngày nay tại sao thường xuyên thấy người xuống bếp như thế? Thì ra là người làm đồ ăn cho điện hạ, người có lòng thật đấy, làm cho điện hạ chẳng thèm ăn một miếng bánh tiểu thư làm.”

Nàng ta rập tằm châm dầu vào lửa.

Ta chỉ khẽ nói: “Điện hạ nói thích ăn điểm tâm nô tì làm, cho nên...”

Tiểu Lệ đột nhiên giáng xuống một cái bạt tai: “Người là cái thá gì? Điện hạ thích ăn món người làm sao? Đùng có giở trò hồ ly tinh, cậy được hầu cận tiểu thư mà tranh thủ quyền rũ điện hạ!”

Ta bừng mặt không nói gì.

Tiểu thư bình tĩnh lên tiếng: “Bỏ đi.” Sau đó quay người bước tiếp.

“Hừ.”

Ta nhìn theo bóng Tiểu Lệ và tiểu thư, bàn tay khẽ siết chặt lại.

Tiểu thư không cho ta cơ hội tiếp cận Cửu Hoàng tử nữa. Ta cũng không biết Cửu Hoàng tử có nhắc đến mình hay không, nhưng quả thực ta thường xuyên nhìn thấy thím Hà trong bếp làm bánh bao khai hoa.

Nửa tháng sau, tiểu thư tiến cung gặp Thái hậu.

Cửu Hoàng tử tan triều trở về phủ. Đây là lần đầu tiên ta gặp hắn sau nửa tháng. Thấy ta đang một mình thu dọn phòng, hắn đi vào trong rồi ngồi xuống, cầm một quyển sách lên xem, mãi sau mới chột hỏi: “Mấy ngày nay người ốm à?”

Ta ngơ ngác, quay đầu nhìn hắn, nghĩ thầm rất có thể đây là cái cớ của tiểu thư. Ta nhất thời im lặng, xoay đầu trở lại tiếp tục gấp chăn mền.

Cửu Hoàng tử có vẻ đã hiểu ra đôi chút, khẽ thở dài một tiếng. Song, tiểu thư mới vào phủ được hơn hai tháng, bây giờ vẫn có chút ghen tuông là chuyện bình thường.

Ta và hấn cũng không nói gì thêm. Bỗng có người xông vào: “Không hay rồi, điện hạ. Xe của Hoàng Phi không cẩn thận bị lật trên đường rồi!”

Cửu Hoàng tử lập tức đứng dậy ra khỏi cửa.

Ta đuổi theo phía sau: “Hoàng tử điện hạ, người đưa nô tì theo với, nô tì có thể chăm sóc tiểu thư.”

Cửu Hoàng tử ngoảnh lại nhìn ta, ta hiểu ý hấn, vội vàng đi theo.

Ta thật lòng lo lắng cho tiểu thư. Dẫu sao ta cũng hầu hạ nàng từ lúc mười hai tuổi, đến nay đã tổng cộng sáu năm. Mọi thói quen sở thích của nàng ta đều nắm rõ trong lòng bàn tay, nàng từng là tâm điểm trong cuộc sống của ta, ta luôn muốn trở thành người giống như nàng, được yêu thương hết mực, sống vô lo vô nghĩ.

Cửu Hoàng tử đi ra cổng, xoay người leo lên ngựa, vươn tay kéo ta lên.

“Đi!”

Bạch mã cao lớn xuyên qua phố xá náo nhiệt, chạy thẳng về phía Hoàng cung.

Nhưng Vương phủ và Hoàng cung một tại thành Đông, một tại thành Nam, đi ngựa sẽ phải vượt qua hơn nửa Hòa Thành. Cửu Hoàng tử đuổi gần tới nơi, cưỡi ngựa phi xuống từ trên núi.

Ta ngồi đằng sau ôm chặt thắt lưng hấn, mái tóc đen nhánh của hấn thổi tạt lên mặt ta. Ta trông tránh trên lưng ngựa, cơ thể mệt mỏi rã rời.

Xem ra hấn vẫn rất lo lắng cho tiểu thư.

Khi bọn ta băng qua cánh rừng, mấy kẻ mặc đồ đen che mặt đột ngột cầm lưới nhảy xuống từ trên cây. Cửu Hoàng tử vung cây ngọc tiêu dắt ngang lưng ra, ôm ta phi người khỏi ngựa, rơi xuống mặt đất gần đó.

Bọn chúng vô huyệt. Bỗng ánh sáng bạc lóe lên, chúng tuốt thanh đao gài cạnh sườn ra. Có vẻ như chúng đã chuẩn bị từ trước, muốn giết Cửu Hoàng tử ngay tại chốn này.

Cửu Hoàng tử đẩy ta sang một bên, còn mình xông lên nghênh chiến.

Ta trốn sau gốc cây, biết rõ mục tiêu của chúng hoàn toàn không phải mình. Đang mãi nghĩ xem có phải chạy về phủ gọi viện binh hay không, thì lúc này ta nhìn thấy một thanh đao hết sức quen thuộc.

Ta ngược mắt quan sát người đó, ánh mắt hấn quét qua phía ta.

Ta lập tức nhận ra, hấn chính là Dương Lâm!

Trong nháy mắt, rất nhiều suy nghĩ của ta lướt qua trong đầu.

Họ có tất cả tám người, số lượng quá nhiều, tuy Cửu Hoàng tử võ nghệ cao cường nhưng bị họ vây hãm nên vừa không thể trốn thoát, lại không thể chế ngự hoàn toàn bọn họ, dần dà khó lòng cầm cự nổi nữa.

Bóng đao kiếm và ngọc tiêu giao nhau hỗn loạn.

Đột nhiên, một đao xuyên qua bả vai của Cửu Hoàng tử, hấn lùi sau mấy bước, tựa lên thân cây trước mặt ta.

Ta nhìn thấy Dương Lâm vung đao chém xuống, dường như không kịp suy nghĩ, ta lập tức xông lên phía trước, dang rộng hai tay: “Không được!”

Dương Lâm dừng sững lại.

Ta đánh cược bằng chính mạng sống của mình, bởi ta biết Dương Lâm sẽ không giết ta.

Đúng lúc đó, một tên áo đen khác vung đao chém xuống, Cửu Hoàng tử kéo ta qua, bọn ta cùng nhau lăn xuống vách núi.

Ta mau chóng tỉnh lại. Màn đêm giăng xuống, hấn vẫn chưa tỉnh, vết thương trên người đã được ta băng bó sạch sẽ, khung cảnh này giống hệt năm xưa ta và tiểu thư gặp hấn nơi biên ải, nhưng bây giờ chỉ có hai người bọn ta cùng ở đây.

Ánh lửa bập bùng, ta đang đợi hấn tỉnh.

Hấn từ từ mở mắt, ta nhìn hấn chăm chú, hấn cũng nhìn vào mắt ta, sau đó hấn hỏi: “Tại sao người cứu ta?”

Ta chờ mãi câu nói này, đây chính là cơ hội giúp ta hoàn toàn có được sự tín nhiệm của hấn.

Một người sống trong nhung lụa, tương lai rộng mở thường thích nghe lời xu nịnh, mặc dù biết rõ đó là giả dối. Vậy nên hấn sẽ không tin tưởng bất cứ ai bên cạnh mình, luôn cảm thấy kẻ khác có mưu đồ gì đó.

Chỉ khi hấn rơi vào tình cảnh nguy hiểm nhất, đau khổ nhất, hấn mới khắc ghi trong lòng, không bao giờ có thể xóa bỏ.

Ta quạt quạt lửa: “Bởi vì điện hạ là chủ nhân của nô tì, cũng là phu quân của tiểu thư.”

Ta dịu dàng trả lời hấn.

Hấn mỉm cười hờ hững, nhưng rõ ràng hấn không tin lời ta.

Bọn ta đợi cả đêm trước cửa hang động, sáng tinh mơ hôm sau, hấn vẫn chưa thức giấc, ta đi đến bên hồ định bắt cá về nướng.

Ta cởi giày, xắn ống quần, lội xuống ven sông. Nhưng da cá trơn quá, ta không bắt nổi. Ta chán nản đá hòn sỏi trong nước, phía sau bỗng vang lên tiếng cười khê. Quay đầu nhìn, ta thấy hấn một mình đứng trên bờ, gió thổi vạt áo tung bay, trông đẹp vô cùng.

Ta giả vờ bực bội: “Điện hạ nhìn gì vậy?”

Hấn chỉ cười không nói, cúi người nhặt lấy một hòn sỏi, ném trúng con cá phía xa. Màu nước từ từ nhuộm màu đỏ, con cá nổi lên khỏi mặt nước.

Nước chảy hơi xiết, con cá dạt vào bờ. Ta chạy về phía trước mấy bước bắt con cá, nhất thời sơ ý ngã nhào vào làn nước.

Hấn cười to hơn một chút tiến dần tới chỗ ta, ta đột ngột vốc nước bên cạnh hất lên đầu hấn.

Nụ cười vẫn hiện trên gương mặt, nhưng ta thấy hấn chột sững lại.

Trên áo bào màu tím dính ướt vài hạt nước.

Ta biết hành động của mình có phần lớn gan, liền bò dậy cúi thấp đầu.

Nhưng hấn chẳng tỏ thái độ gì, chỉ quay người nói: “Về thôi.”

Ta ngẩng đầu nhìn theo bóng hấn.

Hương Vân dạy ta phải biết nắm thật chắc cơ hội, lựa theo ý người khác.

Thứ mà nam nhân bình thường muốn ở người chính là sự dịu dàng ân cần hoặc sự tinh tế thú vị khác với thê thiếp trong nhà của hấn. Còn quan lại quyền quý ư, họ đã giấu giấu những nét mặt kính sợ họ, người phải cho họ biết tay, phải lớn gan xác xược, nhưng chỉ ở mức vừa phải, đủ để họ ghi nhớ người mà thôi.

Cơ hội như bây giờ là tốt nhất, chỉ có hai người bọn ta. Tuy hấn ngoài mặt lạnh lùng, nhưng lại hết sức ôn hòa với kẻ dưới, cho nên sẽ không trách cứ ta.

Ta bò dậy khỏi dòng nước, đi giày vào lẻo đẻo theo sau hấn.

Nhưng sau cùng ta vẫn có chút sợ hãi.

Người giỏi mưu tính đại sự như hấn liệu có nhìn ra ý đồ tư lợi của ta không?

Ta lặng lẽ quan sát hấn, hấn chỉ nhắm mắt dưỡng thần.

Tiết trời tháng Hai se se lạnh, ta hắt xì hơi một cái. Nghĩ bụng hang động này đâu đâu cũng là tường đá trơn bóng, vết thương của hấn lại chưa được băng bó tử tế, bị nhiễm lạnh thì không ổn.

Ta vừa đứng dậy, hấn lập tức mở tròng mắt.

Ta chỉ về phía cửa động: “Lửa sắp tắt rồi, nô tì ra ngoài kiếm ít củi.”

“Không cần.”

Ta liền im bật, quay về chỗ cũ ngồi xuống.

Gió lạnh lùa vào hang, bên ngoài còn có tuyết rơi. Hạt tuyết nho nhỏ tung bay, ta ngồi ở chỗ ngay sát cửa động, y phục trên người vẫn đang ẩm ướt, ta cảm giác sờn gai óc toàn thân, hàm răng bắt giắc va vào nhau lập cập.

Hấn nhìn ta, nói: “Ngồi lại gần đây chút.”

Ta vâng lời dịch qua.

“Gần thêm chút nữa.”

Ta lại vâng lời dịch qua, chưa được bao lâu, “Hắt xì!”

“Hắt xì!”

Ta hắt hơi liền hai cái một lúc, ta từng thấy tiểu thư ốm, đáng vẻ khi đó của nàng đúng là liễu yếu đào tơ, đẹp không tả xiết.

Còn trông ta nhất định rất ngốc nghếch, chớp mũi thì đỏ ửng, chắc chuẩn bị cảm cúm đây.

Ta co rúm người lại.

Hoa tuyết càng rơi càng dày thêm, khí lạnh trên cơ thể cũng càng ngày càng nhiều, ta cảm thấy thứ mình mặc trên người không phải là quần áo mà sắp thành là băng đá lạnh buốt mất rồi.

Hấn đột nhiên vươn tay qua, ta giật mình sợ hãi.

“Cởi y phục ra.”

Ta trợn mắt trừng trừng.

“Không cởi là ngươi sẽ cảm lạnh đó.” Trong mắt hấn không hề có tà niệm.

Cuối cùng ta đành cởi bỏ y phục, trên người chỉ sót lại một chiếc yếm hồng, bên trên còn có vài vết vá.

Ta xấu hổ quay mặt đi.

Thoắt một cái, lại bắt gặp ý cười ẩn hiện trong đôi mắt hấn, trong lòng ta đang có gì động dậy. Bỗng ta cảm thấy hình như mình đang đi chệch hướng rồi. Vốn dĩ ta muốn làm hấn tín nhiệm ta, coi ta như tâm phúc.

Nhưng cách thể hiện của ta có vẻ...

Ta lúc nào cũng chăm chú nhìn hấn, lại còn nguyện chết vì hấn... Liệu hấn có đoán được điều gì không?

Bây giờ ta còn cởi bỏ y phục, cô nam quả nữ giữa đêm hôm khuya khoắt, nếu hấn không định cảm như hén thì hấn là định chịu trách nhiệm với ta rồi.

Với tính cách của hấn, khả năng xảy ra phương án thứ hai có vẻ cao hơn một chút.

Hấn ôm chầm lấy ta. Cơ ngực hấn nở nang và rất ấm áp, trên người còn thoang thoảng hương thơm.

Hấn ôm ta rất lâu, mãi cho tới khi ta không cảm thấy ướt lạnh nữa, cảm hấn tì trên đầu ta, nói bằng giọng điệu ôn hòa: “Chưa có ai nguyện chết vì ta... Nàng là người đầu tiên.”

Ta không biết mình nên vui mừng hay nên hối hận vì sự to gan đột phá này của mình đây, ta không thể lùi bước, cũng không muốn lùi bước.

9. Chương 9

Chương 9: Từng bước tiếp cận mục tiêu

Đêm nay ta ngủ say sưa trong lòng hân...

Sáng sớm ngày hôm sau, tiếng kêu của một đám người làm ta tỉnh giấc, ta nghe thấy có người tìm tới đây, ta mở mắt ra rồi nhắm chặt.

Đám thị vệ kia xông vào, “Cửu Hoàng tử điện hạ!”

Nhìn thấy ta trong bộ dạng này, họ chợt khựng lại.

Ta lập tức hoảng hốt nhồm dậy, vơ lấy quần áo, trốn sau lưng hân chỉnh trang gọn gàng.

Hân đứng dậy nhìn về phía họ, mấy thị vệ quỳ xuống: “Chúng thần đến muộn, xin điện hạ tha tội.”

“Đứng dậy đi.”

“Tạ ơn Hoàng tử điện hạ!” Nói xong họ liền đứng dậy.

Hân tiếp lời: “Quay về thôi.”

Đi được mấy bước, hân bỗng quay người lại vươn tay ra, nhìn về phía ta. Ngay cả bản thân ta cũng giật mình sửng sốt, trước ánh mắt ngược lên rồi lại sụp xuống của đám thị vệ kia, ta bước tới nắm chặt tay hân.

Ta biết hành động này mang hàm ý gì.

Trở về phủ, Cửu Hoàng tử trước hết phải thay y phục, đi chẩn mạch. Ta thì trở về phòng, thay một bộ quần áo khác, ngắm nhìn dung nhan của mình qua gương đồng.

Ta chẳng xinh đẹp đến mức khiến hân động lòng, ta buộc phải xác định rõ ràng, tình cảm hân dành ình chỉ là ơn nghĩa cứu mạng mà thôi.

Tuy hiện tại hân đối xử với ta rất tốt, nhưng khó tránh sau này hân sẽ quên tất cả. Hơn nữa nếu hân coi việc chịu trách nhiệm với ta như báo đáp, ta cũng đành chịu bó tay. Càng ở gần bên hân, càng thân cận với hân, càng không thể đi nhằm dù chỉ một bước.

Bởi vì con người ta luôn cần sự mới mẻ, họ dễ dàng bị những ganh ghét đố kỵ trước mắt che lấp những ký ức tốt đẹp xưa kia. Ta không thể khiến hân nhớ đến ta cả đời chỉ nhờ vào mối ơn cứu mạng lần này.

Nhưng bây giờ, ta không thể có bất cứ biểu hiện nào, ta phải chờ người khác tỏ ý trước.

Ngày hôm sau, tiểu thư gọi ta qua chỗ nàng.

Ta và Cửu Hoàng tử từ bị bao nhiêu người nhìn thấy, tin đồn kiểu gì cũng lan truyền ra ngoài.

Ta biết lúc này Cửu Hoàng tử vừa rời khỏi phủ lên triều.

Chắc hẳn tiểu thư sẽ rất bất an. Ta vừa đi đến cửa, liền bắt gặp Tiểu Lệ đang đứng cạnh tiểu thư thì thầm gì đó, trông thấy ta nàng ấy lập tức im bặt, trên gương mặt phẳng phất niềm vui sướng khi người khác gặp họa.

Nàng ta là nô tì Mộ phủ phái đến hầu hạ tiểu thư, ở đây, từ khi ta gặp lại tiểu thư rồi chăm sóc nàng, địa vị của nàng ta bị hạ thấp nhanh chóng.

Ta cúi mình hành lễ: “Tiểu thư.”

“Tiện nhân! Lẽ nào ngươi không hiểu phép tắc sao? Bây giờ tiểu thư được gả cho Cửu Hoàng tử, người trước mặt đây là Cửu Hoàng phi, ngươi phải gọi là phu nhân.” Đúng là cáo mượn oai hùm, nhưng ta đây chẳng còn biết sợ là gì.

“Bất luận thế nào đi chăng nữa, tiểu thư mãi mãi là tiểu thư trong lòng Tiểu Ngân.”

Ánh mắt tiểu thư chợt lóe tia bất định. Nàng đang do dự.

Nàng yêu Cửu Hoàng tử say đắm, Cửu Hoàng tử lại “bị ả đàn bà khác dụ dỗ” sau khi thành thân với nàng được hơn hai tháng.

Ta đoán chắc ban này họ đã thì thầm như vậy.

Sự đố kỵ giữa nữ nhân với nhau vốn là bản tính, người xinh đẹp giỏi giang hơn họ, họ sẽ ganh ghét; người xấu xí thấp kém hơn họ, họ sẽ khinh thường; người xấu xí thấp kém hơn họ nhưng có được thứ mà họ muốn, họ sẽ thấy không cam tâm và mang lòng căm hận.

©STENT: .luv-ebook

Kỹ viện đã dạy cho ta bài học đắt giá như thế đó.

Tiểu thư cũng là nữ nhân, nàng chẳng thể nào tránh khỏi bản tính này.

Vấn đề không nằm ở nam nhân, một nam nhân ưu tú như hấn đương nhiên sẽ không vừa mắt một tiểu nha đầu như ta, chỉ là do ta nhân thời cơ “quyến rũ” hấn mà thôi.

Bởi vậy chỉ cần đuổi ta đi là xong.

Tiểu thư im lặng.

Ta thừa biết nàng đang nghĩ vậy, trên thế gian này không có ai hiểu nàng hơn ta.

Nhưng người mở miệng lại là Tiểu Lệ, “Tiểu Ngân, sau này chỗ phu nhân không cần người hầu hạ nữa, người quay về nhà bếp làm việc đi.”

Ta quỳ xuống: “Tiểu thư, người không cần Tiểu Ngân nữa sao?”

Tiểu thư quay mặt đi nhìn gương đồng, nàng vẫn im lặng.

Lắm mồm lắm miệng, nhỏ mặt nhỏ mày thay chủ nhân mắng nhiếc luôn là bổn phận của lũ nô tài, “To gan! Người dám không vâng lời phu nhân hả? Người tưởng ở cùng điện hạ một đêm là có thể bay cao hóa thành phượng hoàng hả? Ta nói cho người, cái ngữ nhà người xách dép cho phu nhân còn không xứng!”

Tiểu thư ngăn nàng ta, cau mày lên tiếng: “Tiểu Lệ, đừng nói nữa.”

Tiểu Lệ gạt đầu: “Vâng.”

Nàng quay sang nhìn ta: “Tiểu Ngân, ta biết người hết sức trung thành, lần này điện hạ bình an trở về cũng nhờ có công sức của người. Ta tự biết phải ban thưởng cho người thế nào, có điều ở đây chỉ cần có Tiểu Lệ hầu hạ ta là đủ rồi, người quay về nhà bếp làm việc, sau này ta sẽ ban cho người một hôn sự tử tế.”

Ta sớm đoán được tiểu thư sẽ làm vậy, nhưng nghe xong câu này ta vẫn thấy xót xa trong lòng.

Phải, ta là phận nô tài, song trước này ta chưa từng muốn hại tiểu thư.

Ta quỳ xuống cúi rạp đầu, tiểu thư nhìn ta như đã mất kiên nhẫn, nàng đứng dậy đi về phía giường.

Tiểu Lệ lạnh lùng: “Đồ nô tài khốn kiếp, còn không mau lui xuống!”

Ta lại một lần nữa chuyển từ gian phòng lớn đánh cho tì nữ hầu cận nằm sát cạnh phòng tiểu thư sang gian phòng nhỏ có bốn người kia. Lệ quản gia đã tới, ban thưởng cho ta năm mươi lượng bạc. Ta không còn là Tiểu Ngân của ngày trước, năm mươi lượng bạc ít ỏi chẳng thể khiến ta trở thành kẻ ngây ngô vui vẻ cả ngày trời chỉ vì nghĩ có thể dùng số tiền này mua thứ gì tốt đẹp cho cha mẹ, tỷ tỷ và A Bảo...

Tiền bạc là vật ngoài thân, đến bản thân cũng chẳng phải của mình.

Buổi chiều, thím Hà xào rau của nhà bếp đột nhiên thì thầm bên tai ta: “Đường chủ muốn gặp người.”

Nửa đêm, ta đi ra khỏi phòng. Dương Lâm đứng trên mái hiên đợi ta. Hấn phi thân xuống, ôm chặt ta rồi nhảy vọt lên mái hiên.

Ta nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của hấn: “Huynh không hỏi ta khi đó tại sao lại ngăn huynh ư?”

Hấn không trả lời.

Xem ra là giận ta thật rồi.

Đến Lâm An Đường, bầu không khí như đang hội thắm vậy. Hà An ngồi cao cao phía trên, rất nhiều người ta chưa gặp về mặt lạnh lùng ngồi trên ghế đặt xung quanh, may mà Dương Lâm ở phía sau ta nên ta không cảm thấy quá sợ hãi.

“Bái kiến Đường chủ.”

Hà An nhìn ta nói: “Bạch Ngân người biết tội chưa? Vì người nên hành động lần này đã đổ bể.”

Ta không đáp lời.

Dương Lâm bèn giải thích hộ ta: “Có lẽ nàng ấy không biết kế hoạch lần này do chúng ta sắp đặt.” Ngữ khí không rắn rỏi giống ngày thường, Dương Lâm đang nói dối vì ta.

“Vậy nàng ta còn dám anh dũng cứu ‘chủ’?” Ngữ khí của Hà An rõ ràng có phần bức tức.

Ta nói: “Xin mạn phép hỏi Đường chủ, ngài phái ta đến bên cạnh Cửu Vương gia là vì cái gì?”

“Đương nhiên là vì muốn người thăm dò tin tức.”

“Ta lẫn trong đám kẻ hầu người hạ, tin tức ta có được thì kẻ khác cũng có được, vậy thì có ích gì, chỉ người thân cận mới lấy được tin tức có ích và đáng tin cậy, phải chứ?”

Hà An liếc nhìn ta.

Ta lại nói: “Ta không biết mục đích Đường chủ giết Cửu Hoàng tử là gì, nhưng ta biết nhiệm vụ của ta chính là thăm dò tin tức cho Tùy An Đường, bởi vậy ta nhất định phải giành được sự tin nhiệm của hắn. Nếu vì thế mà làm hỏng đại sự của Đường chủ, ta cam tâm chịu phạt.”

Ta quỳ xuống.

Hà An hào hứng nói: “Xem ra người thật lòng muốn góp sức cho Tùy An Đường chúng ta?”

“Đường chủ và các huynh đệ đã cứu mạng Bạch Ngân, Bạch Ngân luôn khắc ghi điều này, có thể tận lực vì Tùy An Đường, Bạch Ngân có chết cũng cam lòng.”

“Khá lắm!” Hà An vỗ tay, “Xem ra chúng ta đã có thêm một trợ thủ hết mực trung thành. Nếu người đã cứu Cửu Hoàng tử, có lẽ hắn nhất định tin nhiệm người, người cứ ở lại bên cạnh hắn.”

“Tạ ơn Đường chủ.”

Buổi đêm, Dương Lâm đưa ta về phủ. Hắn vẫn không nói một lời.

Ta và hắn đứng trên mái hiên, ta không thích kiểu mỗi người ôm một nỗi lòng thế này, liền mở lời: “Huynh có thắc mắc gì cứ việc hỏi ta.”

Mãi lâu sau...

“Ta cảm thấy người không phải Tiểu Ngân của ngày trước.” Hắn nhìn ta, ánh mắt đầy phức tạp.

“Ta thay đổi chỗ nào?”

Hắn im lặng, nhưng ánh mắt kia làm ta không thể nào né tránh. Thực ra hắn cũng biết, khi đó ta đã sớm nhận ra hắn.

Ta cúi đầu nói: “Xin lỗi. Lúc ấy ta đã nhận ra huynh. Ta quen biết Cửu Hoàng tử từ ngày trước, ngày đó ta vẫn còn là a hoàn của Mộ gia, cùng tiểu thư cứu Cửu Hoàng tử một lần. Bây giờ Cửu Hoàng tử trở thành phu quân của tiểu thư, họ mới thành thân được mấy tháng, ta không muốn tiểu thư phải ở góa.”

Dương Lâm chẳng nói năng gì.

Ta đã không còn cảm thấy lo sợ hay bất an đối với việc nói dối, chuyện gì có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai, có lần thứ hai thì sẽ có lần thứ ba.

Thói quen nói dối dần trở thành sức mạnh, trở thành một phần của bản thân ta.

Ta không phải cố ý muốn lừa hấn, chỉ là ta không muốn mất đi hình ảnh tốt đẹp của mình trong mắt hấn. Nội tâm ta đã bị vấy bẩn, nhưng ta không muốn người khác cũng nghĩ như vậy.

Dẫu sao hấn luôn đối xử với ta rất tốt.

Hấn thở dài, “Đêm khuya rồi, quay về thôi.”

Ta biết hấn đã tin tưởng mình, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

Ta nhảy xuống sân, trở về phòng, nhìn Dương Lâm phi thân qua khe cửa, sau đó chuồn ra ngoài rồi đóng cửa lại. Giữa sân này có một cái giếng nước, bây giờ là tiết trời tháng Ba, gió lạnh rít từng cơn, bàn tay tiếp xúc với nước lạnh mà cứ như chạm vào con dao có thể gây thương tích cho người khác.

Ta kéo một thùng nước, giội ào lên cơ thể mình, ôm chặt hai cánh tay đứng giữa gió lạnh.

Ta dùng chút lý trí còn sót lại nói với bản thân, muốn có được thứ này thì trước tiên phải đem thứ khác đi đánh đổi.

Lạnh quá, khó chịu quá.

Mũi ta như thể đã hoàn toàn tắc nghẽn, đầu quay mòng mòng. Trông thấy trời sắp sáng, ta mới quay về phòng, thay bộ y phục khác để ngủ. Sau khi người khác tỉnh giấc, ta cũng cùng dậy với họ.

Ấn sáng xong, ta ngồi cạnh miệng giếng giặt quần áo. Mười đầu ngón tay sắp đông cứng hết rồi, chúng sưng tấy dường như không phải là tay của ta nữa. Cảm giác cơ thể này giống hệt khối băng đang tỏa ra hơi lạnh, cả người run lẩy bẩy. Ta gắng sức mở mắt, gắng sức vò quần áo không ình gục ngã.

Gần đây có người đang gọi ta, gọi được hai tiếng ta mới loáng thoáng nghe thấy.

“Tiểu Ngân, Tiểu Ngân.”

“... Chuyện gì vậy?”

“Sao mặt ngươi trắng bệch thế? Ngươi ốm à?”

Ta sứt sứt, hỏi: “Ta không sao, có gì không?”

“Điện hạ bảo ngươi qua chỗ người.”

Ta biết hấn sẽ gọi ta tới. Tiểu thư nóng vội quá rồi, sau khi nàng ấy nói chuyện điều ta trở về nhà bếp với Cửu Hoàng tử lại lập tức muốn ban hôn sự cho ta, có lẽ nàng muốn bù đắp cho ta, nhưng hiện thực trái ngược hẳn với dự định của nàng.

Cửu Hoàng tử ngồi cạnh chiếc bàn phía Tây, tiểu thư ngồi cạnh chiếc bàn giữa phòng, rõ ràng đây không phải là hình ảnh “phu thê hòa hợp” như trong lời đồn nữa.

Ta hành lễ: “Điện hạ, phu nhân.”

Cơ thể run rẩy nghiêng ngả, giọng nói cũng vô cùng yếu ớt.

“Ngươi sao vậy?” Tiểu thư đột nhiên hỏi, ngữ khí có phần lo lắng.

Ta mỉm cười, chẳng nói chẳng rằng.

Tiểu thư quay trở về việc chính: “Hôm qua Lệ quân gia đã ban thưởng cho ngươi năm mươi lượng bạc, nhưng số ít ỏi đó không thể nào báo đáp ơn cứu mạng điện hạ của ngươi. Thế này đi, ở đây có tập danh sách, toàn là quan viên lớn nhỏ từ lục phẩm trở xuống của Hòa Thành, ngươi chọn lấy một người trong số đó, ngươi muốn gả cho ai thì cứ nói với ta. Ngươi và ta lớn lên cùng nhau từ nhỏ, ta coi ngươi như muội muội, nhất định sẽ lo liệu đồ cưới đầy đủ cho ngươi.”

Tiểu thư học được cách nói năng đầy khí chất thế này từ bao giờ vậy, chỉ đáng tiếc ý tứ chẳng ra đầu ra đuôi.

Tuy là lời chân thành, nhưng chẳng có vẻ gì là khoan dung độ lượng, thật lòng đối tốt với ta. Trái lại nàng ấy còn đặt bản thân lên một vị trí cao chót vót, mặc kệ Cửu Hoàng tử ở cạnh.

Ta quỳ xuống: “Tiểu Ngân không muốn lấy chồng, Tiểu Ngân chỉ muốn hầu hạ tiểu thư cả đời.”

Gương mặt tiểu thư hơi cau lại, rồi lập tức mềm giọng đỡ ta dậy: “Tiểu Ngân, gái lớn phải... ” Bỗng nàng hoảng hốt, “Sao người nóng như vậy, người sốt à?”

Lúc này Cửu Hoàng tử cũng đi đến, “Sao thế?” Hắn sờ lên trán ta, đầu lông mày nhíu lại.

Hắn liền bế ta xông ra ngoài.

Ta mơ màng tỉnh dậy, nghe đại phu nói với Cửu Hoàng tử: “Có lẽ Bạch Ngân cô nương bị nhiễm lạnh quá lâu, lại không được điều trị kịp thời nên khí lạnh thâm nhập vào phổi. Song không có gì nguy hiểm, chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian là ổn. Đợi lão phu kê đơn thuốc đã.”

Ta mở mắt, đập vào mắt ta là tiểu thư đang đứng bên giường với ánh mắt chất đầy nghi vấn.

Cửu Hoàng tử ngồi xuống bên cạnh, đưa tay lên trán ta, nói: “Nàng thấy đỡ hơn chưa?”

“Nô tì... ” Cơ thể vẫn khó chịu, ta ho khò khè mấy tiếng.

“Đừng cử động, nàng cứ nghỉ ngơi trước đi.”

Ta quan sát xung quanh, Cửu Hoàng tử ngồi cạnh giường ta, tiểu thư đứng sau Cửu Hoàng tử, bên cạnh là Tiểu Lệ. Ngoài cửa là Chu ma ma và Lệ quản gia phụ trách đám a hoàn đang khom mình đứng đó.

Đông đúc náo nhiệt như vậy, xem ra hôm nay danh tiếng của ta sẽ mau chóng truyền đi khắp phủ.

Ta dờ dẫm kéo kéo tay áo của Cửu Hoàng tử, tỏ vẻ bất an.

Cửu Hoàng tử quay lại nói với người bên cạnh, “Các người lui ra cả đi.”

Tiểu thư bặm môi, khom mình cáo lui.

“Hoàng tử điện hạ, nô tì chỉ là một a hoàn, người bế nô tì xông ra như vậy... ” Trước mặt hắn ta không cần phải vòng vo, ta mà làm như vậy sẽ khiến hắn cảm thấy ta đang diễn kịch.

“Nàng đừng sợ, bản vương sẽ nạp nàng làm thiếp.”

Ta không trả lời, mặc dù đã gần kề với mục tiêu của mình nhưng ta vẫn bất an. Đây hẳn là diễm phúc cả đời của ta, vả lại ta chỉ cần đồng ý, cũng có nghĩa là ta hoàn toàn đoạn tuyệt với tiểu thư.

Ta do dự một lát. Hắn nắm tay ta nói: “Nàng đang lo lắng về Âm Nhi ư?”

Thật ra trước chính phi là tiểu thư bước vào phủ này, thì trong phủ đã có sẵn hai vị trắc phi và hai thị thiếp rồi.

Nhưng dĩ nhiên họ không dám tranh giành với tiểu thư. Còn ta lớn lên cùng tiểu thư từ nhỏ, nàng ấy lại phải chứng kiến ta từng bước từng bước tiến về phía giường phu quân nàng, bất cứ nữ nhân nào cũng không thể chấp nhận điều này. Huống hồ tiểu thư vốn mang tính khí cao ngạo như thế.

Ta gật đầu, “Từ sau lần cứu điện hạ tử trong gió tuyết kia, tiểu thư lúc nào cũng hướng về người. Bây giờ tiểu thư và người thành thân chưa được một tháng mà người đã nạp nô tì làm thiếp, việc này truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của người, tiểu thư cũng... bị mất thể diện.” Ta ngập ngừng nói: “Tiểu Ngân không dám mơ trào cao, có thể ở bên cạnh điện hạ và tiểu thư là nô tì mãn nguyện lắm rồi.”

Điện hạ nhìn vào mắt ta: “Nàng nghĩ vậy thật sao?”

Ta quan sát hoa văn thêu rồng bay phượng múa trước ngực hắn, nói: “Kỳ thực Tiểu Ngân hoàn toàn không muốn làm thị thiếp của điện hạ, nếu Tiểu Ngân làm như vậy, điện hạ sẽ cho rằng Tiểu Ngân chỉ là một nữ nhân hết sức bình thường, Tiểu Ngân chỉ muốn ở bên điện hạ, chăm sóc điện hạ.”

Đây chính là sách lược “tình trong như đã, mặt ngoài còn e”.

Sau khi nằm tĩnh dưỡng bốn ngày, bệnh tình của ta đã khá hơn nhiều. Điện hạ điều ta từ phòng bếp sang thư phòng, hầu hạ bên cạnh hắn. Đồng thời mấy ngày nay điện hạ đều ở thư phòng, chẳng hề tới phòng tiểu thư.

Tất cả bỗng dừng đối xử với ta tốt hẳn lên.

Hôm ấy tiểu thư bưng một bát canh tổ yến đến thư phòng của điện hạ, nói: “Điện hạ, trời lạnh rồi, chàng uống chút canh cho ấm người.”

Giọng tiểu thư trong mọi hoàn cảnh đều nghe dịu dàng vô cùng, gương mặt tươi cười lại càng khiến nàng càng thêm xinh đẹp thùy mị, đây là thứ trời phú cho nàng, bất cứ người đàn ông nào trông thấy đều động lòng đôi ba phần.

Nhưng điện hạ là người duy nhất ta thấy chưa từng mê muội nhan sắc của tiểu thư.

Ta đón lấy bát canh trên khay của Tiểu Lệ, đưa cho điện hạ.

Điện hạ chợt liếc nhìn bàn tay ta.

Tiểu thư đứng yên bất động, cho đến khi điện hạ ngẩng đầu lên mới nói: “Điện hạ, hay là chàng về phòng xử lý chuyện chính sự được không, ở thư phòng này lạnh quá.”

Điện hạ hờ hững đáp: “Không cần đâu.”

“Điện hạ...”

“Lui xuống đi.”

Thật ra dạo này điện hạ không hề lạnh nhạt với tiểu thư, chỉ bởi gần đây hẳn thật sự rất bận, tấu chương được dâng lên dồn dập và mong muốn cầu kiến của vô số quan viên lớn nhỏ khiến hẳn bận tối mắt tối mũi. Ta có thể đoán được sơ sơ chắc trong cung đã xảy ra chuyện, giang sơn này sẽ đổi chủ sớm thôi.

Xưa nay tính cách tiểu thư luôn phóng khoáng thẳng thắn, lão gia và thiếu gia cưng chiều nàng hết mực, từ bao giờ nàng phải khúm núm hạ mình như vậy? Đúng là xuất giá tòng phu, phu quân còn cao hơn trời một bậc.

Tiểu thư đành cắn môi lui xuống.

“Tiểu Ngân, tay nàng bị xước rồi, ngày mai tới chỗ Lý đại phu bảo ông ấy bôi thuốc cho nàng.” Điện hạ chẳng hề rời mắt khỏi tấu chương, chỉ là thuận miệng nghĩ đến liền nói mà thôi.

Nhưng tiểu thư vừa đi đến cửa chợt dừng bước, quay đầu lại liếc nhìn ta.

Còn ta cúi rạp đầu, mắt nhòm mũi, mũi nhòm ngực.

Điện hạ mấy ngày nay đều ở trong cung. Ta bận rộn dọn dẹp thư phòng cho điện hạ, đột nhiên Tiểu Lệ dẫn theo một đám gia đình tiến vào, chống nạnh nói: “Mau lên, đuổi ả tiện nhân này ra ngoài cho ta!”

Ta quay lại: “Các người muốn làm gì?”

“Muốn làm gì ấy hả? Hừ, cái thứ dê tiện như ngươi lại dám mơ mộng hão huyền quyền rũ Cửu Hoàng tử, cũng không chịu xem bản thân hèn kém ra sao? Nay ta phụng mệnh phu nhân trục xuất ngươi ra khỏi phủ, ngươi muốn làm thiếp ư, mơ đi!”

Mấy tên gia đình lời xềnh xệch ta ra ngoài, vừa đến cổng, túi đồ của ta đập thẳng vào mặt, đồ đạc văng tứ tung trên nền đất.

Có một thứ cũng rơi ra theo, đó là một miếng ngọc Phật hồi xưa Bảo Nhi mang trên người, ta nhặt về từ thi thể nó rồi mang bên người suốt. Ta vừa định đi tới nhặt lên, Tiểu Lệ bỗng đi tới vài bước, giẫm chân xuống mảnh ngọc ngăn cản.

Ta quay đầu nhìn nàng ta.

“Nhìn cái gì mà nhìn, mau nhặt đồ của ngươi rồi cút đi!” Nàng ta hoàn toàn không ý thức được mình đang giẫm lên một món đồ. Lúc này, ta chỉ muốn giết chết nàng ta ngay lập tức.

Đám đông gia đình và a hoàn trong phủ tụ tập xung quanh, trông nàng ta ngạo nghễ hết sức, như thể địa vị của mình cao hơn hẳn họ.

“Thấy chưa, đây chính là kết cục của kẻ dám đắc tội với phu nhân.”

Càng đông người càng hay, ta phải ọi người nhìn rõ xem ta đã bị trục xuất khỏi phủ ra làm sao.
Ta chậm rãi thu dọn từng món đồ, cho đến chỗ cạnh chân của Tiểu Lệ, “Nhắc chân lên.”

10. Chương 10

Chương 10: Bước một: Trở thành thị thiếp

“Cái gì?” Nàng ta dịch chân qua.

Nhặt miếng ngọc Phật kia lên, bên trên có khắc chữ “Bảo”, ta bỗng thấy có phần xót xa.

Liếc nhìn nàng ta chẳng chút biểu cảm, sau đó ta theo họ đi ra ngoài.

Thủ đoạn dối trên lừa dưới ta đã gặp qua nhiều rồi.

Điện hạ trở về phủ, tiểu thư nhất định sẽ nói rằng nàng hoàn toàn không hề hay biết, Tiểu Lệ kiêu gì cũng bảo là do ta tự ý rời đi. Đám người xung quanh cũng chẳng ai dám hé răng nửa lời. Nơi phủ đệ quyền quý, nhà cao cửa rộng thường xuyên xảy ra chuyện giết người diệt khẩu, một vài kẻ vô danh nào đó không còn nữa, mọi người cũng chẳng buồn tính toán.

Ta vừa đi ra khỏi cửa sau của Vương phủ, “rầm” một tiếng, chốt cửa đã gài.

Chỉ có thể nói rằng tiểu thư chưa đủ độc ác, nhẽ ra nàng nên đánh chết ta, nhân lúc ta còn chưa có bất cứ thế lực nào.

Ta nằm cuộn tròn cạnh cửa đợi Cửu Hoàng tử trở về.

Một ngày, hai ngày...

Hòa Thành lại bắt đầu có tuyết rơi.

Còn ta không ăn không uống.

Thím Trương ở nhà bếp mang chút nước và đồ ăn đến cho ta cùng với hai lượng bạc: “Tiểu Ngân, người đi đi. Người đắc tội với Hoàng Phi thì cũng chẳng sống nổi trong phủ này, quay về chỗ của người cho yên thân, biết chưa?”

Ta tỏ ý cảm ơn thím, ăn một chút để duy trì sức lực, nhưng vẫn cứ cuộn tròn cạnh cửa.

Người đối tốt với ta, ta sẽ không bao giờ quên, kẻ làm tổn thương ta, ta cũng sẽ không bỏ qua một ai.

Mấy tên gia đình đi ra, nhắc ta lên rồi quẳng xuống ven đường. Ta tự mình quay trở lại, tiếp tục nằm cuộn tròn cạnh cửa sau.

Có lần chúng đánh thuốc mê ta, sau đó vứt vào trong một miếu thờ cũ nát ở ngoại thành. Ta vẫn một mình quay lại, không đi được thì bò.

Chờ đợi đúng mười ngày, cuối cùng Cửu Hoàng tử đã về. Hắn ngồi trên lưng ngựa, nhìn thấy ta liền vội vàng nhảy xuống.

Ta ôm bọc đồ co rúm trong góc, bờ môi nứt nẻ, quần áo kết thành băng, tóc tai rối bời, trên đầu còn có cọng rau, bọn chúng thường đem nước bẩn trong nhà bếp dội lên người ta.

Cửu Hoàng tử đỡ lấy ta: “Nàng làm sao vậy?”

Ta ngược mắt nhìn, ngay cả lông mi cũng sắp đông cứng thành tuyết, ta phát hiện mình đang khóc, nước mắt tuôn trào.

Thì ra ta vẫn biết khóc.

Ta kiên trì lâu như vậy, chính bởi ta biết sẽ có một người đến cứu mình.

Ta muốn nói với hắn, nhưng cổ họng khô rát trống rỗng, cứ như hang động lạnh lẽo, chỉ thấy gió thổi phàn phật vào trong. Miệng ta mấp máy, nhưng âm thanh phát ra là tiếng khàn khàn khó hiểu.

Ánh mắt Cửu Hoàng tử rưng rưng, đột nhiên ôm chặt ta: “Đừng sợ, Tiểu Ngân, không sao rồi...”

Ta nằm trên giường ngủ ba ngày liền mới tỉnh. Lúc mở mắt Cửu Hoàng tử đang ngồi ngay trước giường.

“Điện hạ...” Ta gọi hắn, lúc nói cổ họng vẫn hơi đau rát.

Hắn sờ trán ta, cau mày hỏi: “Nàng vẫn còn khó chịu sao?”

Ta lắc đầu, hắn mới thở phào nhẹ nhõm. Ta cười gượng, hắn nắm chặt bàn tay đang đặt bên ngoài chân của ta: “Là ta không bảo vệ được nàng.”

Ta im lặng. Hắn tiếp lời: “Nàng yên tâm, ta sẽ không để cho người khác ức hiếp nàng nữa.”

Ta nhìn Cửu Hoàng tử, khi cơ thể yếu ớt thì trái tim cũng yếu ớt.

Hắn quay sang nói với quản gia đứng bên cạnh: “Vài hôm nữa hãy bày tiệc rượu, bản vương phải nạp Tiểu Ngân làm thiếp.”

Đây đã là một sự hậu đãi của hắn đối với ta, nạp thiếp vốn dĩ không cần bày tiệc rượu, chỉ cần lột trần ta đây rồi đưa lên giường hắn là xong, nhưng hắn lại bày vẽ như vậy, thực ra là muốn tạo dựng địa vị của ta trong phủ.

Tay nắm lấy bàn tay hắn, siết nhẹ, hắn cũng nắm lấy bàn tay ta.

Nửa tháng sau sức khỏe ta đã khá hơn nhiều. Tiệc rượu dành cho ta kia tất nhiên không phải là bữa tiệc trịnh trọng cần mời các quan lại quyền quý, chỉ là một bữa cơm để người dưới trong phủ được ăn uống thỏa thích.

Ta không thể ngồi kiệu hoa, cũng không thể mặc y phục màu đỏ thực sự. Ta mặc y phục màu hồng đào, ngấm bản thân trong gương, rồi dùng ngón út chấm chấm phấn hồng tô lên má mình, rồi mím môi nhấp giấy son đỏ, làm mình trông xinh đẹp hơn một chút, vui tươi hơn một chút, để bản thân có thể phớt lờ sự buồn tẻ xung quanh.

Chẳng có lấy bất cứ một người thân hay một ai chân thành chúc phúc cho ta cả. Dù rằng hôm nay là ngày quan trọng nhất trong cuộc đời của tất cả mọi cô gái.

Ta vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh đến độ thờ ơ.

Cuối cùng ta cũng đã đi đến bước đường này rồi.

Ta bị quyền thế mê hoặc, không thể nào tự thoát khỏi.

Lúc sắp chết, ta hồi tưởng lại mảng đời u ám trong quá khứ, ta chợt phát hiện mình không thể tiếp tục sống như trước kia được nữa.

Ta phải trở thành người đứng trên kẻ khác.

Bất chấp.

Ta ngồi trong phòng chờ điện hạ. Điện hạ mặc long bào hoa văn màu tím như ngày thường đi về phía ta, ta cũng không có khăn đội đầu.

Ta mỉm cười với hắn.

Chuyện này ta chứng kiến nhiều ở kỹ viện rồi, nên chẳng có chút bất an hay sợ hãi gì, bản tính con người là vậy. Nhưng ta vẫn cố gắng ra vẻ xấu hổ căng thẳng để phối hợp cùng hắn. Hắn hoàn toàn không phải là một kẻ háo sắc hoang dâm, ít nhất khi ở trong phủ ta chưa từng thấy hắn mê một nữ sắc, nên dù ta có phối hợp thế này cũng không đem lại cho hắn cảm giác tươi mới nào.

Ta phải làm cho hắn khó lòng quên nổi.

Ta lật người lại ngồi trên hắn. Hắn ở phía dưới nhìn ta, khẽ nhướn mày thích thú. Luận về kỹ xảo, ta biết nhiều vô kể, nhưng ta không cần dùng, cũng không thể dùng những thứ ấy.

Ta chỉ cần bày tỏ trái tim mình là đủ.

Đầu tiên ta hôn lên trán hắn.

Rồi hôn lên đôi mắt hắn.

Hôn lên chóp mũi hắn.

Hôn lên đôi môi hắn.

Hôn lên quai hàm hắn.

Hôn lên khuôn ngực hắn.

Hôn lên vùng bụng hắn.

Hắn ngẩng đầu nhìn ta. “Điện hạ, Tiểu Ngân muốn ở bên người cả cuộc đời.”

Đôi mắt đen láy của hắn ẩn chứa sự xúc động, như thể muốn hút ánh mắt ta vào mạch cảm xúc ấy.

Ta chậm rãi ngồi xuống người hắn.

Rất đau.

Đau vô cùng.

Nhưng ta cắn răng chịu đựng, ta biết mình cần nhẫn nhục, cam chịu mọi nỗi đau, ta ép buộc bản thân phải làm như vậy.

Nhưng ta vừa cử động một lát đã chẳng còn chút sức lực, nằm bò trên người hắn thở hổn hển.

Cơ thể hắn rắn chắc và nóng bỏng.

Đây là người đàn ông đầu tiên trong đời ta.

Giây phút này, ta chợt nhớ đến thiếu gia... Một thiếu gia với y phục đen nhẹ bay giữa bầu trời xanh mây trôi gió nhẹ.

Suy nghĩ ấy chỉ lướt qua rồi vụt tắt.

Cửu Hoàng tử gắng kiềm chế, giọng nói mang theo ý cười vang lên bên tai ta: “Mới vậy nàng đã kiệt sức rồi.”

Hắn đột nhiên lật người lại, đè chặt ta.

Ta nhìn hắn không chớp mắt.

Bàn tay hắn vuốt qua lọn tóc dài rơi trên má ta, mang theo vẻ mặt xưa nay ta chưa từng trông thấy, vẻ mặt say mê trong vô thức.

Hắn cúi người xuống, cắn răng thở dốc, động tác còn mạnh mẽ hơn ta nhiều. Đôi tay ta quần lấy cổ hắn, để bản thân mình chìm đắm trong khoảnh khắc này.

Ta chẳng còn sợ hãi bất cứ điều gì.

Tỉnh lại sau giấc ngủ mê mẫn, ta chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, đêm qua hình như ta không được ngon giấc. Vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Cửu Hoàng tử đang ở bên cạnh, ánh mắt mang theo ý cười nhìn ta chăm chú, có vẻ hắn đã nhìn rất lâu rồi. Ta ngơ ngẩn nhìn hắn, nhất thời chưa kịp định thần. Hắn đột nhiên vươn tay cong ngón giữa gõ lên trán ta, mỉm cười: “Dậy thôi.”

Lần trước khi tiểu thư và hắn thành thân, sau khi động phòng hoa chúc, tỉnh mơ ngày hôm sau hắn vẫn quay về thư phòng của mình. Nhưng hôm qua hắn lại ở chỗ ta lâu như vậy... có lẽ là vì đêm qua...

Ta tự nhiên thấy vui vui.

Ta hầu hắn mặc quần áo. Ta từng nhìn thấy nhiều nam nhân hồi còn ở kỹ viện, họ đều vừa gầy vừa quắt, mặt mày dung tục, bao nhiêu sức lực tâm trí toàn hao phí vào nữ sắc. Nhưng Cửu Hoàng tử là một mỹ nam thực thụ, ta nhớ khi ta và tiểu thư cứu hắn, phanh áo hắn ra lau chùi vết máu... lúc đó ta chưa bao giờ nghĩ đến chuyện một ngày nào đó mình và tiểu thư sẽ cùng chung một chồng.

“Nàng nghĩ gì mà vui thế?”

Ta chợt phát hiện khoe miệng mình đã hơi cong lên từ bao giờ, vội vàng quay người lại cầm lấy thắt lưng buộc lên cho hẳn, đáp: “Không có gì.”

Sáng sớm hẳn phải thượng triều, ta trang điểm đôi chút trước gương đồng rồi đi dâng trà cho tiểu thư.

Tiểu thư và hai vị trắc phi đang đợi ta ở đại sảnh. Ta đi tới, quỳ xuống trước mặt nàng, bưng trà: “Tiện thiếp Bạch Ngân xin kính Vương phi tỷ tỷ, chúc tỷ tỷ sức khỏe an khang, phúc thọ viên mãn.” Tiểu thư nhìn ta rất lâu, cuối cùng đón lấy chén trà uống một ngụm, tiện tay đặt lên bàn, Tiểu Lệ bên cạnh đưa cho ta một phong bì đỏ.

Ta khấu đầu: “Tạ ơn Vương phi tỷ tỷ.”

Sau đó ta lần lượt dâng trà lên hai vị trắc phi là Từ trắc phi và Trương trắc phi.

Từ trắc phi cười mà như không, đánh giá ta: “Ô! Đây chẳng phải là Tiểu Ngân hầu cận bên cạnh Vương phi tỷ tỷ đó sao, mấy hôm trước nghe nói muội bị đuổi ra khỏi phủ rồi mà, sao thoát cái đã trở thành thị thiếp của Vương gia thế này?”

Nàng ta rõ ràng đang cố tình chia rẽ ta và tiểu thư, nhưng nay quan hệ giữa ta và tiểu thư đã không cần nàng ta tốn công khiêu khích nữa rồi.

Song, tiểu thư nghe thấy câu này, sắc mặt vẫn trở nên rất khó coi.

Ta cúi đầu, nâng khay lên nói: “Muội xin dâng trà lên tỷ tỷ.”

Miệng nàng ta phảng phất ý cười, tay đón lấy chén trà nhưng không động đến một ngụm, chỉ cầm phong bì đỏ đưa cho ta: “Cầm lấy đi.”

“Tạ ơn tỷ tỷ.”

Trương trắc phi bên cạnh chẳng buồn đợi ta đi qua đã đứng dậy nói: “Vương phi tỷ tỷ, sợ là bây giờ Mị Nhi đã tỉnh giấc, thần thiếp phải đi qua chăm sóc Mị Nhi, không dám nán lại lâu, thần thiếp xin phép cáo lui trước.”

Từ trắc phi và Trương trắc phi một người là con gái đại thần, thuộc hạ của Cửu Hoàng tử, một người là con gái Thống lĩnh thị vệ trong cung. Trước khi tiểu thư bước chân vào phủ này, hai người họ đã đấu đá thừa sống thiếu chết. Nhưng họ không sinh được con trai nối dõi, chỉ có Trương trắc phi sinh được một cô con gái vừa tròn hai tuổi.

Tiểu thư không giỏi sắp xếp chuyện trong phủ, họ cũng nhìn ra điều này, cho nên khi Cửu Hoàng tử vắng mặt, họ cũng chẳng cần qua cung kính tiểu thư làm gì.

Có điều, ở đây vẫn tồn tại một người.

Nàng ấy là con gái của nữ mẫu chăm sóc Cửu Hoàng tử, đồng thời là nha đầu thông phòng của hắn. Nữ mẫu mất sớm, Cửu Hoàng tử niệm tình nàng ta tuổi nhỏ, lại lương thiện yếu đuối, bèn lập nàng làm thị thiếp.

Nàng ấy trầm mặc kiệm lời, tính tình dịu dàng, trước giờ không hề đấu đá tranh sủng.

Nhưng dù gì nàng cũng vào phủ trước ta, ta vẫn phải dâng trà lên nàng.

Thấy ta bước tới, nàng vội nói: “Không cần đa lễ.” Rồi lấy phong bì đỏ đưa cho ta, khẽ lên tiếng: “Đây là chút thành ý, tỷ đừng chê.”

Ta nhận lấy, biết rằng bên trong không nhiều nhận là bao.

Chẳng sao hết, ta vẫn cứ yêu mến nụ cười dịu dàng của nàng ấy.

Mấy hôm nay Cửu Hoàng tử đều nghỉ lại chỗ ta. Vì ta từng chăm sóc hắn nên nắm rõ thời gian làm việc và nghỉ ngơi của hắn như lòng bàn tay. Đạo này hắn bận rộn, ta cũng không làm phiền, hằng ngày làm xong bánh điểm tâm và canh tổ yến hắn thích ăn rồi đem đặt cạnh bàn hắn, sau đó lặng lẽ rời đi.

Vào buổi đêm, ta và hần thường hay trò chuyện. Bầu không khí của tiết trời tháng Tư rất yên tĩnh, ánh trăng xuyên qua cửa sổ hắt vào bên trong. Giọng nói của bọn ta trở nên hết sức bình thản hết sức rõ ràng.

“... Mẫu thân thiếp cho thiếp và tỷ tỷ mười đồng đi mua hạt dẻ rang đường. Bảo Nhi cứ đòi đi cùng bọn thiếp. Trên phố, nó nhìn thấy người ta bán kẹo hồ lô, một tay kéo áo tỷ tỷ, một tay kéo áo thiếp, khăng khăng đòi mua kẹo hồ lô. Hạt dẻ rang mười đồng mới mua được nửa cân, nửa cân có mỗi mười mấy hạt. Thiếp và tỷ tỷ đương nhiên không chịu, bỏ mặc nó rồi chạy biến. Hai người bọn thiếp chạy lên mặt sông, Bảo Nhi cũng đuổi theo tới. Lúc nó tuyết rơi suốt mấy ngày, nước sông đã đóng thành băng. Bảo Nhi ăn vận giống hệt con búp bê sứ mũm mĩm, lật đật chạy qua. Chưa đi được mấy bước, một tiếng ‘ùm’ vang lên, Bảo Nhi rơi xuống hồ băng, thiếp và tỷ tỷ sợ hết hồn, vội vàng chạy tới, mỗi người một tay kéo Bảo Nhi lên.”

“Vậy có cứu được không?”

“Tất nhiên rồi.”

“Cứu lên xong cả người Bảo Nhi ướt sũng, nó khóc hoài. Thiếp và tỷ tỷ đành dùng tất cả tiền mua cho nó đúng năm xiên kẹo hồ lô nó mới chịu nín, còn đồng ý hong khô rồi mới về nhà. Kết quả là vẫn bị mẫu thân thiếp biết được, bà liền mắng thiếp và tỷ tỷ một trận toại bời.”

Cửu Hoàng tử bật cười, ta nhớ đến Bảo Nhi, lòng chợt thấy xót xa.

Cửu Hoàng tử ôm chặt ta: “Hồi nhỏ ta có nhiều huynh đệ. Nhưng bọn ta rất ít khi nói chuyện, chỉ khi nào phụ hoàng tới quan sát lúc thái phó lên lớp dạy học thì bọn ta mới tỏ ra vui vẻ hòa thuận. Có điều phụ hoàng luôn đặt ra rất nhiều câu hỏi, bọn ta đều muốn trả lời tốt nhất, cho nên thường xuyên phân tranh với nhau, xem ai nỗ lực hơn, ai khiến phụ hoàng vui vẻ hơn.”

“Vậy không phải mệt mỏi lắm sao?”

“Ừ.”

Hần thờ ơ đáp.

Ta nghĩ trong hoàng cung cũng có những nỗi khổ mà người thường chúng ta không thể hiểu được.

“Xem ra chúng ta đều là ‘Chân trời lạc lõng khách tha hương’.”

Hần cười “phì” một tiếng: “Là ‘Chân trời lưu lạc’[1].”

[1] “Chân trời lưu lạc khách tha hương” nguyên văn là “Đồng thị thiên nhai luân lạc nhân”, là một câu thơ trong bài “Tỳ Bà hành” của nhà thơ Bạch Cư Dị.

Ta bỗng lúng túng, ta có đọc sách mấy đâu.

Hần ôm ta thật chặt, ta dựa lên ngực hần, lại nghe thấy hần không nhận được, cười khúc khích, vuốt tóc ta nói: “Tiểu Ngân, nàng thật đáng yêu.”

11. Chương 11

Chương 11: Vết sẹo không thể phai mờ

Sáng sớm ngày hôm sau, điện hạ liền dạy ta viết chữ.

Cả đời này ta còn chưa từng cầm bút lông, quan sát nét bút của điện hạ như rồng bay phượng múa lướt trên giấy Tuyên Thành[1], bản thân cũng vội vàng viết theo. Nhưng bút lông mềm mại quá, ta không kiểm soát nổi.

[1] Giấy Tuyên Thành được làm ở vùng Tuyên Thành tỉnh An Huy, do đó có tên này. Nó do vỏ cây thanh đàn và rơm rạ tạo thành, bề mặt mịn nhẵn, chất giấy mềm mại dẻo dai, thấm mực đều đặn. Vì là một loại giấy rất quý nên từ thời Đường đã trở nên rất nổi tiếng.

Chất lỏng đậm đặc màu đen trông như con giun uốn éo in trên giấy Tuyên Thành trắng tinh.

“...”

Cửu Hoàng tử nhìn nó, rồi nhìn ta. Ta ho khan một tiếng, ghé sát hẳn hỏi: “Điện hạ, người viết gì vậy?”

“Thứ mà tất cả mọi người trên thế gian đều phải sử dụng.”

Trên mặt giấy chỉ có đúng một chữ.

“Cơm” thì là để ăn rồi, “Đôi đũa” thì có tận hai chữ, ta đoán: “Bát?”

Cửu Hoàng tử lại không nhin nổi, nhếch khóe miệng, xoa đầu ta, dường như bắt lặc: “Là ‘Ngân’.”[2]

[2] Chữ “Ngân” có nghĩa là “bạc” trong “vàng bạc”.

Ta ngơ ngác: “Là chữ ‘Ngân’ trong tên thiếp á?”

Ta quan sát kỹ chữ kia, “Tên thiếp tầm thường thật đấy.”

Ta biết khuê danh của tiểu thư là Mộ Thiên Âm, chữ “Âm” và “Ngân” đọc lên khá giống nhau, nhưng cảm giác lại khác xa một trời một vực.[3]

[3] “Âm” và “Ngân” có cách đọc khá giống nhau trong tiếng Trung, phiên âm đều là “Yin”, chỉ khác thanh điệu.

“Bây nào, ‘Ngân lượng’ là thứ mà tất cả mọi người trên thế gian đều phải sử dụng, nàng nói vậy chẳng khác nào bảo tất cả mọi người đều tầm thường à?”

Ta nghĩ bụng: Chẳng phải tất cả mọi người trên thế gian này đều là phàm nhân tầm thường đó sao?

Lúc này đầy tớ của điện hạ đi vào: “Điện hạ, xe đã chuẩn bị xong.”

Hắn phải lên triều rồi.

“Nàng ở đây luyện chữ chăm chỉ nhé.”

“Vâng.”

Hắn vốn định đi luôn, những nghĩ thế nào bèn quay người lại cốc lên đầu ta: “Đồ ngốc.”

Ta ở trong phòng luyện chữ rất lâu, đến nỗi bàn tay đã hơi nhức mỏi, chợt thấy Tiểu Bôi bưng trà vào.

Tiểu Bôi là con gái của thím Hà từng giúp đỡ ta trong phủ, năm nay mười lăm tuổi, là một cô nương thông minh khéo léo.

Điện hạ ban cho ta khu nhà nhỏ này, ta liền gọi nàng ấy tới làm a hoàn.

“Như phu nhân, mời người dùng trà.” Ta đón lấy, nhưng nhìn thấy trên mu bàn tay nàng có một vết dao cắt, ta ngẩng đầu xem thử, mặt nàng cũng sưng phù rồi.

“Người sao vậy?”

“Không sao ạ, vừa nãy nô tì đi đường không cẩn thận bị ngã.”

Nhìn thấy áo nàng buông thõng che khuất cánh tay, lời lẽ mập mờ, ta liền đặt cốc trà xuống: “Có phải ai ức hiếp người không?”

Nàng không giỏi nói dối, cúi đầu đáp: “Vừa nãy Tiểu Lệ bê mộc nhĩ trắng đi qua, nô tì không cẩn thận va phải tỳ ấy.”

“Nàng ta tát người?”

“Vâng.” Tiểu Bôi ấp úng trả lời.

Tiểu Lệ, xưa nay ta chưa hề quên vẻ mặt lúc người đuổi ta ra khỏi phủ, người đã đập nút thứ duy nhất Bảo Nhi để lại cho ta...

“Người nói là mộc nhĩ trắng?”

“Vâng, thấy bảo là mộc nhĩ trắng cho phu nhân ăn.”

Ta theo hầu tiểu thư bao nhiêu năm nay, trước giờ không biết nàng thích ăn mộc nhĩ trắng.

“Mộc nhĩ trắng kia nàng ta lấy từ chỗ ai?”

“Lệ quản gia ạ.”

Ta biết quy tắc trong phủ, thông thường sẽ có một lượng lớn những thứ như trân châu, tổ yến được dự trữ trong kho, tháng nào cũng thu mua định kỳ rồi phân loại theo chất lượng. Nhưng nếu một số chủ nhân có khẩu vị tương đối lạ lùng, thì sẽ bảo người dưới thông báo cho quản gia để họ mua về. Những thứ này đều phải được báo rõ trong sổ sách của nhà kho, sau đó mới bảo chủ nhân xác nhận.

Người thật sự phụ trách quản lý sổ sách trong phủ này là Lý quản gia, Lệ quản gia chỉ cai quản người hầu mà thôi.

Con người quả nhiên không được tham lam quá trớn, giờ đây nàng ta đã để ta tóm được điểm yếu mất rồi.

“Tiểu Bôi, người giúp ta gọi Lệ quản gia tới đây.”

Trời chiều bằng lăng bóng hoàng hôn, ta và Tiểu Bôi đứng dưới mái hiên cong cong, trông thấy Tiểu Lệ ôm một chiếc hộp, quan sát xung quanh một lát rồi ngửa người đi về phía cửa sau. Đột nhiên rất đông gia đình ào ra từ sau bụi hoa, Lệ quản gia chỉ vào nàng ta lạnh lùng nói: “Tiểu Lệ to gan! Người dám giả truyền mệnh lệnh của phu nhân, lén lút đem đồ trong phủ bán ra bên ngoài.”

“Nô tì...” Tiểu Lệ cứng họng.

Lệ quản gia giật lấy chiếc hộp trong lòng nàng ta, bên trong toàn là mộc nhĩ trắng quý giá.

Dưới ánh mặt trời, mộc nhĩ trắng càng thêm lấp lánh tuyệt đẹp.

“Bắt được cả người lẫn tang vật! Tiệm cầm đồ Thái Nguyên đã nói tháng nào người cũng đến đó cầm cố mộc nhĩ trắng một lần.”

Tiểu Lệ thất kinh hồn vía, có lẽ nàng ta không ngờ Lệ quản gia trước giờ cấu kết cùng nàng biến thủ tài sản trong phủ lại đột nhiên lật lọng. Nhưng con người là như vậy, nếu hắn có thể xâm phạm lợi ích của người khác, thì khi người khác làm tổn hại đến hắn, hắn sẽ tàn nhẫn hơn kẻ đó gấp bội.

“Đuổi ả ra ngoài cho ta!”

“Lệ quản gia...”

Còn chưa dứt lời, miệng Tiểu Lệ đã bị đánh sưng vù, “Còn dám ngụy biện hử, người đâu, mau đuổi ả ra khỏi phủ!”

Lệ quản gia sợ nàng ta nói ra chuyện hai người cấu kết với nhau trước bàn dân thiên hạ, đương nhiên không dám báo cho phu nhân để thẩm tra.

“Lệ quản gia.” Ta thông thả bước qua.

“Như phu nhân.” Hắn hành lễ với ta.

“Tiểu Lệ là a hoàn phu nhân đem theo từ nhà, đuổi đi như vậy khó tránh việc người khác sinh nghi.”

“Như phu nhân nói phải, nhưng nô tài bắt được cả người lẫn tang vật...”

“Sao người biết không có kẻ khác đứng sau giật dây nàng ta?”

Lệ quản gia im bặt, hắn cũng là lão cáo già xảo quyệt. Bọn ta thỏa thuận sẽ hi sinh Tiểu Lệ, ta sẽ không kéo hắn xuống nước, đương nhiên sau này hắn cũng phải nể mặt ta phần nào. Vậy nên ta chỉ muốn nhắc nhở hắn đôi chút mà thôi.

“Như phu nhân, tất cả là do hấn...” Tiểu Lệ bò tới định nói gì đó.

Ta ngắt lời, từ trên cao nhìn xuống nàng ta: “Tiểu Bôi, hôm nay nàng ta đã đối xử với người như thế nào?”

Tiểu Bôi do dự một lát, vẫn không dám tiến lên.

Ta không phải kiểu người chuyện gì cũng cười xòa là có thể cho qua. Nếu vậy thì giữa cõi thế tục hồng trần này đâu có mấy thứ đáng để chúng ta nỗ lực.

Ta đến gần, giẫm lên tay của nàng ta, nàng ta đau đến nổi mặt mày biến dạng. Ta cúi thấp người, thì thầm bên tai nàng ta: “Vậy người còn nhớ lúc đó người đã đuổi ta ra khỏi phủ như thế nào không? Ta không trách người, nhưng người không nên đạp nứt đồ của ta chứ?”

Nàng ta ngửa mặt lên, nhìn ra ẩn ý của ta: “Là người, là ả tiện nhân nhà người thông đồng với Lệ quân gia hại ta!”

Ta đã hết hứng tranh cãi với nàng ta, bèn đảo mắt ra hiệu với Lệ quân gia, hấn tự biết nên làm thế nào.

“Bạch Ngân, đồ tiện nhân! Ta biết người muốn báo thù. Người hận ta đuổi người đi. Người đừng tưởng được làm một phu nhân bé con con mà ghê gớm lắm, người nghĩ ta không biết những chuyện kia của người sao? Cả nhà người đều là phản tặc, cả nhà người đều bị giết sạch, người còn trông thấy nữa kìa. Người là tội phạm bỏ trốn, ta phải đi tố cáo người. Ta phải đến quan phủ tố cáo người!”

Lúc này nàng ta đã bị gia đình túm ra ngoài.

Ta bỗng quay đầu nói: “Đánh gãy chân ả rồi đuổi đi!”

Nàng ta kinh hoàng trợn trừng hai mắt.

“Nghe rõ chưa hử?”

“Vâng!” Lệ quân gia đáp.

Ta ngồi trong tiểu đình, có thể nghe rõ từng tiếng kêu la vùng vẫy của Tiểu Lệ càng ngày càng yếu ớt.

Uống trà nào.

Xác thịt đau đớn vô vàn, cắt qua một nhát đã tràn máu tươi.

Thân thể con người yếu đuối vậy đó.

Hồi ấy tỷ tỷ cách ta một vách tường, tiếng kêu vắng vắng sau lưng ta cũng yếu ớt như thế.

Thế giới này vốn là thế giới vật chất thực dụng vậy thôi.

Người bạt tai ả, ả sẽ ghi nhớ mãi mối hận này. Người giết chết hấn, hấn sẽ biến mất khỏi thế gian.

©STE.NT

Con người cũng giống như đồ vật, rồi một ngày cũng bị thời gian nhào nặn đến mức đổi thay.

Trương trắc phi đi qua: “Bạch Ngân muội muội hôm nay cao hứng quá.”

Ta đứng dậy, “Tham kiến Trương tỷ tỷ.”

Nàng ta khẽ nghiêng đầu, như thể đang nghe ngóng động tĩnh gì đó, “Trong phủ này xảy ra chuyện gì à?”

“Một a hoàn lén trộm đồ bị bắt được.”

“Ồ.” Nàng khẽ đáp.

“Bây giờ đám người dưới to gan thật đấy, cứ phải cho bọn chúng nếm mùi lễ độ rồi mới biết thân biết phận.”

Câu này rõ ràng có ý nói móc ta.

“Tỷ tỷ nói phải.”

Nàng ta mỉm cười với ta, dùng tay vuốt phẳng tay áo: “Muội muội dùng trà đi, ta đi đây.”

“Tỷ tỷ đi cẩn thận.”

Ta nhìn theo bóng nàng, nàng qua chỉ để nói với ta những lời này sao?

Sau đó ta trở về phòng tiếp tục luyện chữ, không biết điện hạ đã về từ lúc nào, hần nhìn vào chiếc sọt đựng giấy viết hồng bên cạnh bàn: “Viết nhiều vậy cơ à?”

Chữ “Ngân” ta viết đã có phần ngay ngắn hơn. Điện hạ nói phải, “Ngân” là thứ ai cũng cần sử dụng, tuy tầm thường nhưng chẳng ai thoát khỏi nó.

Ta buông bút đứng dậy: “Việc gì muốn làm tốt cũng phải đầu tư tâm sức.”

Ta mỉm cười với điện hạ, giơ tờ giấy trắng trong tay: “Điện hạ xem xem thiếp viết thế nào?”

“Ừm, khá hơn rồi đó.” Hần ra dáng sư phụ nói với ta.

“Vậy điện hạ mau dạy thiếp viết chữ khác đi.”

“Nàng muốn học gì?”

“Ừm... thiếp muốn học... thiếp muốn học...” Ta đi đi lại lại trước cửa sổ, nhìn thấy Tiểu Bôi bèn nói: “Vậy học chữ ‘Bôi’ trong ‘Tiểu Bôi’ đi.”

Điện hạ dùng ngọc tiêu gõ lên đầu ta: “Nàng chỉ nghĩ mỗi thế thôi à, bản vương còn tưởng nàng muốn học viết tên của bản vương cơ đấy.”

Ta lè lưỡi: “Thiếp đang nghĩ thế mà, nhưng thiếp không dám.”

Điện hạ lại gần, vươn tay ra từ phía sau lưng, nắm chặt lấy bàn tay ta, viết một chữ “Đoàn”.

“Đây là tên của bản vương.”

“Đọc thế nào ạ?”

“Đoàn.”

Vũ Đoàn.

“Xinh đẹp thật đó.”

Hần nhướn mày: “Tên mà cũng xinh đẹp ư?”

“Vâng.”

Điện hạ bật cười.

Ta nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc đỏ của ánh tà dương hắt vào trong phòng, đẹp vô cùng.

Dùng cơm tối xong, điện hạ liền đến thư phòng xử lý việc công, còn ta ở phòng luyện chữ.

Ta học từ đầu nên hoàn toàn không thấy khó. Ta bảo Tiểu Bôi cầm quyển Tam Tự Kinh đến, từng nghe Bảo Nhi ngày ngày lắc la lắc lư cái đầu đọc sách ở nhà, ta cũng có thể học thuộc một số chữ đơn giản.

“Nhân chi sơ, tính bản thiện, tính tương cận, tập tương viễn...”[4]

[4] Dịch nghĩa: Khi mới sinh ra ai cũng giống như ai, vốn dĩ hiền lành lương thiện; nhưng khi lớn lên, vì thâm nhiễm thói đời hư xấu nên tính cách dần trở nên khác nhau.

Nhân chi sơ, tính bản thiện.

Ta ngừng bút, nhìn lại sáu chữ mình viết ra, lặng người hồi lâu.

Tiểu Bôi đi tới đặt ấm trà xuống, nhỏ tiếng nói: “Như phu nhân, hôm nay nô tì nghe nói, thật ra Tiểu Lệ lén bán đồ trong phủ ra ngoài là vì muốn gom bạc làm ăn cho vị công tử mà tỷ ấy ngưỡng mộ, nhưng vị công tử kia biết chuyện tỷ ấy bị đuổi khỏi phủ thì không cần tỷ ấy nữa.”

Tiểu Bôi cảm thấy hôm nay ta hành xử quá tàn nhẫn rồi ư?

Mỗi người đều có vô vàn lý do, những gì chúng ta có thể trông thấy chỉ là một phần nhỏ mà họ biểu hiện ra ngoài mà thôi.

Nhưng nếu nàng ta không phải kẻ lúc nào cũng hống hách tàn ác, thì ta đã chẳng động đến nàng ta như vậy.

Tiểu Bôi nhìn ta im lặng, thu lại chiếc khay định rời đi.

Ta gọi nàng đứng lại: “Đưa cho nàng ta năm mươi lượng bạc đi.”

“Vâng.” Tiểu Bôi vui mừng ra mặt.

Người có tấm lòng lương thiện trông thấy kẻ khác sống tốt cũng vui lây, chẳng bận tâm đến chuyện kẻ đó đã từng đối xử với mình như thế nào.

Có điều, phải chăng chỉ vì vết thương kẻ đó gây ra ình quá nặng?

Một cái bạt tai có lẽ ngày mai chưa quên, nhưng ngày kia cũng quên bằng thôi.

Song, nếu kẻ đó khoét một cái lỗ trong tim mình, mỗi khi nhìn thấy vết sẹo kia, mình đều sẽ cảm thấy trái tim trống rỗng, máu đào không thể chảy, lệ nóng chẳng thể tuôn, liệu rằng bản thân còn dám quên, còn có thể quên không?

Ta tin Tiểu Lệ chẳng bao giờ quên ta, nhưng nàng ta càng không thể quên vị công tử nọ.

Vậy mà chuyện này lại dẫn đến rắc rối lớn cho ta vào ngày hôm sau. Trương trắc phi nhân lúc diện hạ không ở phủ đã triệu tập phu nhân, Từ trắc phi cùng một số quản gia khác, sau đó đưa A Mộc đến trước mặt ta, chỉ vào ta và nói với hắn: “Người nhìn xem, người quen người này không?” A Mộc quỳ trên mặt đất nhìn ta.

12. Chương 12

Chương 12: Phải bắt các người trả giá gấp mười lần

Ta chợt dạ, biết rằng nàng ta đã nghe thấy lời của Tiểu Lệ. Nàng ta đã nói với ta từ trước “phải cho đám người dưới nếm mùi lễ độ”, nhưng ta chẳng hề nhận ra chuyện này.

A Mộc trước mặt nhìn ta hồi lâu, đột nhiên lắc đầu nói: “Nô tài không quen.”

Trương trắc phi nổi giận: “Người dám nói không quen nàng ta? Nàng ta tên là Bạch Ngân, không phải nàng ta thân nhất với người trong Mộ phủ sao?”

A Mộc cúi đầu: “Bạch Ngân đó bị tru di cửu tộc, đã chết từ lâu rồi.”

“Nói láo! Bạch Ngân này rõ ràng chính là Bạch Ngân đó, nàng ta là tội phạm bỏ trốn.”

Ta định thần, tình thế hiện tại không còn bất lợi cho ta, vờ ra vẻ lãnh đạm, ta lên tiếng: “Tỷ tỷ muốn nói gì? Muốn nói tiện thiếp là tội phạm bỏ trốn sao? Rõ ràng có công văn hạ xuống viết rằng cả nhà Bạch Ngân kia đã bị tịch thu gia sản, giết kẻ phạm tội, lẽ nào tỷ tỷ đang nghi ngờ nha môn của Hòa Thành làm ăn tắc trách?”

Trương trắc phi sững người, nhưng không hề nao núng, trái lại còn cười khẩy một tiếng: “Muội muội này, sao muội biết Bạch Ngân kia đã chết nhỉ? Lẽ nào muội quen nàng ta?”

Ta mỉm cười: “Nghe nói thị nữ của Vương phi tỷ tỷ hỏi đó tên là Bạch Ngân, cùng tên với tiện thiếp, tiện thiếp tò mò nên đã nghe ngóng đôi chút, mới biết được nàng ta là phạm nhân bị định tội tru di cửu tộc. Tiện thiếp luôn cảm thấy cái tên này thật xui xẻo, nào ngờ diện hạ lại thích nó, tiện thiếp không đổi được.”

Nếu ta là thị nữ của tiểu thư thì còn ai thân quen với ta hơn tiểu thư đây? Nhưng Trương trắc phi không dám động đến tiểu thư, chỉ có thể bảo đảm người dưới nhận mặt ta, cho nên liền tìm đến A Mộc. Có điều, giờ A Mộc không bán đứng ta, ta hà tất phải sợ?

Nàng ta mà làm to chuyện, e rằng sẽ liên lụy tới tiểu thư. Vả lại, tảng đá kia báo hiệu việc Thái tử mưu đồ cướp ngôi, làm chấn động thiên hạ, là đại họa tày trời. Nếu nàng ta khăng khăng đeo bám chuyện này thì không chỉ liên lụy đến Mộ phủ, mà còn đến cả điện hạ. Giả như làm điện hạ liên lụy đến âm mưu tạo phản của Thái tử, thì có ai gánh nổi trọng tội ấy chẳng?

Thấy ta mang cả tiểu thư và điện hạ ra để nói, nàng ta liền im lặng.

Mãi lâu sau, nàng mới nói với tiểu thư: “Tỷ tỷ, muội thấy thân phận của Bạch Ngân đây vẫn có điểm kỳ lạ. Sao lại có người từ tên gọi, độ tuổi, dung mạo đều giống hệt Bạch Ngân là tội phạm bỏ trốn kia chứ? Mặc dù hồi đó Bạch Ngân kia là thị tì của tỷ, nhưng muội biết tội lỗi nàng ta phạm phải không có bất cứ quan hệ nào với Mộ phủ cả. Chỉ là Bạch Ngân này tự nhiên xuất hiện trong phủ, khó tránh việc người đời đàm tiếu, ảnh hưởng đến thanh danh của điện hạ, xin tỷ tỷ xử lý công bằng.”

Tiểu thư nhìn ta, lại nhìn Trương trắc phi: “Muội nói nên xử trí ra sao?”

“Muội nghĩ phải thẩm tra kỹ càng, tránh để tội phạm nhờn nhợt ngoài vòng luân lý.”

Ta cũng quay người lại nói: “Tiện thiếp tuy cũng từng hầu hạ phu nhân, nhưng trước nay là người trong phủ, hưởng hồ Bạch Ngân kia đã bị chém theo luật từ lâu, chứng cứ rành rành. Trương tỷ tỷ làm thế này chẳng phải là đang cố ý dựng chuyện đó sao?”

“Vậy còn phải xem có phải ta dựng chuyện thật hay không?” Trương trắc phi tức tối: “Người đâu!”

Một đám gia đình cầm gậy gộc xuất hiện, nàng ta chỉ vào A Mộc: “Đánh đến khi hắn chịu khai nhận cho ta!”

“Chờ đã, hắn không phải người trong phủ chúng ta, hưởng chi hắn cũng đã nói không quen biết tiện thiếp, tỷ tỷ cứ phải bức cung sao?”

“Hừ, cổ nhân nói già đòn non nhẽ, ai biết liệu có phải hắn được lợi gì của kẻ nào nên mới bịa đặt nói dối?”

“Tỷ tỷ nhất định phải vu oan cho tiện thiếp?”

“Ta không dám, Bạch Ngân muội muội được điện hạ sủng ái như vậy, tỷ tỷ sao dám vu oan muội muội? Chỉ là có những chuyện cần điều tra rõ ràng mới ổn, tránh gây phiền phức sau này? Phải vậy không Vương phi tỷ tỷ?”

Tiểu thư lạnh lùng đáp: “Phải.”

Ta siết chặt nắm tay.

“Người đâu, đánh hắn cho ta!”

Ba mươi trượng giáng xuống A Mộc. Trương trắc phi hỏi hắn: “Người có quen người trước mặt hay không?”

Trên trán Tiểu Tùng thấm đẫm từng giọt mồ hôi, A Mộc yếu ớt bò trên mặt đất, giọng nói bất lực: “Nô tài chỉ quen Bạch Ngân đã chết kia, không quen Bạch Ngân này.”

“Người đâu, đánh tiếp cho ta!”

Ta không ngờ hắn lại hi sinh vì mình đến thế.

Ngày xưa ta chỉ cảm thấy hắn rắc rối nhạt nhẽo, chẳng thể bì nổi với công tử tài hoa phong nhã.

Nhưng vì một mưu kế của công tử đã khiến ta tan cửa nát nhà, còn hắn...

Ta biết sau khi ta chết, hắn cũng sớm thành thân, còn có một đứa con. Ta tưởng rằng hắn đã quên mình rồi.

Ta nhìn Trương trắc phi: “Tỷ tỷ kiên quyết làm vậy, rõ ràng muốn bức cung nhận tội?” Ta quỳ xuống: “Thôi được, chỉ bằng tỷ tỷ cứ trừng phạt Bạch Ngân đi, xem Bạch Ngân có nhận tội hay không?”

“Người tưởng ta không dám chắc?”

“Nhưng nếu tỷ tỷ vu oan người tốt thì sao? Phải chăng cũng có thể để điện hạ đến thăm vấn tỷ tỷ?”

“Người dám uy hiếp ta?”

“Bạch Ngân nào dám, chỉ là cảm thấy làm thế này không được công bằng mà thôi.”

Trương trắc phi cười nhạt một tiếng, gia đình bên cạnh vẫn đánh đập không ngừng, ta nhìn sắc mặt A Mộc dần trắng bệch, tay chân cũng không kim nổi, run lên bần bật.

Ta cau mày.

Trương trắc phi liếc nhìn ta: “Muội muội sốt ruột như vậy chắc là lo lắng cho hần? Ta nghe nói hồi trước Bạch Ngân và tên A Mộc này còn sắp thành thân kia, có phải thật không nhỉ?”

Ta thở sâu một hơi giúp bản thân trấn tĩnh: “Việc này tiện thiếp không rõ lắm, chỉ có điều mạng người quý giá, tỷ tỷ còn tiếp tục thế này lẽ nào thật sự muốn đánh chết hần?”

Sau đó ta quay đầu nhìn về phía tiểu thư, bởi ta biết nàng bản chất lương thiện: “Vương phi mặc cho Trương tỷ tỷ đánh chết người trong phủ Vương gia, chuyện này truyền ra ngoài thì danh tiếng xưa nay của Vương phủ còn đâu?”

Ánh mắt của tiểu thư hướng về phía ta, rồi lại chuyển sang A Mộc.

Khoảng thời gian trôi qua tưởng như vô tận, tiểu thư mới buông ra một câu vô cảm: “Hôm đó Tiểu Lệ trộm đồ trong phủ, người cũng nói phải hành hình theo luật, bây giờ muốn thăm tra cho ra ngọn ngành, tất nhiên phải trừng phạt nghiêm khắc rồi.”

Lòng ta bàng hoàng.

Trương trắc phi đắc ý nhìn ta.

Ta vẫn giữ bình tĩnh: “Nếu đã là chuyện hệ trọng như vậy, chi bằng chờ điện hạ về xử lý.”

“Điện hạ bận trăm công nghìn việc, đâu có thời gian để ý mấy chuyện con con này của người? Nay trong phủ đã có Vương phi tỷ tỷ cai quản, lẽ nào một thị thiếp bé nhỏ lại dám nghi ngờ khả năng của tỷ tỷ?” Trương trắc phi phản bác ta.

Ta biết, hôm nay mình đã khiến nhiều kẻ nổi giận.

Tiếng đồn roi vẫn tiếp tục không ngừng.

Tiểu thư uống một ngụm trà: “Đừng tranh cãi nữa, cứ làm theo lời của Trương muội muội đi.”

“Ta hỏi lại người lần nữa, người có quen người này không?”

“... Nô tài... không quen...” A Mộc chỉ còn lại chút hơi tàn.

“Tiếp tục đánh cho ta!” Trương trắc phi nổi trận lôi đình.

Ta không thể tranh cãi được nữa, càng làm căng càng hỏng chuyện.

Chẳng bao lâu sau, tiếng vùng vẫy của A Mộc dần dần tắt lịm. Tiếng đồn roi cũng dừng theo. Một gia đình thăm dò hơi thở của hần: “Phu nhân, hần chết rồi.”

Ta nhắm chặt mắt, bàn tay tiểu thư đang nâng cốc trà đột nhiên run rẩy, nấp va vào cốc phát ra âm thanh va chạm vào nhau.

“Sao có thể...”

“Bẩm phu nhân, lúc chúng nô tài bắt hần đến hần đã sốt cao. Có lẽ vừa rồi đánh hần quá lâu, lại quá mạnh tay, hần mới...”

Có lẽ nàng ấy cũng chẳng ngờ được chuyện này. Một chút ý định báo thù của bản thân lại có thể hại chết một con người.

Con người mãi mãi không thể chỉ bám rịt lấy những suy nghĩ ác độc, bằng không những suy nghĩ ấy sẽ kéo ta liên tục chìm xuống vực sâu hun hút.

Trương trắc phi cũng sững sờ, rất nhanh đã bình tĩnh trở lại: “Lôi ra ngoài chôn.”

Thi thể của A Mộc bị lôi ra ngoài, ta nhìn gương mặt lạnh im trắng bệch của hắn dần dần bị kéo lê khỏi cửa.

Trong đại sảnh nhất thời trầm mặc.

Ta chậm rãi đứng dậy, uất hận phá tan bầu không khí yên lặng: “Vương phi tỷ tỷ và Trương tỷ tỷ còn muốn thẩm tra tiện thiếp nữa không?”

Tiểu thư không hé nửa lời, Trương trắc phi quay mặt đi chỗ khác.

Ta cười nhạt một tiếng: “Nếu vậy, xin thứ lỗi, muội cáo lui trước.”

Ta ra khỏi đại sảnh, đứng dưới mái hiên, ngắm ánh dương chói lòa ngoài trời, bỗng nhiên nắm chặt bàn tay.

Mới thù hôm nay, Bạch Ngân ta vĩnh viễn không bao giờ quên, một ngày nào đó ta nhất định phải bắt các người trả giá gấp mười lần.

Nhưng bây giờ ta phải bình tĩnh trở lại. Ta uống một ngụm trà, Tiểu Bôi đứng bên cạnh, ta đã bảo nàng ấy sai người đưa thi thể A Mộc về nhà, rồi cho nhà họ một trăm nén bạc. Đây là những gì ta có thể làm được.

Còn bây giờ, ta phải phân tích thất bại và sai lầm của ta.

Đúng, ta đã đi sai một bước dài. Ta quá nóng vội rồi, những tướng trở thành thị thiếp là lập tức đạt được mục tiêu của mình.

Sở dĩ ta có thể thắng tiểu thư liên tiếp là bởi ta hiểu rõ mọi thứ về tiểu thư, cho nên ta đoán được phản ứng của nàng ấy ra sao, bước tiếp theo nên làm thế nào.

Nhưng điều này đã làm ta hoàn toàn lơ là hai người còn lại là Trương trắc phi và Từ trắc phi. Ta mãi mê bộc lộ bản thân, nóng lòng muốn thể hiện mình, đến nỗi để lộ thân phận của mình chỉ vì chuyện của Tiểu Lệ, lại khiến tiểu thư oán hận mình.

Mấy ngày nay điện hạ đều nghỉ tại chỗ ta, nhưng ta là thị thiếp bé nhỏ chẳng có thân phận Vương phi như tiểu thư, dĩ nhiên ta đã làm họ ghen ghét đố kỵ.

Là ta đã phạm hết sai lầm này đến sai lầm khác, nếu hôm nay A Mộc hở miệng một chút thôi, người phải chết chính là ta?

Ta nhắm chặt mắt, trong lòng lửa hận cuộn cuộn trào dâng, ta cố gắng kìm nén cơn thịnh nộ. Ta phải thật bình tĩnh, nghĩ kỹ bước tiếp theo nên làm thế nào.

Nhắm tính canh giờ, còn một khắc nữa là điện hạ tan triều.

Ta giữ nguyên tư thế ngồi im bất động cho đến khi điện hạ tiến vào, hắn đi đến bên ta: “Ta nghe nói trong phủ xảy ra chuyện, sao rồi?”

Ta không đáp lời hắn.

Trước mặt điện hạ, việc ta cần làm nhất là thể hiện chính bản thân ta. Bởi vì thứ hắn thích chính là ta vốn dĩ.

Hắn ngồi bên cạnh hỏi: “Nàng không vui à?”

Ta vẫn không nói năng gì.

“Tiểu Bôi, xảy ra chuyện gì vậy?”

Hắn quay sang hỏi Tiểu Bôi. Tiểu Bôi liếc nhìn ta, rồi kể cho điện hạ nghe rõ ngọn ngành.

Điện hạ siết chặt vai ta. “Tại bản vương nuông chiều để họ càn quấy ngang ngược quá rồi.”

Ta im lặng, tựa đầu lên vai điện hạ.

Rất lâu sau, ta mới nói bằng giọng nghẹn ngào xen lẫn bi thương: “Hồi thiếp ở trong phủ, chỉ có hấn đối xử với thiếp tốt nhất. Hấn hiền như khúc gỗ, nhưng cứ có tiền là sẽ mua đồ cho thiếp. Lúc cả nhà thiếp bị bắt, tuy hấn chưa từng đến thăm, nhưng cũng nhờ người mang đồ vào cho thiếp.”

Bàn tay điện hạ siết vai ta càng chặt. Ta ôm lấy cổ hấn, vùi đầu vào lòng hấn, âm thầm rơi lệ: “Thiếp tận mắt nhìn thấy hấn chết, nhưng thiếp chẳng làm nổi điều gì.”

Điện hạ ôm chầm lấy ta: “Đừng nói nữa.”

Ta nhắm mắt lại, cảm nhận hơi ấm tỏa ra từ cơ thể hấn.

Những buồn rầu trong lòng là loại cảm xúc lên xuống thất thường, ta cứ xếp chồng chất chúng trong lòng chờ điện hạ đến mới bộc phát. Nước mắt âm thầm của ta thấm ướt cả vùng ngực hấn, nhưng ta biết, từ sau lần ta khóc thực sự này đây, nước mắt của ta sẽ đều là giả dối.

Hôm sau, điện hạ tuyên bố với tất cả mọi người trong phủ: Không cho phép bất cứ ai dị nghị về thân phận của ta, ngoài ra, sau này tuy ta là thị thiếp, nhưng phải đối xử ngang hàng trác phi.

Câu nói này cũng có nghĩa là: Ta không cần nghe mệnh lệnh của họ nữa. Trừ điện hạ và Vương phi ra, trong phủ này chẳng ai có thể ép buộc gì ta.

Nổi uất ức hiện rõ trong mắt của hai vị trác phi, nhưng họ cũng đành cúi đầu thừa vâng mà thôi.

Sự sủng ái của điện hạ là pháp bảo quý giá của ta, nhưng không phải bất cứ lúc nào cũng cần sử dụng. Người xưa có câu “cây càng cao thì gió càng lay”, giờ ta đã đi đến tận bước này, sau đó chỉ có thể lùi, không thể tiến. Cho nên khoảng thời gian này, ta rất biết điều khuyên điện hạ đến qua đêm ở chỗ Vương phi và hai vị trác phi kia, đặc biệt là Trương trác phi.

“Điện hạ, vì thiếp độc chiếm ân sủng của điện hạ nên lần này Trương trác phi mới cố tình đối phó với thiếp. Xử phạt chỉ làm cho nổi oán hận của tỷ ấy càng thêm sâu sắc. Vả lại phụ thân của tỷ ấy còn là thống lĩnh thị vệ, chỉ bằng điện hạ ân sủng công bằng, như vậy mọi người đều không dị nghị.”

“Bản vương sẽ không để nàng chịu oan ức.”

Ta ngẩng đầu nhìn hấn: “Nếu điện hạ cứ tiếp tục thế này mới là khiến thiếp chịu oan ức, thiếp không để bụng chuyện điện hạ có thể dành tình bao nhiêu phần trong trái tim người, chỉ cần được ở bên điện hạ là thiếp mãn nguyện rồi.”

Điện hạ ôm chặt ta.

“Nếu điện hạ thật sự muốn tốt cho Tiểu Ngân, người hãy đến vỗ về Trương trác phi một chút. Tiểu Ngân không muốn tranh giành, cũng không muốn đắc tội với ai.”

Ta tựa lên lồng ngực hấn, có thể cảm nhận thấy sự áy náy và xót xa của hấn đối với mình.

Ngày hôm sau, ta đem một ít bánh điểm tâm đến tiếp kiến Từ trác phi.

Tuy ta không biết chữ, nhưng vẫn biết “dựa dẫm đại thụ hóng gió nhàn”.

Ta vừa tiến vào cung điện của Từ trác phi, nàng ta không hề đứng dậy, chỉ nghiêng người tựa lên ghế dài, “Cơn gió nào đưa muội muội tới đây vậy?”

Về mặt nàng điềm đạm, nàng là con gái quan văn, vì vậy phong thái cao sang quyền quý hơn hấn Trương trác phi.

Ta đáp: “Muội muội tham kiến tỷ tỷ. Hôm nay muội làm chút bánh điểm tâm, mời tỷ tỷ nếm thử.”

“Đặt đó đi.”

Nàng ta tỉ mỉ quan sát móng tay tô đầy cây lá móng^[1] của mình. Ta bảo Tiểu Bội đặt bánh điểm tâm xuống rồi im lặng chờ đợi. Thấy ta cứ đứng đó, nàng ta hỏi: “Sao vậy? Còn có chuyện gì à?”

[1] Cây lá móng là một loại cây dùng để nhuộm tóc, nhuộm móng tay...

Ta nói: “Muội muội có chút việc muốn thỉnh giáo tỷ tỷ.”

“Hả?”

“Muội muội nghe nói tài vẽ tranh của tỷ tỷ thiên hạ không ai sánh kịp, điện hạ thích nhất là cò trắng tỷ tỷ vẽ, muội muốn học theo tỷ tỷ.”

“Ồ! Điện hạ nói vậy thật sao?”

“Vâng.”

“Điện hạ còn nói gì nữa?” Lời vừa đến miệng lại thấy mình hơi nhiều, nàng ta đổi giọng: “Vẽ à? Muội biết được bao nhiêu?”

Ta lắc đầu, ra vẻ lúng túng nói: “Muội không biết chữ.”

“À, phải, ta quên mất...” Nàng ta bật cười.

13. Chương 13

Chương 13: Mượn gió bẻ măng, ai mà chẳng biết

Ta khó xử nói: “Muội biết ngày xưa mình chỉ là đứa a hoàn, điện hạ nói gì muội cũng không hiểu. Điện hạ nhắc chuyện tranh của tỷ tỷ khó ai sánh kịp, muội liền đánh bạo tới đây.”

Trong kỹ viện, nữ nhân phải xu nịnh nam nhân, kỳ thực chỉ có một cách, đó là chọn lựa những chuyện họ đặc ý mà nói.

Có những người tuy làm ăn buôn bán nhưng thích nhất là chơi chữ, lúc đó nhất thiết phải khen ngợi họ tài hoa. Có những người luôn tự hào về con cái của mình, ba tuổi đã thuộc lòng Tam Tự Kinh, lúc đó phải ca ngợi con cái họ là thần đồng, sau này ắt hẳn thi đỗ trạng nguyên, làm rạng danh gia tộc.

Theo những gì ta biết, Từ trắc phi này tự mình hơn người, tài vẽ tranh quả thực không tồi.

Nàng ta thở dài một hơi, nâng chén trà bên cạnh lên, chậm rãi nhấp một ngụm: “Muội không biết chữ, bảo ta dạy muội thế nào bây giờ?” Ngữ khí dường như đã ôn hòa phần nào.

Ta tiến lên mấy bước: “Muội tự biết mình vụng dại, lại chẳng chút tài hoa, dung mạo tầm thường, điện hạ nhìn lâu rồi cũng...” Ta dừng lại đứng chỗ đó.

Nàng ta đoán ra: “Điện hạ lạnh nhạt với muội rồi?”

Ta không đáp.

Thật ra, điều này có lẽ nằm trong dự đoán của nàng ta, ai cũng cảm thấy chỉ vì điện hạ nợ ơn cứu mạng của ta, lại đúng lúc không hài lòng với Vương phi nên ta mới được nạp làm thiếp.

“Nhưng bây giờ muội học cũng không kịp nữa mà?” Nàng ta thản nhiên nói.

Ta cắn môi: “Không có cách nào mau chóng ư?”

Nàng ta cười khẩy, dường như cảm thấy câu nói của ta rất đối nực cười: “Vẽ tranh là cách khảo nghiệm công sức bỏ ra của con người một cách rõ nét nhất, làm sao có thể ngoạn một cái là xong?”

Ta lại trầm mặc hồi lâu.

Từ trắc phi liếc nhìn ta, nói: “Ngồi đi. Đêm qua điện hạ không nghỉ ở chỗ muội à?”

Ta lắc đầu, nhìn đắm đắm vào khay bánh điểm tâm màu xanh lục trước mặt: “Không ạ.” Một lát sau lại trầm giọng nói: “Điện hạ ở chỗ Trương trắc phi.”

“Ồ! Ta nghe nói hôm qua Trương trắc phi còn đánh chết một người thì phải?”

“Vâng, Trương tỷ tỷ cứ nói người đó quen muội. Người đó nói không quen, Trương tỷ tỷ liền thẳng tay cho người đánh chết hẳn. Nhưng điện hạ vẫn thích Trương tỷ tỷ, đêm qua còn đến nghỉ ở chỗ tỷ ấy, muội chẳng qua chỉ là một nha đầu, đâu có ai chịu nói thay uội?”

“Thích nàng ta?” Từ trắc phi lạnh lùng cười một tiếng.

Thấy ta cứ nhìn mãi khay bánh điểm tâm trước mặt, nàng ta tiếp lời: “Muội muốn ăn à?”

Ta hỏi: “Đây là món gì mà đẹp như vậy?”

“Đây là bánh ngọc bích nhà ta đưa qua, làm ở phường bánh ngọt của Hòa Thành, mỗi tháng chỉ bán mười hộp, một hộp giá trăm lượng bạc.”

Ta kinh ngạc mở to mắt nhìn nàng ta.

“Trăm... trăm lượng bạc?”

Nàng ta mỉm cười: “Muội ăn chút đi.”

“Muội có thể ăn sao?”

“Ăn đi, không sao đâu, ta ăn nhiều phát ngấy rồi.”

Ta chăm chú nhìn nó hồi lâu, cuối cùng từ tốn cầm lên cắn một miếng.

Từ trắc phi đột nhiên hỏi: “Không phải hôm qua điện hạ đã ra mặt thay uội đó sao?”

Ta cẩn thận ăn bánh: “Chẳng qua điện hạ cảm thấy muội đáng thương mà thôi. Suy cho cùng muội cũng có ơn cứu mạng điện hạ, muội khóc cả tối nên điện hạ mới đồng ý.”

Ta không cẩn thận làm bánh điểm tâm rớt lên váy, bèn cúi đầu nhặt bánh, phẩy váy rồi tiếp tục ăn

Từ trắc phi trông thấy, khóe miệng khẽ cong lên: “Muội còn có ý đến tận đây học vẽ, thật là có lòng với điện hạ.”

Ta xấu hổ tươi cười, đáp: “Muội vốn xuất thân thấp kém, ngoài việc quan tâm chăm sóc điện hạ ra thì chẳng biết làm gì nữa. Đạo này muội nghe điện hạ nói rất thích ăn bánh xốp bên ngoài phủ, nên muội đã làm một ít, nhưng điện hạ chẳng động đến chút nào.”

“Bánh xốp? Thứ bánh tầm thường đầy chợ kia mà điện hạ cũng thích ăn?”

“Vâng.” Ta gật đầu: “Điện hạ nói hồi nhỏ người từng ăn, mùi vị của nó thật khó quên.”

“Ồ há.” Nàng ta trầm ngâm suy nghĩ.

Ta ăn xong bánh, nhìn quanh bốn phía: “Những bức tranh này đều do tỷ tỷ vẽ đó sao?”

“Ừ.”

“Đẹp quá đi mất!” Ta ngạc nhiên quan sát: “Muội phải học bao lâu mới có thể vẽ nổi những thứ này đây?”

“Cũng không lâu lắm. Ta chỉ học có mười năm, sư phụ nói trình độ của ta ngang ngửa ông ấy.”

“Oa, tỷ tỷ thật lợi hại. Muội sợ mình học cả đời cũng chẳng vẽ nổi bức tranh đẹp như vậy.”

Nàng ta khẽ mỉm cười.

Ta biết khi nào xong việc thì nên rút lui, liền đứng dậy: “Không còn sớm nữa, muội xin cáo từ.”

“Nếu muội thật sự muốn học vẽ, chi bằng thường xuyên qua đây.” Nàng ta tỏ vẻ hào phóng.

“Thôi ạ, chắc chắn muội không thể vẽ nổi đâu, dù có học cũng chỉ khiến người đời cười chê.”

Cuối cùng ta liền rời đi.

Buổi tối, ta nghe nói Từ trắc phi dâng một đĩa bánh cho điện hạ, điện hạ đã tới qua đêm ở chỗ nàng ta. Ta thấp nhen, quay về ngồi cạnh bàn, quan sát căn phòng chỉ có mình ta giữa đêm tối.

Cô đơn là thứ mà mỗi nữ nhân ở đây đều phải nhẫn nhịn chịu đựng.

Còn ta phải tập làm quen với nó.

Nhớ đến vẻ mặt kiêu ngạo của nàng ta lúc nói từ “bánh xốp”, ta lại cảm thấy buồn cười, nếu một nữ nhân ngay đến cả phu quân của mình thích ăn gì cũng không biết thì còn gọi gì là thê với thiếp?

Tổ phụ của điện hạ trước khi phát tài, nhờ có tổ mẫu bán bánh xốp gom góp lộ phí mới có thể lên Hòa Thành dự thi. Bánh xốp có một ý nghĩa vô cùng sâu sắc trong lòng điện hạ.

Chỉ mong đêm nay nàng ta không lỡ miệng nói ra, tránh việc làm ta uống công tổn sức khuyen điện hạ tới bên đó.

Đêm qua điện hạ nghỉ ở chỗ Trương trắc phi, vốn dĩ hôm nay đã thông báo cho Trương trắc phi điện hạ vẫn sẽ nghỉ chỗ nàng. Nhưng đột nhiên lại bị Từ trắc phi ngăn mất.

Ta ngấm nhìn ánh lửa nhảy nhót.

Mượn gió bẻ măng, ai mà chẳng biết.

Đêm đã khuya, ta không rõ mình ngồi đây được bao lâu, nghe tiếng côn trùng kêu bên ngoài càng lúc càng vang vọng. Ta phải qua đêm ở đây một mình, chỉ mình ta và không có điện hạ, mình ta phòng không gối chiếu, nghe sao thê lương lạ lùng.

Dường như khuê phòng của nữ nhân chỉ là một cái hang tối đen như mực, phải có nam nhân lui tới mới có ánh dương chiếu rọi, vạn vật sinh sôi.

Tại sao một đêm thế này ta lại không ngủ nổi?

Ta nhớ đến A Mộc, nếu hắn lấy ta, có lẽ ta sẽ không rơi vào hoàn cảnh này. Vậy mà hồi đó ta chỉ thấy hắn rất phiền phức.

Nhưng rồi ta lại từ từ nhớ đến gương mặt trắng bệch với đôi mắt nhắm chặt bị lôi ra khỏi cửa.

Một mạng người là thế...

Ta đau đớn, xoa xoa trước ngực.

Đau khổ cũng vô ích. Đau khổ chỉ càng khiến con người ta mất hi vọng.

Có lúc ta muốn chế ngự tất cả mọi thứ của bản thân mình, bao gồm cả cảm xúc. Nhưng rốt cuộc ta vẫn chẳng làm nổi, nếu không thì nỗi oán hận này đâu mãnh liệt đến thế?

Nến cháy để lại giọt lệ đỏ tương ngưng tụ, ánh sáng lại yếu đi nhiều. Ta khều bắc nến, lửa cháy tí tách. Ánh sáng duy nhất này dù tắt mất cũng chẳng có gì nghiêm trọng.

Bỗng cửa bật mở, giọng nói quen thuộc vang lên: “Muộn thế này sao nàng còn chưa ngủ?”

“Điện hạ?” Ta nhìn về phía cửa, không dám tin vào mắt mình.

Hắn mỉm cười nhìn ta, ánh nến làm nổi bật gương mặt trù mến của hắn: “Chính nàng khuyen ta đến chỗ khác cơ mà, sao bản thân lại ngồi một mình ở đây?”

Đột nhiên ta cảm thấy ánh nến sao mà đẹp đến vậy, nếu nó tắt mất thì ta sẽ không nhìn rõ hắn được nữa.

Ta không biết nên nói gì bây giờ, đành hỏi: “Sao người lại tới đây? Không phải người đang ở chỗ Từ...”

Điện hạ thở dài một hơi, đặt ngọc tiêu trong tay lên bàn, ngồi xuống: “Nàng ấy thật phiền phức, liên tục nói chuyện tranh về với ta, còn luôn miệng kể rằng những tác phẩm của mình có được là nhờ dày công theo học đệ nhất họa sư của Đại Hòa, trong đám nữ nhi khuê các không ai sánh kịp nàng ấy.”

Ta liền bật cười, chắc điện hạ không chịu nổi lời lẽ dài dòng và sự kiêu ngạo của Từ trắc phi.

Điện hạ vươn tay ôm chầm lấy ta: “Ta nhớ nàng cơ, nhớ những câu chuyện mà nàng kể với ta.”

“Đó đều là những chuyện xảy ra hồi thiếp còn nhỏ.” Ta yên tâm tựa vào lòng hắn.

“Ồ há! Thì ra hồi nhỏ nàng nghịch ngợm như vậy.” Hắn xoa đầu ta nói.

Ta bỗng dưng cảm thấy bình tĩnh trở lại, mọi cảm xúc ban nãy loáng cái đã không thấy đâu: “Bây giờ thiếp dịu dàng hơn nhiều rồi.”

“Thật sao?”

“Điện hạ không cảm thấy thế à?”

Hắn quan sát ta cẩn thận, dung mạo hắn dưới ánh nến càng thêm anh tuấn xa xăm, khóe miệng vương nụ cười điềm đạm: “Ta nhìn không ra.”

“Sao lại nhìn không ra chứ?” Ta tỏ ra hơi bực.

“Cái đêm tân hôn hôm đó là ai ngồi lên trên ta?”

Ta sững người, cự lại: “VẬY hôm đó người đòi hết lần này đến lần khác, không chịu cho thiếp ngủ là ai?”

Hắn dùng ngọc tiêu gõ nhẹ lên mũi ta: “Nàng là nữ nhi mà nói thế à?”

Ta cúi đầu, mãi sau mới nói: “Không phải điện hạ bảo thiếp muốn nói gì thì cứ nói sao?”

Thứ hắn thích nhất chẳng phải một ta ngay thẳng, có thể mang đến cho hắn sự tươi mới và nét riêng biệt đó ư?

“Nhưng câu này chỉ được nói lúc có hai người chúng ta thôi.”

“Tất nhiên rồi, ở đây đâu có người ngoài chứ!”

Hắn cười phá lên.

Chuyện đùa giỡn nơi khuê phòng rất dễ khuấy động dục vọng của chúng ta. Sự im lặng trong chốc lát và sự dịu dàng của ánh lửa như đang ấp ủ bao ý tứ mặn nồng. Ta bỗng vòng qua ôm cổ hắn, tiến đến hôn lên môi hắn.

“VẬY... thế này có được tính là dịu dàng không?” Ta khẽ sát má hắn nói.

Trong đôi mắt đen láy của hắn bập bùng ánh lửa.

“Tính.”

Ta lần lượt hôn lên lông mày hắn, đến mũi, rồi đến môi.

“Như thế này cũng tính à?”

Hắn nhìn ta, đáy mắt càng thêm sâu thẳm.

Ta mỉm cười.

Hắn bế ta đi về phía giường, tiếp theo đó là màn mây mưa nồng nhiệt. Ta luôn ôm ấp suy nghĩ cần gắng sức phối hợp để hắn được tận hưởng, làm hắn nhớ nhung ta, khao khát ta, rồi nhân lúc hắn còn sủng ái ta phải sớm sinh hạ hài tử củng cố địa vị, có vậy mọi chuyện mới ổn thỏa được.

Ở nơi này, thứ mà nữ nhân tranh giành không phải người cùng mình đầu gối tay ấp.

Gương mặt say ngủ của hắn thật yên bình, hắn cũng chỉ mới mười chín tuổi. Một cánh tay trần trụi đặt lên eo ta qua lớp chăn mỏng. Ánh sáng ban mai xuyên qua cửa sổ tràn vào phòng.

Hắn đột nhiên mở mắt: “Nàng nhìn gì vậy?”

“Không có gì.”

Ta đang nằm nghiêng quay về phía hắn, liền đổi sang nằm ngửa.

Hắn tủm tỉm cười: “Nhìn lâu như thế còn nói là không nhìn à?”

“Thiếp bảo không là không mà.”

Hắn lật người ta lại: “VẬY được, đến lượt ta nhìn nàng.”

Hắn nhìn thẳng ta một cách chăm chú.

“Điện hạ nhìn thấy gì rồi?”

“Thấy nàng chẳng xinh gì cả.”

Không biết tại sao tâm trạng hưng phấn kia đã bay đầu mất tiêu, ta gục đầu nhìn xuống: “Thiếp vốn không xinh đẹp.”

“Nàng giận à?”

Chẳng nữ nhân nào có thể khoan dung khi người khác nói nàng ta không hề xinh đẹp, mặc dù sự thực là vậy. Sự sùng ái của điện hạ khiến ta dường như quên bằng mất điểm này.

“Sắp đến giờ thượng triều rồi, dậy thôi.”

Ta ngồi dậy, hần vắt ngang một cánh tay qua đầu ta xuống.

“Trước tiên nàng hãy nói cho ta biết nàng nhìn thấy gì, sau đó ta sẽ nói cho nàng biết tại sao nàng không xinh đẹp.”

“Không xinh đẹp cũng có lý do sao?”

“Đương nhiên.”

Ta nghĩ một lát: “Thiếp nhìn điện hạ, cảm thấy người rất anh tuấn.”

Hần nhướn mày: “Thật chứ?”

“Vâng.”

“Xem ra nàng rất háo sắc.”

“Nếu đã là con người, ai chẳng yêu cái đẹp.”

“Câu thành ngữ này nàng dùng đúng rồi, vậy nàng thích ta vì ta anh tuấn à?”

Ta không trả lời, đánh trống lảng: “Điện hạ còn chưa nói cho thiếp biết, tại sao thiếp không xinh đẹp?”

Hần cười: “Xinh đẹp chỉ là một quan niệm, nàng không xinh đẹp, mà nàng đáng yêu.”

Ta rất chán nản vì đáp án này: “Nhưng người đời đều thích thứ có vẻ ngoài xinh đẹp.”

“Giống như nàng?” Hần nói.

Ta trả lời: “Thiếp không chỉ thích mỗi vẻ bên ngoài, thiếp còn thích cả vẻ bên trong.”

“Xem ra nàng rất rộng lượng.”

“Đương nhiên.”

Hần nhỏ tiếng cười, bàn tay từ eo ta sờ lên trước ngực: “Ta cũng khá thích vẻ đẹp bên trong.”

Hần làm ta ngứa ngứa buồn buồn tới mức bật cười: “Nói dối!”

Hần đề lên người ta, từ trên cao nhìn xuống: “Ta đã gạt nàng bao giờ chưa?”

“Vậy thiếp hỏi điện hạ, điện hạ thích tiểu thư không?” Chẳng có nam nhân nào trông thấy tiểu thư rồi mà không động lòng.

Nguồn ebook: s:// .luv-ebook

“Âm Nhi quả thực rất đẹp. Nàng ấy là người con gái đẹp nhất mà ta từng gặp.”

Ta chợt nghĩ ra, tiểu thư và điện hạ tỉnh dậy lúc sáng sớm phải chẳng cũng như ta và điện hạ bây giờ, có lẽ điện hạ đối diện trước dung nhan kia của tiểu thư sẽ cảm thấy vui vẻ hơn nhiều. Tâm trạng vui đùa vừa xong bỗng chốc nguội lạnh, ta ngược mắt nhìn hần: “Nói vậy là điện hạ thích tiểu thư?”

Hần nhìn ta: “Nàng nghĩ sao?”

Ta im lặng, mãi sau mới lên tiếng: “Tiểu thư cũng là người đẹp nhất thiếp từng gặp, nhưng điện hạ là người duy nhất không bị nhan sắc của tiểu thư mê hoặc mà thiếp từng chứng kiến.”

“Nếu đã là con người, ai chẳng yêu cái đẹp.” Hấn xoa đầu ta: “Câu này là nàng nói nhé!”

Ta im lặng rất lâu.

Hấn nhìn ta chăm chú, bỗng nhiên nói: “Xem ra nàng ghen thật rồi, không phải nàng bảo chỉ cần ở bên cạnh ta là đủ, không so đo tính toán bất kỳ thứ gì hay sao?”

Ta quả thực đã từng nói vậy, nhưng ngay đến bản thân ta cũng không biết mình sẽ so đo tính toán.

Nữ nhân trên thế gian này tuyệt đối không thể chia sẻ hai thứ, một là bí mật, hai là người mình thích.

Từ khi nào ta cũng nảy sinh dục vọng chiếm hữu điện hạ vậy?

Không còn sớm nữa, hai người chúng ta đứng dậy mặc y phục. Tâm trạng ta bức bối một cách khó hiểu nên không muốn nói chuyện. Dừng xong bữa sáng, điện hạ liền chuẩn bị thượng triều, đi đến trước cửa, hấn lại bất chợt quay người, theo thói quen dùng ngọc tiêu trong tay gõ nhẹ lên đầu ta, nhìn ta vội rụt đầu, bàn tay xoa xoa trán.

Đôi mắt hấn nhuộm đậm ý cười: “Ta không có động lòng với tiểu thư nhà nàng, ta chỉ động lòng với cái đồ nhỏ nhen đã chẳng có vẻ đẹp bên ngoài lại chẳng có vẻ đẹp bên trong như nàng thôi.”

14. Chương 14

Chương 14: Hoàng thượng băng hà, Cửu Hoàng tử đăng cơ

Tranh đấu là bản tính trời sinh của nữ nhân, Trương trắc phi và Từ trắc phi nảy sinh mâu thuẫn dẫn đến xích mích, nên đương nhiên họ sẽ không dồn sự chú ý lên ta.

Lúc này ta nên lùi một bước, tọa sơn quan hổ đấu.

Một tháng sau, khi ta vào phủ này gần tròn một năm thì nghe tin thiếu gia sắp thành thân.

Điện hạ dẫn ta và tiểu thư tới chúc mừng. Người thiếu gia lấy là con gái của một Thị lang^[1] trong triều, tên là Giang Mịch.

[1] Thị lang là một chức quan, thời Minh – Thanh chức Thị lang tương đương với phó trưởng quan các bộ, địa vị chỉ xếp sau Thượng thư.

Nghe nói nàng ấy tài mạo song toàn, cao quý thuần khiết.

Tân nương mang khăn đội đầu, đương nhiên ta không nhìn thấy được dung nhan, nhưng thiếu gia mặc hỷ phục đỏ rực, nét mặt rạng rỡ đón tiếp khách khứa vẫn khiến lòng ta đau nhói.

Ta và tiểu thư theo điện hạ tiến lên phía trước. Thiếu gia hàn huyên với điện hạ và tiểu thư, ta chỉ im lặng đứng một bên. Cho đến khi ánh mắt của thiếu gia bỗng lướt qua ta, trong khoảnh khắc, đôi mắt ấy chợt lóe lên sự băng giá và cảnh giác.

Ta còn tưởng mình bị hoa mắt, nào ngờ sau khi bái đường, ta đi loang quanh trong Mộ phủ, nhìn thấy thiếu gia từ xa tiến lại gần mình. Ta nghĩ hấn chỉ ít vẫn chưa quên ta. Nhưng hấn đã thu lại vẻ hân hoan ban nãy trên nhà chính, giọng nói lạnh lùng buốt giá.

“Nếu ngươi còn giở thủ đoạn với Âm Nhi, ta sẽ không tha cho ngươi.”

Lẽ nào trong mắt hấn, một người hầu như ta có thể leo lên vị trí hiện tại thì nhất định là kẻ nham hiểm xảo quyệt, độc ác vô tình? Không sai, ta có dùng mưu kế, nhưng chẳng nhẽ ta muốn vậy?

Ta làm khó tiểu thư một chút, hấn liền đối xử với ta như thế. Chuyện năm xưa hấn và Cửu Hoàng tử vì muốn đánh đổ Thái tử đã sắp đặt tảng đá kia thì tính sao? Phải chăng cả nhà ta đều là tiện dân, cho nên đáng bị tịch biên gia sản, đáng bị lên đoạn đầu đài xử trảm chết không toàn thây, đáng đời ta phải vào kỹ viện bị người đánh đập ngược đãi?

Chẳng qua là do hai chữ “quyền thế” mà thôi.

Ta nhìn theo bóng hắt rời đi, biết mình sẽ không dễ dàng bị hắt làm tổn thương như thế này nữa. Rồi sẽ có một ngày ta leo lên được vị trí kia, không để cho bất cứ kẻ nào ức hiếp.

Từng nhành cây từng ngọn cỏ của Mộ phủ đều rất đỗi quen thuộc, ta đã đi qua đây hàng ngàn hàng vạn lần.

Năm ta mười hai tuổi bị cha mẹ bán vào Mộ phủ, ta theo thím Trương đi từ cửa sau băng qua hoa viên, lúc ấy thiếu gia và tiểu thư đang chơi đá cầu. Tiểu thư đá không giỏi, mếu máo dùng hai bàn tay nhỏ bé chống cằm ngồi trên ghế đá xem.

Ngày đó ta trông thấy tiểu thư chỉ cảm giác nàng hết như tiểu tiên nữ hạ phạm. Còn thiếu gia đang đá cầu, động tác rất khéo léo, tà áo xanh tung bay.

Quả cầu rơi trúng người ta, ta mặc quần áo vải thô, tóc tai bù xù, nhặt quả cầu bên cạnh lúng túng đưa cho thiếu gia. Thiếu gia không hề nhìn ta, cầm lấy quả cầu rồi chạy mất.

Ngày đó ta cũng nhìn theo bóng hắt rời xa, bao tâm tư tình cảm đều dồn lên hắt. Về mặt kiêu ngạo ấy, dung mạo anh tuấn ấy...

Ngày đó ta cùng ngủ với nhiều a hoàn như vậy trên chiếc giường gạch rộng lớn, tay giữ chặt chiếc hộp đầy ắp bánh hoa quế mẹ làm cho. Đó là món ta thích ăn nhất, một hôm trước khi đi, lúc làm bánh, nước mắt mẹ không ngừng tuôn rơi.

Nhưng ta rất vui vì ở đây, ta đã nhìn thấy những cảnh trước nay ta chưa từng thấy trong nhà. Phòng ốc cứ như chốn bồng lai tiên cảnh, bày đầy những thứ đa màu đa dạng mà xưa nay ta chưa từng gặp. Người ở đây nói chuyện đều có khí chất như vậy, họ ăn mặc đẹp dễ như vậy...

Mãi đến đêm khuya, ta mới chìm vào giấc ngủ trong sự xúc động. Nhưng sáng tinh mơ ngày hôm sau, chiếc bọc trong tay ta đã không còn, bánh hoa quế mẹ ta làm suốt cả tối bị đám a hoàn kia lén lút ăn mất, ăn không hết còn vứt xuống đất giẫm nát.

Lúc đó ta đã phần nào hiểu rõ, họ là họ, ta là ta.

Và giờ đây, ta cũng đang nhìn theo bóng thiếu gia rời đi.

Hỷ phục đổ rức nổi bật giữa mái hiên lầu gác chẳng đèn kết hoa trong Mộ phủ. Thiếu gia chẳng hề thay đổi, vẫn là một người cao ngạo. Nhưng ta thì đã đổi thay, ta không còn là nha đầu què mùa năm xưa, sẽ chẳng vì cảm thấy mình cho dù thế nào cũng không xứng tầm mà vĩnh viễn không dám ngẩng đầu trước mặt hắt.

Một khi trái tim con người không còn hẹp hòi vì giới hạn của tầm nhìn xung quanh, mới chợt nhận ra vạn sự trên đời đều có khả năng xảy đến.

Cũng giống như chuyện bây giờ ta đã trở thành thị thiếp của Cửu Hoàng tử vậy.

Không biết điện hạ đứng bên cạnh ta từ lúc nào. Ta đang nhìn theo bóng thiếu gia, bỗng giật mình. Hắt quay người qua, thờ ơ nói: “Tiệc rượu sắp bắt đầu rồi, tới đó thôi.”

Tiệc rượu hoan lạc trôi qua rất nhanh. Thấy trời đã tối, điện hạ đưa ta và tiểu thư về phủ. Khi rời khỏi, ta thấy một đám người say khướt đẩy thiếu gia vào động phòng, trên mặt thiếu gia ánh lên nụ cười. Nghe tiểu thư nói, thiếu gia và vị Giang tiểu thư kia nửa năm trước vô tình quen biết nhau, chính thiếu gia bảo lão gia đi cầu thân.

Xem ra thiếu gia rất thích nàng ấy.

Ta tưởng tượng cảnh thiếu gia mở khăn đội đầu, vẻ mặt yêu kiều của tân nương, tình ý mặn nồng giữa hai người...

Suy nghĩ ngập tràn tâm tư. Bánh xe ngựa vẫn lăn đều đều.

Tiểu thư rất hưng phấn: “Cuối cùng thì hôm nay ca ca và Giang tiểu thư đã thành thân, thiếp vui quá đi mất. Người xưa có câu, trước thành gia sau lập nghiệp, ca ca sau khi thành thân là có thể yên tâm phò tá điện hạ rồi. Phải vậy không điện hạ?”

Trong lòng nữ nhân, phu quân luôn luôn quan trọng hơn huynh trưởng.

Điện hạ “ừm” một tiếng.

Ta vén rèm nhìn ra bên ngoài, đêm về khuya, cửa tiệm bên đường cũng đã đóng cửa.

Trăng sáng vàng vạc, treo ngay đỉnh đầu.

Động phòng hoa chúc, dưới ánh trăng, bên hoa nở...

Nửa năm sau, trong cung xảy ra một cơn biến động. Thất bại trong việc giam cầm Hoàng thượng, mưu đồ soán ngôi, Thái tử liệu chết một phen, phát động chính biến, sử sách gọi là “Hoa Môn chính biến.”

Cửu Hoàng tử và Mộ Thượng thư hợp sức ngăn chặn cuộc nội chiến này, Thái tử bị bắt giam.

Hoàng thượng đăng triều xử lý chính vụ, lập Cửu Hoàng tử làm Thái tử.

Bốn tháng sau, Hoàng thượng băng hà, Cửu Hoàng tử đăng cơ.

Đây là thời khắc làm nức lòng người nhất khắp vương phủ. Tất cả đều chuyển vào hoàng cung. Tiểu thư trở thành Hoàng hậu, hai vị trắc phi trở thành quý phi, ta và con gái nhũ mẫu của điện hạ – Hà Tịnh Đan cùng trở thành chiêu nghi. Xe ngựa oai nghiêm chạy trên đường, chúng ta quan sát người dân phủ rạp hai bên.

Cảnh tượng thật long trọng, giang sơn này cuối cùng đã đổi chủ rồi.

Và ta cũng có thể quang minh chính đại tiến vào cung điện mà ngàn vạn người trên thế gian này không dám mơ tưởng.

Chiêu nghi Hà Tịnh Đan bên cạnh nói: “Cảnh tượng long trọng quá, xưa nay ta chưa từng nghĩ có một ngày mình lại được vào hoàng cung.”

Ta nhìn dân chúng quỳ bên dưới, mặc quần áo vải thô, khom lưng cúi đầu, chẳng ai dám nhìn thẳng chúng ta. Hai năm trước ta chính là một trong số dân thường ấy, còn hôm nay, ta lại ngồi trên chiếc xe ngựa này.

Hoàng cung đồ sộ đẹp tựa tranh, dưới tầng mây hồng của buổi sớm tinh mơ lại càng thêm uy vũ. Ngay đến nằm mơ ta cũng chưa từng mơ đến cảnh này, nó đến nhanh quá, ta còn chưa kịp chuẩn bị.

Thị vệ xung quanh đều quỳ xuống, xe ngựa chạy thẳng qua cổng hoàng cung. Ta được phân đến một đình viện gọi là Thái Vi Uyển, nằm ngay cạnh Chi Cử Uyển của Hà chiêu nghi, vị trí hơi chếch sang một chút.

Ngoài Tiểu Bôi theo hầu ta ra, còn có tám cung nữ khác hầu hạ.

Song, chúng ta chỉ sống yên ổn ở đây được hai tháng, vì Hoàng thượng sau khi đăng cơ cần tiến hành tuyển chọn phi tần tú nữ bổ sung cho hậu cung. Theo chế độ Hậu Phi của Đại Hòa, Hoàng thượng phải có một Hoàng hậu, ba quý phi, chín tần, mười hai chiêu nghi, bốn mươi chín mỹ nhân và vô số tú nữ chờ đợi.

Những người này có thể khuyết, nhưng danh phận không thể không có.

Huống chi Hoàng thượng đến nay mới chỉ có một vị công chúa.

Trong vòng ba tháng ngắn ngủi, đã có tròn một ngàn hai trăm giai nhân đến từ khắp nơi được đưa vào cung.

Việc tuyển chọn do Hoàng hậu chủ trì, mấy người chúng ta ở một bên quan sát.

Có lúc ta cảm thấy lo sợ bất an, dường như khoảnh khắc bước chân vào hoàng cung, chợt có những thứ bóng đeo bám ta, dính chặt lấy ta, không có cách nào thoát khỏi.

Ta nhìn những nữ tử dung nhan yêu kiều chừng mười bốn, mười lăm tuổi đang mặc y phục, đeo trang sức giống hệt nhau đứng phía dưới kia. Họ nghiêm chỉnh hành lễ với chúng ta, lễ phép nói đều tăm tắp: “Hoàng hậu nương nương vạn phúc, các vị nương nương cát tường.”

Trên gương mặt non nớt đều hiện lên sự nhí nhảnh và hào hứng đối diện với tương lai. Hoàng thượng là thiếu niên thiên tử anh tuấn vừa tròn hai mươi tuổi, xưa nay hoàng cung này là phủ đệ cao quý nhất mà nữ tử có thể được gả vào, đâu đâu cũng sơn son thiếp vàng vô cùng đẹp đẽ, ai mà chẳng mơ “được Hoàng thượng lâm hạnh, sung ái nhất hậu cung”.

Những nữ nhân kia, người thì xinh đẹp quyền rũ, người thì yêu kiều thướt tha, người thì ôn nhu dịu dàng, người thì hoạt bát lanh lợi.

Ta nhìn lướt qua từng gương mặt.

Bức tường cung cấm màu đỏ thẫm vây quanh chúng ta, ép chúng ta phải tàn sát lẫn nhau mới có thể chọn ra một người ngồi lên bảo tọa ngạo nghễ nhìn xuống chúng sinh.

Chiến tranh giờ mới thực sự bắt đầu.

Vì chuyện tuyển chọn tú nữ lần này, tiểu thư sắp bận đến nỗi hoa mày chóng mặt. Nàng phải để ý đến gia thế của từng mỹ nhân, lại thêm dung mạo, hành ngôn, phong thái, tài năng của họ, nhưng nếu thật sự có người nào xuất sắc, lại e sợ nàng ta nổi trội hơn mình.

Một ngàn hai trăm tú nữ loại bớt một số người tư chất kém cỏi phân đến làm việc trong các cung viện, số còn lại vừa tròn ba trăm người. Sau đó phải chọn ra một quý phi, chín tần, mười hai chiêu nghi, bốn mươi chín mỹ nhân và cả tú nữ dự bị từ trong ba trăm người này.

Trong đó, có ba người tập trung cạnh tranh ngôi vị quý phi, đó là Mạc Mai – con gái của Tể tướng, Châu Thanh Sam – con gái của Châu Thái phó, Hoàng Tri Lý – con gái của Hoàng thượng thư.

Hôm nay trong cung tổ chức yến tiệc chúc mừng. Hoàng thượng và Hoàng hậu ngồi ở nơi cao nhất, Trương quý phi và Từ quý phi ngồi bên phải, ta và Hà chiêu nghi ngồi bên trái. Mấy người chúng ta chẳng hứng thú với yến tiệc lần này, bởi vì phải tuyển chọn quý phi, Hoàng hậu không thể độc đoán chuyên quyền với ba người kia, đành mặc họ tùy ý phô diễn sở trường để Hoàng thượng tự mình chọn lựa.

Hoàng thượng vừa mới đăng cơ, bận trăm công nghìn việc, lâu lắm rồi chưa lui tới chỗ mấy người chúng ta. Trong số chúng ta ngoài Trương quý phi đã có con gái ra thì đều chưa hạ sinh hài tử nối dõi, nếu giờ lại thêm người mới, tình thế sẽ bắt đầu trở nên bất lợi.

Ai cũng biết nam nhân là giống loài có mới nới cũ, hơn nữa nhìn ba mỹ nhân này...

Mạc Mai – khuê nữ nhà Tể tướng đáng vẻ thướt tha yêu kiều, váy áo bằng voan mỏng màu xanh nhạt, nhảy múa nhịp nhàng uyển chuyển như cánh bướm dập dờn trong hoa viên.

Châu Thanh Sam – khuê nữ nhà Châu Thị lang sở hữu giọng ca trời phú, thánh thót như chim hoàng oanh, dư âm vẫn vút không rời.

Hoàng Tri Lý – khuê nữ nhà Hoàng Thượng thư có tài chơi đàn tì bà, giai điệu có thần ngân vang, khí chất bất phàm.

Mỗi người một sở trường, thực khiến người ta choáng váng.

Nguyên nhân tất cả mọi người trên đời đều muốn làm hoàng đế ngoài việc có thể ra lệnh cho quan lại các cấp, nắm trong tay quyền sinh tử bách tính ra, có lẽ còn bởi hoàng đế sở hữu hậu cung với ba ngàn giai nhân, được say sưa đắm chìm trong nữ sắc chẳng?

Ta quan sát những người trước mặt đây. Họ không chỉ xinh đẹp tài hoa, mà còn có gia thế vững vàng, ai cũng là con cưng của trời. Cũng bởi họ là con cưng của trời nên trời mới ban cho họ cả tài lẫn sắc.

Ta uống một hớp rượu, nghe nói là rượu quý hiếm có, chỉ tiếc ta không biết thưởng thức như con trời, rượu có ngon nữa ta cũng chẳng nếm thấy mùi vị tuyệt vời của nó.

Ánh mắt ta đáp xuống thiếu gia cách đó không xa.

Một năm nay nghe nói thiếu gia và Giang tiểu thư kia phu thê ân ái, tình cảm thuận hòa, lâu như vậy cũng không nạp thêm thê thiếp nào khác. Nhìn đáng vẻ hai người họ, quả nhiên vô cùng ý hợp tâm đầu.

Chuyện thiếu gia cảnh cáo lần trước ta vẫn chưa quên.

Nhưng kẻ chẳng có chỗ dựa như ta nghĩ sao nổi cách hại người? Người đời đều tưởng rằng kẻ ác làm điều ác rất dễ dàng, nhưng nào ngờ kẻ ác làm điều ác như ta lần nào cũng lấy trứng chọi đá, sơ hở chút xịu thôi là nát thịt tan xương.

Tiểu thư có thiếu gia, có Thái hậu, có cả Mộ gia chống đỡ, những phi tần này có nhan sắc, có phụ thân và huynh trưởng trong triều, ngay đến Hà chiêu nghi bên cạnh cũng có mẹ là nhũ mẫu mà điện hạ mang ơn nuôi dưỡng, còn ta có gì?

Ta một thân một mình, thậm chí ngay cả tư cách làm rạn vỡ gia tộc cũng chẳng có.

Ơn cứu mạng một lần liệu có thể khiến điện hạ động lòng được bao lâu?

Trong nháy mắt ta cảm thấy có ánh mắt đeo bám sau lưng mình, ta lập tức quay đầu lại, nhưng chẳng thấy một ai.

Chỉ có Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương đang uống rượu.

15. Chương 15

Chương 15: Chung quy chỉ là sơ ý

Ánh mắt của Hoàng thượng hướng về phía trước, cảnh sắc xung quanh càng khiến đôi mắt hắn thêm phần nổi bật, như thể có ánh sáng lung linh ngập tràn trong đó.

Ta quay đầu qua, nhớ đến lúc trở về từ Mộ phủ sau khi tham dự hôn lễ lần đó, điện hạ ở trong phòng ta, ta từ tốn rót trà.

“Nàng sống trong Mộ phủ được bao lâu?” Hắn tỏ vẻ thờ ơ hỏi.

“Sáu năm.”

“Họ đối xử tốt với nàng không?”

“Thiếp chỉ là một người hầu mà thôi, họ để ý đến thiếp làm gì?”

Hắn quay sang nhìn ta: “Cả nhà nàng vì chuyện tảng đá phản nghịch mà bị nhốt vào đại lao, làm thế nào nàng thoát ra được?” Ta sớm biết chẳng thể giấu giếm chuyện này, nhưng đột nhiên nghe vậy vẫn cảm thấy hoảng hốt, bèn đáp: “Trên đường thiếp bị áp giải đi xử chém, vừa hay có người cướp ngục, những người đó liền ra tay cứu thiếp.”

“Ô! Sao họ lại cứu nàng?”

Điện hạ hỏi dồn, ánh mắt cũng không còn mang theo vẻ dịu dàng như trước, chắc hắn đã sớm nghi ngờ ta rồi. Ta đặt cốc trà lên bàn, ngồi xuống nói: “Có thể là vì lúc ở trong ngục thiếp kể cho họ nghe một số chuyện từng trải của mình. Họ thấy thiếp đáng thương nên đã cứu.”

“Sau khi cứu rồi thì sao?” Điện hạ uống trà điềm nhiên như không.

“Họ cứu thiếp rồi rời đi, thiếp cũng không biết họ đi đâu. Thiếp một thân một mình không nơi nương tựa gặp phải bọn lừa đảo, chúng bán thiếp vào kỹ viện. Sau này trong kỹ viện có khách làng chơi ức hiếp thiếp, thiếp liền trốn ra ngoài.”

Nếu hắn đã hỏi thì chắc điều tra xong xuôi cả rồi, chỉ bằng tự ta khai nhận còn hơn.

“Tự nàng một mình trốn ra?”

“Không.” Ta trấn tĩnh lại, Dương Lâm ném đá trúng gáy Từ công tử, chiêu này cần có nội lực, dĩ nhiên ta không làm nổi. Mà còn làm chết người, quan phủ không thể không điều tra, cho nên điện hạ cũng không thể không biết, ta bắt buộc phải nói thật: “Có một hiệp khách qua đường đã cứu thiếp.”

Chuyện này kể ra có phần phi lý, dường như ta luôn luôn có thể gặp được cứu tinh, ta đang tự bào chữa ỉn bằng lời biện hộ đầy kẻ hở, nhưng ta chẳng còn cách nào khác.

“Vậy nên sau đó nàng tới đây?”

Ta gật đầu: “Thiếp vốn là một a hoàn, cũng chỉ biết làm một số việc lao động chân tay. Huống hồ thiếp một chữ bẻ đôi cũng không biết, lại chẳng hiểu chuyện, không làm a hoàn thì làm gì đây?” Điều ta muốn nói là, ngày trước ta là một a hoàn thực sự, lại không biết chữ, cho nên ta hoàn toàn không phải là nội ứng, dĩ nhiên sẽ không gây cho hấn bất cứ tổn hại nào.

Nhưng vẻ mặt của hấn thâm sâu khó lường, khiến ta chẳng thể đoán nổi.

Ta phát hiện một khi hấn thu lại nụ cười kia, ta sẽ có phần sợ hãi hấn. Dầu sao hấn cũng là hoàng tử, có tài văn thao võ lược, hoàn toàn không phải một người bình thường.

Ta hỏi: “Điện hạ, người muốn hỏi thiếp điều chi?”

Hấn đặt cốc trà xuống, thờ ơ liếc nhìn ta; “Không có gì.”

Sau đó hấn liền đứng dậy trở về thư phòng, từ sau đêm hôm ấy, hấn rất ít khi đến chỗ ta.

Ta tưởng rằng lời nói dối này tuy chưa hoàn hảo nhưng cũng không đến mức làm hấn sinh nghi, một dạo còn lo lắng phía Tùy An Đường làm lộ tin tức. Song hôm nay nhìn hấn mang gương mặt xa cách lạnh lùng như vậy, ta hiểu, đây chính là gương mặt của Hoàng đế.

Gương mặt kia sao bỗng xa lạ đến thế.

Yến tiệc vào hồi náo nhiệt nhất, sau khi ba người họ so tài, người khiến Hoàng thượng vừa ý nhất vẫn là Châu Thanh Sam – khuê nữ nhà Châu Thái phó. Thanh Sam dung mạo yêu kiều, tính cách dịu dàng, giọng ca không ai sánh kịp. Nàng được phong làm Châu quý phi, hai người còn lại được phong làm tần.

Tiểu thư chọn lấy bảy người trong số các mỹ nữ bổ sung vào vị trí tần cho đủ chín người, mười hai chiêu nghi, bốn mươi chín mỹ nhân cũng được chọn lựa xong xuôi từ sớm, hậu cung rộng lớn này cuối cùng đã được lấp đầy.

Tiệc tàn, hôm nay Hoàng thượng tới nghỉ ở chỗ Châu quý phi mới vào.

Trên đường trở về, ta chỉ cảm thấy một cơn buồn nôn quặn thắt trong bụng, đầu óc mơ màng, vô cùng khó chịu.

Tiểu Bôi diu ta: “Nương nương, người không sao chứ?”

Ta lắc đầu, e là mình ăn nhầm thứ gì rồi. Đến cung điện, ta tắm rửa rồi đi ngủ nhưng cứ bị mắc tiểu đêm. Buổi sáng tỉnh dậy lại càng khó chịu hơn nữa, nôn ọe tận mấy lần, chẳng nuốt trôi bữa sáng.

Tiểu Bôi lo lắng nói: “Nương nương, hay là truyền thái y tới khám xem sao?”

Ta ôm ngực “ừ” một tiếng, quả thực ta thấy khó chịu vô cùng.

Thái y đến, Hoàng thượng cũng đến.

Hấn ngồi bên giường: “Trẫm nghe nói nàng không được khỏe?”

Lúc hấn hỏi ta như vậy, thậm chí ta còn tưởng hấn quan tâm mình. Từ cái lần hấn dùng ngọc tiêu gõ đầu ta nói: “Ta chỉ động lòng với cái đồ nhỏ nhen đã chẳng có vẻ đẹp bên ngoài lại chẳng có vẻ đẹp bên trong như nàng thôi.” Ta chợt cảm thấy rất ấm áp.

Nhưng khi chuyển vào trong cung, cảm giác của ta về hấn bắt đầu trở nên kỳ lạ. Có lẽ vì hấn đột nhiên lạnh lùng với ta, hay là vì trong cung đột nhiên xuất hiện bao nhiêu thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp, cũng có thể là vì hấn đã trở thành hoàng đế, còn ta là chiêu nghi, mặc dù thân mật như vậy nhưng tôn ti trật tự phân định cao thấp rõ ràng.

Thái y bắt mạch cho ta xong, lập tức quỳ xuống: “Chúc mừng Hoàng thượng, Bạch chiêu nghi đã mang long thai được hai tháng.”

“Người chắc chứ?”

“Vi thần tuyet nhiên không dám lừa dối Hoàng thượng.”

Trên gương mặt hần lập tức xuất hiện biểu cảm hưng phấn như thời niên thiếu, hần cầm lấy tay ta, bắt giắc siết chặt: “Tốt lắm, người lui xuống lĩnh thưởng.”

“Đội ơn Hoàng thượng.”

Cung nhân xung quanh quỳ rạp xuống: “Chúc mừng Hoàng thượng. Chúc mừng Bạch chiêu nghi. Chúc Hoàng thượng con cháu trăm ngàn, phúc thọ dài lâu.”

“Đều ban thưởng hậu hĩnh!”

“Đội ơn Hoàng thượng!”

Ta mỉm cười hờ hững, hần là hần rất vui.

Tin tức ta mang thai nhanh chóng truyền khắp cung đình. Phi tần và quan viên dâng lễ đua nhau kéo đến, ngay cả một số cung nữ cũng qua đây lấy lòng Tiểu Bôi, muốn vào trong cung của ta hầu hạ, đây đúng là “một người làm quan cả họ được nhờ”, và “người làm quan” này không phải ta, mà là đứa trẻ trong bụng.

Ta cẩn thận dưỡng thai, ngày ngày quanh quẩn nơi này, không ra khỏi cửa nửa bước. Trò tiêu khiển thường ngày của ta là nghe Tiểu Bôi kể mấy chuyện thú vị xảy ra trong cung. Tỉ như có những phi tần vì tranh giành mấy tiểu cung nữ mà làm náo loạn trước mặt Hoàng hậu, đánh nhau đến nổi mất hết thể thống, lại còn xé áo giắt tóc, quả là khiến người ta hải hùng khiếp vía. Có những mỹ nhân nghĩ trăm phương ngàn kế mong được Hoàng thượng chú ý, cố tình thổi một khúc nhạc trên con đường Hoàng thượng buộc phải đi qua, kết quả là Trương quý phi bắt gặp, liền bị nàng ta chế giễu, làm mỹ nhân kia tức giận khóc sụt sướt quãng tiêu xuống hồ, nửa đêm lại dẫn theo cung nữ đi tìm, nhưng cung nữ đó bị rơi xuống hồ chết đuối, mỹ nhân kia sợ đến nỗi chạy vội về phòng, nằm bẹp trên giường không dậy nổi...

Ban đầu nghe có vẻ vui vui, càng về sau lại càng thê lương...

Trong cung điện này, mỗi người đều không thể làm chủ được bản thân họ.

Bất luận họ dịu dàng hay khêu gợi, gai góc hay đáng yêu, đều chỉ muốn thể hiện những điều này ột người xem mà thôi. Còn đám cung nữ, thái giám lại vì chút ngân lượng mà chịu vùi chôn nơi cung cấm này để cho người khác ức hiếp.

Hơn nửa tháng hầu như ngày nào Hoàng thượng cũng đến cung của ta, ta cử động bất tiện, hần chỉ ôm ta ngủ. Hôm nay ta thấy hần cầm một vật đi đến.

“Tiểu Ngân, nàng xem này.” Hần vừa bước vào cửa đã không nhận nổi, vội lên tiếng.

Ta nhẹ nhàng đỡ lưng lại gần, hần vội vàng đi tới: “Nàng cẩn thận chút, đừng cử động lung tung.”

Ta cười: “Có chuyện gì mà người vui như vậy?”

“Trẫm có được một bảo bối thú vị.” Hần khẽ nhướn mày, đôi mắt ngập tràn sự đắc ý.

“Thứ gì vậy?”

Hần đưa ra một vật tròn xoe hệt như gương đồng nhỏ, nhưng ở giữa lại trong suốt.

“Đây là thứ gì?”

“Kính lúp.”

Ta lắc đầu: “Thiếp chưa từng nghe qua.”

Hần cốc đầu ta, “Biết ngay nàng chưa nghe bao giờ mà.”

Hần kéo ta đến cạnh bàn, giơ vật đó trước bức tranh đặt bên trên, những thứ trong tranh lập tức trở nên to lớn, thật kỳ lạ.

Ta kinh ngạc há hốc miệng.

Hần trông thấy biểu cảm của ta, bật cười: “Đây là kính lúp của phương Tây, không những có thể phóng to đồ vật mà còn có thể tạo ra lửa nếu đặt dưới ánh mặt trời.”

Ta liền đỡ lấy vuốt ve, đường viền hoa văn màu vàng kim, ở giữa trong suốt tựa nước, như thể ngón tay cũng xuyên qua được, nhưng lại cứng đanh, thế mà có thể phóng đồ vật thành to đùng như vậy.

Ta không kìm nổi, cầm lấy nó soi thử họa trên bàn hết lần này đến lần khác, ngay sau đó đi soi bình hoa, cuối cùng soi vào đôi mắt của Tiểu Bôi.

Tiểu Bôi giật nảy mình: “Nương nương!”

Ta cũng giật nảy mình, mắt chi mà to vậy!

Hoàng thượng ở phía sau cười khúc khích, kéo tay ta nói: “Sau này con của chúng ta chào đời thì cho nó thứ này.”

Ta hết sức tán đồng, gật đầu lia lịa: “Thứ này ở đâu ra vậy?”

“Từ chỗ Châu quý phi. Châu quý phi quen người Tây, có rất nhiều đồ vật kỳ lạ hiếm thấy.”

Ta “ồ” một tiếng.

Hoàng thượng tiếp tục nói: “Lần trước Châu quý phi vẽ cho trẫm một bức tranh, nghe nói là tranh sơn dầu của phương Tây. Quả là sinh động như thật, khác hẳn với tranh thủy mặc xưa nay, thú vị lắm, nhất định lần sau phải bảo nàng ấy vẽ cho trẫm một bức.”

“Vâng.”

“Hôm nay trẫm bảo Châu quý phi triệu người Tây kia tiến cung, đi trên đường làm một đám cung nữ sợ mất vía. Thật không ngờ người Tây lại trông như vậy, vốn định để nàng xem thử, nhưng diện mạo đó e nàng bị kinh động, vì thế trẫm cũng không cho hắn tới đây.”

“Vâng.”

Hắn đột nhiên cúi đầu nhìn ta: “Sao vậy? Không vui à?”

“Thiếp không sao.”

Ta đi về phía giường, hắn bật cười đến cạnh ta, cúi đầu nghe tiếng đứa con trong bụng.

“Dạo này nó có động đấy không?”

“Sao mà nhanh thế được?” Nhắc đến đứa trẻ, ta bất giác mỉm cười.

Hoàng thượng quả thực không nghe thấy động tĩnh gì mới cười phá lên, vuốt ve bụng ta nói: “Bao giờ mới chào đời đây, trẫm nóng lòng muốn bế lắm rồi.”

“Còn tận tám tháng kia.”

Trông vẻ mặt của Hoàng thượng như thể sốt ruột vô cùng.

“Ngày trước mẹ thiếp nói, lúc thiếp ra đời bà bị khó sinh, đau suốt một ngày một đêm, không biết thiếp sinh đứa bé này liệu có đau không?” Người ta có câu sinh con là quá trình vượt quỷ môn quan, thập tử nhất sinh, ta quả thực có phần lo lắng.

Hắn vuốt ve gương mặt ta: “Có bao nhiêu thái y như vậy, nàng sẽ ổn thôi.”

Ta mỉm cười, hắn thân là hoàng đế, làm sao hiểu được?

Hắn rất mong đợi đứa bé này, biết đâu đấy có thể là “long tử” đầu tiên của hắn. Ta cũng rất mong đợi, có nó rồi ta sẽ có chỗ dựa, thậm chí bởi nó là long tử đầu tiên chào đời, biết đâu một ngày nào đó nó còn có thể trở thành Thái tử.

Bất luận điều này có phải mộng tưởng hảo huyền hay không, nhưng rõ ràng có thể biến thành sự thực.

“Thống trị thiên hạ”, lời của người xem tướng kia biết đâu là thật.

Buổi đêm, chuyện người Tây kia tiến cung quả nhiên đã truyền khắp hoàng cung. Ngay đến Hoàng Thái hậu cũng đi xem thử, kết quả là hắn ta vừa quỳ xuống hành lễ, Thái hậu liền sợ hãi sinh bệnh, hét âm lên: “Yêu quái!” Châu quý phi lập tức phải đưa người Tây đó xuất cung.

Tiểu Bôi buồn đưa lê với cung nữ khác xong, sau khi quay trở về vội kể với ta. Nàng ấy cũng rất tò mò về người Tây đó, nghe nói hấn thân hình cao lớn, tóc màu đỏ, mắt màu xanh lam, da trắng bệch như quỷ, lúc nói chuyện còn để tay trước ngực.

Mặt dù xuất hiện người Tây, thú vị thì thú vị thật, nhưng ta chẳng hề tò mò. Thú thú vị trên đời này nhiều vô kể, nhưng không phải cái gì cũng cần xem thử.

Một ngày nắng xuân êm dịu, trong cung thoang thoảng hương trầm. Gió thổi lay động lá cây ngoài cửa sổ, sắc vàng óng ả lác đác phủ đầy mặt đất. Bầu trời màu lam nhạt phía xa điểm từng áng mây trắng trôi lững lờ, hoa rơi khẽ bay. Ánh nắng lung linh, gió đưa dịu dịu, thậm chí ngay cả cung nữ bận rộn trong sân cũng trở nên tuyệt mỹ.

Ta đang thai nghén một sinh linh mới trong cơ thể, hiếm khi dừng lại ngắm trời ngắm mây như thế này, chợt cảm thấy xung quanh trở nên ôn hòa, gần gũi biết mấy. Thật êm đềm.

Ta vốn đã chớp mắt được giấy lát. Bỗng ngoài cung có người hô: “Hoàng hậu nương nương giá đáo.”

Ta mở trừng mắt, đứng dậy.

Tiểu thư đứng ngay trước cửa: “Đừng vội, từ từ thôi.”

Ta hành lễ với tiểu thư: “Thần thiếp bái kiến Hoàng hậu nương nương.”

Nàng định đỡ ta nhưng lại rút tay về: “Miễn lễ.”

“Tạ Hoàng hậu nương nương.”

“Sức khỏe muội khá hơn rồi chứ?” Nàng ngồi xuống hỏi ta, chào hỏi xong ta cũng ngồi xuống.

“Thần thiếp vẫn ổn.”

“Sắc mặt muội không tốt lắm, ăn nhiều đồ bổ dưỡng vào nhé!”

Nàng mang đến cho ta một ít thuốc bổ. Ta biết hiện tại có rất nhiều người chú ý đến đứa bé trong bụng mình nên ta không thể không đề phòng. Đồ ăn ngoài mặt là do ngự thiện phòng chế biến, nhưng thật ra toàn là cháo thanh dưa cải mà Tiểu Bôi lén lút nấu cho.

“Tạ ơn Hoàng hậu nương nương đã quan tâm.”

Nàng đáp: “Bấy nhiêu đây thì có gì đâu. Đều là thứ ta đem từ Mộ phủ qua, chị dâu ta cũng đang mang thai.”

Lòng ta khẽ xao động, nhưng sắc mặt vẫn bình thản nói: “Chuyện này đúng là hỷ sự rồi.”

“Ừm, ca ca coi như đã có người nối dõi.”

Tâm tư ta có chút lơ đãng, thoát cái lại thấy tiểu thư quay nghiêng mặt, móng tay nhuộm cây lá móng, nhẹ nhàng lần theo hoa văn màu xanh trên cổ trà.

Nàng vẫn đẹp như vậy, nhưng trong vẻ đẹp này đã mang theo những oán than.

Nàng không còn là đại tiểu thư phóng khoáng năm xưa ở Mộ phủ, trong hoàng cung này nàng đã học được thêm nhiều sự “độ lượng” và “khoan dung”. Ví dụ như khi nàng đối xử với ta hay khi đối xử với phi tần khác.

Kỳ thực, ta biết nàng luôn hi vọng có thể cùng Hoàng thượng sinh hạ một đứa con kế thừa đại nghiệp, nàng luôn tưởng rằng mình là người vượt càn đầu tiên. Tiểu thư có sắc đẹp vang danh thiên hạ Đại Hòa, có gia thế chẳng ai bì kịp, nhưng nàng vẫn cảm thấy không vui. Trên thế gian này rất cực có mấy người đạt được hạnh phúc trọn vẹn, phải chăng đời người chính là quá trình đi kiếm tìm những dư vị hạnh phúc khác nhau?

Có lẽ thứ đạt được càng nhiều thì lại càng không hạnh phúc.

Nàng đứng dậy: “Muội nghỉ ngơi cho khỏe nhé, ta nên hồi cung rồi.”

Ta nhún người tiễn chân, rồi đứng thẳng dậy nhìn theo bóng lưng nàng.

Thiếu gia cũng có con rồi.

Ta quan sát hai cốc trà mà cả hai chúng ta đều chưa động vào. Đôi lúc con người ta thật kỳ lạ, nàng ấy oán hận ta, ta oán hận Giang tiểu thư. Song, xưa nay giữa những nữ nhân bọn ta lại chẳng hề tồn tại chút mối thâm thù nào.

Sau khi tiểu thư rời khỏi, Tiểu Bôi mở những thứ kia ra, toàn là tổ yến nhưng hươu quý giá.

Chắc là ta có phần thương cảm cho tiểu thư, vả lại ta hiểu rõ tiểu thư sẽ không hại mình, huống hồ nàng ấy đem thứ này đến cho ta một cách quan minh chính đại như vậy...

Tiểu Bôi đỡ ta ngồi xuống ghế. Sự trống trải trước đó đã biến mất, ta ngắm mây trắng phía xa vẫn đang lững lờ trôi, gió thổi lay động lá cành, hoa rơi vương vấn hương thơm.

Một ngày trôi qua như vậy đó.

Ta nhìn trong những thứ được ban cho có một ít táo khô, liền bảo Tiểu Bôi đem qua rồi bỏ vào miệng, vị ngọt thanh mát, ngon vô cùng.

Ta thích nhất là ăn những thứ dân dã thế này, hồi nhỏ cạnh nhà có cây táo, Bảo Nhi còn nhỏ, thường nắm tay ta đòi ăn. Thấy vậy ta liền trèo lên lay cành cây, nhưng trèo cao quá nên vừa nhìn xuống đã sợ chết khiếp, không dám trèo xuống. Lúc đó cha mẹ đều ra ngoài cả, chỉ có ba chị em ở nhà. Tỷ tỷ luôn miệng hét phía dưới: “Nhảy xuống đi, nhảy xuống đi, tỷ đỡ muội!”

Nhưng tỷ ấy đã nuốt lời, lúc ta nhảy xuống tỷ ấy liền chạy mất, núp ở một bên cười mãi. Khi đó ta chợt nhận ra, không thể dễ dàng tin tưởng bất cứ ai, bao gồm cả người thân của mình.

Có điều, tỷ tỷ thấy ta ngồi trên mặt đất, cánh tay bị va quệt chảy máu ròng ròng, vội đến gần kiểm tra vết thương, miệng trách móc, “Sao muội lại bất cẩn như thế chứ?”

Ban đêm, tỷ ấy len lén giúp ta qua mắt cha mẹ, còn xoa thuốc cho ta.

Hồi ấy Bảo Nhi mới hai tuổi, bụ bẫm đáng yêu, chỉ biết lấy quần bọc táo lại, nhút nhát dùng bàn tay nhỏ nhắn tặng cho ta một quả.

Táo rất chua, nhưng mấy người chúng ta vẫn ăn ngon lành.

“Tỷ tỷ.”

“Tỷ tỷ.”

“Cho tỷ ăn này.”

Nó gọi ta bằng giọng nói còn chưa sôi.

Ta đột nhiên mở trừng mắt, một cơn đau thắt bất đầu trời dậy, đau đến nỗi ta dường như không nói nên lời. Tiểu Bôi thấy ta đang ngủ, liền đắp lên người ta chiếc áo choàng rồi ra ngoài.

Ta nắm chặt tay vịn, môi mấp máy, nhưng chỉ có thể phát ra âm thanh ngay đến bản thân cũng nghe không rõ: “Tiểu Bôi...”

Ta không dậy nổi, cơ thể đau đớn cứ như không phải của mình, cả người đầm đìa mồ hôi lạnh. Hình như ta ngã xuống đất, dùng chút sức lực cuối cùng hét lên: “Tiểu Bôi...”

Tiểu Bôi hoảng hốt xông vào: “Nương nương!”

Mấy cung nữ nhắc ta lên giường, thái y còn chưa đến kịp, giữa hai chân đã ướt đầm máu tươi.

Đau đớn quá.

Thân thể đau đớn, trái tim càng đau đớn.

Đứa con đầu tiên của ta...

Máu đỏ thấm qua lớp váy, tựa như núi lửa phun trào lan tràn trên y phục.

Hoàng thượng cũng đã tới, thái y nói: “Không giữ nổi đứa bé rồi.”

Ta nằm trên giường, uống cạn một bát thuốc. Dư âm của nỗi đau đớn vẫn chưa dứt, ta ngẩn ngơ nhìn lên màn trướng phía trên đầu.

“Người đâu! Đã xảy ra chuyện gì, sao nương nương lại đột nhiên sẩy thai?” Hắn đập vỡ bình hoa xung quanh, tất cả cung nữ đều quỳ rạp xuống. Lúc Tiểu Bội kể xong sự tình, tiểu thư cũng vừa đến.

Ta nhắm mắt rất lâu mới bình tĩnh trở lại rồi lắng nghe họ nói chuyện.

Vẻ mặt và ngữ khí của tiểu thư hết sức lo sợ, không giống người đang giả vờ, còn Hoàng thượng đã nổi trận lôi đình.

Nàng lập tức quỳ xuống: “Hoàng thượng, thần thiếp không biết.”

“Rõ ràng là thứ nàng đem đến, nàng còn dám nói không biết?”

Tiểu thư hoảng hốt: “Thật sự thần thiếp chỉ đem những đồ bổ dưỡng qua mà thôi, thật sự không biết những thứ này...” Nàng không nói tiếp, ngay đến bản thân nàng cũng không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ta gắng sức ép đầu óc mình tỉnh táo, ta phải tìm ra hung thủ thật sự.

Không đời nào tiểu thư làm vậy. Ta dám chắc điều đó.

Tổ yến nhung hươu ta tuyệt nhiên chưa ăn. Ta biết rõ mọi sở thích của tiểu thư, nhưng tiểu thư hoàn toàn không biết ta thích gì, đương nhiên không biết ta thích ăn táo khô. Huống hồ thái y chỉ tìm thấy “Cốt Đột” [1] ở trong sổ táo chưa ăn hết, còn những thứ khác đều không có, cho dù tiểu thư là kẻ ngốc cũng sẽ không hãm hại ta một cách ngang nhiên như vậy.

[1] Cốt Đột: Tên một loại cỏ thơm.

Có kẻ nào hiểu ta đến thế? Còn sắp đặt kế hoạch một mũi tên trúng hai đích.

Hoàng thượng nổi trận lôi đình.

“Nàng còn dám狡 biện? Lúc ở trong phủ nàng luôn ức hiếp Tiểu Ngân, bây giờ vào cung Tiểu Ngân mang thai đứa con của trẫm, nàng lại ác độc định mưu hại nàng ấy!”

“Không phải vậy, Hoàng thượng!” Giọng tiểu thư như sắp khóc, “Thần thiếp... thần thiếp thực sự không biết...”

Từ khi nào tiểu thư phải chịu nỗi oan ức thế này.

“Láo xược! Đúng là ác phụ! Người đâu...”

Hoàng thượng không phải người không có lý trí, vậy mà hôm nay hắn phần nộ đến vậy. Ta chẳng có thời gian suy nghĩ những thứ này, câu chuyện nên dừng lại đúng lúc, ta phải để Hoàng hậu nợ ta một mối ân tình.

“Hoàng thượng.” Ta kéo tay áo hắn, yếu ớt nói: “Không thể nào là tiểu thư làm, thần thiếp tin tiểu thư.”

Tiểu thư ngẩng đầu nhìn ta.

“Thần thiếp lớn lên cùng tiểu thư, tuy trong phủ phát sinh chút mâu thuẫn nhưng tiểu thư bản tính lương thiện, xưa nay không làm điều ác. Huống chi cho dù tiểu thư muốn hãm hại thần thiếp, cũng sẽ không trắng trợn như vậy, sợ là tiểu thư cũng bị kẻ khác hãm hại rồi.”

Nỗi đau đớn giúp ta càng thêm lý trí. Nếu như ta đã mất đi thứ gì đó, bây giờ lại lún sâu vào nỗi mất mát ấy thì sẽ mất mát càng nhiều. Sống trong nghịch cảnh, nhất định phải giành lấy tình thế và điều kiện tốt hơn mình, có vậy mới không xảy ra nghịch cảnh lần thứ hai.

Ta quan sát tiểu thư. Nàng ngạc nhiên nhìn ta, rồi cúi đầu lau nước mắt. Tiểu thư xưa nay chưa bao giờ quỳ gối trước ai, hôm nay có lẽ là một ngày oan ức nhất trong đời nàng.

Chợt cảm thấy ánh mắt Hoàng thượng hướng về phía mình, ta liền quay sang nhìn hắn, trong mắt hắn là sự phức tạp khó hiểu.

Mãi lâu sau, dường như hắn mới nguôi giận. Hắn nhìn ta, chậm chạp hỏi: “Vậy nàng cảm thấy là kẻ nào hại nàng?”

Về mặt hắn bình tĩnh tới nỗi khiến ta cảm giác có chút xa lạ.

Ta kinh ngạc, không hiểu sao hắn lại hỏi câu này: “Thần thiếp không biết.”

Bầu không khí im lặng hồi lâu. Hoàng thượng chẳng thêm để ý tới tiểu thư, cũng chẳng màng đến ta, hắn ngồi bên giường nhắm chặt mắt, rồi phẩy tay áo đi ra ngoài.

Đến tận đêm khuya hắn cũng không qua đây nữa.

16. Chương 16

Chương 16: Quả nhiên là mưu kế thâm sâu – Từ trắc phi

Tiểu Bôi bụng thuốc đến cho ta: “Nương nương, sao người còn cầu xin cho Hoàng hậu nương nương, lời nói của người quá đối bình tĩnh, chẳng giống một người vừa mất đi đứa con chút nào.”

Chỉ có Tiểu Bôi nói lời thực lòng với ta.

Ta ngồi trên giường đón lấy bát thuốc, uống cạn.

Đúng vậy, ta quá đối bình tĩnh rồi. Mất đi đứa con mà ta lại chẳng rơi một giọt lệ nào.

Nhưng những chuyện từng trải qua nhắc nhở ta rằng, khóc lóc hoàn toàn vô tác dụng, trái lại lúc khổ đau càng cần phải kiên cường, lúc yếu đuối càng cần phải tỉnh táo.

Hắn tưởng rằng ta không buồn sao?

Thứ mất đi là thứ trên người ta, thân thể ta đau đớn, trái tim ta quặn thắt. Hắn còn có rất nhiều phi tần sinh hoàng tử, công chúa cho hắn, còn đứa con này chỉ có thể là của mình ta. Ta tưởng hắn ít nhất cũng có chút thương hại ta, ít nhất hắn cũng hiểu lúc chỉ có hai chúng ta, ta sẽ bộc lộ nỗi lòng mình cho hắn xem.

Dẫu sao ta đã gửi gắm bao hi vọng vào hắn.

Nhưng đối với một nam nhân, lại còn là nam nhân thân làm hoàng đế, gửi gắm hi vọng chính là điều không nên làm nhất, và cũng là điều ngốc nghếch nhất.

Lúc này, sự thương cảm hắn dành cho ta đã chẳng còn đáng để quan tâm rồi.

Ta nhắm mắt lại, Tiểu Bôi nhận lấy chiếc bát trống không. Nàng ấy đứng bên giường, hình bóng lơ mờ che khuất gương mặt ta, trông nàng như muốn nói gì đó nhưng lại thôi, đến tận nơi này cũng chỉ có Tiểu Bôi thân thiết với ta như tỷ muội. Đúng lúc nàng ấy vừa định quay người rời đi, ta liền mở mắt: “Người đi xem thử những đồ bỏ của Hoàng hậu từ đâu mà có, đã qua tay những ai?”

Hoàng thượng sẽ tra xét chuyện này, Hoàng hậu cũng vậy, nhưng trong cung dây mơ rễ má quá nhiều, chỉ bằng tự mình nghe ngóng sẽ chính xác hơn.

Huống hồ, nếu bị thương và nước mắt đều vô dụng, thậm chí chẳng có ai để dốc bầu tâm sự thì tại sao phải lãng phí thời gian khiến bản thân khó chịu, chỉ bằng cứ lờ kẻ đã hãm hại mình ra ánh sáng trước đã.

Sai lần thứ nhất rồi, không thể lại sai thêm lần thứ hai.

Ba hôm sau, Tiểu Bôi nghe ngóng được. Những thứ tiểu thư đem tặng ta phần lớn là công phẩm trong cung, còn số ít là từ Mộ gia đem qua, ngày nào nàng ấy cũng dùng những thứ đó, nhưng không xảy ra bất cứ vấn đề gì.

Xem ra kẻ kia đã cố ý nhằm vào lúc ta mang thai mới hạ thủ.

Kể có thể “xử lý” đồ của Hoàng hậu nương nương chắc chắn là người trong cung Hoàng hậu. Hoàng thượng điều tra ra người đáng nghi nhất chính là Tiểu Phương phụ trách quản lý đồ bổ dưỡng và dược liệu.

©STENT

Trong cung, Tiểu Phương có một người bạn thân, tên là Tiểu Anh. Theo như nàng ấy nói, Tiểu Phương bình thường nhất gan dè dặt, tuyệt đối không thể nào to gan như vậy. Mấy ngày trước hôm ta sảy thai, Tiểu Phương đột nhiên có tâm sự trong lòng, lúc nào cũng bồn chồn bất an, đứng ngồi không yên, khẩu khí khi nói chuyện cũng khác hẳn bình thường. Đường như nàng ấy biết bản thân sắp xảy ra chuyện gì, liền chia một số vật dụng cá nhân của mình cho Tiểu Anh.

Họ tưởng rằng chỉ là do Tiểu Phương không vui hoặc là gia đình xảy ra chuyện, nhưng nào ngờ nàng ấy lại dính dáng đến sự việc lần này.

Nghे Tiểu Anh miêu tả, Tiểu Phương nhất gan dè dặt, có lẽ rất quý mạng sống, tuyệt đối không thể tùy tiện gây ra tai họa lớn vậy.

Hạ độc mưu hại ta đồng thời giá họa cho Hoàng hậu, rốt cuộc động cơ của nàng ấy là gì?

Chỉ có hai khả năng khiến người ta to gan làm tới, không màng sống chết: Hoặc là bị người khác uy hiếp, bắt buộc phải làm vậy; hoặc là oán hận thâm thù, phải hại chết người mới hả giận.

Song, một ngày trước khi đưa ra thẩm vấn, Tiểu Phương đã treo cổ tự vẫn. Thi thể được phát hiện vào ngày hôm sau, nàng ta tự sát, chết không đối chứng, không tìm thấy hung thủ thực sự cũng đồng nghĩa với việc Hoàng hậu không rửa được oan tình.

Khoảng thời gian này, người Hoàng thượng sủng ái nhất là Châu Thanh Sam mới được phong làm quý phi, lại còn bao nhiêu mỹ nhân vừa tiến cung đang chờ đợi được hấn lâm hạnh, nghĩ đã thấy hấn bận đến tối mất tối mũi.

Cơ thể ta do sảy thai nên không còn được như trước kia, ngày xưa dù chẳng ốm đau bệnh tật gì thì nước da cũng không thể coi là hồng hào, nay càng thêm trắng bệch như tờ giấy, trông thiếu sức sống vô cùng. Ta ngồi trước gương đồng, rút từng sợi tóc quần trên lược gỗ.

Cung điện vắng lạnh thê lương.

Ba tháng sau, cơ thể ta vẫn suy nhược như vậy, e rằng Hoàng thượng chẳng còn nhớ đến ta nữa. Lúc ở trong phủ, mọi chuyện đều thuận buồm xuôi gió, nên lúc vào cung, khi mà ta tưởng mình có thể đạt đến đỉnh điểm của sự huy hoàng thì ông trời đã giáng xuống ta một đòn chí mạng.

Ta không thể tự đánh giá mình quá cao, cũng không thể đắc ý quá sớm. Ta không có thể lực bên ngoài cung, trong cung cũng chẳng có nhiều tay chân như người khác. Thậm chí vì mang thai, ta còn khiến nhiều kẻ ghen người ghét. Một khi yến oanh hoa cỏ tranh giành, ai bay lên cao nhất trước tiên, thì cũng là kẻ rút xuống sớm nhất.

Ta buông tay, lọn tóc đen nhánh nhẹ nhàng rơi lên bàn trang điểm làm bằng gỗ đàn hương.

Chẳng ai vô duyên vô cớ gây chuyện, trong cung không thấy dấu vết, vậy thì tìm thử bên ngoài cung. Ta sai Tiểu Bôi đi thám thính nhà của Tiểu Phương. Một tháng sau, Tiểu Bôi điều tra được rằng nàng ấy có cha ở quê, vì hoàn cảnh khó khăn nên mới bán nữ nhi vào cung, dạo này ở quê phát sinh nạn châu chấu làm chết rất nhiều người, nhưng một tháng trước cha nàng ấy đã vào cung làm một chân quan nhỏ, còn anh trai nàng ấy đã thành thân với con gái của một phú thương địa phương.

Càng kỳ lạ hơn, đồ úy của doanh trại này lại là anh họ của Từ trắc phi.

Trên đời có chuyện trùng hợp đến vậy sao? Hay là sự trùng hợp do con người tạo ra.

Sự việc lần này đã mất manh mối giữa chừng bởi cái chết của Tiểu Phương, thiên hạ vì vậy cũng bỏ mặc làm lơ. Còn ta chẳng hề có chứng cứ xác thực, cho dù nói ra cũng không thể khiến người khác tin mình. Tiểu thư phải gánh chịu nỗi oan ức, Hoàng thượng lạnh nhạt với ta, và ta cũng mất đi đứa con đầu lòng.

Quả nhiên là mưu kế thâm sâu.

Từ trác phi.

Hôm nay, tin tức tiểu thư mang thai đã truyền khắp hoàng cung. Ta lại muốn xem xem lần này sẽ xảy ra chuyện gì?

Ta đến cung tiểu thư thảnh an như mọi khi. Đi qua Minh Phụng Đài chợt nhìn thấy có nữ tử ăn mặc kỳ quái hết sức đang vẽ tranh. Mà có lẽ không phải vẽ tranh, trên bàn đặt rất nhiều màu mực sắc sỡ, xưa nay ta chưa từng nhìn thấy mực nước màu đỏ, màu xanh lục, màu xanh lam, màu sắc của cảnh vật trong bức tranh cô nương kia vẽ sống động như đang hiện hữu trước mắt vậy.

Ta không tìm được liền đứng một bên ngắm.

Nàng ấy cau mày, hình như gặp phải khó khăn gì đó. Nàng cắn cán bút quay người lại, y phục trên người bó sát, để lộ hết cả đường cong thon thả trên cơ thể. Nàng nhìn thấy ta, trên gương mặt liền nở nụ cười trong veo.

Trên người nàng ấy lấp lánh thứ ánh sáng rực rỡ đến chói mắt.

Kiểu ăn mặc này...

Lúc còn trong kỹ viện, ta từng trông thấy cách ăn mặc còn to gan hơn thế này nhiều, nhưng cũng chỉ giới hạn ở trong khuê phòng mà thôi.

Nàng ta thật to gan.

“Ai vậy?” Nàng bỏ cán bút trong miệng ra.

“Đây là Bạch chiêu nghi.” Tiểu Bôi đáp.

Nàng “ờ” một tiếng, như thể chẳng có gì to tát.

“Cô nương là ai?”

“Ta ư?” Nàng phẩy tay, “Ta là muội muội của Châu quý phi trong cung.”

Lai lịch ghé gớm nhỉ, thảo nào không hành lễ.

“Xem xem, bức họa này của ta có đẹp không?” Nàng hỏi ta, vẻ mặt hân hoan.

Ta gật đầu: “Thật kỳ lạ, trước giờ ta chưa từng thấy có thể dùng nhiều màu đến vậy để vẽ tranh.”

Nàng khẽ mỉm cười: “Nương nương đương nhiên không biết rồi, đây là màu vẽ chuyển về từ phương Tây, cả Đại Hòa này e là chẳng có mấy người sở hữu nó. Đây gọi là tranh sơn dầu, còn những thứ này gọi là màu vẽ.” Nàng vui vẻ chỉ cho ta xem.

“Đẹp quá.” Ta khen ngợi, trên đời lại có thứ tinh xảo vậy ư?

“Đương nhiên rồi, Hoàng thượng cũng thường khen ta vẽ đẹp mà.”

Nghe đến hai chữ “Hoàng thượng”, ta hơi sững người, liếc nhìn nàng: “Cô nương thường xuyên gặp Hoàng thượng?”

“Ừ.” Nàng kiêu ngạo mỉm cười: “Hoàng thượng cũng bảo ta dạy người vẽ tranh đó!”

Trong lòng ta chợt xuất hiện cảm giác khó tả.

“Cô nương học được những thứ này từ đâu vậy?”

“Ngày trước có người Tây đến chỗ ta, ông ấy biết rất nhiều điều mới lạ, chỉ cần ta đưa vàng cho ông ta, ông ta sẽ dạy hết cho. Chiếc váy này của ta cũng do ông ấy sửa giúp, gọi là váy Tây bó sát. Đẹp chưa?”

Ta gật đầu, rất dạn dĩ, rất khêu gợi, quả là thứ phong tình khác lạ.

“Tỷ tỷ của cô nương cũng vậy sao?” Ta tò mò hỏi.

“Nương nương muốn nghe ngóng tin tức của tỷ tỷ ta à, mấy người trong cung toàn thích dò la chuyện này chuyện nọ.” Nàng nghịch bút vẽ trong tay: “Tỷ tỷ ta dĩ nhiên cũng biết mấy thứ của phương Tây. Tỷ ấy còn bảo ta làm ấy bộ liền, nhưng không mặc ra ngoài thường xuyên lắm.”

Thân làm quý phi sao dám mặc thứ y phục ấy, đương nhiên cũng chỉ dám mặc cho Hoàng thượng ngắm mà thôi.

Ta chợt cảm thấy bầu trời trong vắt như đang tỏa sáng, cả nụ cười và chiếc váy của nàng ấy cũng vậy, hay vì nụ cười của nàng giống Châu quý phi đến thế.

Cái gọi là nét dịu dàng, vẻ phong tình hay sự thấu hiểu thì người khác cũng có, nhưng rốt cuộc vẫn không sánh kịp với những đồ vật tinh xảo hiếm lạ này. Trên đời muôn ngàn điều mới mẻ, Hoàng thượng sống giữa ngục tù đầy rẫy cảm dỗ, đâu thể chỉ yêu thương duy nhất một người?

Trương quý phi cùng Châu quý phi chậm rãi tiến lại gần. Dưới mái hiên là hàng dài cung nữ theo hầu, gắm vóc kim thoa, trang sức lấp lánh cùng y phục thướt tha làm tôn lên làn da trắng như tuyết và đôi môi anh đào mỉm cười chúm chím của hai người họ. Trông họ chẳng khác nào tiên nữ giáng trần, quả thực xinh đẹp vô cùng.

Coi bộ họ sống rất hòa thuận.

Họ đi vào trong đình. Trương quý phi nhìn ta, vẻ mặt khó hiểu: “Đây chẳng phải là Bạch Ngân muội muội ư? Sao không lo dưỡng sức mà còn thành thoi tới đây?”

“Vừa khéo thần thiếp định đến bái kiến Hoàng hậu nương nương, gặp Châu muội muội vẽ tranh rất thú vị liền qua xem thử.”

“Ồ.” Châu quý phi nhìn muội muội: “Thanh Ly, muội lại làm loạn rồi, không hành lễ với Bạch chiêu nghi à?”

Thanh Ly bĩu đôi môi nhỏ xinh: “Tại sao muội gặp ai cũng phải hành lễ?” Thấy ánh mắt Châu quý phi không vui, đành ngoan ngoãn khom người nói với ta: “Dân nữ Châu Thanh Ly bái kiến Bạch chiêu nghi.”

Ta mỉm cười: “Bình thân.”

“Tỷ tỷ, xem xem muội vẽ thế nào?” Thanh Ly vui vẻ dâng lên.

Châu quý phi đón lấy, đáp: “Đã đẹp hơn lần trước rất nhiều rồi, chỉ tiếc màu sắc còn đậm quá.”

“Hừ, muội học vẽ trước tỷ đó.”

“Nhưng Châu muội muội uyên bác hơn muội nhiều.” Trương quý phi nói chen vào.

Thanh Ly không cam lòng, ngẩng đầu nhìn chằm chằm bức họa kia, như thể phải nhìn ra điều gì đó.

Trương quý phi nhìn sang ta: “Bạch chiêu nghi chắc biết lai lịch của tranh sơn dầu chứ?”

Ta đáp: “Vừa nãy thần thiếp có nghe Châu muội muội nói là do một người Tây truyền cho.”

“Đúng vậy. Người Tây kỳ lạ lắm, tóc vàng mắt xanh, giống hệt yêu quái. Ta thực không dám nhìn họ. Có điều những thứ đồ của họ rất thú vị, gì mà đồng hồ, áo đuôi tôm, quả là khiến người ta được mở rộng tầm mắt. Nhưng người Tây ở đây ít vô cùng, các đại thần trong triều bây giờ đều đang tranh giành mời người Tây làm Thái phó nữa cơ.”

“Muội thấy người Tây làm Thái phó cũng chẳng tốt đẹp gì, rốt cuộc họ cũng chỉ giỏi mấy trò bịp bợm mà thôi, sao so sánh được với chúng ta.”

“Muội muội nói chí phải.” Trương quý phi mỉm cười nắm chặt tay nàng ấy: “Nhưng đâu ai cấm chúng ta xem thử những thứ hay ho đó. Đến Hoàng thượng dạo này cũng thích mê chúng kìa. Chỗ ta có con chim nhỏ biết nói, đột nhiên thoát ra ngoài được một lúc, kêu lên mấy tiếng, cung nữ trong cung bị nó dọa cho hết hồn, đúng là đùa nghịch cũng gây chết người.”

Chẳng qua nàng ta muốn giao hảo với Châu quý phi, chứ trước mặt Hoàng thượng lại lộ bộ mặt khác, đúng là làm khó cho nàng ta rồi.

“Vậ à?” Châu quý phi không ngạc nhiên mấ: “Chuyện này quả là rất thú vị.”

Châu Thanh Ly sửa sang bức họa, ta thấy bức họa đó đã giống núi non sông nước, đình đài lầu các thực sự lắm rồi. Nhưng Châu quý phi lại mỉm cười, đi qua cầm lấy bút của Châu Thanh Ly, quệt hai ba nét thêm hồn cho bức tranh.

Dường như đôi mắt của mỹ nhân đơn điệu trong tranh bỗng lấp lánh ánh sáng, tăng thêm thần thái, non nước lầu các cũng trở nên sinh động lạ thường.

“Đẹp quá!” Trương quý phi không kìm nổi liền tán dương.

Ta đứng một bên, dường như cũng muốn dùng tay chạm vào một cái.

“Ấy! Đừng động vào!” Thanh Ly hét âm lên.

Vừa mới chạm vào, ngón tay ta đã hơi ướt vì dính phải màu vẽ.

Tiểu Bôi đưa khăn tay cho ta, lau mãi lau mãi nhưng không sạch nổi. Có điều may mà chỉ dính tí chút không thể nhìn ra.

Châu quý phi nói: “Màu vẽ này lau không hết đâu, mấy ngày sau tự nhiên sẽ sạch thôi.”

Trương quý phi lắm bả: “Đúng là cái đồ bần hàn, chẳng có mắt nhìn. Người bị bẩn tay là chuyện nhỏ, làm hỏng bức tranh sơn dầu này mới là chuyện lớn. Hoàng thượng lúc nào cũng giục giã Thanh Ly muối muối vẽ tranh nữa kia.”

Châu quý phi giải vây cho ta: “Không sao, chỉ là một bức tranh thôi mà.” Lại nhìn ta dè dàng nói: “Phải rồi, Bạch chiêu nghi, ta và Trương tỷ tỷ vừa từ chỗ Hoàng hậu nương nương ra đây, Hà chiêu nghi và Từ quý phi cũng đang ở đó uống trà, nếu muối định đi thì phải mau mau lên.”

Quả nhiên là phong thái của tiểu thư con nhà quan lớn, khoan dung đức độ, suy nghĩ chu toàn. Nàng ấy mới vào cung hơn bốn tháng, vậy mà trong cung ai cũng ca ngợi. Ta cúi đầu nói: “Vậ thần thiếp nên đến đó góp vui sớm một chút, cũng kịp uống chén trà nóng. Thần thiếp xin cáo lui.”

Nàng ta đáp một tiếng: “Ừ.”

Vừa quay lưng đi được vài bước, gợn gió nhẹ phía sau cùng giọng nói quen thuộc bỗng vang lên.

“Ba nàng cũng ở đây à?”

“Hoàng thượng.”

“Bái kiến Hoàng thượng.”

“Miễn lễ.”

“Thanh Ly, cho trẫm xem thử nào, muối vẽ xong chưa?”

Ngũ điệu của hần rất thoải mái. Bước chân chợt ngừng lại, hần quay đầu qua.

Non xanh phía xa làm nổi bật rường cột trạm trổ hoa lệ màu đỏ thẫm, một vẻ đẹp ẩn hiện mờ lung. Hần khoác long bào vàng chói, nói cười thảnh thơi đứng giữa những nữ nhân tóc mây búi cao, váy dài tha thướt. Ba người con gái, một xinh đẹp như hoa, một dịu dàng ôn hòa, một trong sáng tươi tắn, ánh mắt đều lấp lánh, đôi môi anh đào mọng đỏ vương vẩn nụ cười yêu kiều, dường như ngay việc trò chuyện thôi cũng có thể tỏa ra hương hoa lan thơm ngát.

Ta nhìn về phía đó, cảm giác khung cảnh tựa như mực vẽ chưa khô trên bức tranh sơn dầu, xa vời biết mấy, ta muốn chạm vào nó nhưng lại bị dính bả cả bàn tay.

Gợn sóng xanh biếc lẫn tẩn trên mặt hồ, soi bóng hình dao động của đình đài lầu các. Ánh mắt hần cũng hướng qua đây, nhưng lại nhanh chóng dời đi như không có chuyện gì.

Ta quay người, nhưng bàn chân chợt vấp phải cột đá trên bậc thềm.

“Nương nương, người không sao chứ ạ?”

“Ta không sao.”

Cảm giác đau đớn trời dậy.

Nhưng chẳng qua chỉ là cảm giác đau đớn mà thôi.

“Hoàng thượng, người sao vậy?”

“Không có gì.”

...

Giọng nói dần dần tan biến phía sau lưng ta.

17. Chương 17

Chương 17: Từ quý phi bị giam vào lãnh cung

Đến cung của tiểu thư, Từ quý phi sớm đã rời khỏi, chỉ còn Hà chiêu nghi và Giang tiểu thư, à, không, là Mộ phu nhân đang cùng thưởng trà với tiểu thư. Thấy ta đến, tiểu thư liền đứng dậy: “Muội sức khỏe không tốt, còn cần nghỉ ngơi nhiều, hà tất phải đến thăm bản cung sớm vậy.”

Từ sau lần ta cầu xin thay nàng, quan hệ giữa chúng ta đã hòa hợp hơn hẳn.

Ta cúi đầu hành lễ: “Đa tạ Hoàng hậu, sức khỏe của thần thiếp đã khá lên nhiều rồi.”

Hoàng hậu nắm tay ta cùng ngồi xuống, nói: “Vây khéo quá, muội cũng đến đây dùng trà với chúng ta.”

Ta ngồi xuống phía đó, vừa ngồi đã thoáng thấy bụng dưới hơi nhô lên của Mộ phu nhân đang uống trà.

Tiểu thư thấy ta thất thần, mỉm cười nói: “Khéo thay, mấy tháng trước nghe nói tẩu tẩu của mang thai, ta liền gọi tẩu tẩu qua đây cùng trò chuyện. Nhẩm tính thời gian thì thai nhi của bản cung còn nhỏ hơn tẩu tẩu một tháng.”

Hai người phụ nữ mang bầu nhìn nhau tươi cười.

Khi người mẹ cảm nhận được sinh mạng bé nhỏ bên trong cơ thể mình, họ luôn thấy tâm trạng vui vẻ bình yên đến lạ thường.

“Nếu là một nam một nữ, sau này có thể thành thân rồi.” Hà chiêu nghi ngồi đối diện ta trêu đùa.

Mộ phu nhân nói: “Chưa biết chừng là một cặp huynh đệ cùng nhau kiến công lập nghiệp, chấn hưng bang quốc.”

Tiểu thư tiếp lời: “Đúng, vậy mới tốt.”

Mấy người đều mỉm cười, ta lặng lẽ cầm cốc trà trước mặt lên.

Tiểu thư nhìn ta, vội chuyển chủ đề: “Tẩu tẩu, mấy ngày nay nghe nói biên ải xảy ra chiến sự, chắc ca ca bận lắm nhỉ?”

“Chàng ấy à...” Ngữ khí của Mộ phu nhân có phần oán trách: “Chàng thì có lúc nào không bận đâu?”

Tiểu thư nói: “Xem ra bản cung phải nhắc nhở ca ca mới được, bảo ca ca chăm sóc tẩu tẩu cho tốt.”

“Không cần đâu. Dạo này chàng bận lắm, nhưng buổi tối vẫn đến phòng thăm ta. Có lúc còn nằm bò cạnh giường ta ngủ một lát, sáng sớm lại dậy. Ta thấy chàng thật là cực khổ, nam nhân luôn có sự nghiệp của họ, chúng ta không nên quấy rầy.”

“Mộ phu nhân quả thật hiền đức.” Hà chiêu nghi tán tụng.

Tiểu thư cười nói: “Tẩu tẩu xót ca ca rồi. Hai người thành thân đã hai năm mà vẫn gần bó keo sơn, thực khiến người ngoài phải ngưỡng mộ. Ca ca cũng chưa hề nạp thiếp.”

Mộ phu nhân khẽ cười không nói.

Cung nữ nhỏ tiếng gọi bên cạnh tiểu thư: “Nương nương.”

Vừa mới nhấp một ngụm trà, ngẩng đầu lên chợt ngửi thấy thoang thoang một mùi hương quen thuộc.

Là canh tổ yến cung nữ dâng lên.

Tiểu thư “ừ” một tiếng.

Cung nữ đem canh tổ yến đặt trên mặt bàn, nắp bát mở ra, hơi nóng nghi ngút, hương vị nồng nàn. Mùi hương này thanh và nhạt, nếu không phải rất quen thuộc với nó, e rằng ta cũng không chú ý đến, một mùi vị gần giống như hỗn hợp giữa bạc hà và hoa mai vậy.

Tiểu thư thích nhất những thứ nguyên chất, nên nàng rất ít khi thêm cánh hoa vào tổ yến.

Ta chăm chú nhìn bát canh, bỗng nhiên nhớ ra, đây chính là mùi vị của táo khô mà ta ăn ngày hôm đó.

Ta từng nghe ngự y nói, thứ làm ta mất đi đứa con gọi tên “Cốt Đột”, là một loại cỏ ngọt đặc biệt, sau khi ăn có thể khiến phụ nữ sảy thai, liều lượng nhiều thì e rằng cả đời cũng không thể mang thai lại.

Bề ngoài của Cốt Đột cũng giống như cỏ ngọt thông thường, nhưng đặc điểm lớn nhất của nó là có một mùi hương đặc biệt.

Tiểu thư nói: “Vừa trò chuyện một lát đã lại đói rồi.” Rồi nàng cười với ta, bê bát qua. Hình như chẳng hề cảm thấy điều gì khác lạ, nàng chậm rãi chờ canh tàn bớt khí nóng rồi múc một thìa lên. Ta đột nhiên nói: “Hoàng hậu nương nương.”

Tiểu thư dừng lại nhìn ta.

Trái tim ta như đang nghẹn ứ nơi cổ họng, ta nắm chặt bàn tay để giọng nói mình trở nên bình tĩnh: “Sáng sớm nay Mộ phu nhân đã tiến cung rồi, e rằng vẫn chưa dùng bữa. Nếu phu nhân đây mang thai, chắc cũng cảm thấy đói lắm rồi.”

Mộ phu nhân ngẩng đầu mỉm cười đáp: “Không cần đâu.”

“Bạch chiêu nghi nói phải, bản cung suất thì sơ suất rồi. Tẩu tẩu ở cùng ta lâu như vậy chắc là đói lắm. Người đâu, dâng lên cho tẩu tẩu một bát.”

Cung nữ bên cạnh nói: “Hoàng hậu nương nương, tổ yến này là cống phẩm trong cung, đem qua chỉ hằm đúng một bát.”

Tiểu thư do dự một hồi, bèn đưa canh tổ yến trước mặt cho Mộ phu nhân: “Tẩu tẩu ăn bát của ta đi.”

Mộ phu nhân vội đứng dậy: “Hoàng hậu nương nương, như vậy sao được? Thế này là vượt qua khuôn phép rồi.”

Tiểu thư dịu dàng lên tiếng: “Tẩu tẩu hà tất phải khách khí với ta? Tổ yến này hoàng cung có nhiều lắm. Nếu tẩu đã là người của Mộ phủ, cũng là tẩu tẩu của ta, ăn chút đồ này thì có gì mà vượt quá khuôn phép? Nếu tẩu bị đói thì ca ca sẽ trách ta mất.”

“Chuyện này...” Mộ phu nhân hình như còn e ngại.

“Không sao hết, tổ yến này ca ca đưa tới rất nhiều. Tẩu mau ngồi xuống dùng khi canh còn nóng đi. Tiểu Nại, bảo ngự thiện phòng đem bánh ngọt đến đây.”

“Vâng.” Cung nữ kia lui xuống.

Mộ phu nhân nói: “Vậy thần thiếp ăn chút bánh thôi.”

Ta nói: “Mộ phu nhân không cần khách khí, Hoàng hậu nương nương cũng không muốn cháu trai bé nhỏ của mình bị đói, huống chi phu nhân và nương nương vốn là tỷ muội, một bát canh tổ yến có là gì chứ.”

Mộ phu nhân ngược mắt mỉm cười.

Ở bên cạnh quan sát nàng ấy uống từng ngụm canh tổ yến, cơ thể ta cứng đờ, vô số cảm xúc khó tả trào dâng trong lòng, đầu ngón tay để dưới bàn như thể đã găm sâu vào lòng bàn tay. Trong lòng ta cứ như có giọng nói đang đấu tranh, không cần phải sợ hãi, không cần phải hoảng hốt, cũng không cần lương thiện với tất cả mọi người.

Nếu đã không phải ta hạ độc thì ta cũng chẳng có nghĩa vụ đi cứu từng người bọn họ. Huống hồ nàng ta còn là phu nhân của thiếu gia, mang trong mình cốt nhục của ngài ấy. Ta yêu thiếu gia, nhưng ta không thể khoan nhượng cho người mà hấn yêu, hơn nữa còn là người hấn yêu nhiều đến vậy.

Tại sao ta mất đi đứa con không một ai hỏi thăm ta? Tại sao nàng ta có thể được ở bên thiếu gia sớm tối, được hưởng cuộc sống an nhiên bình ổn?

Lòng đổ kị và nổi tử hờn như đốt cháy bản thân ta.

Ta quan sát nàng ấy uống xong, khẽ nhấp ngụm trà.

Hà chiêu nghi đề nghị chúng ta đi tản bộ, mấy người liền cùng ra ngoài. Chúng ta vừa đi đến cửa điện, tiểu thư và Hà chiêu nghi đi trước thưởng hoa, ta và Mộ phu nhân đi phía sau. Theo như thời gian lần trước của ta, độc tính có lẽ sẽ phát tác nội trong một canh giờ.

Ta luôn chú ý tới Mộ phu nhân.

Nhưng lần này độc tính phát tác còn nhanh hơn ta khi đó, chỉ mới nửa canh giờ, sắc mặt nàng đã bắt đầu biến đổi. Nàng ta đi được mấy bước bỗng dừng lại, đột nhiên vịn chặt khung cửa. Hình như nàng ta đang nhần nhịn chịu đựng, tiếp đó vàng trán và mồ hôi, bờ môi tái nhợt.

Nàng ta ôm người: “Bụng ta... đau quá...”

Ta làm bộ kinh ngạc chạy qua: “Phu nhân sao rồi?”

Hoàng hậu và Hà chiêu nghi quay đầu thất kinh, vội vàng đỡ lấy: “Chuyện gì thế này?”

“Thần thiếp không biết.”

“Đau quá...”

“Đau quá...”

Nàng bắt lực kêu rên, ta buông tay nàng ta nhân lúc Hà chiêu nghi và Hoàng hậu luống cuống dìu đỡ.

“Người đâu!”

“Người đâu mau đến đây!”

Máu từ dưới váy chảy ra, nàng ta đau đến mức thở hổn hển.

Cung nữ nghe thấy tiếng lập tức chạy đến, vội vàng đỡ nàng ta vào trong.

Tâm trạng tốt khi thưởng hoa đã nhanh chóng biến mất. Ta đứng nguyên tại chỗ quan sát mặt đất lát đá xanh, vũng máu đầm đìa của nàng ta từ từ men theo khe hở đá sỏi chảy vào nền đất tối tăm, rồi vệt máu thấm dẫm hơn, chìm ngập hơn, chảy qua những cánh hoa rơi rụng xung quanh.

Hoa, vốn dĩ đã mang màu máu.

Thái y vội vàng chạy tới chẩn trị, nhưng nàng ấy và ta giống nhau, trước khi thái y kịp đến nơi, đứa bé đã chết yếu trong bụng mẹ rồi.

Thái y kê đơn thuốc, loại bỏ thai chết lưu trong cơ thể nàng ta.

Ta hiểu rõ cảm giác ấy, đau đớn đến tận cốt tủy.

Nhưng nàng ta còn đau đớn hơn ta, vì liều lượng Cốt Đột mà nàng ăn phải quá nhiều, có lẽ cả đời này chẳng thể có con được nữa.

Sự việc này làm kinh động đến Hoàng thượng và Thái hậu.

Suy cho cùng, người vốn bị hãm hại là Hoàng hậu, nếu không phải Mộ phu nhân gánh họa thì bây giờ người nằm trên giường chính là tiểu thư. Ta nhìn tiểu thư bên cạnh cũng đang run sợ trong lòng.

Hoàng thượng phần nộ, lập tức sai người đi điều tra rõ ngọn ngành, bắt toàn bộ những người liên quan đến thẩm vấn. Từ khâu tiến cống tổ yến, bảo quản, quản lý, vận chuyển cho đến khâu sắc thuốc, đều phải điều tra triệt để tất cả quá trình. Thái y từng nói, đặc điểm nổi bật nhất của Cốt Đột là có một mùi hương riêng biệt.

Những người kia dập đầu lia lịa, từ việc tiến cống đến sắc thuốc đều được kiểm duyệt nghiêm ngặt, người phụ trách nói không hề ngửi thấy mùi hương giống vậy.

Sự việc nhất thời không có tiến triển, như thể Cốt Đột vốn dĩ đã tồn tại trong tổ yến vậy.

“Hoàng thượng, việc này...” Doãn đại nhân thẩm tra vụ án lưỡng lự bẩm báo.

“Khốn kiếp!” Hoàng thượng đập bàn, đứng dậy: “Các người không cần mạng nữa hả? Nếu ngay cả thứ đó vào hoàng cung bằng cách nào cũng không biết, trầm cần đến đám người các người làm gì?”

“Vi thần xử lý chưa tốt, xin Hoàng thượng bớt giận!” Doãn đại nhân lập tức quỳ xuống.

Sắc mặt Hoàng thượng lạnh lùng, nộ khí vẫn chưa tiêu tan.

Hơn ba mươi cung nữ và thái giám quỳ rạp phía dưới liên tục dập đầu: “Hoàng thượng tha mạng, Hoàng thượng tha mạng!”

Hoàng Thái hậu ngồi trên cao thở dài, mắt phượng uy nghiêm: “Hoàng thượng chó vội nóng giận, cứ đợi Doãn đại nhân thẩm tra kỹ càng xem sao.”

Hoàng thượng là nam nhân, mặc dù có mưu lược trị quốc, nhưng còn biết quá ít về nữ nhân trong hậu cung. Hoàng Thái hậu có khí chất uy nghiêm của bậc mẫu nghi thiên hạ, vàng trán hằn nếp nhăn, lạnh lùng nói: “Doãn đại nhân, đứng dậy đi.”

“Đội ơn Hoàng Thái hậu.”

Doãn đại nhân thẩm tra vụ án quỳ trên mặt đất, Hoàng thượng và Hoàng Thái hậu đều ở đây, hôm nay nếu không điều tra ra e rằng chức quan khó giữ.

Kỳ thực Doãn đại nhân dường như đã thẩm vấn tất cả chuyện lớn nhỏ, chỉ là lời khai của những cung nữ thái giám này tìm mãi không thấy kẽ hở. Chẳng ai ở riêng một mình với tổ yến, thậm chí tổ yến đều do ngự thiện phòng riêng ngay gần tấm cung của Hoàng hậu đun nấu, đến củi lửa cũng do mấy thái giám cung nữ luân phiên trông coi, a hoàn tâm phúc mà tiểu thư đem tới từ Mộ phủ luôn túc trực bên nạng, không thể xảy ra vấn đề gì.

Doãn đại nhân hỏi lại kỹ càng một lần nữa.

Vừa hỏi đến cung nữ bưng thuốc cho Hoàng hậu, Hoàng Thái hậu đột nhiên lên tiếng: “Các người lúc sắc thuốc và bưng thuốc có gặp ai không?”

Một tiểu cung nữ nghĩ ngợi rồi đột nhiên lên tiếng: “Có ạ, hôm nay nô tì gặp Từ quý phi.”

“Từ quý phi?”

“Vâng. Lúc nô tì sắc xong rồi đổ thuốc ra bát cho nguội, vừa khéo gặp Từ quý phi và Hà chiêu nghi đến thỉnh an nương nương. Nô tì nhất thời sợ ỷ và phải Từ quý phi.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó... Từ quý phi mắng nô tì một trận rồi rời đi.” Tiểu cung nữ bối rối trả lời, chắc nàng ấy chẳng hề cảm thấy có điểm gì đặc biệt.

“Nương nương không đến gần người chứ?”

“Không ạ.”

“Lúc đó người đang làm gì?”

“Nô tì... không làm gì ạ.” Tiểu cung nữ lén liếc nhìn Thái hậu, lại lập tức cúi thấp đầu xuống.

Hoàng Thái hậu day day thái dương, nói: “Gọi Từ quý phi đến đây.”

Từ quý phi trông thấy cảnh tượng này chợt thất kinh, nhưng cố tỏ vẻ không rõ nguyên nhân.

“Thần thiếp bái kiến Hoàng thượng, bái kiến Thái hậu nương nương, bái kiến Hoàng hậu nương nương.”

Hoàng Thái hậu hỏi: “Từ quý phi, bản cung hỏi người, hôm nay người và Hà chiêu nghi đến cung Hoàng hậu thỉnh an đã gặp một cung nữ?”

“Vâng.” Từ quý phi thừa nhận, như thể hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra.

Hoàng Thái hậu lại chuyển sang hỏi Ngự y đứng một bên: “Hồ thái y, Cốt Đột này được bỏ vào trong bát bằng cách nào?”

“Bẩm Thái hậu nương nương, Cốt Đột là một loại cỏ lạ mọc trên núi. Ngoài hương thơm đặc biệt khiến người ta ngửi một lần là nhớ mãi ra, thì hình dạng chẳng khác gì cỏ ngọt thông thường. Cho dù sử dụng trực tiếp hay là làm thành thuốc viên nhỏ hoặc dạng bột, đều có thể dễ dàng dẫn đến sảy thai, dùng với liều lượng nhiều thì sẽ không thể mang thai được nữa.”

“Vậy loại thuốc này rất dễ bỏ vào bát sao?”

Hồ Thái y chấp tay: “Khởi bẩm Thái hậu nương nương, đúng vậy ạ.”

Từ quý phi nghe xong như hiểu ra, nhìn về phía Thái hậu: “Thái hậu, chắc người không tưởng rằng thần thiếp...”

Thái hậu bỗng nhắm hờ mắt phượng, lạnh lùng nhìn lướt qua nàng ta.

Nàng ta lập tức quỳ rạp: “Hoàng thượng, Thái hậu, thần thiếp bị oan! Thần thiếp thật sự không biết gì cả!” Từ quý phi níu chặt góc áo Hoàng thượng.

Hoàng Thái hậu lại hỏi: “Lần trước Bạch chiêu nghi cũng bị sảy thai do Cốt Đột?”

“Vâng.”

Hồ Thái y đáp.

Hoàng Thái hậu liếc nhìn ta, ta cúi đầu.

“Vẫn chưa thể truy xét ra hung thủ thật sự, lập tức điều tra kỹ càng cả lần trước.”

Những cung nữ lần trước đó lại được đưa đến.

Có lời gọi mở thẩm tra vụ án của Hoàng Thái hậu, Doãn đại nhân cũng nhanh chóng hỏi ra có người từng nhìn thấy Từ quý phi gặp gỡ Tiểu Phương – cung nữ mưu hại ta, mắng nàng ta một trận tới bởi.

Từ quý phi liên tục kêu gào trên mặt đất: “Không phải ta, không phải ta, thật sự không phải ta làm!”

Nhưng người xung quanh chỉ lạnh lùng nhìn nàng ta, chẳng ai chịu tin.

Suy cho cùng nàng ta cũng ý chuyện mình là một trong số hai trác phi được điện hạ nạp sớm nhất, nên hống hách ngang ngược trong cung đã lâu.

“Hoàng thượng...”

“Thái hậu...”

Nàng ta quỳ trước Hoàng thượng, rồi lại quỳ trước Thái hậu, dập đầu không ngừng: “Thái hậu nương nương, thật sự không phải thần thiếp làm. Thần thiếp thừa nhận bình thường mình đối xử với cung nữ có phần nghiêm khắc, nhưng chỉ dựa vào những chuyện này thì không thể chứng minh là do thần thiếp hạ độc được. Đúng, nhất định là, nhất định là họ oán hận thần thiếp dạy dỗ họ, nên mới vu oan cho thần thiếp, thần thiếp có thể thề với ông trời, thần thiếp tuyệt đối không làm những chuyện này. Hoàng thượng, Thái hậu nương nương, người nhất định phải điều tra rõ ràng, minh oan cho thần thiếp!”

Nhìn nàng ta khóc thút thít, run cầm cập, còn muốn ngụy biện, nổi hận trong ta cuối cùng bộc phát: “Từ quý phi, tại sao ngươi dám làm không dám nhận? Đứa con của ta cũng bị ngươi hại chết. Cha của Tiểu Phương chẳng phải đang làm quan binh dưới trướng anh họ ngươi đó sao? Ngươi nói xem nếu không phải ngươi ép buộc Tiểu Phương, Tiểu Phương sao có thể to gan như vậy, dám mưu hại Hoàng tôn!”

“Lại còn có chuyện như vậy ư?” Hoàng Thái hậu hơi bất ngờ.

Ta quỳ xuống, nắm chặt lòng bàn tay, nói: “Thái hậu, xin người hãy làm chủ cho thần thiếp và đứa cháu còn chưa chào đời của người!”

“Ngươi đứng dậy đi.” Hoàng Thái hậu thở dài.

Hoàng thượng đột nhiên lên tiếng: “Sao trước kia nàng không kể những việc này?”

“Lúc đó thần thiếp không có chứng cứ, Từ quý phi nói đây chỉ là sự trùng hợp mà thôi, nhưng hôm nay, sự thực đã rõ ràng, trên đời lại có nhiều sự trùng hợp như thế sao?”

Hoàng Thái hậu bỗng nhớ ra điều gì đó: “Vừa nãy Hồ Thái y nói, mùi hương của Cốt Đột rất đặc biệt, có thể khiến người ta không tài nào quên được. Lần trước Bạch chiêu nghi sẩy thai cũng vì nó, vậy lúc tổ yến đem lên Bạch chiêu nghi không nghĩ thấy sao?”

Ánh mắt của mọi người bỗng đổ dồn về phía ta, ta giật mình, cúi đầu bình tĩnh đáp: “Cũng lâu quá rồi, thần thiếp đã không còn nhớ nữa. Huống hồ khi đó canh tổ yến đem lên mùi vị lẩn át, thần thiếp khó lòng phân biệt nổi.”

Lý do thoái thác này của ta hoàn toàn kín kẽ.

Dẫu sao mọi người đều biết là ta nhắc nhở Hoàng hậu đem canh cho Mộ phu nhân, hơn nữa ta cũng chẳng có lý do hãm hại nàng ấy.

“Bạch Ngân, đồ tiện nhân nhà ngươi, ngươi vu oan cho ta! Ta không hại người, ta không hại người!” Từ quý phi gào thét.

Sự chú ý của mọi người đều chuyển sang đổ dồn về phía nàng ta.

Đột nhiên ta cảm thấy có ánh mắt đang dõi theo mình, ta ngẩng đầu lên, liền bắt gặp ánh mắt phức tạp khó hiểu của Hoàng thượng, bên trong dường như ẩn chứa chút lạnh lùng và giễu cợt, ta lập tức quay đầu đi chỗ khác.

Hoàng thượng nói: “Người đâu, nhốt Từ quý phi vào thiên lao.”

“Không, Hoàng thượng, thiếp bị oan, thiếp thật sự bị oan!” Cung nhân đến lôi Từ quý phi, Từ quý phi vùng vẫy, khóc lóc bò đến bên chân Hoàng thượng. “Hoàng thượng, Hoàng thượng, thần thiếp mười lăm tuổi đã được gả cho người. Người hãy tin thần thiếp, thần thiếp thật sự không làm những chuyện này, tuy thần thiếp ghét nhìn thấy Hoàng thượng nạp thêm phi tử khác, nhưng thần thiếp thật sự không hại ai cả...”

Từ quý phi khóc đến xé ruột xé gan: “Thực sự không phải thần thiếp, là họ hãm hại thần thiếp. Hoàng thượng...”

Hoàng thượng chẳng chút động lòng.

Hoàng Thái hậu lên tiếng: “Thôi, chuyện xấu trong nhà không nên để người ngoài biết, nhốt nàng ta vào lãnh cung đi.” Rồi bà day day trán: “Chuyện này kết thúc tại đây, bản cung mệt rồi, hồi cung thôi.”

Mọi người khầu đầu: “Cung tiễn Thái hậu nương nương.”

“Hoàng thượng...” Từ quý phi bị lôi ra khỏi cửa vẫn còn cố hét lên trong vô vọng.

18. Chương 18

Chương 18: Bạch Ngân trước kia đã chết từ lâu rồi

Thiếu gia được tin liền gấp rút vào cung nhưng trời đã về chiều.

Mộ phu nhân vẫn nghỉ ngơi trong cung của tiểu thư, Thái hậu và Hoàng thượng đều đến thăm hỏi, nàng ấy cũng chỉ nằm bất động trên giường. Tiểu thư ngồi bên khuyên nhủ rất lâu, nhưng nước mắt nàng cứ lặng lẽ tuôn rơi không ngừng.

Sau khi thiếu gia đến, nàng đột nhiên ngừng khóc. Mấy người chúng ta lập tức lui ra ngoài. Nhìn thấy nàng quần chặt mình trong chăn, thiếu gia gọi: “Mịch Nhi...” Rồi ngồi bên giường, đau xót nhìn nàng.

Hắn khom người kéo tấm chăn ra. Tấm chăn bị giữ lại, từ bên trong phát ra tiếng khóc nghẹn ngào: “Thiếp xin lỗi, Thiếu Bạch, thiếp chẳng còn mặt mũi nào gặp chàng, thiếp không giữ được con của chúng ta...”

Thiếu gia dịu dàng: “Đừng tự trách mình, nàng không sao là tốt rồi.”

Trong chăn vẫn phát ra tiếng khóc nức nở: “Cả đời này thiếp không thể có con nữa!”

Thiếu gia khép mắt, ta nhìn thấy hắn siết nắm tay, vẫn duy trì sắc mặt bình tĩnh vén chăn ra, ôm nàng ấy vào lòng: “Mịch Nhi, nàng không sao là tốt rồi, ta không quan tâm đến đứa bé.”

Cuối cùng Mộ phu nhân bật khóc nức nở, vùi mặt vào vòm ngực hắn, đôi vai không ngừng run rẩy.

Hắn ôm chặt nàng ta, ngửi khí như đang dỗ trẻ nhỏ, ánh mắt lại phảng phất nỗi đau, khẽ vuốt ve mái tóc nàng: “Đừng khóc, có con hay không ta vẫn yêu nàng như xưa.”

Yêu?

Nhành hoa trong tay bị ta siết gãy, nếu cả đời này nàng ta không thể sinh con kế thừa hương hỏa cho Mộ gia, thì để ta xem thử hắn còn biết “yêu” là cái gì nữa không?

Ta quay người đi ra ngoài điện, ngấm nhìn hòn non bộ.

Tầng mây phía xa chạy dài, thời gian trôi nhanh như cánh chim bay không biết mỗi một.

Chẳng ai rõ thời gian ta nín giữ thiếu gia trong lòng dài bao lâu?

... Những tròn tám năm.

Từ hồi mười hai tuổi, dường như ta đã ôm ấp trong lòng mọi cảm xúc hỉ nộ ai lạc, mọi thói quen sở thích của hắn, rồi dần nén chúng tận sâu đáy lòng. Ngày qua ngày, ta luôn quan tâm không ngừng nghỉ tới từng lời nói, từng cử chỉ của hắn. Mà ta, ngay cả chút coi trọng từ hắn cũng không nhận được. Nhưng bất luận việc gì cũng chẳng hề ảnh hưởng đến tình yêu của ta dành cho hắn.

Không sai, thiếu gia chưa một lần thực sự để ý ta. Nhưng tại sao yêu đơn phương một người lại bị xem là thứ tình cảm gượng ép bạc nhược, cứ như cảm xúc này là chuyện vu vơ, vĩnh viễn không thể làm rung động đất trời, bị xem là câu chuyện nực cười, chẳng hề tồn tại chút căn cứ hay lý do nào.

Ai chưa từng trải qua thì đừng nói với ta đâu là đúng hay sai, đâu là nên hay không nên.

Ngày hôm nay, ta phát hiện ta có thể ngồi ngang hàng với hắn, thậm chí có thể tùy ý điều khiển họ, nổi hận và sự đố kỵ trong lòng như cơn cuồng phong lao đến, quét sạch mọi lý trí của ta. Khi cả nhà ta bị tru di cử tộc, những thứ kim hãm ta như tình thân, quý tộc, nhân nghĩa, đạo đức đều đã biến mất tất thấy.

Ai biết tru di cử tộc là cái gì?

Chỉ biết nó có nghĩa là bất cứ thứ gì liên quan đến mình đều không còn tồn tại nữa. Và bản thân dường như cũng có cảm giác mình đã biến mất khỏi cõi đời này, hoặc là hoài nghi mình thực sự đã từng “sống” chẳng? Tại sao không tự do làm cần một chút, tại sao không làm những việc mình thực sự muốn làm, vốn dĩ thứ mà ta còn lại chỉ có cái mạng này mà thôi.

Vừa quay người đi, một bàn tay đột nhiên bóp chặt cổ ta.

Thiếu gia đã đóng cửa bước ra ngoài, trong mắt in hằn sự phẫn nộ: “Tất cả do người làm ư? Là người khiến Mịch Nhi mất con?”

Ta cười nhạt, vứt bỏ hoa tàn trong tay, cuối cùng người đã chịu nhìn ta một lần rồi sao?

Hai tay ta nắm chặt tay hắn: “Từ quý phi mới là hung thủ thật sự. Huống hồ ta mà muốn hại cũng phải hại tiểu thư chứ, làm gì có lý do hại nàng ta?”

Hắn nhìn ta chăm chăm, sức lực của bàn tay dần dần mạnh thêm.

Ta hít thở khó khăn, nhưng ta chẳng hề lo lắng hắn sẽ bóp chết mình.

Xưa nay ta chẳng biết sợ thứ gì.

Tiểu thư chạy qua khuyên can: “Ca, đừng quan tâm đến chuyện của Tiểu Ngân, Tiểu Ngân không có lý do hãm hại tẩu tẩu. Đều tại... đều tại... có người muốn hại muội, nếu không có Tiểu Ngân, e rằng người mất đứa bé chính là muội rồi.”

Kỳ thực việc ta làm có lợi cho Mộ gia, bởi vì đứa bé trong bụng tiểu thư còn quan trọng hơn nhiều so với đứa bé trong bụng nàng ta. Vả lại những chuyện này đều được chứng minh là do Từ quý phi gây ra, thiếu gia chỉ là muốn tìm một người trút giận mà thôi.

Cuối cùng thiếu gia buông ra, bàn tay bỗng dưng mạnh lên hòn non bộ, máu tươi chảy ròng ròng. Nắm tay hắn siết chặt, gió thổi lay động y phục trắng và mái tóc đen.

Ta nhìn hắn vô cảm.

Ta nán lại cung điện của tiểu thư đến tận lúc hoàng hôn.

Thiếu gia đứng lặng hồi lâu, rồi chán nản quay vào trong, ngay cả vết thương cũng chưa băng bó, cứ ngồi bên giường ngắm gương mặt ngủ say yên bình của Mộ phu nhân, bóng lưng có phần hao gầy, chốc chốc lại đưa tay vuốt ve đôi má nàng ấy. Ta chỉ nhìn thấy bóng lưng hắn, còn ánh mắt hắn nhìn nàng ta dịu dàng biết mấy.

Ta đứng ngoài cửa, gió thổi qua mang theo hương thơm thoang thoang đặc trưng của cung đình khi hoàng hôn buông xuống, tia nắng màu đỏ phai lúc này trải đầy khắp cung điện.

Nhưng giờ đây, ta chỉ cảm thấy lòng mình trống trải vô cùng, giống như cung điện này vắng vẻ điều hiu.

Ta cũng không biết tại sao mình đi đến bước này, càng bị người ta khinh thường, càng phải làm dấy lên nỗi hận trong hắn. Hắn càng căm hận, lòng ta càng thêm trống trải, càng thêm khắc khoải không nguôi.

Dường như có ai đó đang nhìn về phía ta, ta liền quay người lại, chỗ hòn non bộ chỉ thấy một vùng trống vắng.

Ta bật cười.

Trên thế gian này chung quy chẳng có ai hiểu được ta.

Ta thất thần nhắc bước quay về.

Ngay đến bản thân ta cũng bắt đầu không hiểu nổi mình nữa rồi.

Về đến tấm cung, ta vốn định đi nghỉ sớm, nhưng dường như có thứ gì đó lạnh lẽo, mảnh như dây tơ châm chậm trượt từ đầu ngón tay ta lên đến cánh tay.

©STENT: .luv-ebook

Lần đầu tiên nhìn thấy giết người trong hang động, nhìn thấy máu bắn ra từ tên đàn ông vạm vỡ kia, rồi ánh sáng trong mắt hắn dần dần biến mất, ta chợt nhẹ nhõm vô cùng. Nhưng khi ta phải đối diện với thi thể lạnh lẽo của hắn một thời gian dài, nhìn nó tái xanh, trắng nhợt, buốt giá, đông cứng, từ từ hòa vào lòng đất... đó là điều cực kỳ đáng sợ.

Một người... một người đang sống sờ sờ...

Đường như máu của thai nhi chưa thành hình kia đang len lõi bò lên toàn thân ta. Ta hoảng sợ ngồi bật dậy.

Ánh trăng tĩnh mịch chiếu rọi, ngoài cửa sổ có tiếng ve kêu.

Căn phòng này quá u ám, quá vắng lặng.

Ta đẩy cửa bước ra ngoài.

Cung điện nhìn qua cao rộng phồn hoa, nhìn kỹ cũng chỉ là tinh xảo hiểm lạ mà thôi, chẳng có ích lợi gì mấy, thậm chí chẳng thể cho chúng ta sự ấm áp, chỉ thấy giả dối, thấy rộng lớn, thấy oai nghiêm, thấy cô đơn vùi vùi...

Có lúc ta thậm chí còn nhớ những khoảnh khắc nhỏ nhoi thuở ấu thơ, vách tường làm từ bùn đất, cây táo trồng trong sân, và cả căn nhà gỗ bé tí. Đôi khi vì làm mất đồ nên mẹ phạt ta quỳ ngoài cửa, còn mọi người ăn cơm trong phòng. Ta cũng ngẩng đầu ngắm trăng tròn trên trời cao, nhưng vàng trắng hời hợt sáng như ánh nến lung linh trước cửa sổ, dịu dàng là vậy, gần gũi là vậy. Sau bữa cơm, tỷ tỷ và Bảo Nhi cầm một giá nến nhỏ, mỗi người nhét một cái bánh màn thầu vào lòng, nửa đêm len lén đưa cho ta ăn.

Gương mặt dưới ánh trăng sáng mỉm cười vui sướng.

Lòng này chợt thấy có gì đó ấm áp.

Rồi chua xót.

Rồi đón đau.

Tháng Tám là tháng trăng rằm. Mặt trăng to như chiếc đĩa bạc, lạnh lẽo băng giá.

Họ đã rời khỏi nhân gian này ba năm rồi.

Ba năm qua, từ đầu đến cuối ta chưa hề nhỏ một giọt nước mắt, dường như ta biết chỉ cần mình khóc thì sẽ khóc đến cạn khô cả thân thể này, đến nỗi thể xác lẫn tinh thần đều trống rỗng, chẳng còn sức lực để trụ vững, để bản thân sống tiếp.

Gió thổi qua, se se lạnh, chéch tầm mắt đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Ta quay sang, long bào màu vàng kim ngay trước cổng khiến ta hơi ngạc nhiên: “Hoàng thượng?”

Vạt long bào bị gió thổi tung bay, gương mặt tranh sáng tranh tối bởi ánh trăng chiếu rọi và bóng hờn non bộ che khuất, không thấy rõ thần sắc.

Hắn đứng đó nhìn ta.

Hắn tiến lại gần.

Hơi thở nồng nặc mùi rượu, như thể mang cả nỗi oán hận trong đó.

Bỗng hắn nhắc cầm ta, trong đôi mắt đen láy lấp lánh ánh trăng sáng, nhưng lại càng thấy giống với con nước xoáy đen ngòm sâu hun hút, khó hiểu vô cùng.

“Sao nàng lại...”

Còn chưa dứt lời, hắn đột nhiên nhắc bổng ta lên, đi vào trong phòng.

Ta vùng vẫy: “Hoàng thượng, người làm sao thế?”

Hắn vút ta lên giường, trong phòng không có đèn, cái lạnh toát ra từ ánh trăng cô tịch như âm hồn bay vào từ cửa sổ, mắng sáng mắng tối đan xen, hay là toát ra từ trường sa chiếu ngọc mà ta ngủ dậy bỏ đó ra ngoài, giống như câu “người đi trà ngội”...

Hắn kéo tuột tiết y của ta xuống, để lộ bả vai và quá nửa khuôn ngực ta.

Hắn nhìn ta chằm chằm, ánh mắt nồng men rượu.

Ta che kín ngực, cũng trừng mắt nhìn hắn.

Ta cứ tưởng rằng mình rất hiểu hắn, ít nhất bản thân cũng có được sự yêu mến của hắn, nhưng ngay lúc này ta nhận ra mình chẳng hiểu nổi bất cứ ai.

Tiểu Bôi nghe thấy tiếng động, vội buộc thắt lưng đi vào phòng nhưng sững người, rồi lại lặng lẽ lui ra ngoài đóng cửa.

Ánh sáng yếu dần.

Hắn ngồi vắt ngang trên người ta, ép chặt hai cánh tay ta, từ trên cao nhìn xuống, mái tóc buông thả, gương mặt mơ màng không còn lý trí, nhưng ánh mắt lạnh lùng tựa đá băng. Nhìn riết hồi lâu, hắn đột nhiên thô bạo xé toạc y phục còn lại của ta.

Ta không thích kiểu lăng nhục thô bạo này, ngay lập tức phản kháng, nhưng hắn cương quyết ghì chặt đôi chân ta, cứ thế xâm nhập vào mà không hề có bất cứ màn dạo đầu nào.

Ta khẽ rên lên một tiếng.

Đau.

Ta ngược nhìn hắn.

Hắn làm sao vậy?

Hắn cứ như một người xa lạ, hôm nay từ lúc ở trong cung Hoàng hậu, ánh mắt hắn đã làm ta không thể đoán biết, còn giờ đây, với ta, hắn lại càng trở nên lạ lẫm.

Hắn chỉ lạnh lùng quan sát ta, vẫn duy trì tư thế cũ.

Đôi mắt trong đêm tối tựa vực sâu thăm thẳm, dường như đang muốn chứng minh điều gì đó, lại như muốn bộc bạch điều gì đó, muốn nhìn ra thứ hắn cần từ trong đôi mắt của ta. Con người khẽ động, hắn lại rút quân.

Rời khỏi ta.

Từ khi tiến vào tới lúc ra khỏi phòng hắn chẳng nói một lời, toàn thân nồng nặc mùi rượu, nhưng ta cảm thấy hắn không hề say.

Ta ngồi dậy, một mình ngồi đó rất lâu, mặt trăng đã treo lơ lửng giữa trời làm căn phòng thêm sáng rõ. Bên cạnh là một đồng hồ ồn ã, y phục bị xé nát. Giờ đây trong ta đã không còn sự trống vắng bởi “người đi trà ngụy”, mà chỉ còn sự thương cảm bởi “trăm hoa úa tàn”.

Tiểu Bôi gõ cửa: “Nương nương.”

Ta kéo chăn qua che trước ngực, Tiểu Bôi tiến vào.

Ta hỏi một câu mà mình đã biết rõ đáp án: “Hoàng thượng đi rồi?”

“Vâng.” Tiểu Bôi bưng nước nóng đặt lên bàn, định nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng mới khẽ cất tiếng: “Ban này Hình công công nói, chỉ là Hoàng thượng đi nhầm cung ạ.”

Ta nhắm chặt mắt.

Cả đêm ta không ngủ được. Đã là giữa đêm canh ba, ta choàng áo đứng trước cửa sổ.

Ta không biết mình đang nhìn gì, cũng không biết mình đang nghĩ gì.

Thật rắc rối.

Thật bức bối.

Ta không tìm ra nổi đáp án.

Chuyện đến nước này là do ta muốn chắc? Kỳ thực ta chỉ muốn chứng minh bản thân hết lần này đến lần khác mà thôi. Cho dù là khi ở cạnh thiếu gia hay là cạnh Hoàng thượng, ta đều muốn chứng minh mình không phải người có cũng được mà không có cũng được, càng không phải người có thể tùy ý thao túng.

Ta nực cười vậy sao, ta dùng cách thức cực đoan thế này để chứng minh bản thân, muốn làm cho trái tim họ chứa đựng hình bóng ta, dù là hận ta, oán ta đi chăng nữa.

Nhưng ta còn đáng thương hơn nhiều, chỉ vì ta quá đồ kỵ, quá oán hận, đồ kỵ bởi họ một lòng một dạ đối tốt với người khác, oán hận ông trời thiên vị họ. Còn ta trải qua nhiều sóng gió như vậy, đằng đằng gánh nặng như vậy nhưng xưa nay không ai hiểu được.

Ta cười gượng.

Bỗng có hòn đá đập vào cửa sổ, sau đó hai tiếng “cộc cộc” vang lên.

Ta giật mình, đây là ám hiệu của ta và Dương Lâm.

Hắn đã trở lại.

Dương Lâm mặc y phục dạ hành phi thân đến trước mặt ta từ mái hiên đối diện, hắn tháo vải đen bịt mặt xuống. Ta nhìn hắn, nhất thời im lặng, ngơ ngác hỏi: “Sao huynh...”

“Ta đến đưa nàng đi.”

Ta chợt nhớ ra: “Huynh ở đây bao lâu rồi?”

Hắn không nói.

Ta liền biết vừa nãy hắn đã chứng kiến toàn bộ sự việc, người bỗng giật thót.

Ta quan sát xung quanh, vội bảo Dương Lâm vào phòng, lại ngó xung quanh lần nữa rồi đóng chặt cửa.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Ta quay người hỏi hắn.

“Hà An muốn đổi phò với nàng.”

“Hắn định tiết lộ chuyện giữa ta và Tù An Đường?”

“Ừm.”

Ta sớm biết sẽ có ngày này. Một gián điệp còn con lại được gả cho Hoàng đế và trở thành phi tử, có được vinh hoa phú quý, ai nỡ cam lòng làm nội ứng cả đời chứ?

“Nàng thu dọn đồ đạc xong rồi theo ta.”

Ta nhìn Dương Lâm: “Huynh làm thế này là phản bội Tù An Đường.”

“Nàng chẳng làm bất cứ chuyện gì cho Tù An Đường, nàng không phải người của Tù An Đường.” Tuy là nói vậy, nhưng trong mắt Dương Lâm vẫn có phần do dự và bất an như đang làm chuyện phản bội.

Xưa nay hắn không giỏi ăn nói.

Song, rốt cuộc ta vẫn phải cảm ơn hắn.

Ta đi đến trước bàn rót một chén trà.

“Huynh về đi, ta không theo huynh đâu.”

“Nàng ở lại đây làm gì?” Ngữ khí của hắn bắt đầu phần nộ: “Để cho họ đối xử với nàng như vậy ư?”

Có lẽ hắn vừa mới trông thấy Hoàng thượng ép buộc ta.

Ta mỉm cười: “Không ai có thể ức hiếp ta, ta sẽ không để cho bất cứ kẻ nào đắc tội với mình được sống yên ổn.”

Dương Lâm đột nhiên nắm chặt tay ta: “Bây giờ nàng thành ra cái thứ gì thế này? Nàng ở trong cung đã học được những gì? Ta phải đưa nàng đi, nếu nàng lo lắng chuyện sau này, ta thề, chỉ cần Dương Lâm ta còn sống, nhất định sẽ chăm sóc nàng cả đời.”

Ta không quay đầu lại, khi còn ở Tùy An Đường sao người không nói sẽ chăm sóc ta? Lúc ta được người cứu từ lầu xanh về Tùy An Đường, tại sao người không nói sẽ chăm sóc ta cả đời?

Chần chừ, do dự, tình nghĩa huynh đệ, nhiệm vụ của Tùy An Đường luôn luôn quan trọng hơn ta.

Huống hồ bây giờ chỉ là người thấy ta sa ngã, giống như con thỏ trắng mà người yêu quý bị kẻ khác dùng mực đen nhuộm màu, đương nhiên người không cam lòng, đương nhiên người muốn giành lại.

Nam nhân đều như vậy, thứ không có được thì ham muốn, đến gần rồi thì do dự, kẻ khác giành mất lại không cam lòng, nhất định phải đứng trên người khác một bậc mới chịu. Hình như để có thể tiếp nhận “hàng phệ phẩm” như ta phải tốn công suy nghĩ và hạ quyết tâm lắm lắm. Vĩ đại làm sao?

Nhưng ta càng muốn cười vào bản thân mình hơn, cười mình từ bao giờ lại biết nắm bắt ý muốn của người khác một cách rõ ràng như thế, từ bao giờ đã chẳng còn tin tưởng vào thứ tình cảm thân mật không kèm theo bất cứ mục đích và lý do nào.

Ta nhếch miệng, đứng dậy.

Đôi tay ta ôm chặt cổ Dương Lâm, nhìn hắn dưới ánh trăng, hỏi hắn: “Huynh thích ta sao?”

Dương Lâm giữ nguyên thần sắc quan sát ta hồi lâu, đột nhiên đẩy ta ra.

Ta bị xô va vào bàn, chiếc bàn hơi xô dịch, phát ra âm thanh nho nhỏ, khuỷu tay ta đau nhức.

Giọng nói của Dương Lâm như thể không nén nổi lửa giận, hắn kéo tay ta, cũng chẳng để ta thu dọn hành lý: “Nàng theo ta!”

“Không.” Ta vùng vẫy: “Ta không muốn đi, ta phải ở lại đây.”

“Nàng ở đây chỉ học được chiêu trò quyến rũ đàn ông, đấu đá hại người!”

Về mặt hắn lúc thốt ra câu này trông cảm hận làm sao, chính nghĩa làm sao, như thể việc quyến rũ hay đấu đá hại nhau cũng thấp hèn và hạ lưu giống hệt chốn thanh lâu vậy.

“Ta học những thứ này thì có làm sao? Ai nói ta không thể chứ? Việc của nữ nhân chẳng phải là làm ấm giường cho nam nhân, chẳng phải là hầu hạ họ giúp họ vui vẻ, sinh con nối dõi cho họ, vì họ mà tranh giành với đám nữ nhân khác đến nỗi một mất một còn đó ư?”

“Nàng tranh cái gì? Đến ngày mai một khi Hoàng thượng phát hiện ra thân phận của nàng, nàng sẽ chết không chỗ chôn.”

“Huynh nói gì?” Ta kinh ngạc nhìn hắn.

Dương Lâm trầm giọng đáp: “Gần đây Hoàng đế muốn thanh trừ Tùy An Đường. Trấn địa của chúng ta đã chuyển đi nơi khác rồi, nhưng Hà An để lại đó chứng cứ nàng từng ở Tùy An Đường, còn cả một số huynh đệ bị bắt sẽ nhận ra nàng. Nhiều nhất đến mai, Hoàng thượng sẽ hay tin, nàng vẫn muốn ở đây sao?”

Ta lặng người đứng nguyên chỗ cũ.

Dương Lâm nắm lấy tay ta, ngữ khí dịu dàng hơn nhiều: “Nàng đi theo ta nhé, ta sẽ chăm sóc cho nàng.”

Ta bị hắn kéo nhích lên mấy bước, chợt khựng lại: “Ta... ta không đi.”

Dương Lâm nhìn ta bằng ánh mắt khó hiểu.

“Bạch Ngân của hiện tại không còn là Bạch Ngân khi xưa, huynh đưa ta ra ngoài, ta cũng chẳng có đường sống.” Ta đã chán ngán những ngày tháng vô vị phải sống thiếu thốn và bị người khác chà đạp, lòng ta đã bén rễ chốn cung đình này, dùng nguồn nước thù hận để chăm bón, không thể nào nhổ lên được.

Ta hít sâu một hơi, giúp giọng điệu của mình thêm bình tĩnh: “Dương Lâm, đa tạ ý tốt của huynh dành cho ta, chỉ là ta không muốn rời khỏi nơi này, ta không sợ chết, nhưng cũng không thể để mình chết một cách dễ dàng như vậy.”

Họ chưa có chứng cứ xác thực, đúng không?

Ta ngẫm nghĩ rất lâu, sau khi đến Vương phủ, ta chỉ báo cáo cho họ một số hành tung của Cửu Hoàng tử khi đó, toàn là những tin tức vô dụng. Ngoài ra thời gian ta sống tại Tùy An Đường khá ngắn ngủi, chưa chắc họ có thể nhận ra. Điều quan trọng nhất là, vụ ám sát lần trước do Tùy An Đường thực hiện, ta đã cứu Hoàng thượng khi đó vẫn là Cửu Hoàng tử, chỉ một mạng đó thôi đã đủ để bảo vệ ta thoát khỏi án tử hình.

Ta siết chặt nắm tay, chưa đến thời khắc cuối cùng, ta tuyệt đối không thể nhận thua.

Hơn nữa người xem tướng kia từng nói, ta sẽ thống trị thiên hạ. Ta dùng hai mươi năm tuổi thọ của mình đổi lấy điều này. Ta ngồi cạnh bàn, uống một ngụm trà để thêm phần bình tĩnh, ta càng ngày càng tin vào lời người xem tướng đó mất rồi.

Dương Lâm đứng nguyên đó nhìn ta.

Ta nói: “Huynh đi đi, đa tạ huynh đến đây cứu ta.”

“Sao nàng lại thành ra thế này?”

“Ta vốn dĩ đã là người như thế. Dương Lâm, bắt đầu từ khoảnh khắc huynh cứu ta ra khỏi đại lao, Bạch Ngân của ngày trước đã chết.”

19. Chương 19

Chương 19: Ngàn lần tính vạn lần tính chẳng bằng kẻ khác một lần tính đâm lén sau lưng

Dương Lâm không cưỡng ép ta. Cuối cùng hắn đã rời đi.

Cả đêm ta ngồi trước gương, cho tới khi ánh ban mai hắt vào từ cửa sổ, hình bóng mình trong gương ngày càng rõ nét, ta mới cầm than đen bắt đầu tô vẽ lông mày thật cẩn thận, ngón út chấm ít son, dàn đều trên hai má, đôi môi cũng điểm màu tươi đỏ.

Tiểu Bôi qua giúp ta búi tóc, đeo trang sức.

Dung nhan trong gương tĩnh lặng yên ả, khóe môi khẽ nhếch lên mỉm cười, ta vẫn là Bạch chiêu nghi như trước.

Dùng xong bữa sáng, bỗng có tiểu thái giám đến báo ta có chuyện gấp. Ta đành đứng dậy đi theo, trong bụng thầm tính toán đủ mọi cách giải thích, càng nguy hiểm càng không được sợ hãi. Cung điện rộng rãi và trống trải, lộng lẫy vàng son, thấm cái lạnh của tà dương khi sắp chạng vạng. Tia sáng dường như chợt lóe rồi lại chợt tan biến.

Bầu không khí nặng nề và áp lực. Hoàng thượng, Thái hậu, Hoàng hậu giữ vẻ mặt bình tĩnh mà uy nghiêm, ta từ từ đi về phía họ. Ta cảm giác được những ánh mắt trên kia, nó có thể quyết định sự sống chết của ta trong khoảnh khắc.

Ta đi qua một số thị vệ và phạm nhân đang quỳ trên mặt đất, vì sợ hãi mà toàn thân co rúm run rẩy. Chỉ đến lúc thật sự gặp phải nguy hiểm mới sợ hãi, mới dốc sức lực nghĩ cách bảo toàn tính mạng ư?

Ta không nhịn nổi liền cười thầm, nhưng bỗng phát hiện lòng bàn tay mình cũng đã toát đầy mồ hôi lạnh.

Ta hành lễ: “Thần thiếp bái kiến Hoàng thượng, bái kiến Thái hậu nương nương, bái kiến Hoàng hậu nương nương.”

“Đứng dậy đi.” Thái hậu lạnh lùng nói.

Bên cạnh bỗng có người nằm rạp trên mặt đất quay đầu chỉ vào ta: “Chính là ả, ả chính là Bạch Ngân!”

“Ồ?” Ta nhướn mày, ngạc nhiên hỏi: “Người quen ta?”

Kẻ gầy gò đó bò lên trước mấy bước, khấu đầu: “Hoàng thượng, thảo dân từng gặp Bạch Ngân tại Tỳ An Đường, ả được hộ pháp Dương Lâm của Tỳ An Đường chúng thảo dân cứu về, ả còn ở lại một thời gian, sau này thảo dân nghe nói ả bị bán vào kỹ viện làm gián điệp cho chúng thảo dân.”

Hai chữ “kỹ viện” vừa rời khỏi miệng, sắc mặt của Thái hậu và Hoàng hậu đều khê biến đổi.

“Kỹ viện?”

“Vâng, thưa Thái hậu nương nương. Kỹ viện là nơi nghe ngóng thông tin tốt nhất, Tỳ An Đường thường đưa những cô gái vào đó làm nội ứng.”

Thái hậu nương nương liếc nhìn ta, “Nói tiếp đi.”

“Vâng, thưa Thái hậu nương nương. Nhưng không biết tại sao đến đó được vài tháng vì Bạch Ngân này đột nhiên quay trở về. Sau này thảo dân mới nghe nói ả gây rắc rối tại kỹ viện, được Dương Lâm cứu. Còn sau đó nữa thì ả được đưa vào phủ Cửu Vương gia làm a hoàn.”

Ta lập tức quỳ xuống: “Hoàng thượng, Thái hậu, thần thiếp bị oan!” Ta quay đầu nhìn gã kia: “Ta với người có thù oán gì chứ? Tại sao người nữ ngậm máu phun người?”

Hoàng Thái hậu hào hứng nhìn ta: “Người nói hấn vu oan ỳnh, vậy giải thích xem.”

Ta cúi đầu đáp: “Thần thiếp và Bạch Ngân kia quả thực trùng tên, dung mạo cũng hao hao nhau nên mới năm lần bảy lượt bị người khác hiểu lầm. Thần thiếp biết Bạch Ngân kia là thị nữ của Hoàng hậu nương nương, lại còn là tội phạm bỏ trốn, cả nhà họ đã bị xử tội chết vì tảng đá tạo phản bôi nhọ Thái tử. Nhưng thần thiếp không phải, thần thiếp từ nhỏ gia cảnh bần hàn, người nhà đã bán thiếp cho lái buôn, sau nhiều lần kinh qua thần thiếp mới vào Mộ phủ làm việc. Nếu thần thiếp từng sống tại kỹ viện, vậy thần thiếp...” Ta nhỏ giọng: “... Hoàng thượng cũng biết, khi thần thiếp được gả cho người, thần thiếp vẫn... nguyên vẹn.”

Hoàng Thái hậu nhìn Hoàng thượng, Hoàng thượng chẳng buồn ngó ngang.

Ta chỉ có thể nhẫn nại không nhìn biểu cảm của hấn, tiếp tục cúi đầu nói: “Lúc thần thiếp làm người hầu ở Vương phủ, cũng vì Hoàng hậu thấy gương mặt của thần thiếp giống với Bạch Ngân kia nên mới gọi thần thiếp tới bên cạnh hầu hạ, nhờ vậy thần thiếp mới may mắn nhận được sự ân sủng của Hoàng thượng. Hơn nữa, thần thiếp có thể hầu hạ Hoàng thượng là đã được ông trời ưu ái lắm rồi, thần thiếp cảm kích đến rơi lệ, đâu còn dám vọng tưởng? Làm sao nảy sinh ý muốn ngóc nghếch đi làm nội ứng gì kia cho Tỳ An Đường chứ? Thần thiếp chẳng hề biết võ công, lại không biết chữ, cho dù bảo thần thiếp làm gián điệp, thần thiếp cũng sẽ không dám.”

“Người nói rất có lý.”

Ta biết tình thế hiện tại không thể khiến mình lộ chân tướng.

Hồi đó ở Vương phủ, Hoàng thượng đã hạ lệnh bất cứ ai cũng không được nghi ngờ thân phận của ta, cũng đồng nghĩa với việc Bạch Ngân kia là Bạch Ngân kia, ta là ta, ta và nàng ấy chẳng có quan hệ gì.

Vả lại, nếu ta thật sự là Bạch Ngân kia, là nha đầu của Mộ phủ, cả nhà đều bị xử chém vì tảng đá phản tặc của Thái tử, bây giờ tiểu thư lại gả cho Hoàng thượng, Hoàng thượng thì lấy ta, rất dễ liên tưởng đến việc Hoàng thượng cùng Mộ phủ ngầm mưu hại Thái tử năm xưa, hoàng vị này có được một cách bất chính, hấn không thể nào không suy nghĩ đến vấn đề này. Cho nên bây giờ Hoàng thượng, Hoàng hậu đều khó lòng vạch trần thân phận của ta.

Người khó đối phó nhất chỉ có Thái hậu.

Thái hậu không phải mẹ ruột của Hoàng thượng, bà ta là cô của tiểu thư, là mẹ ruột của Thập Ngũ Vương gia, trong triều cũng có thể lực thân tộc. Nếu không phải Thập Ngũ Vương gia còn nhỏ, e rằng Cửu điện hạ cũng chẳng làm nổi hoàng đế.

Mặc dù hai người bề ngoài là mẹ hiền con thảo, nhưng trong triều thì địa vị ngang nhau.

Người quỳ dưới kia vô cùng kinh ngạc: “Rõ ràng người chính là Bạch Ngân, còn dám lừa cả Hoàng thượng và Thái hậu. Thái hậu nương nương, người hãy tin thảo dân, ả chính là nội ứng của Tỳ An Đường!”

Ta dùng góc tay áo chấm chấm nước mắt: “Tại sao người hãm hại ta? Ngay đến ba chữ Tù An Đường ta còn không biết viết, làm sao có thể trở thành nội ứng của Tù An Đường chứ? Rốt cuộc ai đã sai người đến vu oan cho ta?”

Trong mắt Hoàng Thái hậu lóe lên một tia căm ghét: “Hắn là tội phạm còn sót lại sau khi Hoàng thượng thanh trừ Tù An Đường, một tên vô dụng.”

Cũng đúng, Hoàng Thái hậu xưa nay thích những thứ thanh khiết trong sạch, vậy mà kẻ bên cạnh này toàn thân rách rưới, trên người có đủ loại thương tích, đầu tóc rối bời, xấu như ma quỷ, là tên tội đồ tham sống sợ chết, trên người hắn còn phảng phất mùi hôi thối, càng khiến người ta cảm thấy bộ dạng của hắn thật dung tục.

Hoàng Thái hậu hơi cau mày: “Lôi hắn xuống cho ta.”

“Hoàng thượng, Thái hậu, người từng nói nếu thảo dân khai toàn bộ sự việc sẽ không giết thảo dân.” Hắn định bò lên trước, Hoàng Thái hậu cứ như gặp phải ôn thần liền rụt lại phía sau, kinh hãi quát: “Người đâu!”

“Thái hậu! Hoàng thượng!” Tên đó sợ hãi gào thét.

Lập tức có người mạnh tay lôi hắn xuống.

Hoàng Thái hậu ngồi thẳng lại rồi nhìn ta, mắt phượng nheo nheo, như thể rất hứng thú: “Chỉ nói suông cũng không thể chứng minh ngươi vô tội, phải không, Bạch chiêu nghi?”

Ta cúi rạp đáp: “Thái hậu anh minh, năm xưa khi thần thiếp theo Hoàng thượng ra ngoài, có kẻ mai phục trên đường to gan dám ám sát Hoàng thượng, chính thần thiếp đứng ra làm lá chắn. Thiết nghĩ nếu thần thiếp thật sự muốn hãm hại Hoàng thượng, vậy sao còn liều mạng cứu người? Lúc đó thần thiếp hẳn còn nhỏ tuổi, trong lòng chỉ có mỗi Hoàng thượng chứ không còn ai khác, chỉ mong có thể xả thân vì Hoàng thượng. Hoàng thượng cũng bởi chuyện này mới thương yêu, nạp thần thiếp làm thiếp.”

“Còn có chuyện như vậy sao? Bản cung không biết đó. Hoàng thượng, chuyện này đúng chứ?”

Hoàng thượng chỉ im lặng nhìn ta.

Một thị vệ quỳ bên cạnh đột nhiên lên tiếng: “Hoàng thượng, chỗ thần còn có một chứng cứ khác, là năm xưa Trình quân gia trong Vương phủ và Tù An Đường Đường chủ Hà An có lén lút trao đổi thư tín. Trình Lý là một trong những hộ pháp của Tù An Đường, trong thư nhắc đến có người đã thuận lợi trà trộn vào Vương phủ, an tâm hành sự, không có bất cứ động thái nào. Hà An còn nhiều lần nhắc phải chú ý người này.”

Lúc Dương Lâm nhắc chuyện còn có chứng cứ, ta đã lơ mơ đoán được rồi.

Nghĩ ngợi cả một đêm, cuối cùng ta cũng nhớ ra, để bảo vệ bí mật, trong thư họ trao đổi đều không đề cập họ tên thật vì sợ bị người khác bắt được sẽ tra xét ra. Ta không biết họ gọi mình như thế nào, nhưng ta biết, nếu đã muốn bảo mật thì đương nhiên sẽ không dễ dàng bị tra ra như vậy.

“Có người?” Ta tỏ vẻ kinh ngạc nhìn hắn, “Sao người biết đó là ta?”

“Trong vài bức thư trao đổi qua lại có nhắc đến người làm việc trong nhà bếp, sau này hầu hạ bên cạnh Vương phi, có được sự tín nhiệm của Vương phi và điện hạ.”

“Nhưng vậy cũng không thể phán định là thần thiếp được.” Ta uất ức nói: “Trong phủ có bao nhiêu thị tì, hầu hạ cạnh Vương phi cũng không phải ít. Hơn nữa người đó là nam hay nữ còn chưa biết.”

Chắc hẳn họ vừa nghe đến hai chữ “nhà bếp” lại còn hầu hạ bên cạnh Vương phi, tự nhiên sẽ nghĩ đó là nữ. Nếu là nữ thì khả năng cao nhất quả thực là ta, nhưng nếu là nam thì phạm vi không hề nhỏ.

Thị vệ kia bỗng sững sờ, tức thì im bặt.

Không gian trở nên yên lặng, Hoàng Thái hậu chợt lên tiếng: “Thế này đi. Hối vậy cũng không điều tra được gì, hơn nữa năng ta đã gả cho Hoàng thượng, còn từng mang long thai. Cho dù thật sự điều tra ra năng ta là Bạch Ngân kia, từng sống trong kỹ viện, chuyện này truyền ra ngoài cũng không tốt cho uy danh

của hoàng thất. Có điều đặt mối nguy hiểm ở bên cạnh dĩ nhiên không ổn, hay là cứ nhốt vào lãnh cung, nàng ta rời khỏi Hoàng thượng, đương nhiên cũng không thể gây ra tai họa gì.”

Ta giật nảy mình, ngửa mặt nói: “Thái hậu!”

Thái hậu nhìn ta cười mà như không.

Ta biết, bà ta là mẹ hồ ly già, có lẽ bà ta chẳng hề tin ta, chỉ là muốn xem thử ta định làm thế nào.

Hoàng thượng không có chút ý muốn cầu xin cho ta, chỉ đáp: “Mẫu hậu nói phải.”

Ta ngẩng đầu nhìn Hoàng thượng.

Về mặt hấn vô cảm, nói: “Người đâu, truyền ý chỉ của trẫm, nhốt Bạch chiêu nghi vào lãnh cung.”

Ta quỳ trên mặt đất cắn chặt môi, chỉ nghe thấy Hoàng Thái hậu đứng dậy, “Có những lúc bị mấy chuyện này quấy nhiễu làm ta đau đầu quá, Âm Nhi, đỡ bản cung về nào.” Tiểu thư “ạ” một tiếng mới như thể định thần lại trong lúc còn đang ngơ ngác.

“À vâng, thưa mẫu hậu.”

Vạt áo trải dài màu đỏ thẫm của Hoàng Thái hậu, vạt áo đỏ tươi của tiểu thư, đôi hài màu xanh, và cả vạt váy áo màu hồng đào của đám cung nữ từ từ lướt qua ta.

“Nhi thần cung tiễn mẫu hậu.”

Giọng nói của Hoàng thượng gần như vậy nhưng lại xa đến thế.

Ta quỳ trên mặt đất, siết chặt nắm tay không nhìn hấn.

Có lẽ hấn cảm thấy ban nãy ta nhanh nhẹn miệng, thoái thác trách nhiệm sao mà xa lạ quá, còn giờ đây ta cũng cảm thấy vô cùng thất vọng về hấn.

Ta bị thị vệ áp giải về cung điện nhưng chẳng thêm vùng vẫy, trên đường đi vẫn cố gắng trấn an mình.

Không được.

Ta vẫn không thể nhận thua.

Nếu vào lãnh cung rồi, cả đời này muốn thoát ra cũng khó.

Tiểu Bôi thấy tình thế như vậy, liền gọi ta: “Nương nương.”

Ta bỗng chợt lóe lên ý nghĩ, nắm chặt tay Tiểu Bôi: “Tiểu Bôi, người giúp ta tìm hiểu rõ hôm nay Hoàng thượng sẽ đi qua những đâu, tới đâu để ngủ?”

Tiểu Bôi ngăn người chốc lát mới đáp, “Vâng.”

Ta ngồi uống trà, kiềm chế sự hoảng loạn và run rẩy nơi từng ngón tay.

Cốc trà trong lòng khe xao động. Ta uống một ngụm. Rồi nuốt xuống.

Cốc trà nguội ngắt, cái buốt giá thấm vào tận tim.

Không sao hết, ta còn nửa ngày, vẫn kịp.

Tiểu Bôi trở về nhưng mang theo một người, Hà chiêu nghi.

“Tỷ tỷ, muội nghe nói trong cung xảy ra chuyện, tỷ không sao chứ?” Về mặt nàng ấy xem ra rất lo lắng.

Lúc này rồi vẫn có người đến thăm, ta có phần cảm kích, đáp: “Muội muội, muội có thể giúp ta một chuyện không?”

“Tỷ tỷ muốn làm gì?”

Ta hướng mắt ra xa: “Sai lầm lớn nhất của ta cho đến nay là đánh mất sự sủng ái của Hoàng thượng, lúc đó nếu Hoàng thượng chịu nói giúp ta một câu, ta cũng sẽ không bị nhốt vào lãnh cung thế này. Vì vậy bây giờ thứ ta cần chính là khiến Hoàng thượng hồi tâm chuyển ý.”

“Nhưng...”

“Muội đừng lo, ta tự có cách.” Trông ánh mắt lo lắng của Hà chiêu nghi, ta liền nắm bàn tay nàng ấy: “Muội muội, chập tối ngày hôm nay muội có thể dẫn Hoàng thượng đến Ngự Hoa Viên không?”

Vừa sang buổi chiều ta đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ. Hoàng hôn buông xuống, ánh tà dương phía xa đường như đang trôi nổi trên bức tường cung điện rồi chợt thoảng ngừng đọng trên cành cây. Mây trắng như tấm voan mỏng nhẹ nhàng giăng qua, nhanh chóng hứng lấy màu nắng rồi bị nắng nhuộm thành màu đỏ lan tràn.

Ánh tịch dương tựa màu máu tươi.

Ta đang chờ đợi họ, ta nhất định phải tìm được một thứ khơi gợi ký ức của hắn, khiến hắn nhớ đến tình cảm năm xưa giữa hai ta.

Nay đã là tháng Mười, hoa và lá khô rơi rụng đầy bên cạnh, đây chính là hoàng hôn mùa thu.

Trời chiều lay động giữa bóng cây, ta ăn vận mỏng manh, quỳ trên mặt đất. Trước mặt có một hố nhỏ được đào xới, một chiếc hộp màu nâu gỗ đặt đó, phía trước cắm mấy nén nhang, ta ném tiền giấy vào chậu lửa.

Cho đến khi nghe thấy tiếng bước chân khựng lại.

Ta tiếp tục lặng lẽ ngắm nhìn chiếc hộp, như thể không hay biết.

Mãi lâu sau...

“Nàng đang làm gì vậy?” Hắn cất tiếng hỏi.

Ta chẳng buồn ngó ngang, đốt sạch tiền giấy bên cạnh rồi nhắc chiếc hộp lên, giọng xúc động: “Thiếp phải đưa con thiếp đi.”

Ta có thể cảm nhận được nét mặt hắn biến đổi.

Ta ôm chặt chiếc hộp trong lòng, quay người lại, ngần ngừ nói: “Lúc nó chết mới chỉ là một hòn máu đỏ, thiếp đã đặt nó trong chiếc hộp này. Chẳng ai màng đến nó, họ chỉ quan tâm tới Hoàng hậu nương nương thôi. Ngày nào thiếp cũng cúng bái cho Kiều Nhi của thiếp, Kiều Nhi, thậm chí thiếp còn đặt cả tên cho nó, dù là nam hay nữ cũng vẫn gọi là Kiều Nhi...”

Cuối cùng hắn bước đến bên ta.

Ta nhìn hắn, lệ sầu tuôn rơi: “Hoàng thượng, người còn nhớ nó chăng? Lúc nó chào đời mới chỉ là một hòn máu, ngay hình dạng cũng chưa có. Người không thấy nó ư? Người có muốn nhìn thử nó không, người có muốn nhìn thử nó không?”

Ta định mở hộp, hắn bèn giữ chặt lấy ta.

Trong đôi mắt dường như ánh lên sự đau đớn, giọng nói trầm thấp: “Nàng hà tất phải làm vậy?”

Ta lau nước mắt, mỉm cười: “Vâng, thiếp hà tất phải làm vậy. Người đương nhiên có thể có rất nhiều con cái, nhưng thiếp lại chỉ có một mà thôi. Nếu thiếp vào lãnh cung, thiếp phải mang con theo. Ngày ngày thiếp phải nhìn ngắm nó, nó là đứa con duy nhất của thiếp...”

Hoàng thượng nhìn ta: “Nếu nàng thật sự quan tâm đến đứa con của hai ta, tại sao lúc đó nàng không nói?”

“Thiếp tưởng rằng Hoàng thượng... Hoàng thượng sẽ hiểu, nó là con của chúng ta mà. Hoàng thượng vui như vậy, còn nói sẽ tặng nó chiếc kính lúp... nhưng thiếp muốn chờ đến khi chỉ có hai ta, khi chỉ có hai...”

Hoàng thượng đột nhiên ôm chầm lấy ta.

Chiếc hộp ngăn ở giữa, nhưng ta có thể cảm nhận thấy nhịp đập của trái tim trong lồng ngực hắn, ta ôm lại hắn, bàn tay nắm chặt vật long bào, cuối cùng ta bật khóc, thút thít không ngừng, nước mắt thấm ướt cả y phục.

Một lát sau ta và hắn tách ra, hắn lau nước mắt cho ta, đau lòng nói: “Nàng đừng khóc.”

Ta “vâng” một tiếng.

Hắn nắm ta rất lâu, cầm lấy tay ta, nghiêm túc nói: “Trẫm đưa nàng về.”

Ta ngược nhìn hắn.

Hoàng thượng nâng cầm ta, đôi mắt hắn sâu thăm thẳm, dường như chất chứa vô vàn cảm xúc phức tạp khó nói: “Trẫm đưa nàng về, trẫm phải ở bên nàng, chúng ta sẽ có thật nhiều đứa con xinh xắn.”

Ta lặng người.

Hà chiêu nghi từ đầu đã tới cùng Hoàng thượng, vẫn đứng nguyên tại chỗ quan sát rất lâu, bỗng đến gần khuyên nhủ: “Tỷ tỷ, tỷ về cung với Hoàng thượng đi. Hoàng thượng chỉ có gặp tỷ mới vui vẻ một chút.”

Hoàng thượng mỉm cười, dường như đã giải tỏa được một mối bận tâm vô cùng lớn.

Ta vừa được Hoàng thượng kéo đi vài bước, Hà chiêu nghi đột nhiên trượt chân, nhào về phía chiếc hộp của ta, cánh tay xô phải nó.

“Á!”

Chiếc hộp vỡ thành một đường vòng cung giữa không trung, sau đó rơi xuống đất, bật mở.

Hà chiêu nghi bò dậy, áy náy nói: “Muội xin lỗi, tỷ tỷ”

Bàn tay đang nắm lấy ta của Hoàng thượng dần trở nên lạnh toát, một lát sau liền buông ra.

Ta không còn dũng khí nhìn hắn. Ta nhắm chặt mắt, ngàn lần tính vạn lần tính chẳng bằng kẻ khác một lần tính đâm lên sau lưng.

Ta đã thất bại hoàn toàn. Ta dùng người mà lại không hiểu người.

Đó là chiếc hộp trống rỗng.

20. Chương 20

Chương 20: Ta không muốn giống như họ

Thời gian quá gấp rút. Hồn máu của con ta đã mất tích từ trước, lúc này đi tìm cũng không kịp nữa rồi. Trước tình hình cấp bách này, ta bèn dùng hộp đựng nhân sâm thay thế, nào ngờ lại đi sai một bước.

Cũng do số phận mà thôi, ta không oán trách.

Tiểu công công dẫn ta và Tiểu Bôi đến một căn phòng nhỏ chật hẹp và tối tăm nằm chéch nghiêng. Tiếng mở cửa kêu “cót két”, mùi bụi và ẩm mốc ập vào mặt vô cùng khó chịu. Tiểu công công dùng tay quạt quạt trước mũi rồi lên tiếng: “Hai người ở đây đi”.

Ta và Tiểu Bôi tiến vào.

Căn phòng rất nhỏ, hình như chỉ có giường gỗ, bàn gỗ và ghế gỗ mà thôi, mọi thứ đều dơ dáy bẩn thỉu, ngay cả ấm trà trên bàn cũng sứt mẻ.

“Nơi này... làm sao chúng ta có thể sống ở nơi như thế này?” Tiểu Bôi ngờ vực.

Tiểu công công vung cây phát trần qua một bên, giọng điệu như thể cảm thấy câu hỏi của Tiểu Bôi thật nực cười, sốt ruột nói: “Nơi này là vậy đó, thích ở hay không thì tùy. Ta đi đây.” Dứt lời, hắn biến thẳng.

“Thôi bỏ đi, Tiểu Bôi.” Ta xuất thân từ gia cảnh nghèo khổ, bấy nhiêu đây với ta có là gì.

Ta đi đến cạnh chiếc bàn, quan sát xung quanh, vốn định đặt bọc đồ lên trên, nhưng nhìn lại chiếc bàn kia, chợt cảm thấy nếu đặt túi đồ lên, mình sẽ phải giặt lại nó. Ta kéo chiếc ghế dưới bàn ra, ghế kêu “rắc” một tiếng, gây một chân rồi, vậy mà còn vờ chống đỡ.

Tiểu Bôi đang mở cửa sổ cho thoáng khí bỗng quay đầu lại. Hai người chúng ta nhìn nhau cười, hôm nay e là phải dọn dẹp đến tối rồi.

Quét qua đồng nắm mốc tích tụ lâu ngày xong, Tiểu Bôi tắt nước bắt đầu lau bàn, ta cũng giúp dọn dẹp đồng bụi bẩn.

Kiếp người hầu như đều bị ai vậy đó, bản thân ngay từ khi bắt đầu đã mang địa vị thấp kém, vì mình không cam tâm chịu đựng nên gắng sức trèo lên cao, quá trình gian nan hơn người khác, lúc nào cũng chao đảo chực ngã. Nhưng nếu bản thân nhất thời buông lơ, sẽ lập tức rơi vào tình cảnh còn thảm thương hơn ban đầu.

Người trong cung phân đủ thứ hạng. Ta mới chỉ thăng được hạng trung, nhưng cuối cùng lại thua hạng chót.

Từ Quý phi bị nhốt vào lãnh cung trước ta, nhưng hoàn cảnh của nàng ta còn tốt hơn ta nhiều, dù gì vẫn có phụ thân làm quan trong triều...

Ta và Tiểu Bôi quét dọn mất cả ngày trời, nước bẩn đổ đi đến tận mười mấy chậu. Ta hơi gượng tay, lại thêm sau khi sẩy thai cơ thể càng yếu ớt, chưa được mấy chốc đã thấy người mỗi lưng đau.

Tiểu Bôi giành làm việc của ta. Ta ngắm bóng nàng ấy bận luôn chân luôn tay, mẹ nàng là thím Hà từng giúp đỡ ta, ta vốn muốn đưa nàng ấy vào cung hưởng phúc, nào ngờ bây giờ lại khiến nàng ấy chịu khổ.

Ta hỏi Tiểu Bôi: “Người có trách ta không?”

Tiểu Bôi ngăn người, nhón tay áo lau mồ hôi: “Gì cơ ạ?”

“Trách ta vô dụng, không phải một chủ nhân tốt, trách ta đưa người vào cung chịu khổ.”

“Nương nương, người nói gì vậy? Nếu không có người, cả đời Tiểu Bôi đều phải nhóm lửa trong nhà bếp. Nơi này... không tốt thì không tốt thật, nhưng ít ra còn đỡ hơn nhiều so với việc cả đời ở trong nhà bếp nhóm lửa.”

Tiểu Bôi quả là lạc quan, nàng ấy vốn đã cúi người xuống tiếp tục làm việc, đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, bèn đứng dậy hỏi: “Nhưng mà, nương nương, có phải người đang tự trách mình không? Chẳng cứ gì chuyện của người, những kẻ trong cung này đều giảo hoạt lắm rồi. Người cứ mặc họ tranh giành đi, chúng ta an phận sống ở đây là được rồi.”

Ta cười, nàng ấy mới chỉ thấy kẻ khác ức hiếp ta, chứ chưa nhìn thấy ta ức hiếp kẻ khác. Trên đời này đâu có gì gọi là công bằng hay chính nghĩa chứ? Cá lớn nuốt cá bé, kẻ thông minh biết nắm bắt đại cục sẽ thống trị kẻ hồ đồ vô tri.

Không tồn tại bất cứ lời ngụy biện nào, bắt buộc phải thận trọng từng bước, bởi thua một lần có thể khiến mình thất bại hoàn toàn, vĩnh viễn không thể ngóc đầu dậy.

Ví dụ như ta...

Chẳng đời nào có chuyện ông trời luôn luôn thiên vị ai đó, tất cả đều phải dựa vào chính mình.

Ta quay đầu nhìn ra cửa sổ. Cánh chim chao liệng trên bầu trời, đậu lên cành cây, ngó nghiêng tứ phía, rồi lại bay về phía xa. Ta không biết mình còn có thể thoát khỏi lãnh cung này hay chẳng, nhưng ta biết, cho dù hiện tại ta ra khỏi lãnh cung, thì một lần ra ngoài cũng là một lần chết.

Phải nhẫn nại ẩn mình, một chiêu xuất thế, hạ gục đối thủ, ví dụ như Hà chiêu nghi.

Lúc còn ở Vương phủ, nàng ta khiến tất cả mọi người đều cảm thấy mình yếu đuối lương thiện, không một ai đề phòng nàng ta. Sau khi vào hoàng cung, nàng ta càng thêm thận trọng dè dặt, lúc các phi tần đấu đá một mất một còn, nàng ta chỉ mãi lấy lòng Hoàng hậu và Châu quý phi.

Giờ ngẫm lại, việc ta sẩy thai và hạ độc Hoàng hậu đều có điểm đáng nghi.

Từ quý phi là kẻ kiêu ngạo, nàng ta không thể nào mưu đồ thâm sâu như vậy, nàng ta cũng hoàn toàn không biết ta thích ăn táo tàu, còn ta lại từng nhắc đến điều này với Hà chiêu nghi. Có lẽ em họ của Từ quý phi và cha của Tiểu Phương thật sự chỉ là một câu chuyện trùng hợp mà thôi. Tiểu cung nữ của Hoàng

hậu từng nói, lúc Hà chiêu nghi và Từ quý phi cùng đến bái kiến Hoàng hậu, Từ quý phi đã mắng mỏ tiểu cung nữ đó.

Vậy khi đó Hà chiêu nghi đang làm gì?

Chúng ta luôn luôn bị hấp dẫn bởi những đóa hoa tươi đẹp nở rộ kia mà quên mất rằng bên cạnh nó là dàn ong mật đang án binh bất động.

Thường nghe dân gian có câu tục ngữ: “Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường.”

Cho tới hôm nay ta đã thật sự phần nào tỏ tường rồi. Gỡ bỏ suy nghĩ mưu lợi và tranh giành mới có thể từ từ nhận ra kế hoạch của mọi người xung quanh.

Ngoài phòng vang tiếng dế kêu, trong phòng chiếc giường rất cứng, chăn mền lạnh lẽo, ta không chợp mắt nổi.

Cửa sổ khép hờ, ta hướng mắt qua đó, có thể nhìn thấy trăng sáng bên ngoài. Trời se se lạnh, tháng Mười thu vàng, gió thu mang theo cái lạnh dịu hiu.

Ta quần chăn kín hơn một chút. Bên ngoài gió lớn thổi qua ào ào, dây buộc cửa hơi lỏng, bị gió thổi qua va đập ầm ầm, thanh trục cửa sổ cũ kỹ cũng đang phát ra âm thanh cọt két. Trên cánh cửa chợt hiện lên chút ánh sáng, là ánh nến bị gió thổi nghiêng.

Tiểu Bôi đẩy cửa ra: “Nương nương.”

Nàng ấy ôm một tấm chăn tiến vào: “Bên ngoài trở gió rồi, nương nương đắp thêm chiếc chăn cho ấm.”

Ta mỉm cười: “Người chưa ngủ sao?”

Nàng không đáp, có lẽ lúc này ai cũng không thể ngủ nổi.

“Qua đây ngủ cùng ta đi.”

Tiểu Bôi đang trải chăn liền sững người: “Việc này... nương nương...”

“Đừng gọi ta là nương nương, ta vốn chỉ là người hầu kẻ hạ giống người mà thôi, ngủ cùng ta đi.” Ta nhường chỗ cho nàng, chúng ta chỉ có hai chiếc chăn, nếu nàng ấy đưa ta thì ngủ sao được.

Tiểu Bôi tươi cười nhìn ta.

Một hành động nho nhỏ như vậy có thể khiến nàng ấy cảm động rồi. Nàng cởi áo choàng, đang định thổi tắt nến, ta bèn lên tiếng: “Đừng, để đó đi.”

Tiểu Bôi chui vào chăn, hai chúng ta im lặng rất lâu, ta hỏi: “Tại sao người muốn tới đây cùng ta?” Thật ra cung nữ không thể tự mình chọn chủ nhân, nhưng nếu chủ nhân bị nhốt vào lãnh cung, thì họ không nhất định phải đi cùng.

Tiểu Bôi đã tự nguyện đến đây chăm sóc ta.

Nàng ấy kéo chăn: “Mẹ nô tì nói người là người tốt, lại thông minh gan dạ. Nếu nô tì nghe lời người, đi theo người, nhất định sẽ có tương lai sáng lạn.”

Ta muốn cười lắm nhưng lòng chợt thất lại.

“Mẹ người nói sai rồi.”

“Đâu có ạ, nô tì cảm thấy nương nương vẫn rất lợi hại đó. Nếu là nô tì, lúc nghe Hoàng thượng định nhốt mình vào lãnh cung, chắc chắn sẽ sợ hãi tới nỗi hai chân run lẩy bẩy. Chắc là sẽ giống như Từ quý phi, khóc trời khóc đất, kéo đi thế nào cũng không xong, nhưng nương nương lại lập tức nghĩ ra diệu kế.”

Diệu kế ư, cuối cùng vẫn không thể giúp ta tránh khỏi tất cả những điều này.

“Đó là vì ta không sợ chết, rất lâu trước kia ta đã cảm thấy chết là chuyện chẳng có gì to tát. Khi người đủ can đảm để bất chấp hậu quả, thì người sẽ có đủ lý trí để phân tích và hành động.”

“Vâng ạ.” Tiểu Bôi gật đầu lia lịa.

Ta nhìn trần nhà ẩm mốc đen ngòm phía trên.

“Người biết không? Kiếp này ta chỉ hận nhất hai việc, một là kẻ khác ức hiếp người ta yêu thương, hai là bị phản bội và lãng nhục.”

Ta dừng lại ở đó.

Tiểu Bôi vội quay đầu sang nhìn ta. Nàng ấy chỉ cười cười, dường như vẫn không hiểu.

Gió thổi tạt qua, cây nến tắt lịm.

Tầm mắt ta rơi vào giữa màn đêm lặng ngắt như tờ.

Ta nói: “Muộn quá rồi, ngủ thôi.”

Tiểu Bôi gạt đầu nhắm mắt, ta tiếp tục nhìn lên trần nhà.

“Hận” là cách tốt nhất giúp ột sinh mệnh vốn dĩ tồn tại vô nghĩa có thể tiếp tục sống.

Cuộc sống trong lãnh cung hoàn toàn không giống như tưởng tượng là ngồi chờ một ngày ba bữa, mà vì bị thất sủng nên chẳng ai muốn lấy lòng mình, quan tâm đến tình hình của mình, bởi vậy chuyện ăn mặc ngày thường cũng bị khấu trừ, thậm chí còn bị kẻ khác đút túi riêng hết cả, hơn nữa còn bảo chúng ta giúp làm một số việc thuộc bốn phận của họ.

Tỉ dụ như giặt quần áo.

Sáng sớm nay vừa mở cửa bước ra ngoài, liền có một đồng quần áo quăng vào lòng ta, mấy cung nữ kia lạnh lùng ném một câu: “Không giặt xong không được ăn cơm” rồi ngoảnh lưng biến mất.

Nơi này hệt như kỹ viện, luôn luôn là tầng lớp này áp bức tầng lớp kia.

Song, kỹ viện áp bức nhau vì lợi ích, vẫn còn chấp nhận được. Nhưng trong hoàng cung này, có vô vàn tính cách méo mó, đem trút bỏ những uất ức trong ngày của mình khi phải chịu sự ức hiếp từ chủ nhân lên đầu người khác. Có điều, đây chính là sự khác biệt giữa chủ nhân và nô tài, nô tài chỉ biết bắt nạt kẻ yếu hơn mình để được thỏa mãn, chỉ ai thông minh thực sự mới biết im thể chờ đợi tìm thời cơ phản kích.

©STE.NT

Ta và Tiểu Bôi giặt quần áo tới nổi bàn tay nhăn nheo hết cả. Tiểu Bôi không muốn để ta giặt, nhưng nhiều quần áo thế này, một mình Tiểu Bôi làm thì sợ là phải giặt đến tận ngày mai mất.

Hai chúng ta lại chưa được ăn gì, sắp đói lả mất rồi. Cung nữ ở gần đó còn đem một chiếc ghế đến ngồi kế bên, vừa ăn hạt dưa vừa tán dóc.

“Mấy ngày nay Hoàng thượng sủng ái nhất Châu quý phi, Châu quý phi tốt tính, đối xử với kẻ dưới cũng hòa nhã, mỗi tội bình thường nương nương không tin tưởng mấy người trong cung như chúng ta lắm, người thật sự lo việc đều là tâm phúc mang từ phủ theo.”

“Đương nhiên, ai lại đi tin tưởng chúng ta chứ?”

“Nghe đâu Hà chiêu nghi cũng không tồi, tính tình hiền dịu, xưa nay chưa hề trách cứ ai, tốt hơn nhiều so với mấy chủ nhân kia. Chỉ tiếc là Hoàng thượng không sủng ái nương nương mấy, một tháng mới qua đó một lần mà thôi.”

“Còn Hoàng hậu ấy à? Thai nhi của Hoàng hậu đã được sáu tháng rồi, bụng nhô cao lắm, ai cũng bảo chắc chắn là con trai. Sau này nếu Hoàng hậu sinh Thái tử thật thì địa vị này càng vững chắc rồi.”

“Đương nhiên, Hoàng hậu là ai chứ? Được Mộ gia chống lưng, có Hoàng Thái hậu che chở, ai dám động vào nửa sợi lông của nương nương?”

Vỏ hạt dưa và nước miếng văng tung tóe, hình như đều bắn hết lên mặt ta.

Ta dựng thẳng vai dậy, quệt mặt bằng tay áo được xoắn lại.

“Nghe nói Ý tần mới tiến cung không tòi, Hoàng thượng một tháng cũng phải qua chỗ Ý tần bốn, năm lần. Ý tần này giỏi nhất là làm người khác vui vẻ, lần nào ở bên ngoài phòng cũng nghe thấy tiếng cười của Hoàng thượng vọng ra từ phía trong.”

“Nhưng mà ta cảm thấy Ý tần này hơi ngốc ngốc sao ấy.”

“Thế mới khiến người ta thích chứ!”

“Lan tần thì lại sắc sảo vô cùng, ngày ngày quần lầy Hoàng thượng, nhưng Hoàng thượng cũng chẳng ngó ngang Lan tần mấy.”

“À, các người nói xem Hà chiêu nghi có lạ không cơ chứ, hôm qua ta nhìn thấy Hà chiêu nghi giấu trong tủ một quyển sổ đó!” Đột nhiên có người nói chen vào.

“Ồ!” Nghe thấy chuyện hay ho, cả đám mắt sáng lấp lánh.

“Đó là cái gì?”

“Kỳ thực ta cũng không rõ, có điều nghe nói bên trong ghi lại thói quen sở thích, tuổi tác gia thế của ai đó, có đủ mọi thứ luôn.”

“Nàng ta ghi cái đó làm gì?”

“Chịu.”

...

Nghe một đám nữ nhân tán dóc, lại còn là một đám nữ nhân đã sống lâu trong thâm cung, đôi khi là việc hết sức tàn khốc. Nhưng ta dần dần nhận ra, mình có thể nghe thấy những thông tin đáng giá từ trong câu chuyện đó.

Hầu như họ toàn kể cho nhau nghe đêm nay Hoàng thượng lại sủng hạnh phi tần nào, dung mạo của các phi tần ra sao, thỉnh thoảng cũng sẽ thảo luận một chút về thị vệ trẻ tuổi trong cung. Các cung nữ đa phần đều sống cô đơn, ít nhiều cũng có chút thích thú chuyện nam nữ thường tình.

Khi mặt trời khuất sau dãy núi đằng xa, họ còn nhắc đến việc Tiên đế có một đêm từng mây mưa với sáu nữ nhân, rồi bật cười ha ha với nhau.

Có người cười chảy nước mắt, nói: “Tiên đế làm nổi không?”

“Ai biết được?”

“Nhưng nếu không làm nổi thì sao có thể sinh được mười chín hoàng tử, ba mươi hai công chúa?”

“Hoàng thượng bây giờ của chúng ta hình như rất bình thường nhỉ...”

“Ừ.”

Ta và Tiểu Bôi ăn chút mìn thêu từ trưa, lúc này đã giặt xong hết đồng quần áo rồi đem đi phơi.

Hình như cung nữ thích nói về vấn đề phong lưu ân ái kia liếc nhìn ta, nàng cắn hạt dưa, hếch cằm nói: “Hỏi nàng ta kìa, chẳng phải nàng ta là người rõ nhất sao?”

Ánh mắt của cả đám đổ dồn về phía ta, nhưng không ai mở miệng trước.

Ta lau tay: “Các cô muốn hỏi ta điều gì?”

“Hoàng thượng... có phải rất lợi hại?”

“Tầm bậy, phải hỏi là Hoàng thượng có phải rất dũng mãnh không mới đúng! Cơ mà trông vóc dáng Hoàng thượng cao gầy thế kia, chắc không lợi hại bằng Tiên hoàng đâu nhỉ?”

Ta đáp: “Thật ra Hoàng thượng...” Rồi cố tình kéo dài giọng.

Họ nín thở lắng nghe.

Đây chính là nguồn vui cả đời của họ: Thăm dò chuyện bí mật cung đình. Ngày này qua ngày khác hao phí tuổi thanh xuân tươi đẹp vào mấy việc không đâu.

“... Không ‘lên’ được.”

Sự yên tĩnh bao trùm trong nháy mắt.

Chợt cung nữ cầm đầu đám nữ nhân đứng bật dậy: “Người đùa bọn ta à?”

Ta rất thích nhìn bộ dạng phần nộ như lúc này của họ, ta quay lưng lại tiếp tục phơi quần áo, phớt lờ ánh mắt ra hiệu của Tiểu Bôi: “Không phải các cô muốn biết à? Tại sao không đi tìm Hoàng thượng ấy? Ở đây nói nói cười cười có ích gì?”

Bản thân muốn có được thứ gì, phải tự giành lấy mới đúng.

Nhưng dường như họ không hiểu được điều này, họ nổi khùng lên cứ như câu này của ta đã sỉ nhục họ: “Đồ khốn, người đứng tuổi ngày trước là chiêu nghi này nọ là ghê gớm lắm. Ta nói cho người biết, bây giờ người ở trong lãnh cung thì phải nghe theo mệnh lệnh của Liên Ty ta!”

Lúc này kẻ thức thời mới là trang tuần kiết, ta bình tĩnh đáp: “Ta biết rồi.”

“Hừ!”

Nàng ta lại bực tức ngồi xuống.

Im lặng một lát, nàng ta bỗng cười khẩy một tiếng, giọng nói gian xảo vọng tới từ phía sau: “Các cô biết tại sao nàng ta phải vào lãnh cung này không?” Có lẽ cảm của ả giờ đang kiêu ngạo hếch về phía ta, dường như làm nhục kẻ từng có địa vị cao hơn mình luôn khiến con người ta cảm thấy vui vẻ.

“Tại sao?”

“Nghe đâu nàng ta làm nội ứng thì phải? Ngày trước là một a hoàn, cả nhà bị tru di cửu tộc rồi, sau này còn vào kỹ viện nữa cơ.”

“Nhưng đó không phải nàng ta mà?”

“Ai biết được? Từ một a hoàn trở thành phi tần của Hoàng thượng cũng không phải vừa đâu, chỉ tiếc a hoàn từ đầu đến cuối vẫn là a hoàn mà thôi, bùn nhão sao đắp được tường cao!”

“Liên tỷ tỷ nói chí phải, người như nàng ta cũng có thể trở thành phi tần kia, tôi còn đẹp hơn nàng ta nhiều.” Một người khác kiêu ngạo nói.

Liên Ty “hừ” một tiếng: “Ngũ cô ấy à, thôi đi!” Lại nói: “Có điều nàng ta quả thực có chút bản lĩnh, chắc không phải đã đặc biệt học được từ kỹ viện khả năng quyến rũ đàn ông đấy chứ?”

“Há há... là vậy sao?”

“Hắn như thế rồi, nếu không làm sao Hoàng thượng lại vừa mất nàng ta được?”

“Ê, cô kia!” Nàng ta đang gọi ta.

Ta quay đầu lại.

“Người từng sống trong kỹ viện à?”

Ta mỉm cười im lặng nhìn nàng ta.

“Ta hỏi sao người không trả lời?”

“Người nghĩ sao?” Ta hỏi lại.

“Chắc chắn người từng sống trong kỹ viện! Nếu không người chẳng thể nào quyến rũ nổi Hoàng thượng.”

“Người bảo là từng sống thì cứ cho là từng sống đi.”

Nói chuyện với họ nhiều khi thấy rất đau đầu.

“Hừ, kỹ viện toàn đào tạo mấy cô ả lăng lơ, cũng chẳng biết tại sao đám đàn ông đều thích tới đó.”

“Ta bị bán vào hoàng cung từ nhỏ, còn chưa từng thấy kỹ viện cơ.”

“Xi, kỹ viện có gì hay mà nhìn, chẳng phải toàn một lũ...”

“Một lũ làm sao?”

Liên Ty không nói tiếp.

“Ê, trong kỹ viện toàn là một lũ gì?”

Không biết mà cứ giả vờ biết.

“Trong kỹ viện toàn lũ trai vùng trộm gái đang điếm với mấy chuyện quan hệ bất chính.”

“Ồ phải, trai vùng trộm gái đang điếm.” Nàng ta lặp lại lời ta nói.

“Trai vùng trộm... gái đang điếm? Sao lại trai vùng trộm gái đang điếm?”

Ta hơi tức cười.

Thân là nữ nhân, thông thường sẽ bị giới hạn ở một nơi, khiến tầm mắt của chúng ta chỉ nhìn thấy những hỉ nộ ái lạc trước mắt, chỉ nhìn thấy con người và sự việc gần mình, suy nghĩ vì thế bị bó hẹp. Ta bỗng có phần cảm kích những trải nghiệm khi xưa của mình. Ít nhất ta từng gặp qua đủ loại người, đủ kiểu sống, hiểu rõ những đạo lý mà cả đời những nữ nhân bị giam cầm sau bức tường hoàng cung này chẳng thể hiểu nổi.

“Cái đó...” Liên Ty cũng không biết.

Nàng ta chưa cần “Ê” tiếp tục, ta liền tiếp lời: “Nghĩa là nam nhân giấu phu nhân nhà mình đến kỹ viện tìm lạc thú, nữ nhân hầu rượu hầu ăn hầu ngủ, bán tiếng hát bán vũ điệu bán thân mình.”

Bán gì mà chẳng là bán. Người ta sống trên đời đều phải bán những thứ giống nhau để mình có thể tồn tại.

Phía sau lại vang lên giọng khẳng định của Liên Ty: “Đúng vậy, chính là mấy chuyện trai gái vùng trộm đang điếm... quả là khiến người ta ghê tởm phát ói...”

Ta ngấm mắt trời chiều đang xa, đỏ rực khuất sau rặng núi.

Ta không muốn giống như họ.

21. Chương 21

Chương 21: Ta biết chuyện của Cẩn Phi – mẫu thân Hoàng thượng

Sau một ngày lao động vất vả, dường như xương cốt toàn thân đều rã rời. Ta vừa vào phòng liền ngồi lên giường nghỉ ngơi, đắm đắm cánh tay.

Tiểu Bôi đang rót trà, thấy vậy nói: “Nương nương, nô tì dám bóp cho người nhé?”

Nàng ấy vẫn quen gọi ta là nương nương, a hoàn chúng ta luôn biết rõ không được quên bổn phận của mình, nhưng bổn phận là thứ gì vậy? Ta đúng là đã được lợi còn ra vẻ, nếu Tiểu Bôi cũng quên mất bổn phận của nàng ấy, thì chúng ta chẳng có những tháng ngày đồng cam cộng khổ như hôm nay.

Ta lắc đầu nói: “Không cần đâu.”

Tiểu Bôi thấm mệt, ngồi nghỉ trên ghế.

Chân ghế đã được bọn ta hợp sức sửa lại chắc chắn, chỉ là hơi xiêu vẹo mà thôi.

Ánh sáng mặt trời cuối cùng đã khuất hẳn sau rặng núi, trong phòng một mảng tĩnh lặng, ta cứ ngấm mãi vàng trăng mờ treo trên cành cây.

Hai chúng ta chờ đợi rất lâu, cho đến khi Tiểu Bôi hỏi: “Bao giờ họ mang cơm tới?”

Ta lắc đầu, hôm nay căn hạt dưa cả buổi, chắc là quên mất bọn ta rồi.

Sự trầm mặc bao phủ.

Tiểu Bôi lại tiếp lời: “VẬY ĐỂ NÔ TÌ ĐI HỎI THỬ XEM.”

Thật ra có lúc ta cảm thấy đi hỏi cũng vô ích, nhưng dấu sao đó cũng là một cách thăm dò. Sau khi Tiểu Bôi rời khỏi, ta nằm nghiêng trên giường quan sát phía trước, sống mà phải phụ thuộc thực sự vô cùng khó chịu, còn khó chịu hơn cả khi lao động quần quật tứ kiếm miếng cơm.

Ngày đầu tiên đã vậy, cuộc sống sau này của ta và Tiểu Bôi tuyệt đối sẽ không khá hơn hiện tại là bao.

Ta mới mười chín tuổi, ta phải sống vậy tới già sao? Tiểu Bôi còn chưa được gả cho ai nữa kìa.

Trước mắt ta là chiếc ghế kia, nghe nói ba năm trước sau khi một phi tử giẫm lên chiếc ghế đó thất cổ tự tử thì chân ghế đã gãy rời. Thi thể lưu lại trong phòng ba hôm mới có người phát hiện. Cũng chẳng ai đi bấm báo, cứ thế chôn qua loa là xong.

Giờ này ba năm trước, ta đang cùng tiểu thư cứu Cửu Hoàng tử giữa trời đông tuyết phủ. Ta chưa từng nghĩ lúc đó nơi hoàng cung xa xôi có một phi tử mang theo nỗi tuyệt vọng cuối cùng giẫm lên chiếc ghế này, thi thể trở lại lưu lại trong phòng suốt ba hôm.

VẬY MÀ NAY TA ĐANG Ở ĐÂY, CÒN HỌ ĐANG Ở ĐÂU?

Ta dần dần chìm vào giấc ngủ. Khi tỉnh lại, màn đêm đã bao phủ, nhưng Tiểu Bôi vẫn chưa về.

Ta ra ngoài xem sao, đến chỗ hành lang cách đó không xa bỗng nhìn thấy Tiểu Bôi bị lột y phục ở trong sân, một đám thái giám thò tay sờ mó nàng ấy, cười đùa hô hô: “Lại đây, lại đây!”

Lũ thái giám vây thành nửa vòng tròn nhỏ, Tiểu Bôi giữ chặt yếm, chớp mũi bị lạnh tới nỗi ửng đỏ, chỉ biết vừa khóc vừa tránh né sự động chạm của chúng.

“Các người làm gì vậy?” Ta đi đến.

“Nương nương.” Tiểu Bôi chạy lại núp sau lưng ta.

Ta nhặt y phục trên mặt đất đưa cho Tiểu Bôi, lạnh lùng ném cái nhìn về phía bọn chúng.

Bên cạnh có tên thái giám già hí hửng xem trò vui, trông có vẻ am hiểu thế sự, ta đoán đây hẳn là kẻ cầm đầu. Thấy ta hỏi, đám tiểu thái giám lui hết sang một bên. Lão thái giám phẩy cái quạt trần từ trái sang phải, chậm rãi xoa xoa, nói bằng giọng the thé: “Buổi tối rảnh rồi, chơi đùa với nàng ta một chút.”

“CÓ KIỂU CHƠI NHƯ VẬY SÀO?”

Ta tiến gần thêm mấy bước: “CÔNG CÔNG, HAY LÀ BẢN CUNG CŨNG CHƠI VỚI NGƯỜI NHÉ?”

Hắn liếc nhìn ta.

Ta cười nói: “DẤU SAO BẢN CUNG CŨNG TỪNG HẦU HẠ HOÀNG HẬU NƯƠNG NƯƠNG, CÒN TỪNG HẦU HẠ CẢ HOÀNG THƯỢNG. HOÀNG HẬU NƯƠNG NƯƠNG XƯA NAY LUÔN ĐỐI XỬ TỐT VỚI BẢN CUNG, CÒN NHẬN BẢN CUNG LÀM MUỘI MUỘI, BẢN CUNG CŨNG TỪNG CỨU HOÀNG THƯỢNG MỘT MẠNG. VẬY ĐÃ ĐỦ TƯ CÁCH CHƠI ĐUA CÙNG CÔNG CÔNG CHƯA?”

Ta nhắc đến Hoàng thượng và Hoàng hậu để trấn áp bọn chúng. Trong hoàn cảnh này, chỉ dựa vào mỗi bản thân ta thì chẳng ăn thua gì.

Công công kia “hừ” nhặt một tiếng rồi dẫn đám tiểu công công đi hết.

Ta quay người lại xem Tiểu Bôi thế nào, nàng ấy đã mặc xong y phục, mũi đỏ ửng nghẹn ngào khóc.

Ta quay về phòng mới hỏi nàng ấy: “XẢY RA CHUYỆN GÌ VẬY?”

“NÔ TÌ ĐI TÌM MẤY CUNG NỮ KIA NHẮC HỌ ĐƯA CƠM CHO CHÚNG TA. NÀO NGỜ HỌ HOÀN TOÀN CHẴNG THÈM MÀNG ĐẾN NÔ TÌ. NÔ TÌ GỌI HAI, BA LẦN, HỌ LIỀN BẢO CƠM VÀ THỨC ĂN ĐÃ BỊ MẤY THÁI GIÁM MANG ĐI RỒI, CÓ GIỎI THÌ TỰ ĐI MÀ ĐÒI.”

“SAU ĐÓ NGƯỜI TỰ ĐI Ừ?”

Tiểu Bôi gật đầu, ngẩng lên đã giàn giụa nước mắt: “NƯƠNG NƯƠNG, HỌ ỨC HIẾP NGƯỜI QUÁ ĐÁNG LẮM RỒI!”

Ta lại gần, thở dài, vỗ vỗ lưng Tiểu Bôi: “Bỏ đi, không sao rồi.”

Kể núp dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, lúc này bảo rằng họ ức hiếp người quá đáng liệu có ích gì?

Ta đang nghĩ tại sao đám công công đó không ức hiếp những tiểu cung nữ khác? Có phải vì đám cung nữ kia kết bè kết đảng, họ sống dựa vào nhau, một người xảy ra chuyện thì cả đám phản kích? Thái giám cũng phân chia bè phái, thông thường họ đều có một lão công công tương đối già dặn, tương đối từng trải dẫn dắt cả bọn.

Giữa những bè phái có thể lực thường đấu đá nhau, nhưng lại đều thích bắt nạt đám người mới không có chút thế lực nào.

Vậy thì, so với việc bị cô lập giữa đồng bè phái, chi bằng nương nhờ một trong số chúng.

Nếu phải chọn lấy một kẻ để hạ thủ, thì Liên Ty – người phụ trách chăm sóc cho bọn ta, có lẽ là kẻ dễ không chế nhất.

Ta đi đến trước gương đồng, lấy ra một cây trâm từ lớp kếp của hộp nữ trang, bên trong còn có một số đồ trang sức khác, đây là những thứ ta tự mình tích trữ được, bí mật giấu ở đó nên chưa bị lấy đi.

Lúc nào cũng phải có vật phòng thân thì ta mới an tâm được.

Tiểu Bôi kinh ngạc nhìn ta, ta quay người lại đặt cây trâm vào tay nàng.

“Người nói với Liên Ty, có vật do chính Hoàng hậu nương nương ban thưởng cho người, muốn tặng lại nàng ta, nhất định phải nói cây trâm này rất quý giá.”

“Nương nương...”

“Nghe ta nói hết đã, sau đó ngươi lên đặt cây trâm vào phòng của cung nữ đệ nữ rồi giả vờ tới đó tìm, cho đến khi vô tình chạm mặt Liên Ty, ngươi hãy nói với nàng ta rằng, chiếc trâm người vốn định tặng cho nàng ta đã bị người khác trộm mất rồi.”

“Nhưng họ sẽ không nghi ngờ chứ ạ?”

Ta mỉm cười: “Không đâu.”

Người ta chọn là đệ nữ, nàng ta nhát gan lại tham lam vật vĩnh, thường nghe nói nàng ta thích tiện tay lấy trộm đồ trong cung của chủ nhân. Mỗi khi Liên Ty nói chuyện, nàng ta đều liên tiếp chen ngang, Liên Ty luôn coi thường nàng ta.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tiểu Bôi cầm cây trâm ra khỏi phòng.

Còn ta ngồi rót trà uống.

Lúc còn ở lầu xanh, ta đã trông thấy một hiện tượng thú vị, mỗi khi có tì nữ mới đến, tì nữ cũ lúc nào cũng bắt nạt tì nữ mới, cho đến khi tì nữ mới dần dần thích ứng với hoàn cảnh, thì lại có kẻ mới hơn xuất hiện, khi đó, họ sẽ hoàn toàn nhập bọn với ma cũ, góp sức bắt nạt ma mới.

Đây là một kiểu hoán đổi. Tiểu Bôi là cung nữ, thân phận gần với họ hơn đệ nữ. Nếu trực tiếp đem đồ đi lấy lòng họ, e rằng họ nhận rồi vẫn cứ coi rẻ. Chi bằng lôi người cũ ra khỏi hội, để Tiểu Bôi được thêm vào chỗ khuyết.

Cho đến khi họ cùng chung kẻ địch, địa vị của Tiểu Bôi cũng sẽ vững chắc theo.

Tiểu Bôi là người hiền lành lại rất khôn khéo, chỉ cần nàng ấy nhập hội, không lo nàng ấy không có mối quan hệ tốt.

Quả nhiên đến buổi trưa, Tiểu Bôi mừng quýnh mang bánh ngọt về.

“Nương nương, đây là bánh họ cho chúng ta.”

Ta mở hộp ra, không tồi, hương vị ập vào mũi, là ít bánh đậu xanh.

Tiểu Bôi hào hứng ngồi xuống: “Hôm nay Liên Ty đối xử với nô tì tốt hơn hẳn, còn cho nô tì ăn bánh đậu xanh thừa từ chỗ Châu mỹ nhân nữa cơ. Nàng ta thích cây trâm đó lắm, nhưng đệ nữ thì thăm rồi, Liên

Ty và mấy cung nữ khác đánh đệ nữ một trận. Nàng ta cứ nói mình không trộm cây trâm, nhưng chẳng ai tin nàng ta. Nương nương, chúng ta làm vậy không phải quá đáng rồi sao?”

“Vậy người muốn Liên Ty ức hiếp người hay ức hiếp nàng ta?” Ta nhìn Tiểu Bôi.

Tiểu Bôi không nói gì.

Ta cầm bánh đậu xanh lên cắn nhẹ một miếng. Có những thứ chỉ khi bản thân đói mềm mới thường thức nổi vị ngon của nó, cũng giống vậy, có những tính cách chỉ khi nguy hiểm thật sự tới bản thân mới bộc lộ ra bên ngoài.

Đau đớn trên cơ thể luôn luôn giày vò con người ta hơn hẳn đau đớn trong tâm hồn. Bởi đau đớn trong tâm hồn ta có thể né tránh, có thể bỏ mặc, còn đau đớn trên cơ thể thì không.

Tiểu Bôi bắt đầu ngày ngày tới tán gẫu cùng đám Liên Ty, nàng ấy khôn khéo biết nghe lời, tay nghề cũng rất khá, lại chẳng bao giờ nổi nóng, chỉ biết nói tốt cho người khác nên rất được lòng người. Búi tóc của Liên Ty đều do Tiểu Bôi thắt, thậm chí Liên Ty còn muốn nhận nàng ấy làm muội muội, Tiểu Bôi liền từ chối như là lo sợ mình trèo cao vậy.

Ta đang xem một chút tứ thư ngũ kinh và sách cổ sử gia. Lúc ở bên Hoàng thượng, ta đại khái có thể nói là viết được rồi, nhưng thời gian xem sách cũng ít. Đạo này cuối cùng đã có thời gian rảnh rỗi xem xét trí tuệ của cổ nhân, chỉ cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, những chuyện xảy đến trong hiện tại kỳ thực đã từng diễn ra vô số lần trong lịch sử. Nào là âm mưu, đoạt quyền, chiến tranh, đọ sức...

Thảo nào người ta có câu: “Trong sách vốn có nhà bằng vàng, trong sách vốn có sắc như ngọc, trong sách vốn có ngàn bông lúa.”

Ta đang xem một cách hào hứng, bèn nhìn thấy một câu trong sách: “Thiên thiên vi địch, nhất phu thắng chi, vi nhược tự thắng, vi chiến trung thượng. Tự thắng tối hiền, cổ viết nhân hùng, hộ ý diệu thân, tự tổn chí chung. Tuy viết tôn thiên, thần ma phạt thích, giai mặc năng thắng, tự thắng chi nhân.” Ý cả câu nghĩa là, nếu như chúng ta chiến thắng người khác, chi bằng hãy tự chiến thắng bản thân mình. Chiến thắng được bản thân thì có thể tự không chế vận mệnh.

Ta suy ngẫm hồi lâu, Tiểu Bôi đột nhiên gọi ta từ ngoài cửa: “Nương nương.”

Nàng ấy gọi ta ra, chỉ vào một khe suối nhỏ bên cạnh Đông Viện: “Người trông.”

Khe suối nhỏ trong veo gợn sóng nước, nhưng thú vị hơn cả là trên mặt nước có rất nhiều lá phong trôi bồng bênh, bên trên còn viết một số chữ mờ ảo. Ta nhặt lên xem, thì ra là những chữ viết rồi thể hiện trăm mối ưu tư cùng cảm xúc phức tạp của nữ nhi.

“Đây là gì vậy?”

“Lá phong gửi tình.” Tiểu Bôi có chút mừng rỡ: “Nghe họ nói, viết câu thơ mình thích lên lá phong, để nó trôi theo dòng nước, biết đâu có thể tìm thấy ý trung nhân của mình. Cẩn phi nương nương ngày xưa cũng làm như thế này.”

Lại có thể tin tưởng vào mấy thứ kia, ta luôn cảm thấy hai chữ “duyên phận” thật rắc rối và thiếu an toàn.

Bỗng ta nắm được điểm mấu chốt: “Cẩn phi nương nương? Ý trung nhân?”

Lẽ nào bà ấy gặp được hoàng đế bằng cách này?

Con suối nhỏ uốn lượn kéo về phía xa, vượt qua cả tường thành, ta lên tiếng: “Con suối này thông đến đâu?”

Tiểu Bôi gõ gõ lên cằm: “Có lẽ là ngự hoa viên.” Rồi chợt bỏ tay xuống: “Nương nương, chắc không phải người đang nghĩ là bà ấy đã gặp được Hoàng thượng chứ. Không phải đâu, Cẩn phi nương nương đã gặp Trạng Nguyên mới được sắc phong cơ.”

Ta nghi ngờ nhìn Tiểu Bôi.

Tiểu Bôi giải thích: “Cẩn phi nương nương vốn là một chiêu nghi bé nhỏ. Sau này bà ấy viết một câu thơ lên lá phong rồi thả nó trôi theo dòng suối, sau đó Trạng Nguyên kia đã nhặt được. Nhưng mà nhặt được rồi

cũng nguy, chính vào hôm Hoàng thượng đột nhiên muốn phong Cẩn phi nương nương làm quý phi, Cẩn phi nương nương đã chạy trốn cùng với Trạng Nguyên kia. Lúc đuổi theo họ đã ngồi lên thuyền, Hoàng thượng đứng trên bờ, một tên bắn trúng Trạng Nguyên nọ khiến chàng rơi xuống nước, Cẩn phi nương nương liền nhảy xuống tự vẫn theo, cuối cùng vẫn được cứu sống.”

“Sau này Hoàng thượng phong bà ấy làm quý phi, Cẩn phi cũng không tìm đến cái chết nữa. Có điều cho dù Hoàng thượng đối tốt với bà ấy thế nào đi chăng nữa, bà ấy cũng không mảy may nhiệt tình với Hoàng thượng. Rồi cũng đến một ngày Hoàng thượng mất hết kiên nhẫn, hằng đêm giày vò Cẩn phi nương nương, có một lần thậm chí còn khiến Cẩn phi nương nương toàn thân bê bết máu, đứa bé trong bụng bà ấy đã ra đi như vậy đó. Sau này Cẩn phi nương nương sinh được Cửu Hoàng tử, tiếc rằng sức khỏe bà càng ngày càng yếu, mấy năm trước bệnh nặng nên đã qua đời. Hoàng thượng đau lòng khôn nguôi, chẳng buồn màng đến việc triều chính, vài năm sau cũng băng hà.”

Cửu Hoàng tử chính là đương kim Hoàng thượng.

Chẳng trách mỗi lần hán đều một mình thổi khúc “Dạ Ngâm Ô Giang”, thì ra bên trong đó ẩn chứa một mối thâm tình.

“Những chuyện này là ai kể cho người vậy?”

“Là Mạc Y, bà ấy là một lão cung nữ, ngày trước từng hầu hạ Cẩn phi nương nương.”

“Tiểu Bôi, người và bà ấy phải thân thiết hơn nữa, giúp ta hỏi thêm một số chuyện về Cẩn phi nương nương.”

Biết đâu đây chính là thời cơ của ta.

Tiểu Bôi nghe được chuyện gì của Cẩn phi nương nương ta đều từ từ ghi nhớ, bao gồm tất cả sở thích ăn uống và thói quen của bà ấy. Ví dụ như bà ấy thích ăn nhất là bánh xốp do mẫu thân mình làm, Tiên Hoàng khi xưa còn đặc biệt triệu mẫu thân của Cẩn phi vào cung để làm bánh cho bà ấy, Cẩn phi vừa ăn liền bật khóc, sau này không ăn bánh xốp nữa. Bà ấy rất thích vẽ một bông hoa mai cạnh thái dương, nghe nói hoa văn phượng hoàng trên thái dương của Hoàng Thái hậu hiện giờ cũng là bắt chước theo Cẩn phi. Y phục Cẩn phi thích mặc nhất là một bộ váy bằng voan mỏng màu xanh lục nhạt, thứ thích đeo nhất là một cây trâm hoa màu xanh nhạt...

Ta tỉ mỉ ghi ghi chép chép trên giấy, chợt dừng lại.

Hoa mai, váy xanh, trâm hoa xanh, hình như toàn là những thứ trâm tĩn, ta dần dần có thể cảm nhận được con người của Cẩn phi.

Ta nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Trước khi Cẩn phi nương nương được ân sủng, bà ấy đã sống trong sân viện bên cạnh lãnh cung này suốt hai năm. Vẫn thường có người nhắc chuyện bà ấy nhẹ nhàng băng bó trên chân của một chú chim bị thương rơi xuống sân viện thành hình bông hoa mai đầu xuân, viết trên lá phong mùa thu se lạnh những câu thơ rung động lòng người, vào đầu xuân bà lại thích một mình đứng thổi tiêu giữa sân viện sương trời giăng kín, khúc nhạc bà thổi khi đó không phải “Dạ Ngâm Ô Giang”, mà là “Môn Đình Tuyết”.

Và nay ta đến đây đã sắp được nửa năm rồi.

Đêm qua tuyết rơi rất dày, dây leo mà Cẩn phi trồng ở phía kia đã giăng khắp lối, lách cả vào chỗ ta ở. Nền trắng điểm sắc xanh nhạt, màu tuyết nhuộm sáng của hoàng cung.

Ta hơi lạnh, cúi đầu khịt mũi.

Tiểu Bôi bưng chậu than đi vào, nói: “Nương nương, đừng ngồi đầu gió nữa.” Rồi lập tức tiến lên đóng cửa sổ lại.

Trong chậu lác đác mẫu than cháy tỏa ra làn khói đen sì, nhưng có còn hơn không. Bọn ta ở đây không có nhiều quần áo, cũng không có nhiều chăn đệm, đành mặc thêm mấy bộ đồ lót bên trong, nhưng cũng chẳng chống đỡ nổi cái rét.

Than đốt này do đám cung nữ kia cho Tiểu Bôi, Tiểu Bôi lại đem đến cho ta.

“Nếu người cho ta rồi thì người làm thế nào?”

Tiểu Bôi đáp: “Nô tì không sao, nô tì rất khỏe, lạnh một chút có là gì.” Đột nhiên nàng ấy hắt xì, ta cười: “Thế mà cũng gọi là khỏe à?” Ta lại gần nắm chặt bàn tay nàng ấy mới biết nó bị lạnh tới nỗi sưng phù cước đỏ từ bao giờ, cả người nàng cũng lạnh như băng.

“Bọn chúng lại sai người nấu cơm giặt quần áo?”

Đến mùa đông, đám cung nữ càng thêm lười biếng, dường như chỉ mong được trốn trong phòng cả ngày khỏi ra ngoài, Tiểu Bôi tốt bụng nên sẽ không từ chối giúp họ, lúc nào cũng bị bắt phải làm rất nhiều việc.

“Nô tì không sao.” Tiểu Bôi nói.

Ta sờ trán nàng, nóng đến giặt mình: “Người sốt rồi.”

Tiểu Bôi cũng khịt khịt chiếc mũi ửng đỏ, ta nói: “Người nghỉ trước đi, để ta làm giúp người.”

“Không được, nương nương sẽ rét cóng mắt.”

Ta đầu yếu đuối như vậy? Ta mỉm cười, ấn Tiểu Bôi ngồi xuống giường, để chậu lửa lại gần hơn một chút, nói: “Người cứ ở đây yên tâm ngủ một giấc, khỏi bệnh rồi mới giúp ta được chứ, đúng không? Hơn nữa ta chẳng phải người sức trời gà không chặt, làm chút việc không xảy ra chuyện gì đâu.”

Tiểu Bôi vẫn liên mồm cự tuyệt.

Ta nói: “Tiểu Bôi, ở nơi này chỉ có người gần gũi với ta nhất, chúng ta là tỷ muội tốt đồng cam cộng khổ, người đừng coi ta như nương nương nữa.” Ta cười với Tiểu Bôi: “Ngủ đi.” Rồi quay người đóng cửa đi ra ngoài.

Bên ngoài trời đông tuyết phủ, vừa ra khỏi phòng, gió lạnh như lưỡi dao sắc bén đã vù vù ập tới. Ta hà hơi vào bàn tay, xung quanh chỉ có tuyết trắng xóa, không có lấy một bóng người. Ta giẫm lên tuyết dày nặng nề bước đi, bên cạnh giếng có chậu gỗ và thùng nước, quần áo đã giặt được hơn một nửa.

Trên mặt thùng nước bông bành một lớp tuyết mỏng, ta thò tay vào, dường như lạnh tới nỗi lập tức mất cảm giác. Ta nhanh chóng đổ nước vào chậu gỗ bắt đầu giặt giũ. Y phục mùa đông vừa dày vừa nhiều, giặt rất tốn sức.

Xung quanh yên tĩnh đến nỗi chỉ có thể nghe thấy tiếng thở hổn hển vì mệt của mình, tuyết dưới chân đang tan ra, nước lạnh thấm ướt cả giày vải, ngón chân như đã tê dại hết cả. Lúc ngón tay miễn cưỡng thò ra mức nước, liền cứng đờ run rẩy.

Một lát sau ta nghe thấy có người đến gần.

Ngẩng đầu nhìn là một cung nữ khác bê chậu gỗ nhỏ đựng đầy quần áo: “Ấy? Tiểu Bôi không ở đây sao?” Nàng mỉm cười với ta, ta liền hiểu ra nàng cũng đến “đưa y phục giữa trời tuyết phủ”. Nàng đặt chậu gỗ trước mặt ta: “Dù sao người cũng giặt giúp người khác nhiều đồ như vậy rồi, giặt thêm mấy cái có là gì.”

Nàng chẳng đợi ta trả lời đã đi mất, không biết Tiểu Bôi ứng phó với đám người này như thế nào nữa.

Ta nghĩ nếu là ta, chắc chắn sẽ luôn căm ghét bọn chúng.

Ta giặt mãi cho tới khi vừa nhìn lên trời đã cảm thấy hoa mào chóng mặt, cuối cùng cũng giặt xong hết đồng quần áo. Lúc đứng dậy ta cảm thấy đôi chân mình như đã mất hết cảm giác, chẳng còn chút sức lực, ta muốn nhấc chân lên nhưng bỗng phát hiện mình không đi nổi, khung cảnh trước mắt trở nên nhạt nhòa, đầu đầu cũng là ánh sáng của tuyết, chói mắt đến mức khiến ta choáng váng.

Ta đứng nguyên chỗ cũ hồi lâu mới hồi chút sức lực đứng dậy phơi quần áo, xong xuôi liền trở về phòng.

Than trong chậu lửa đã cháy gần hết, chỉ sót lại chút khói tàn tỏa ra. Ta hơ tay bên trên, vẫn còn chút hơi ấm. Bàn tay ta ngứa rất vô cùng, như thể có dòng nước nóng đang chảy bên trong muốn hòa tan từng khớp xương ra vậy. Mặt trời đã xuống núi, ta nhìn Tiểu Bôi, nàng ấy vẫn chưa tỉnh giấc. Ta lấy tay kiểm tra trán nàng, không hiểu vì bàn tay ta lạnh hay vì nguyên nhân nào khác mà trán Tiểu Bôi còn nóng hơn ban nãy.

“Tiểu Bôi.” Ta gọi nàng ấy mấy tiếng.

Nàng ấy mơ hồ đáp lại ta, giọng yếu ớt không còn chút sức lực, lông mi giật giật nhưng cổ máy cũng không mở mắt nổi. Hình như nàng ấy rất lạnh, cả người co rúm trong chăn không ngừng run rẩy.

Ta sát lại gần, thấy gương mặt nàng ấy nóng bừng, e là bị nhiễm lạnh thật rồi. Ta giúp nàng đắp chăn lại cẩn thận rồi tựa người cạnh giường ngủ mất.

22. Chương 22

Chương 22: Tìm đủ mọi cách chữa bệnh cho Tiểu Bôi

Trời sáng, ta tỉnh lại, tứ chi lạnh như băng, xung quanh tựa hầm đá, trong chậu than đen sì chẳng có lấy một hơi ấm, ngoài cửa sổ tuyết phủ trắng xóa, có lẽ lại vừa thêm một đêm tuyết rơi ngập trời.

Ta xem Tiểu Bôi thế nào, nàng ấy vẫn chưa tỉnh, kiểm tra độ nóng trên trán nàng, vẫn chưa thực sự đỡ hơn, song cũng đã giảm đôi chút. Nhưng hình như Tiểu Bôi cảm giác thấy hành động của ta, cuối cùng miễn cưỡng mở mắt, đôi môi khô ráp phát ra mấy tiếng yếu ớt: “Nương nương...”

“Vẫn khó chịu à?”

Nàng ấy nhắm mắt lắc đầu.

“Muốn uống nước không?”

Nàng ấy gật đầu, đến một tiếng “vâng” thôi cũng thều thào khó nhọc.

Ta cho nàng ấy uống nước xong, nàng ấy lại mê man chìm vào giấc ngủ. Tuy lúc ta hỏi nàng có khó chịu không, nàng vẫn lắc đầu, nhưng ta biết đó chỉ vì nàng không muốn ta lo lắng mà thôi.

Sốt cao suốt cả đêm, e rằng chuyện không hay sẽ xảy đến, cho dù ta ghét phải qua lại với đám Liên Ty thế nào đi chăng nữa, cũng không thể không tìm đến bọn họ.

Ta nghĩ một lát, liền lấy một chiếc vòng ngọc thượng hạng ra từ trong ngăn kéo của tráp, bỏ vào trong tay áo.

Đi đến trước phòng Liên Ty, Liên Ty đang quần chăn ngồi trên giường xem một cung nữ khác bên cạnh thêu hoa, đập vào mắt ta là cảnh tượng gian phòng của Liên Ty lớn hơn hẳn phòng bọn ta, hai cung nữ hai chiếc giường đệm, mỗi người một bàn trang điểm và chạn bát riêng, nhưng trông cách bày trí ở đây, chắc là Liên Ty đã vợ vét được rất nhiều đồ từ chỗ cung nữ khác về.

“Giời ạ, không phải thêu như thế này, người bị dấn đấy à? Chỗ này phải thêu kim móc!” Nàng ta chỉ nói mồm chứ không động tay, làm cung nữ kia rối trí, hoang mang lo lắng, mắc sai liên tiếp. Nàng ta ấn đầu cung nữ nọ: “Ta chưa thấy ai dấn như ngươi!”

Lúc này nàng ta mới liếc nhìn ta, cười một tiếng: “Ồ, Bạch chiêu nghi đến thăm, thật thất lễ vì không nghênh đón từ xa!”

Ta mỉm cười, bước qua ngưỡng cửa: “Chẳng phải chúng ta vẫn chạm mặt hằng ngày đó sao?”

“Nói đi, có chuyện gì?”

“Tiểu Bôi ốm rồi, người có thể mời thái y đến không?”

“Tiểu Bôi?” Nàng ta chau mày: “Mấy ngày trước còn khỏe lắm mà, sao tự nhiên lại ốm?”

Hôm qua ta giặt quần áo một ngày đã cảm thấy hoa mày chóng mặt, Tiểu Bôi từ khi sang đông đến nay hôm nào cũng làm việc nặng nhọc như vậy, là do ta đã sơ suất rồi.

“Chắc là bị nhiễm lạnh, đêm qua Tiểu Bôi sốt cao suốt cả đêm, sáng nay vẫn chưa đỡ. Nếu vẫn tiếp tục sốt như vậy, e rằng sẽ gặp nguy hiểm.”

Mặc dù Liên Ty luôn ngửa mặt với ta, nhưng vẫn đối xử có chút tình nghĩa với Tiểu Bôi, liền thở dài nói: “Không phải ta không muốn giúp cô, Tiểu Bôi là một cô nương tốt. Nhưng chúng ta chỉ là cung nữ thấp cổ bé họng, trước giờ đâu dám đồ bệnh nặng, thỉnh thoảng ốm vặt cũng chỉ dám nhờ người đem mấy thang thuốc về, đâu có tư cách đi mời Ngự y.”

Ta không hiểu rõ lắm những quy tắc trong cung mà ta chưa được tiếp xúc qua, bèn hỏi: “Lẽ nào không còn cách khác ư?”

“Có thì có đấy.”

Liên Ty lại quần chắn định ngủ tiếp, thở dài nói: “Nhưng cần phải có bạc, Ngự y chỉ chuyên chữa bệnh cho Hoàng thượng và phi tần, những y sĩ dưới quyền của Ngự y mới có thể chữa bệnh cho chúng ta, chỉ có điều... muốn họ đến một chuyến tốn kém không ít bạc đâu.”

Ta lại gần, đưa vòng ngọc cho nàng ta: “Cái này đủ không?”

Đôi mắt của Liên Ty lấp lánh, nàng ta ngồi bật dậy, nhận xong xuôi được một lát mới nhìn ta: “Cô vẫn còn giữ vật quý riêng?”

Ta nhìn nàng ta.

Nàng ta tỉ mỉ vuốt ve chiếc vòng bạch ngọc, chú ý đến ánh mắt của ta, nhưng đôi mắt vẫn không rời khỏi nó, “Được, ngày mai ta sẽ dẫn cô qua đó.”

“Không, hôm nay.” Chiếc vòng ngọc này không chỉ đáng giá mấy trăm lượng, e là bình thường họ mời y sĩ cũng chỉ tốn mấy lượng mà thôi.

“Được.”

Trời sẩm tối, Liên Ty quả nhiên đã dẫn một y sĩ đến. Nhưng y sĩ này chẩn bệnh nửa ngày vẫn cứ cau mày, ta thấy hẳn hoàn toàn không thể khám ra nổi bệnh gì. Còn Liên Ty cứ nhìn ngang ngó dọc quan sát căn phòng, nàng ta đang ngấp nghé món đồ khác của ta.

Y sĩ thấp bé kia nói: “Cô nương đây bị nhiễm lạnh, ta kê vài thang thuốc chữa phong hàn là sẽ ổn thôi.”

Ta nghi ngờ: “Nhưng nàng ấy sốt lâu như vậy, cơ thể lại vừa nóng vừa lạnh, toàn thân không chút sức lực.”

“Sốt cao là như vậy đó.”

Hắn nói chắc như đinh đóng cột: “Để ta kê đơn thuốc cho cô nương.”

Nói rồi hắn ngồi xuống viết đơn thuốc, đưa cho ta, ta cầm lấy, nhận ra trong đó toàn là một số dược liệu chữa phong hàn thông thường. Y sĩ trẻ kia rất nhanh đã đi mất, Liên Ty đến cạnh ta: “Có cần ta giúp cô bốc thuốc không?”

Nàng ta là con sư tử há miệng rình mồi, không ăn sạch tất cả đồ của ta thì không chịu thôi, nhưng ta đâu còn cách nào khác, cung nữ xung quanh đều sợ Liên Ty, chẳng ai chịu giúp ta hết. Huống hồ những tiểu cung nữ này khi bản thân sinh bệnh bốc thuốc cũng phải nhờ Liên Ty liên lạc, thông qua Liên Ty sẽ tốn ít hơn hẳn một nửa, đây là quy định rồi. Đắc tội với nàng ta đồng nghĩa với việc tuyệt đường sống của mình sau này.

Ta rút một chiếc trâm ngọc từ trong tay áo đưa cho nàng ta.

Nàng ta liền rời đi.

Ta quan sát Tiểu Bôi, vừa quay người đi được mấy bước, bỗng cảm thấy phía sau lưng có tiếng động nho nhỏ, rồi lập tức im bật. Ta giả vờ như không biết, đi đến cạnh hộp nữ trang, mở ngăn kép bên trong ra. Lúc này Liên Ty xông vào, cướp lấy, “Được lắm, cô giấu nhiều đồ như vậy hả?”

Cái ngày ta đưa chiếc vòng ngọc kia cho nàng ta, ta đã biết một khi để lộ thứ này ra ngoài, Liên Ty không ép ta ra bã thì tuyệt đối không chịu thôi. Nếu ta cứ đưa đồ dần dần cho nàng ta như vậy, một ngày nào đó ta dùng hết vật phòng thân rồi, nàng ta cũng sẽ không tin ta đã dùng hết.

Chi bằng để cho nàng ta lấy sạch một lần, dù sao ta cũng đã chia ra giấu đồ ở hai nơi.

Chỉ tiếc rằng ta tính sót một điều, y sĩ này khiến ta rất lo lắng. Bệnh tình của Tiểu Bôi chắc chắn không thể khá lên nếu chỉ uống mấy thang thuốc kia. Giả sử nàng ấy không khỏi bệnh, những thứ ta cất giữ lại không thể để lộ ra ngoài, vậy thì phiền to rồi.

Đồ trong ngăn kéo cũng không ít, có năm chiếc, ta chỉ giữ lại có ba chiếc mà thôi.

Ta nói: “Bao nhiêu đồ ta để cả ở đây rồi, ngươi cứ cầm đi. Nhưng ngươi phải đồng ý với ta, thuốc của Tiểu Bôi nhất định phải đem đến. Không chỉ lần này, mà còn cả lần sau, cho đến khi Tiểu Bôi khá lên mới thôi.”

Nàng ta nhìn hộp nữ trang, gật đầu lia lịa, ánh mắt quét qua đồ bên trong một lượt như thể muốn cướp ngay lấy, hả lòng hả dạ đẩy nắp hộp lại: “Yên tâm, Tiểu Bôi là tỷ muội tốt của ta, ta sẽ không để nàng ấy xảy ra chuyện.”

Không cần nhìn nàng ta lâu hơn nữa, có những người luôn miệng nhắc đến thứ gọi là tình tỷ muội, nhưng tình tỷ muội của họ vĩnh viễn chẳng so bì được với lợi ích thực tế.

Ta đến bên cạnh Tiểu Bôi, sờ lên trán nàng, vẫn còn nóng lắm.

Ta thấy hơi lo lắng.

“Tiểu Bôi, ngươi nhất định phải khỏe lại.”

Uống thuốc liên tục mấy hôm mà bệnh tình của Tiểu Bôi vẫn chẳng có dấu hiệu tốt lên. Nàng ấy vừa nóng vừa lạnh, toàn thân không ngừng run rẩy, thỉnh thoảng uống thuốc xong lại nôn ra. Ta thúc giục Liên Ty mãi mấy lần nàng ta mới chịu đi tìm y sĩ, nhưng hẳn vẫn không chẩn đoán ra bệnh trạng của Tiểu Bôi.

Ta muốn đổi sang y sĩ khác, nhưng Liên Ty nhất quyết không chịu. Mỗi nhóm cung nữ đều có y sĩ thân quen của mình, chuyên trị bệnh cho họ.

Nhóm của Liên Ty chính là y sĩ này, muốn liên hệ với những y sĩ tốt hơn cần phải chi bạc nhiều hơn. Liên Ty không muốn nhả ra những thứ đã lấy được dù chỉ một chút, lần nào cũng nói với ta bên giường của Tiểu Bôi: “Yên tâm, không chết được đâu. Tỷ muội bọn ta đều sống như vậy mà.”

Ta nhìn nàng bằng ánh mắt không vui, nàng liền im bật.

Tiểu Bôi mơ hồ tỉnh lại, gọi ta một tiếng: “Nương nương...” Giọng nói mong manh yếu ớt, mấy ngày nay hình như nàng ấy chẳng ăn uống được gì, bị cơn sốt giày vò tới nỗi gây sọh hẳn đi, gương mặt trắng bệch như tờ giấy khiến người ta vô cùng đau lòng.

Nàng ấy vươn tay ra khỏi tấm chăn, ta nắm lấy, “Ngươi sao rồi?”

Nàng ấy nhìn ta, yếu ớt mỉm cười, như thể chỉ còn sức nhếch khóe miệng mà thôi, rồi ngay sau đó lại chìm vào trạng thái mê man.

Ta luôn cảm thấy có gì đó không ổn, nàng ấy sốt đã bốn ngày, tỉnh táo được chốc lát lại thiếp đi, ngày trước còn có thể uống một chút cháo loãng, còn nay đến uống nước cũng nôn ra.

Ta muốn đặt tay nàng ấy vào trong chăn, tay áo nàng trượt xuống, ta nhìn thấy trên cánh tay xuất hiện rất nhiều chấm màu đỏ nhỏ.

Liên Ty đứng bên cạnh, ta lập tức đặt cánh tay Tiểu Bôi trở lại chăn.

Sau khi Liên Ty rời khỏi, ta mới xem xét kỹ càng.

Ta giật thót mình.

Trên cánh tay, trên người Tiểu Bôi đều là những chấm đỏ, có những chấm đỏ đậm, có những chấm đỏ như vừa mới phác tác. Đến tối nhìn lại, những chấm đỏ kia đã đậm hơn một chút, trên cổ cũng dần dần nhìn thấy một hay chấm, có lẽ hai ba hôm sau sẽ lên đến mặt.

Ta sờ thử, là một loại mụn nhỏ, không thể lau sạch.

Ta có linh cảm không tốt.

Hồi nhỏ ta cũng từng nghe nói một loại bệnh tương tự, Tiểu Bôi rất có khả năng đã mắc bệnh dịch này. Ta không biết hoàng cung sẽ xử lý bệnh dịch như thế nào, nhưng hiện tại tuyệt đối không được nói ra.

Việc này khiến ta lo lắng đến độ không tài nào ngủ nổi.

Bây giờ Liên Ty đã không còn đáng tin, người có thể giúp ta báo tin ra bên ngoài chỉ có một số thái giám khác mà thôi. Nhưng lần trước ta đã đắc tội với thủ lĩnh của đám thái giám mất rồi. Ta đi đi lại lại trong phòng, sốt ruột nhìn bóng đen của cành cây hắt lên cửa, bị gió thổi lay động không ngừng.

Nguồn ebook: s:// .luv-ebook

Ta đột nhiên nhớ ra, phải rồi, ngoài thái giám cung nữ, còn có thị vệ!

Ta và Tiểu Bôi chỉ ở trong tiểu viện nhỏ này, còn khu bên cạnh là một số phi tần bị thất sủng hoặc bị nhốt vào lãnh cung khác, chắc có khoảng năm, sáu tiểu viện như thế, xung quanh cổng của cả đại viện mới có thị vệ.

Hiện tại đang là đêm đông giá rét, sẽ chẳng ai lộ mặt ra ngoài.

Việc gấp không thể chậm trễ.

Bệnh tình của Tiểu Bôi cần được trị khỏi mau chóng trước khi người khác phát hiện ra, đến khi chấm dứt lên đến mặt rồi sẽ không giấu nổi nữa.

Ta đặt cây nến vào lồng đèn, mở cửa, gió lạnh ùa vào.

Ngoài trời màn đêm đen kịt, gió lạnh ào ào thổi động cành khô. Tuyết trắng rơi trên cây, có thể nhìn thấy chút ánh sáng óng ánh trong suốt.

Ta hít một hơi thật sâu, quay người đóng cửa phòng lại.

Vẫn là âm thanh nặng nề giẫm trên lớp tuyết dày, có điều mấy hôm nay tuyết không rơi nữa, còn lớp băng kết lại càng thêm bền chắc. Ánh nến đèn đưa vì nhịp chân bước, ta cẩn thận dò đường nhưng thật khó khăn, mấy lần suýt trượt ngã.

Ta chưa ra khỏi tiểu viện này, nên không rõ vị trí cụ thể. Nhưng Tiểu Bôi từng nói với ta, thật ra từ chỗ chúng ta ra ngoài chỉ cần đi thẳng xuyên qua một tiểu viện khác là có thể đến cổng đại viện. Nhưng không biết tại sao bình thường chẳng ai đi qua đó, họ đều đi đường vòng.

Ta không nhìn rõ đường, cứ đi thẳng là lựa chọn tốt nhất bây giờ.

Xung quanh tối om, u ám như thế giới ma quỷ, tiếng gió gào thét càng thêm dữ dội, càng thêm ai oán, đường trơn càng thêm xa xôi cách trở.

Ta đi rất lâu, ánh sáng của chiếc đèn ta đem theo đã hơi lụi dần, đèn lồng treo cạnh mái hiên bị gió thổi tắt, bàn chân ta đôi lúc không biết nên giẫm vào đâu để bước tiếp, chốc chốc lại giẫm lên đám cỏ, chốc chốc lại giẫm nhầm đồng tuyết.

Hồ sâu mềm mại tới nỗi khiến người ta kinh hãi.

Ánh nến càng ngày càng yếu, e nó sẽ tắt trước khi ta đến nơi, ta cảm thấy hơi sợ hãi, liền bước đi nhanh hơn.

Đột nhiên ta bị trượt một cái, ngã xuống đất, ánh đèn tắt hẳn. Ta lăn mò đèn lồng trên mặt đất, nhưng không có lửa làm sao thấp sáng nổi chiếc đèn.

Ta ngồi thử hồi lâu, đứng dậy ngẩng đầu nhìn, thực ra phía xa có ánh trăng mờ ảo bị mây đen che khuất, tỏa ra tán quang yếu ớt, không đủ để soi sáng trời đêm u tối này.

Trái lại, thứ sáng hơn cả chính là ánh đèn le lói, là sự náo nhiệt bên ngoài bức tường hoàng cung có thể nhìn ra ngay cả khi đông đến.

Họ ở đó, còn ta ở đây.

Ta không muốn nghĩ quá nhiều, liền vút đèn lồng, tự mình bước về phía trước. Chẳng còn thứ để ta nương náu nhưng ta không sợ, cùng lắm là trượt ngã mà thôi, ta đâu phải chưa từng ngã bao giờ. Nhiều khi đau cũng đành nhẫn nhịn, thời gian trôi qua, thứ làm mình thật sự khắc cốt ghi tâm chính là vết sẹo vĩnh viễn chẳng thể xóa mờ.

Khoảng không đen ngòm phía xa tối thui tựa như miệng máu há rộng của loài cầm thú muốn nuốt chửng con người ta vào đó, nhưng tiến thêm chút nữa mới phát hiện chỉ là mấy cột đá mà thôi. Nơi này chắc là một tiểu viện khác rồi.

Cả khu rộng lớn mà chẳng có lấy một ánh đèn, im lặng như tờ.

Ta hít một hơi, nhanh chóng đi thêm vài bước để phòng người khác phát hiện ra, nhưng lại nghe thấy một tràng cười vọng đến từ nơi cách đó không xa. Tiếng cười đó như con rắn mềm oặt chậm chậm bò đến gần, tìm ta bỗng giật thót, sưng sờ, mở to mắt cố gắng phân biệt xung quanh.

Tiếng cười kia càng lúc càng gần, càng lúc càng gần.

Phía sau vang lên tiếng động.

Ta cảm giác có người đứng ngay sau lưng mình, lòng bàn tay ươn ướt siết chặt rồi lập tức quay đầu lại.

Tim ta nhảy dựng đến tận cổ họng, suýt chút nữa thì bắn ra ngoài sau đó nổ tung.

Một gương mặt lọt vào tầm mắt ta.

Đó là gương mặt trắng ngần như tuyết, ta ngẹn họng nuốt nước bọt nói: “Từ... Từ quý phi.”

Nàng ta mặc tằm y màu trắng, đầu tóc rối bù nhìn ta. Đôi mắt nàng ta dường như trống rỗng, chỉ biết nhìn chăm chăm, hệt như hai hố sâu muốn hút người vào đó.

“Ta...” Nàng nói bằng giọng yếu ớt.

Ta lùi sau mấy bước.

Nàng tiến gần mấy bước.

“Người...”

Ánh mắt vẫn ngây dại như cũ, nàng yếu ớt hỏi: “Ta... là Từ quý phi, người là ai?”

Ta nhắm chặt mắt, cuối cùng chậm rãi thở phào một hơi.

“Nô tài khốn khiếp! Thấy bản cung mà không hành lễ!”

Nàng tiếp tục độc thoại: “Mau lên, mau đến trang điểm cho bản cung, Hoàng thượng đến rồi, bản cung phải tiếp giá! Người, mau qua đây!”

Ta từng nghe nói Từ quý phi ở bên ngoài cung tuy có người thân, nhưng dường như chẳng ai quan tâm nàng ấy lắm. Họ không bảo người đem đồ vào cho nàng cũng chẳng nhờ ai trong cung chăm sóc hộ, a hoàn và thái giám mà trước kia nàng ta quả mắng lại quá nhiều. Tiểu Bôi nói, thường xuyên có cung nữ và thái giám đem vài lượng bạc đút lót cung nữ đưa cơm cho nàng ta, bảo họ đổ cơm xuống đất, bỏ đói nàng ta mấy hôm, xem nàng ta có ăn hay không. Lúc đầu Từ quý phi còn kêu gào chửi bới, nhưng sau này dần dần không còn thấy động tĩnh gì.

Thì ra nàng ta đã phát điên rồi.

Đấu tranh là điều hết sức tàn khốc.

Nhưng tàn khốc nhất không phải là vì bản thân đã thua, mà bởi khi mình bại trận không những chẳng còn sức phản kích mà còn bị kẻ thừa cơ hãm hại. Ta liếc nàng mấy bận, không đành lòng nhìn thêm, bèn quay người rời đi.

“Người, người, người quay lại đây cho bản cung!”

Ta nghe thấy giọng nói phía sau, nhắm chặt mắt bước tiếp.

Tại sao người không thể phân định rõ đâu là hiện thực chứ? Người sớm đã không còn là “bản cung” nữa rồi. Đến tận bây giờ người vẫn trông ngóng nam nhân kia làm chi? Nam nhân chỉ muốn người khi người xinh đẹp như hoa, còn khi người nằm bò trên mặt đất ăn mấy thứ đồ vứt đi như một con chó, thì hẳn đang ôm ấp một mỹ nhân xinh đẹp như hoa khác ở bên.

Ta đột nhiên nhớ đến chuyện mỗi lần Hương Vân tô móng tay toàn nhìn xéo ta nói: “Yêu yêu thương thương gì chứ, đều là giả hết, nam nhân chỉ ham muốn thể xác của người, còn người chỉ ham muốn tiền của họ, công bằng lắm thay.”

Ta cảm thấy câu nói ấy nực cười một cách chua xót.

Cuối cùng ta đã ra khỏi tiểu viện, bắt gặp ánh đèn sáng rực, bỏ lại màn đêm giá buốt phía sau lưng.

Có thị vệ tuần tra nhìn thấy ta, tìm ta đập thành thịch.

Ta nói: “Ta là Bạch chiêu nghi trong lãnh cung, muốn nhờ người giúp một việc.”

Thị vệ kia dẫn ta vào một căn phòng nhỏ, ta có thể nghe thấy âm thanh nhậu nhẹt ồn ào từ phía xa. Trời lạnh thế này thì lấy đâu ra thích khách, đám người đó đều trốn ở đây uống rượu, chỉ cử một tên ở ngoài canh chừng.

Cửa mở, một đám đàn ông ngồi lộn xộn, mùi rượu tấy lúy.

Ta vừa bước vào, họ đều ngừng cười nói, nhìn về phía ta.

“Đại ca, đây là Bạch chiêu nghi trong lãnh cung, muốn tìm chúng ta nhờ giúp đỡ.”

“Ồ, người trong lãnh cung sao lại chạy ra đây nhỉ?” Kẻ trông có vẻ là đại ca kia xem ra rất am hiểu, lé mắt quan sát ta. Ta cảm thấy ánh mắt hắn có phần nham hiểm, liền cúi người nói: “Trong khu của chúng ta có người bị ốm, mong thống lĩnh đại nhân có thể giúp mời Ngự y đến.”

“Ngự y?” Tên đó bật cười ha hả, đám người xung quanh cũng cười theo.

“Người tưởng Ngự y dễ mời thế à?”

Ta lấy một cây trâm vàng từ trong tay áo đưa ra, đưa thị vệ kia giao lại cho tên thống lĩnh, “Xin thống lĩnh đại nhân vui lòng nhận cho.”

“Người đúng là người thức thời đó.” Hắn cầm lấy cây trâm vàng ước lượng xem sao, nhưng ta cảm thấy hình như hắn không hề đánh giá món đồ này.

Ta đành nhắc nhở một câu: “Đây là món đồ Hoàng thượng tặng cho ta, tuy nhìn khá đơn giản, nhưng chạm khắc rất tinh xảo, ít nhất cũng đáng giá nghìn lượng bạc.” Mấy thị vệ đang ngồi vừa nghe đến nghìn lượng bạc, ánh mắt đều ngậy đại đổ dồn vào cây trâm, bỗng lộc một thảng của họ cũng chưa quá mấy chục lượng.

“Có điều... giờ đang là trời đông giá rét, hoàng cung lại có phi tần mang thai hơn chín tháng rồi, Hoàng thượng đặc biệt ra thánh chỉ bắt những Ngự y đó phải hết sức cẩn thận, ở nguyên chỗ lệnh.”

Thống lĩnh kia chỉ đặt trâm vàng trên mặt bàn, nghe thấy ngàn lượng bạc cũng không hề biến sắc.

Ta lại cúi người: “Kiểu gì cũng có một người ra ngoài được chứ, sẽ không mất quá nhiều thời gian đâu, mong đại nhân giúp cho.”

Ánh mắt hắn chiếu đến khiến ta thấy bất an, một lát sau hắn lại gần, tầm mắt dịch chuyển xuống phía dưới, bàn tay đột nhiên ấn lên eo ta từ phía sau, không ai nhìn thấy điều này.

Ta giật mình, đứng im bất động.

Hắn sắp đến bên tai ta, mập mờ nói: “Nếu ta giúp người mời Ngự y, người phải báo đáp ta thế nào nhỉ?”

23. Chương 23

Chương 23: Ta lại dùng mười năm tuổi thọ đánh đổi với người

Trương Ngự y trong cung đến khám bệnh cho Tiểu Bôi, ông ta trông có vẻ kinh nghiệm đầy mình, sau khi bắt mạch xong, ông ta vuốt chòm râu trắng xám khẽ nói: “Lạ quá, lạ quá!”

Ta tiến lên: “Có gì không ổn?”

Ông ta lắc đầu: “Lão phu hành nghề y mấy chục năm mà chưa từng gặp loại bệnh này. Cô nương đây sốt mấy ngày rồi?”

Ta nghĩ một lát mới lên tiếng: “Khoảng năm, sáu ngày rồi.”

Ngự y lại kiểm tra trán Tiểu Bôi, thở dài: “Loại bệnh này hết sức quái dị, lão phu phải nghiên cứu kỹ lưỡng.” Ta càng thêm lo lắng, nói với Lý thống lĩnh và Liên Ty ở phía sau: “Hai người có thể ra ngoài một lát không?”

Hai người họ đối mắt nhìn nhau rồi đi ra. Ta đi qua nhấc chăn của Tiểu Bôi lên, vén tay áo nàng ấy nói: “Trương Ngự y, ông xem.”

Trương Ngự y giật mình, tiến lên quan sát cẩn thận, trên cánh tay trắng ngần chỉ chút chấm đỏ, màu của chấm đỏ khá đậm, còn có những chấm không tẩy nữa mà đã có dấu hiệu mưng mủ.

Ngày trước Tiểu Bôi thỉnh thoảng còn có thể tỉnh lại một lát, nhưng hiện tại dường như đã hoàn toàn chìm trong hôn mê, chỉ khẽ cử động đầu mà thôi.

“Lão phu phải về xem sách thật kỹ.” Trương Ngự y như đang gắng sức suy nghĩ, ta lấy một chiếc vòng đeo mặt ngọc đặt vào tay ông: “Vắt vả cho Trương Ngự y rồi.”

“Cái này...”

“Có chút gọi là, chỉ mong thái y gắng sức giúp ta.”

“Ta sẽ cố.” Thái y nhận lấy, đặt vào trong tay áo, đi đến cạnh bàn cầm hòm thuốc lên: “Lão phu gắng sức xem sao, bệnh chứng này quả thực rất kỳ lạ...” Ta mở cửa, ông vừa nói vừa lắc đầu đi mất.

Ta đưa mắt tiễn ông, một bàn tay đột nhiên đặt lên eo ta.

Ta không quay đầu lại, chỉ nói: “Giữa nơi đông người, người quả là to gan!”

“Khà khà, ở đây làm gì có ai.” Không biết Liên Ty đã đi từ lúc nào, một tay hấn giữ chặt eo ta, tay còn lại nhẹ nhàng chạm vào khuỷu tay của ta, thích thú nhìn nó lắc lư, nói: “Chiêu nghi nương nương, bao giờ thì nàng thì nàng thực hiện giao ước của chúng ta nhỉ?”

“Tuy bản cung bị dày vào lãnh cung nhưng vẫn là một chiêu nghi, người làm vậy không sợ bị tru di cửu tộc sao?”

“Bạch chiêu nghi hà tất phải hù dọa ta? Tuy người là một chiêu nghi, nhưng tìm Ngự y cũng phải cầu ta giúp đỡ. Vả lại không phải Lý mỗ ta hù dọa người, cả khu này đều do huynh đệ bọn ta canh gác, cho dù có người muốn tố cáo, bọn ta cũng có thể khiến người đó không thể thoát khỏi đây dù chỉ một bước.”

Trong lãnh cung này không thiếu cung nữ xinh đẹp hơn ta, chỉ là hấn muốn nếm thử mùi vị nữ nhân của hoàng đế ra sao mà thôi.

Bản tính của đàn ông chính là: Thê tử không bằng tì thiếp, tì thiếp không bằng kỹ nữ, kỹ nữ không bằng vụng trộm. Càng là thứ họ không thể có được, càng là thứ ở tít trên cao, thì họ càng ham muốn chiếm đoạt.

“Đêm nay ta đến chỗ người.” Ta nói bằng vẻ mặt vô cảm.

Hấn cười khẩy: “Bạch chiêu nghi thật thẳng tính. Vậy đêm nay ta phải đợi nàng rồi.”

Hấn rời đi, ta vừa định quay người lại, bỗng Liên Ty bước ra từ bụi cỏ gần đó: “Ta đang tự hỏi làm sao cô có thể mời nổi thái y? Thì ra là như vậy.”

Ta mặc kệ nàng ta, cũng chẳng sợ nàng ta sẽ nói chuyện này ra ngoài, lúc này chắc nàng ta đã nghe thấy rất rõ lời của Lý thống lĩnh. Ta quay người vào phòng, đóng sập cửa, nghe nàng ta cười khúc khích bên ngoài: “Bạch chiêu nghi nương nương, người quả là đồ dễ tiện!”

Cái gì gọi là dễ tiện?

Bản rễ thân mình thì gọi là dễ tiện ư? Cái này ta thấy nhiều trong kỹ viện rồi.

Hương Vân nói ngủ cùng nam nhân chẳng có gì to tát, giống như con dao chém người một nhát, chảy ít máu, đau chốc lát là ổn thôi. Đôi lúc thậm chí người còn nhớ nhung mùi vị đau đớn ấy, cảm giác thấy cơ thể mình tươi mới làm sao.

Bởi vậy nửa đêm ta đến phòng của Lý thống lĩnh, khi hắn đè lên cơ thể ta thở hổn hển, ta chỉ nhìn màn trướng lắc lư một cách vô vọng mà thôi. Nếu một nữ nhân ngay đến trình tiết của mình cũng chẳng bận tâm, vậy thì nàng ta còn phải bận tâm điều gì nữa? Tình yêu trong tim đã cạn khô rồi, thân thể có là gì? Cứ để mặc gió cuộn mây vẫn đi thôi.

Hơi thở rên rỉ một cách vô cảm, niềm vui sướng của thân thể chẳng qua là niềm vui sướng xác thịt.

Xác thịt có thể đau đớn, có thể tê dại, có thể lúng túng, có thể bị tổn thương.

Xác thịt suy cho cùng cũng chỉ là xác thịt, vô vọng và bất lực vậy đó, ta sẽ không bao giờ để nó mê hoặc mình nữa.

Ta giẫm trên đường tuyết quay về tiểu viện.

Vẫn là màn đêm mờ sáng ánh sao, vắng lặng yên tĩnh, cung đình phía xa lấp lánh đèn đuốc, vạn năm bất biến.

Ta dần dần cảm thấy mình đã không còn là mình, giống như giọt nước cuối cùng ngưng đọng thành băng, tích lũy sức mạnh, cuối cùng gãy thẳng xuống mái hiên.

Nhìn Tiểu Bôi ta mới có thể bình tĩnh trở lại, khoảnh khắc ô uế vừa xong khiến ta cảm thấy mình chẳng khác nào ma quỷ, lúc hắn ngủ, bàn tay ta bám lấy cổ hắn, trong lòng thôi thúc bản thân phải bóp chết hắn.

Hắn đang ngủ say, ngáy khò khò, bộ dạng ngu ngốc như một con heo. Chỉ cần dùng chiêu phòng thân mà Dương Lâm dạy cho ta đánh vào yết hầu và sau tai hắn, hay dùng trâm bạc đâm một nhát thôi là có thể ra một đòn chí mạng. Nhưng ta lại từ từ buông tay, rõ ràng bản thân ta không làm nổi.

Thì ra cơ thể con người yếu đuối vậy đó, thoát cái đã có thể vong mạng.

Giết hắn ư, chẳng đáng.

Không phải vì ta sợ giết người, mà là bản thân ta đột nhiên muốn được sống, sống thật thoải mái.

Ta nằm bò bên giường Tiểu Bôi đến tận lúc trời sáng.

Canh tư, một đám thái giám đột nhiên xông vào, chẳng đợi ta hỏi câu nào đã lật chăn lên khiêng Tiểu Bôi đi.

“Các người làm gì thế này?”

Ta đuổi theo.

“Làm gì ấy à?” Lão thái giám ngày trước đùa giỡn Tiểu Bôi cản ta, nói: “Chỗ các người có kẻ mắc bệnh đậu mùa, lại còn dám không bẩm báo!” Ta nhìn Tiểu Bôi bị khiêng đi qua chỗ rẽ, giờ mới nhìn kỹ, trên mũi của mỗi người họ đều quần một mảnh vải trắng.

Trương Ngự y lại gần, “Giơ tay cho ta xem thử.”

Ta giơ tay ra.

“Vén áo lên.”

Ông ta xem xét rồi nói: “Còn may, người chưa mắc bệnh, lão phu đã tra hết nửa kho sách mới biết nàng ta mắc bệnh đậu mùa, vô phương cứu chữa!”

Cái gì?

Lão thái giám kia lại gọi tiểu thái giám đi qua đi lại: “Mau lên mau lên, nhặt hết đồ của bọn chúng rồi đem đốt sạch cho ta!”

“Các người đưa nàng ấy đi đâu?” Ta chỉ quan tâm đến Tiểu Bôi.

Trương Ngự y nhìn ta, im lặng một cách khó hiểu. Lão thái giám kia cười khẩy nói: “Mắc phải bệnh đậu mùa, còn giữ lại để truyền nhiễm sang bọn ta hay sao? Phải đem đi chôn sớm!”

“Nàng ấy chưa chết!” Ta phản nộ.

“Cách cái chết chẳng còn xa mấy đâu.”

Ta đẩy lão thái giám ra, đuổi đến chỗ rẽ, nhưng thấy họ đã đặt Tiểu Bôi vào trong một hố lớn giữa sân từ bao giờ, mấy tiểu thái giám đang xúc từng xúc đất lấp đầy hố.

“Dừng tay!” Ta xông đến, Liên Ty và mấy cung nữ cản ta lại: “Không được qua đó!”

“Cút ngay, các người gương mặt nhìn nàng ấy chết sao?”

Trong mắt Liên Ty lóe chút phân vân, “Nàng ta không chết thì sẽ lây nhiễm cho chúng ta.”

“Nhưng bây giờ nàng ấy vẫn chưa truyền nhiễm cho ai mà!”

“Đây là mệnh lệnh từ bên trên, ta cũng hết cách rồi.”

Ta muốn xông đến đó, nhưng bị họ ôm chặt cứng.

“Tiểu Bôi!”

Ta chỉ có thể nhìn thấy Tiểu Bôi vì tiếng động lớn mà đột nhiên chậm rãi mở mắt, ta đang ở đối diện nàng ấy, nàng ấy yếu ớt nhấc cánh tay lên, đôi môi động đậy dường như muốn gọi ta. Nhưng ngay lập tức, bùn đất lấp lên trên cánh tay đang nhấc của nàng ấy, rồi đến gương mặt, đến bụng, đến mọi nơi.

Cuối cùng, cả cơ thể nàng ấy đã dần dần bị lấp kín...

Ta bất lực vậy đó, khắp gương mặt ướt đẫm nước mắt tuôn rơi, thấm vào cả vạt áo.

Ta đang nghĩ, tại sao phải đối xử với chúng ta như thế này? Tại sao không cho chúng ta một con đường sống? Tại sao người tốt với ta đều lần lượt ra đi, là do tà khí của ta nặng nề quá ư? Hay là do ông trời vốn dĩ thích giày vò con người ta như thế?

Ta hận.

Trong lòng ta chỉ còn chữ hận.

Mấy tiểu thái giám san bằng chiếc hố vừa lấp, đập đập lên nén cho chặt xuống.

Ta không còn vùng vẫy, mấy cung nữ cũng ngừng tay hết cả, sững sờ đứng nhìn. Sau đó mấy tiểu thái giám kia lại chuyển đồ tới đốt sạch, lửa xanh bốc cháy hóa tro tàn, bay hỗn loạn lên bầu trời cao. Ta ngẩn người nhìn, như thể ngọn lửa xanh đỏ kia cũng đang thiêu rụi trái tim mình.

Nếu kết thúc mạng sống là một lễ tế, có lẽ lúc này đây chính là nghi thức ta dành cho chính mình.

Ta đứng đó đến tận hoàng hôn.

Cung nữ lục tục ngoảnh đầu rời đi.

Liên Ty vỗ vai ta: “Về thôi.”

Đồ đạc trong phòng đều bị chuyển đi sạch. Ta một mình ngồi bên chiếc bàn, Liên Ty mang hộp cơm bước vào, đặt lên bàn rồi mở ra. Bên trong toàn là những món ngon hiếm thấy, chim bồ câu nướng giòn, cá hấp gừng, canh bí đao, hương vị ập vào mũi, nàng ta nói: “Ăn đi.”

Ta chẳng buồn động vào, nàng ngồi xuống nhìn ta một lúc rồi cầm hộp cơm rỗng lên, đứng dậy rời khỏi.

Cho đến khi màn đêm từ từ buông xuống, ta nhìn món chim bồ câu nguội ngắt trước mắt, rồi cả canh bí đao động thành mỡ trắng trên bề mặt. Bỗng nhiên nhớ ra đây là món mà Tiểu Bôi thích ăn nhất. Từ khi chúng ta tới đây, nàng ấy chưa từng được ăn chúng lần nào.

Ta chờ dần nhắc bữa, cầm bát, ăn từng miếng từng miếng một.

Ta không còn đau lòng vô ích nữa, cũng không thể đau lòng vô ích nữa.

Ta phải sống tiếp.

Thật ra ta biết mình cũng ốm rồi. Cái đêm sau khi Tiểu Bôi qua đời, dường như cả đêm ấy ta không ngừng chột tỉnh từ trong giấc mơ, cả người lạnh cóng run rẩy. Trán ta nóng đến giật mình, người hầm hập rất khó chịu, mấy ngày gần đây ta nhìn thấy trên lưng và cánh tay mình dần hiện lên một ít chấm đỏ. Ta không thể nói ra, cũng không thể mời Ngự y, đành sắc chỗ thuốc ngày trước Tiểu Bôi uống còn thừa, cho dù đáng đến đâu ta cũng phải uống cạn.

Ta dùng cây trầm quý giá cuối cùng trên người đưa cho Mộc Tuyền – người thường ngày khá thân thiết với Tiểu Bôi, bảo nàng ấy mua nhiều nến đỏ và tiền giấy đốt cho nàng ấy.

Ta không dám đi thăm Tiểu Bôi, chỉ ru rú trong phòng, cửa sổ cũng khóa lại, chuyển cả bếp lò, củi lửa và dược liệu về đây, hằng ngày chỉ uống thuốc, đợi đến giờ nhận cơm. Ta nhất định phải gắng gượng sống tiếp. Mỗi lần Liên Ty đến đưa cơm ta chỉ bảo nàng ta đặt bên ngoài, chờ nàng ta đi khỏi mới ra lấy.

Liên Ty tưởng rằng ta vì quá đau lòng trước cái chết của Tiểu Bôi nên hoàn toàn không cảm thấy có gì dị thường. Cũng vì cái chết của Tiểu Bôi mà nàng đã đối xử với ta rất tốt.

Hôm ấy nàng ta lại đưa cơm đến trước cửa phòng. Ta ngồi đợi phía trong, nghe thấy nàng ta vốn đã quay người đi được vài bước, đột nhiên trở lại: “Dạo này trời trở lạnh, hay là tôi đem chăn nệm qua cho cô nhé?”

Ta không trả lời.

Nàng ta đứng bên ngoài một lúc rồi bỏ đi.

Một lúc rất lâu.

Ta nghe bên ngoài không còn động tĩnh mới ra mở cửa. Nhưng vừa mới vươn tay chạm vào hộp cơm, bỗng có tiếng bước chân đột nhiên khựng lại. Ta ngẩng đầu, nàng ta ôm chăn đệm trùm mắt kinh ngạc, chỉ vào ta: “Cổ của cô...” Nàng ta hét lên một tiếng chói tai, vút chần xuống quay người chạy mất.

Ta sờ lên cổ, chấm đỏ lan đến tận đó rồi.

Ta mau chóng cầm hộp cơm vào phòng rồi buộc cửa lại, dịch giường và bàn qua chặn. Không lâu sau, ta nghe thấy âm thanh một đám người đi đến, tiếng hét chói tai của thái giám vang lên: “Người đâu, đập tung cửa cho ta!”

Họ đang phá cửa.

Rầm! Rầm!

Lưng ta bị xô phải run lên cầm cập, ngón tay ta giữ chặt mép bàn, sống chết không buông.

Ta không muốn để họ vào, cho ta thời gian, ta nhất định có thể khỏi bệnh.

Một lát sau, họ đột nhiên không phá cửa nữa.

Ngay sau đó tia sáng chợt lóe, bóng đen hỗn loạn in lên cửa phòng, tứ phía toàn là tiếng đóng đinh.

Bốp! Bốp! Bốp!

Bốp! Bốp! Bốp!

Cả căn phòng rung lên bần bật, tiếng đóng đinh như thể xuyên vào tận trái tim, cho đến khi ta máu chảy đầm đìa.

Ta ra mở cửa sổ, nhưng không mở được. Sau đó ta lại cố sức dịch chuyển bàn và giường, cửa cũng vẫn khép chặt không đẩy nổi ra.

Họ đã niêm phong tất cả mọi ngõ!

Họ muốn nhốt ta đến chết trong căn phòng này.

Chẳng hiểu tại sao ta không phản kháng, cũng chẳng hét lớn “Thả ta ra”.

Có lẽ vì ta muốn giữ lại chút sức lực cuối cùng.

Người xem tướng mặc y phục trắng kia nói ta sẽ thống trị thiên hạ, bởi vậy ta sẽ không chết, không thể chết.

Ta để mặc họ đóng đinh cả căn phòng.

Nơi này càng ngày càng u tối, ta đi đến bên bàn bắt đầu ăn cơm.

Cơm ấm nóng, thức ăn cũng ấm nóng, ta không nhìn rõ màu sắc món ăn, cứ gấp bữa rồi bỏ vào miệng. Thỉnh thoảng canh bí đao trước mặt chợt bắn lên vì chấn động ngoài cửa, ta có thể nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt tí tách, tí tách. Âm thanh ngừng lại, tiếng động ngoài cửa cũng ngừng theo, nơi này chỉ còn lại một màu đen ảm đạm, tiếng bước chân hỗn loạn ngoài kia xa dần xa dần.

Ăn xong ta đẩy kín cơm và thức ăn, đặt chúng xuống đất. Đang giữa mùa đông nên chúng sẽ không bị thiu nhanh đến vậy.

Ta nằm trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi, ta phải kiên trì.

Ta phải kiên trì chịu đựng.

Trong căn phòng này bất phân ngày đêm, còn thừa hai cây nến, mỗi lần ta chỉ dám đốt một chút xíu, khi đốt cũng chỉ để dùng than đen vạch một đường ngang trên tường.

Một vạch, hai vạch, ba vạch, bốn vạch, năm vạch.

Ta nhặt than đen bên cạnh vẽ thêm một vạch nữa, hôm nay là ngày thứ sáu rồi.

Thức ăn cũng đã dùng hết, mấy hôm nay ta đói bụng quá, phải ăn tạm dược liệu còn thừa kia cho đỡ đói. Không có nước, dược liệu dùng để sắc thuốc đặc quánh, lúc nuốt xuống sẽ cảm giác nó tắc nghẹn ở cổ họng, ta vẫn chậm rãi nuốt, ta phải cố gắng duy trì sự sống của thể xác này.

Thế nhưng hôm qua đã dùng hết chút dược liệu cuối cùng, ta chẳng còn gì để ăn nữa rồi.

Ta rất đói, vô cùng đói.

Song thứ lần át hơn cả là sự yếu đuối, bất lực của cơ thể. Ta nằm trên giường ép bản thân bình tĩnh trở lại.

Đầu óc ta nặng trĩu tới nỗi như thể có thứ gì đó cứ cố đâm xuyên vào nơi sâu thẳm bên trong. Ta không cho phép mình nhớ lại, cũng không cho phép mình sợ hãi. Ta chỉ biết mình không thể chết, tuyệt đối không thể chết.

Ta mơ hồ chìm vào khoảng không hư vô nào đó.

Mí mắt đột nhiên cảm thấy có ánh sáng mãnh liệt chiếu rọi, kèm theo là giọng nói lạnh lùng: “Người ngộ ra chưa?”

Giọng nói kéo dài chậm rãi, thậm chí còn mang theo nỗi thương tiếc nào đó. Quen thuộc quá. Ta miễn cưỡng mở mắt, người xem tướng mặc y phục trắng đang lơ lửng giữa không trung nhìn ta. Lúc này hắc tóc dài buông xõa, gương mặt bình thản tựa thần tiên giáng trần, toàn thân phát ra ánh sáng lấp lánh.

Sáu ngày rồi ta chưa nói chuyện, cổ họng đau đến nỗi dường như mất hết tri giác.

Lòng ta nghe thấy lời nói của hắn, bất giác đáp: “Ngộ ra cái gì?” Ta không động môi, nhưng giọng nói vẫn phát ra từ trên người như một kỳ tích.

Hắn nhìn ta, không hé răng nửa lời.

Đôi mắt tựa nước hồ trong veo phản chiếu ánh sáng lấp lánh có thể nhìn thấu trái tim ta. Ta cảm giác mình đã ngồi dậy nhưng lại như chưa hề ngồi dậy. Ta cảm giác mình có thể tự do hành động, nhưng lại như bị dính chặt nguyên tại chỗ.

Linh hồn ta thoát xác rồi sao?

Ta hỏi hắc: “Người là thần tiên ư?”

Hắc gật đầu.

“Người từng nói ta sẽ thống trị thiên hạ, cho nên ta sẽ không chết, đúng không?”

Hắc lặng lẽ nhìn ta: “Trải qua nhiều chuyện như vậy rồi, người vẫn muốn thống trị thiên hạ?”

“Tại sao không, chính vì trải qua nhiều chuyện như vậy rồi, ta càng phải quay trở lại, càng phải khiến họ chóng mặt lên mà coi, ta không thể chết được.” Ta đáp, giọng nói mang theo mối căm hận.

“Chấp niệm của người quá sâu rồi.”

“Nếu không phải do người thì ta có trở nên như thế này không?” Từ sau khi gặp hắc, cả nhà ta vong mạng, tất cả những người bên cạnh ta đều ra đi, ngay đến bản thân ta cũng phải chịu đựng sự sỉ nhục.

“Người biết thứ mà thần tiên không thể thay đổi nhất là gì không? Chính là lòng người. Có câu ‘nhân định thắng thiên’, ta chỉ có thể cho người cơ hội và nhân duyên, đi tiếp ra sao là tự bản thân người lựa chọn.”

“Ý người nói tất cả những việc này xảy ra đều tại ta tự làm tự chịu?” Ta không muốn bàn tiếp về vấn đề này, bèn chuyển chủ đề: “Người giúp ta thoát ra khỏi đây.”

Hắc lắc đầu: “Ta không thể giúp được, tất cả đều phải dựa vào bản thân người.”

“Ta đã dùng hai mươi năm tuổi thọ đổi cho người.”

“Cho nên người sẽ không chết, năm người bốn mươi bảy tuổi, Hoàng thượng băng hà, Hoàng hậu nương nương từ bi giúp người ra khỏi đây. Hai người trở thành lương cung Thái hậu cùng nhau nhiếp chính.”

“Người lừa ta!” Ta nghiêng răng nói. Nếu ta chỉ còn năm mươi năm tuổi thọ, bốn mươi bảy tuổi được Hoàng hậu đón ra khỏi đây, cho dù ta dễ dàng loại bỏ tiểu thư, thống trị thiên hạ đi chăng nữa, thì ta còn sống được mấy năm? Mà giờ ta mới hai mươi, phải sống ở đây những hai mươi bảy năm dài đằng đẳng ư?

Ta không cam tâm!

Ta nhìn hắc: “Chúng ta làm một cuộc giao dịch nữa, thế nào?”

Khóe miệng hắc nở nụ cười thờ ơ, thở dài một hơi: “Chấp niệm của người quả nhiên quá sâu rồi, dục vọng cũng quá nhiều. Có điều ta rất hứng thú làm cuộc giao dịch này với người. Người muốn gì?”

“Ta phải thoát khỏi đây, ta phải trở lại hậu cung, ta phải khiến mỗi người họ đều không thể sống yên ổn!”

“Người lấy gì để trao đổi với ta?”

“Ta sẽ đổi mười năm tuổi thọ cho người.”

“Vậy người chỉ có thể sống đến bốn mươi tuổi.”

“Ta không quan tâm!” Điều ta muốn chỉ là báo thù, là bộc phát nỗi căm hận mãnh liệt trong mình! Ta chẳng sợ gì hết!

“Ở trong cung, người có thể đảm bảo rằng mình đủ khả năng phục thù sao?” Hắc mỉm cười, có ánh sáng màu lục nhạt bắn ra, trên ngón tay ta đột nhiên xuất hiện một thứ lạnh lạnh: “Kể cả người cho ta ba mươi năm tuổi thọ, ta trao tặng phẩm cho người, lòng người vẫn không thể đoán trước, nhưng khi người gặp nguy hiểm, hoặc khi ai có ác ý với người, chiếc nhẫn này sẽ nhắc nhở, nguy hiểm càng gần thì ánh sáng của nó càng đậm.”

Ta quan sát chiếc nhẫn.

Ngón tay hắn đột nhiên khê cử động, ta nhìn thấy một sợi tơ màu trắng đứt phụt khỏi đỉnh đầu mình, rồi bay vào túi vải của hắn.

Đó là tuổi thọ của ta.

Lần đầu tiên ta nhìn thấy nó.

“Sau này nếu người lại cần đến ta, ta vẫn sẽ xuất hiện.”

Nụ cười của hắn nhạt dần, cơ thể trở nên trong suốt, hóa thành mảng sáng mờ ảo rồi tan biến vào không gian.

Ta đột nhiên mở tròng mắt.

Bên cạnh vẫn là khoảng không vắng lặng u tối. Ta sờ lên bàn tay trái, chiếc nhẫn kia vẫn còn, nó lạnh như băng.

Nhưng ta chợt nhận ra mình đã có chỗ dựa, biết rằng đó không phải là mơ. Ta bình tĩnh trở lại, ngồi dậy, cơ thể cứ như đã được hoán đổi vậy, không còn mệt mỏi bất lực như trước, ta châm nến, kiểm tra cơ thể mình, chấm đỏ trên cánh tay đã biến mất hoàn toàn.

Ta vui mừng tột độ, quay đầu nhìn xung quanh, nhấc một chiếc ghế lên đập vào cửa bằng toàn bộ sức lực của mình, đập đến lần thứ ba, cửa bật mở.

Ánh sáng chói lòa xuyên vào phòng, rực rỡ đến nhức nhối. Ta nheo mắt lại, nhìn ra khung cảnh ngoài kia, bầu trời trong vắt, một ngày tươi đẹp ngập tràn ánh sáng.

Cuối cùng ta đã sống rồi.

24. Chương 24

Chương 24: Nàng là người đầu tiên nguyện chết vì trẫm

Thái y kia hết sức kinh ngạc, ông ta bắt mạch cho ta rất lâu, lại cúi đầu nhìn cánh tay ta, bên trên chỉ có một ít dấu chấm bé xíu, “Thật là kỳ lạ, kỳ lạ quá, lại có thể tự mình khỏi bệnh sao, người đã ăn những gì?”

Ta đáp: “Chẳng qua là một số dược liệu chữa cảm mạo mà thôi.”

Mấy Thái y lần lượt đứng cạnh xem, cùng nhìn nhau nói: “Mấy ngày trước Hoàng thượng nhiễm đậu mùa, trong cung lòng người hoang mang, nếu chúng ta không tìm ra cách chữa bệnh dịch, e rằng khó bảo toàn tính mạng. Bạch chiêu nghi, mong chiêu nghi cho chúng ta xem thử những dược liệu kia.”

“Những thứ đó ta đã dùng hết rồi, nhưng ta vẫn còn giữ đơn thuốc.”

Ta rút ra từ trong người.

Họ nhận lấy, quan sát kỹ lưỡng: “Đây chỉ là bài thuốc thông thường, làm sao có thể chữa khỏi nhỉ?” Họ nghĩ hoài không ra. Ta chỉ chú ý đến chuyện họ vừa nói: “Thái y nói Hoàng thượng cũng mắc bệnh đậu mùa?”

“Đúng vậy, không biết Hoàng thượng lây nhiễm từ đâu, bệnh tình kéo dài suốt mấy hôm rồi.”

Ta do dự lên tiếng: “Ta có cách cứu Hoàng thượng.”

Họ nghi ngờ nhìn ta: “Lời này là thật chứ?”

“Ta đương nhiên không dám lừa gạt các vị đại nhân, hơn nữa chẳng phải bệnh đậu mùa của ta đã khỏi hẳn rồi đó sao?”

Sáng sớm tỉnh mơ, ta tắm rửa sạch sẽ, thay y phục đẹp, vẽ mày điểm son trước gương đồng. Ta của ngày trước như đứa trẻ ấu trĩ, kẻ khác tát ta một cái, ta nhất định phải lập tức tát lại.

Nhưng ta của hiện tại hiểu rất rõ, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, kẻ nào cười đến thời khắc sau cùng, kẻ đó mới có thể cười rạng rỡ nhất.

Dung nhan ta trong gương đồng chin chu và bình thần, khoe miệng khẽ nở nụ cười thờ ơ.

Ta đến trước “phần mộ” của Tiểu Bôi, ngắm nhìn mặt đất phẳng kia.

Tiểu Bôi, người yên tâm, ta sẽ không để những kẻ từng ức hiếp chúng ta được sống yên ổn.

Ta đứng dậy quan sát sân viện nhỏ bé, bắt đầu từ hôm nay, ta đã có thể thoát ra khỏi đây. Bạch Ngân của ngày trước đã chôn vùi chút lương thiện cuối cùng tại nơi này, những thứ thuộc về quá khứ đều phải lau cho sạch sẽ.

Họ dẫn ta đến cung Hoàng thượng, một đám phi tần túc trực bên ngoài, bệnh đậu mùa sẽ truyền nhiễm nên chẳng có mấy người dám vào. Lúc ta đi qua, quả nhiên họ đều mở to mắt. Từ Hoàng hậu, Trương quý phi đến Hà chiêu nghi.

Ta quét qua gương mặt họ, khẽ mỉm cười, dừng bước cúi chào: “Muội muội tham kiến các vị tỷ tỷ.”

Ngự y vẫy tay nói: “Bạch chiêu nghi nương nương, bên này.” Rồi đẩy cửa bước vào, ta gạt đầu ra hiệu cho họ lui.

Hoàng thượng đang sốt cao, nằm hôn mê bất tỉnh trên giường.

Ngự y và thái giám đều dùng vải trắng che mặt, họ giữ khoảng cách không dám đến quá gần.

“Chiêu nghi có cách gì?” Vì vải trắng bịt rất kín nên giọng của Ngự y hơi khó nghe. Ta quan sát xung quanh, ánh mắt hướng đến chiếc bàn kỳ lân hoa văn hình rồng, ta dựng thẳng chiếc cốc đang úp, lấy từ trong tay áo ra một con dao.

“Người...” Ngự y kinh hãi, thái giám cảnh giác, một đám người chuẩn bị hộ giá.

Ta nói: “Đừng hoảng sợ.” Xong dùng dao cắt một đường trên cánh tay mình, để máu chảy vào trong cốc, đến khi được non nửa cốc ta mới mang qua cho Hoàng thượng uống.

Theo lời của người xem tướng mặt y phục trắng, ta biết tuổi thọ của Hoàng thượng còn rất dài. Cho dù ta dùng cách nào đi chăng nữa hắn cũng không thể chết. Vậy chi bằng dùng cách tàn nhẫn một chút để chứng minh lòng trung thành của ta, ta tin sau khi hân tỉnh lại, sẽ có người nói với hân rằng, ta khác với những phi tần đứng bên ngoài cung không dám vào kia.

Cho hân uống xong, hân mơ hồ tỉnh dậy đôi chút rồi lại chìm vào trong cơn mê.

Ta quay lại ngồi cạnh bàn, đặt chiếc cốc xuống. Ngự y kia xách hòm thuốc băng bó cho ta: “Bạch chiêu nghi chắc chắn làm vậy sẽ có hiệu quả chứ?”

Ta mỉm cười: “Nếu Ngự y đã dám đưa ta đến đây cũng có nghĩa là đã tin tưởng ta. Huống hồ nếu Hoàng thượng có mệnh hệ gì, ta cũng không thoát khỏi liên lụy.”

Mấy hôm nay ta đều túc trực bên giường của Hoàng thượng, ta từng mắc bệnh đậu mùa nên không sợ bị cảm nhiễm, bởi vậy cũng là người thích hợp nhất để chăm sóc hân. Mỗi sáng, trưa, tối ta đều cho hân uống một cốc máu tươi của mình.

Vết thương chưa kịp lành đã lại thêm nhát cắt mới, mấy vết dao có hề chi, xác thịt dù sao cũng là xác thịt, phải lưu lại một chút vết tích trên đó mới đẹp mắt.

Cuối cùng sau bốn ngày, chấm đỏ trên người Hoàng thượng đã dần dần tiêu biến, chỉ còn lại sẹo mờ.

Thấy hân dường như hơi động dậy, ta nghiêng người về phía trước: “Hoàng thượng, người tỉnh rồi?”

Hắn chậm rãi mở mắt, đó là đôi mắt quen thuộc với ta, đôi mắt trầm tĩnh sâu thăm thẳm, ngay lúc này hình như hân đang cố sức gọi tên ta: “Tiểu Ngân...”

Ta mỉm cười.

Ngự y phía sau quỳ rạp xuống: “Cung hỷ Hoàng thượng, chúc mừng người đã chiến thắng bệnh tật, quả là hồng phúc tề thiên, trăm họ vui mừng.”

“Sao nàng lại ở đây?” Hần chỉ mãi nhìn ta, hỏi một cách yếu ớt.

Ngự y đáp: “Khởi bẩm Hoàng thượng, lần này may có Bạch chiêu nghi, là Bạch chiêu nghi ngày ngày lấy máu tươi của mình cho Hoàng thượng uống, nhờ vậy Hoàng thượng mới có thể khỏi bệnh nhanh như vậy.”

Đến gần tối, hần đã có thể miễn cưỡng ngồi dậy, ta vẫn định cứu máu cho hần, nhưng hần nói: “Không cần đâu.” Rồi cầm lấy tay ta, vén áo lên, nắm chặt cánh tay nhìn đi nhìn lại, bên trên có mười mấy vết dao cắt, hần thở dài một hơi.

Ta nói: “Hoàng thượng, người đang trách thiếp ư?”

“Tại sao nàng hỏi vậy?”

“Ngày trước thiếp đã gạt người, dối người rất nhiều lần, mà bây giờ...”

“Bây giờ nàng lại cứu trăm một lần nữa.” Hần nhìn ta chăm chú.

Ta gượng cười: “Thiếp vẫn là kẻ đang chịu tội mà thôi. Hoàng thượng, thật ra lúc đó không phải thiếp cố tình gạt người, thiếp quả thực là người của Tùy An Đường, nhưng thiếp không làm bất cứ chuyện gì gây bất lợi cho người. Hơn nữa chính họ đã bán thiếp vào kỹ viện, thiếp hoàn toàn...”

“Được rồi, nàng đừng nói nữa, trăm hiểu cả.” Hần ôm chặt ta: “Nàng cũng có nỗi khổ của riêng mình.”

Ta dựa vào lòng hần, cẩn trọng hỏi: “Hoàng thượng vẫn...”

“Sao?”

“... Vẫn yêu thiếp?” Ta mím môi, giọng nói hạ thấp, tựa như sợ sợi tơ mảnh bỗng chốc bị đứt phứt.

Hần mỉm cười, “Ừ” một tiếng.

Vì ta có công cứu mạng Hoàng thượng nên hần đã thả ta ra khỏi lãnh cung, được quay về sống tại nơi này. Đây là cung điện ban đầu của ta, ta lại trở về với nó. Cách bày trí trong phòng thay đổi rất nhiều, cung nữ trước mặt có người khá quen mặt, cũng có người ta không biết, nhưng hiện tại họ đều cung kính cúi đầu trước ta, chờ đợi mệnh lệnh của ta.

Nhưng ta chẳng còn cảm thấy hưng phấn hay hoang mang như lần đầu tiên ta nhìn thấy cung điện này, nhìn thấy từng hàng cung nữ xếp ngay ngắn này nữa.

Ta ngồi trước gương đồng, với tay rút chiếc trâm cài trên tóc xuống.

Đám người phía sau đều nín thở tập trung, không dám động đậy.

Cung nữ ngoài cửa chạy vào: “Nương nương, thánh chỉ đến.”

Ta đứng dậy đi đến cổng chính quỳ xuống tiếp chỉ, công công đọc thánh chỉ bằng chất giọng chói tai: “Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Bạch chiêu nghi hiền lương thực đức, ôn hòa cần kiệm, đạo đức cao thượng, sắc phong làm Ngân tần, ban thưởng một hộp trân châu Nam Hải, một đôi lẵng hoa lưu ly, một cuộn vải gấm, hai cuộn tơ lụa Vũ Quá Thiên Thanh, hai chiếc quạt Tước vũ treo ngọc tỏa hương, một dây chuyền thất sắc ‘Vạn điệp tụ hoa’, một đôi vòng ngọc long phượng, một lư hương cừu hạc nhả khói. Ngân tần nương nương tiếp chỉ.”

“Tạ Bui công công.”

Ta lần lượt nhận khay thưởng, tiện tay cầm một vỏc trân châu Nam Hải, nhẹ nhàng nhét vào tay ông ta: “Mong công công nói giúp ta vài lời hay ý đẹp trước mặt Hoàng thượng.” Bui công công nhanh chóng nhét vào tay áo: “Có gì đâu, có gì đâu. Hôm nay Ngân tần đã cứu Hoàng thượng, được người sủng ái hết mực, chúng nô tài còn phải nhờ cậy nương nương nhiều.”

“Công công khách khí rồi.”

“Thôi không còn sớm nữa, nô tài xin cáo lui.”

“Công công đi cẩn thận.” Bù công công là lão thái giám hầu hạ Tiên hoàng, thế lực trong cung dày đặc, người như vậy ắt phải lời kéo.

Ta trở về phòng ngồi xuống, có tiểu cung nữ tiến đến dâng trà, ta trông dáng vẻ của nàng có vẻ thông minh khôn khéo.

“Người tên gì?”

“Bẩm nương nương, nô tì tên là Tiểu Ngư.”

“Tiểu Ngư.” Ta đặt cốc trà xuống: “Sau này người hãy làm tì nữ thân cận của bản cung.”

Tiểu Ngư quỳ xuống: “Đa tạ nương nương.”

Hôm nay là ngày đầu tiên Hoàng thượng lên triều sau khi bình phục, ta biết khi hắc bãi triều xong sẽ đến thẳng chỗ mình nên sớm đã chờ sẵn ở cửa: “Thần thiếp cung nghênh Hoàng thượng.”

Hắn đỡ ta dậy, hỏi: “Nàng vẫn sống quen chứ?”

Ta gật đầu: “Vâng.”

Trong phòng đã chuẩn bị xong xuôi một bàn đầy ắp thức ăn, hắn kéo ta ngồi xuống, nói: “Hình như nàng không được vui cho lắm.”

“Chỉ là bỗng chốc từ lãnh cung quay trở về nơi này, thiếp thấy hơi xúc động mà thôi.”

Hắn trầm ngâm một lát: “Nàng gầy đi nhiều thế này, cuộc sống trong lãnh cung chắc chẳng dễ chịu gì, tại trẫm sơ ý rồi.”

“Không phải lỗi của Hoàng thượng, là lỗi của thần thiếp, thần thiếp không nên mưu toan níu giữ Hoàng thượng, hết lần này đến lần khác đối gạt người. Thiếp đáng phải chịu phạt, chỉ thương cho Tiểu Bôi...”

“Tiểu Bôi?”

©STENT

“Là thị nữ thân cận mà thần thiếp dẫn theo từ Vương phủ, nàng ấy nhiễm bệnh đậu mùa, không trị khỏi nên đã qua đời. Hoàng thượng, thần thiếp có thể cầu xin người một chuyện được không?”

“Nàng cứ nói.”

“Hoàng thượng có thể cho phép thần thiếp đưa Tiểu Bôi ra ngoài cung an táng được chứ?”

“Hợp tình hợp lý, làm theo ý nàng đi.”

Ta quỳ xuống: “Đa tạ Hoàng thượng.”

Hắn đỡ ta dậy: “Từ bao giờ nàng lại khách khí với trẫm như thế?” Hắn vuốt ve gương mặt ta: “Nàng khóc ư?”

Ta lấy góc tay áo lau nước mắt: “Thần thiếp đã tận mắt chứng kiến Tiểu Bôi ra đi, lúc đó trong lãnh cung không một ai cứu giúp nàng ấy. Thần thiếp chỉ cảm thấy bất lực, cảm thấy mình làm sai quá nhiều chuyện, liên lụy đến quá nhiều người. Thần thiếp vốn dĩ định sau khi cứu Hoàng thượng sẽ sống đến già trong lãnh cung, nhưng thần thiếp không nỡ rời xa người...”

“Nàng phải chịu khổ rồi.” Hắn ôm chặt ta.

Ta khóc nức nở trong lòng hắn, hắn cúi đầu hôn lên môi ta, ta rụt lại đằng sau: “Thần thiếp...”

“Sao vậy?”

“Đêm nay e là thần thiếp không thể hầu hạ Hoàng thượng.”

Hoàng thượng nhìn thẳng vào mắt ta, hỏi: “Tại sao?”

Ta cắn môi không đáp.

“Ngân tần nương nương từng mắc bệnh đậu mùa, khắp cơ thể đều là vết tích. Nương nương cảm thấy không xứng để hầu hạ Hoàng thượng ạ.” Tiểu Ngư bên cạnh liền lên tiếng, nàng ấy nghe hiểu được ám hiệu ta đã nói trước đó với mình.

Hoàng thượng mỉm cười: “Trên người trẫm cũng có.”

Ta cúi đầu: “Vết tích trên người Hoàng thượng và trên người thần thiếp không giống nhau. Thần thiếp chỉ sợ sẽ làm mất nhã hứng của người. Có lẽ Hoàng thượng nên đến chỗ cung phi khác...”

“Nhảm nhí!”

Mặc dù vết tích trên người ta khá ít, nhưng tuyệt đối không thể bì được với làn da trắng như tuyết, mịn màng mềm mại của các phi tần khác. Ta chỉ còn cách để hẩn chuẩn bị tâm lý trước, sau này nhìn thấy mới không khiến hẩn bất ngờ mà ghét bỏ, trái lại sự khước từ này sẽ làm hẩn cảm thấy ta không ỷ vào việc mình đã cứu hẩn mà tranh giành sự sủng ái.

“Tự cổ chí kim, nữ tử luôn luôn coi trọng dung mạo của mình. Có câu phụ nữ thích làm đẹp cho người mình yêu ngắm, thần thiếp cũng muốn để lại ấn tượng tốt đẹp trong lòng Hoàng thượng.” Ánh mắt ta hướng đến chiếc ngọc tiêu hẩn đặt trên bàn: “Hoàng thượng, lâu lắm rồi thần thiếp chưa nghe Hoàng thượng thổi tiêu, thần thiếp vẫn còn nhớ khúc ‘Dạ Ngâm Ô Giang’ kia, giai điệu đẹp dễ tới nỗi như thể không phải của nhân gian.”

“Nàng muốn nghe?”

Ta gật đầu.

Hẩn cầm ngọc tiêu lên, nhẹ nhàng thổi một khúc.

Tiếng tiêu thê lương như tiếng nước suối róc rách chảy qua kẽ đá rồi dần dần trôi về phương xa, chỉ muốn kéo theo cả cảm xúc của con người ta đắm chìm vào nơi xa xôi sương mù giăng kín. Ta ngẩn người lắng nghe, Hoàng thượng gọi mấy tiếng liền ta cũng không nghe thấy.

“Tiểu Ngân.”

Hẩn lại gọi tiếp, ta mới choàng tỉnh: “Hoàng thượng.” Tức thì cúi đầu không nói.

Trong đôi mắt hẩn như ẩn chứa nỗi thương cảm, hẩn nhìn ta, vuốt ve gương mặt ta: “Nàng kiệm lời hơn xưa rất nhiều.”

Ta nói: “Chỉ là thần thiếp nghe nhập tâm quá thôi, ngày trước chỉ cảm thấy khúc nhạc đẹp dễ mà thê lương, còn nay lại thấy nó chất chứa một nỗi tuyệt vọng nào đó, có lẽ vì người mình yêu đã chết, không thể nào sống lại trên cõi đời này, hay là vì mình vẫn còn đang sống mà trái tim đã chết tự bao giờ.”

Ánh mắt hẩn ngừng lại trên gương mặt ta hồi lâu, rồi chuyển qua phía trước, hẩn nâng chén rượu uống một ngụm: “Đây là khúc nhạc mẫu hậu của trẫm dạy trẫm thổi.”

“Vậy ư? Chắc hẩn bà ấy là một người phụ nữ cao quý thuần khiết.”

“Mẫu hậu đã viết nên khúc nhạc này vì bà quá nhung nhớ người bà yêu thương, chỉ tiếc người đó đã phụ lòng mẫu hậu.”

Ta giật mình, câu chuyện Hoàng thượng nói không giống với câu chuyện Tiểu Bôi kể cho ta, nhưng ta vẫn giữ nguyên sắc mặt bình tĩnh: “Hoàng thượng sở hữu hậu cung ba ngàn giai nhân, đâu thể nào chỉ toàn tâm toàn ý yêu thương một người, ‘Mong người lòng chỉ một, bạc đầu chẳng xa nhau’ suy cho cùng cũng chỉ là vọng tưởng của nữ nhân mà thôi.”

Hoàng thượng mỉm cười, nhưng chẳng hề phản bác ta tự động liên tưởng người đó thành Tiên hoàng, chỉ khẽ nhướng mày nhìn ta: “Mấy tháng không gặp, học vấn của nàng tiến bộ không ít nhỉ?”

“Thần thiếp ở trong lãnh cung rảnh rỗi, ngày ngày đọc sách luyện chữ, ít nhiều cũng có thu hoạch.”

“Ừm, trẫm nhớ năm xưa nàng còn đọc ‘Chân trời lưu lạc khách tha hương’ thành ‘Chân trời lạc lõng khách than hương’ kia.”

Đối diện trước ánh mắt trêu chọc của hắn, ta liền phì cười, “Hoàng thượng vẫn nhớ chuyện ngày xưa của thần thiếp sao? Thần thiếp còn không nhớ đấy.”

Hắn sắp đến gần: “Thật sự không nhớ à?”

Ta nghiêm mặt, lắc đầu một cách cương quyết: “Thật sự không nhớ.”

Lần này đến lượt hắn bật cười, rồi hắn đột nhiên nhìn ta chăm chú, ngay lập tức nhắc nhở ta lên. Ta giữ chặt vạt áo trước ngực hắn, ánh mắt trống rỗng hướng về phía trước, hạ giọng nói: “Hoàng thượng, thần thiếp chỉ nhớ Hoàng thượng từng nói với thần thiếp ‘Ta chỉ động lòng với cái đồ nhỏ nhen đã chẳng có vẻ đẹp bên ngoài lại còn chẳng có vẻ đẹp bên trong như nàng’, câu nói này thần thiếp vẫn nhớ rất rõ, nhớ rất lâu.”

Hoàng thượng hạ tầm mắt nhìn ta: “Trẫm cũng vậy.”

Ta nhìn lại hắn, dường như bản thân mình vô cùng cảm động trước điều đó, rồi đưa tay quần lấy cổ hắn.

Hắn bế ta đi về phía giường.

Tình cảm có lúc cần phải ấp ủ, có lúc cần phải nhen nhóm, có lúc cần phải thổi bay lớp tro bụi bao phủ bên trên.

Ta tin chắc Hoàng thượng có tình cảm với mình. Cho dù thứ tình cảm này là thương hại, là ân tình hay chỉ là nhất thời hứng thú đi chăng nữa, ta đều phải tìm mọi cách duy trì nó.

Ta đã ngộ ra phần nào, trong hoàng cung này, thứ quan trọng nhất chính là sự sủng ái của Hoàng thượng. Nếu hắn tin tưởng ta, thì điều này còn hữu dụng hơn tất cả mọi người trên thế gian tin tưởng ta. Lúc này ta không nên hành động thiếu suy nghĩ, cũng không nên vội vàng xích mích với mấy phi tần kia, thứ ta cần làm là duy trì sự sủng ái của Hoàng thượng.

Một đêm triều miên.

Sáng sớm, ta ngồi trước gương đồng.

Trong gương phản chiếu bóng Hoàng thượng đang mặc tẩm y đi đến, ta quay người đưa chiếc bút vẽ cho hắn, “Hoàng thượng, giúp thần thiếp vẽ một thứ.”

Cánh môi hắn thoáng hiện ý cười mơ hồ, hắn nhướn mày, “Vẽ lông mày? Trẫm không giỏi đâu nhé!”

Đêm qua hai ta tay ấp má kề khiến cho cảm xúc của hắn tốt hơn hẳn.

Ta lắc đầu: “Lông mày của thần thiếp có vết rỗ đậu mùa, Hoàng thượng giúp thần thiếp vẽ thứ gì đó chen lên.” Ta quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hoa mai nở rộ trong gió, liền nói: “Người vẽ hoa mai đi.”

Hoàng thượng lặng người ngắm hoa mai ngoài cửa sổ rất lâu, ta lo lắng hỏi: “Hoàng thượng, người sao vậy?”

Hắn định thần: “Không sao.”

Ta mỉm cười: “Vốn dĩ thần thiếp không muốn làm phiền đến Hoàng thượng, chỉ là thần thiếp không giỏi vẽ, nếu Hoàng thượng cảm thấy...”

“Không thành vấn đề.” Hắn cúi người, tỉ mỉ vẽ một bông mai nhạt bên cạnh lông mày của ta, ta quay đầu qua ngắm, bỗng hơi ngạc nhiên.

Hoa mai trong gương đồng nhỏ bé khiêu gợi, cành lá vẫn vương đóa hoa, điểm thêm chút cánh đỏ, quả thực sinh động vô cùng, dung nhan của ta cũng tự nhiên trở nên yêu kiều hơn gấp bội.

“Hoàng thượng, người vẽ thật khéo.”

Hoàng thượng đứng sau lưng ta, hắn nhìn ta chăm chú qua gương đồng, rồi bỗng nhẹ nhàng vuốt ve đóa mai cạnh lông mày của ta, vừa than thở vừa buồn rầu: “Trên thái dương mẫu hậu của trẫm cũng có một đóa mai như thế này.”

Đến bữa cơm, bầu không khí trở nên trầm mặc.

Ta cẩn trọng hỏi: “Hoàng thượng, người giận thiếp rồi sao, thiếp đã mạo phạm mẫu hậu của người ư?”

Hoàng thượng nhìn ta: “Không đâu.”

Ta cúi đầu.

Hắn thấy biểu cảm của ta như vậy, hình như cũng không biết phải làm sao, bèn vuốt ve mái tóc dài của ta, cảm động nói: “Nàng rất giống mẫu hậu, nhưng không phải giống về tính cách hay về ngoài, mà vì mẫu hậu từng nói với trẫm, nếu một người thật sự yêu thương một người, thì sẽ nguyện sống chết vì người ấy, nguyện chờ đợi người ấy cả cuộc đời. Tiểu Ngân, nàng là người đầu tiên cũng là người duy nhất nguyện chết vì trẫm.”

25. Chương 25

Chương 25: Tỷ tỷ, là Châu quý phi đã hại tỷ

Cuối cùng ta đã hiểu nổi trâm ngâm mơ hồ của Hoàng thượng là do đâu, cũng tốt, nắm được mối quan hệ này rồi, chỉ cần không xảy ra sai sót, ta sẽ có thể duy trì sự sủng ái được lâu dài.

Dùng xong bữa sáng, Hoàng thượng vội thiết triều sớm.

Ta đến thỉnh an Hoàng Thái hậu, đã có phi tần khác đến trước, Hoàng Thái hậu đang vui vẻ giáo huấn họ, vừa thấy ta đã kinh ngạc, chỉ vào ta: “Bông hoa mai này của người ở đâu ra?”

“Bẩm Thái hậu, là Hoàng thượng vẽ cho thần thiếp.” Ta đương nhiên hiểu rõ sự tranh giành đố kỵ giữa Hoàng Thái hậu và Cẩn phi, nhìn thấy thứ của Cẩn phi dĩ nhiên bà ta sẽ không vui, nhưng cũng không ngờ bà ta lại phản nộ đến vậy. Phi tần xung quanh đến thỉnh an nghe xong cũng sững người. Câu này của ta thật ra là muốn đổ trách nhiệm cho Hoàng thượng, hoàn cảnh hiện tại của ta không thích hợp đắc tội với Thái hậu, nhưng lúc này lại có vẻ như ta đang khoe khoang sự sủng ái của Hoàng thượng dành mình.

Ta khẽ ho một tiếng rồi lui xuống.

Sau đó vẫn còn có phi tần đến thỉnh an, Hoàng Thái hậu chỉ nghiêm mặt, thờ ơ đáp lời.

Xem ra cho dù Cẩn phi đã chết, mối hận trong lòng Thái hậu vẫn không nguôi. Ta chợt nghĩ, nếu Thái hậu nhìn thấy lá phong mà Cẩn phi thả trôi theo dòng nước khiến vị Trạng Nguyên kia đem lòng ái mộ, hoặc là nhìn thấy xiêm y màu lục nhạt mà Cẩn phi thích mặc nhất thì bà ta sẽ có cảm tưởng gì?

Hôm khác ta phải tìm kẻ chết thay thử xem sao mới được.

Hai tháng sau, ta đã mang thai. Ta bị chậm kinh ba tháng, cũng có nghĩa là đứa bé trong bụng ta không phải của Hoàng thượng, mà là của tên thống lĩnh thị vệ kia. Từ lần bị chậm kinh trước đó, ta đã phần nào đoán ra chuyện này rồi nên mới cố gắng giữ Hoàng thượng lưu lại chỗ mình hằng đêm.

Cho đến tận hai tháng sau, ta mới dám triệu Thái y đến bắt mạch.

Tin tức liền lan truyền khắp hậu cung, ta vừa ra khỏi lãnh cung đã được nhận sủng ái, lại lập tức mang bầu, quả là có một không hai. Nhưng càng vào lúc như thế này, ta lại càng phải cẩn thận.

Ta ngồi trước gương đồng trang điểm, Tiểu Ngư đi vào bẩm báo: “Nương nương, Lý thống lĩnh đến ạ.”

Ta đứng dậy, bước vào phòng liền nhìn thấy người đang quỳ rạp không dám ngẩng đầu kia.

“Các người lui cả đi.”

“Vâng.” Cung nữ chậm rãi lui xuống.

Ta nhẹ nhàng đỡ lưng ngồi lên ghế, nâng chén trà: “Lý thống lĩnh còn nhớ bản cung ư?”

“Vi thần...” Hắn không thốt nên lời.

“Lý thống lĩnh sợ rồi?” Ta cười nhẹ.

Hắn im lặng.

Ta mỉm cười nói: “Lý thống lĩnh không việc gì phải sợ, chuyện trước kia người biết ta biết, trời biết đất biết, nói ra chẳng có lợi cho cả ta và người.”

Hắn kinh ngạc nhìn ta, hắn tưởng ta sẽ báo thù.

Đương nhiên là ta muốn vậy rồi, nhưng không phải vào lúc này.

Ta mỉm cười: “Có lẽ Lý thống lĩnh không tin. Nhưng bản cung cũng không việc gì phải lừa người, người và ta đều bình an vô sự, chẳng phải tốt hơn sao?”

Hắn càng im thin thít.

“Ai da.” Ta day day thái dương, “Trước mặt người ngay không nói chuyện mờ ám, trong hậu cung này nữ nhân nào chẳng mong con mình được trở thành Thái tử, được trở thành đáng cử ngũ chí tôn. Bản cung cũng không ngoại lệ. Nay bản cung mang thai, lại càng trở thành mục tiêu công kích của vô số người, nghĩ trăm phương ngàn kế bảo vệ đứa bé này đã tốn sức lắm rồi, đâu có thời gian nghĩ đến chuyện khác?”

Hắn cúi thấp đầu: “Vậy nương nương cho gọi vi thần đến là có ý gì?”

“Người thật sự không biết?”

Hắn lắc đầu.

Ta thở dài một hơi, nhìn hắn vẫn còn đang quỳ, nói: “Người đứng dậy đi.”

Hắn đứng dậy, ta mỉm cười, đi đến gần: “Người và ta có tình phu thê một đêm, người hà tất phải khách khí như vậy?”

Hắn hướng tầm mắt về phía ta, ta kiễng chân lên, cầm lấy một bàn tay của hắn đặt lên bụng mình, nhỏ tiếng mập mờ bên tai hắn: “Lý thống lĩnh biết không? Đứa bé này là con của chúng ta đó.”

Hắn kinh hãi hồi lâu, đột nhiên quỳ rạp xuống.

Ta đỡ lưng, từ trên cao nhìn xuống: “Người không tin?”

Hắn cúi đầu rất thấp.

Đúng là gã có gan làm mà không có gan chịu, ta thở dài nói: “Người có thể tính thử ngày tháng, bản cung chắc chắn sẽ sinh sớm. Có điều bản cung vẫn tưởng người sẽ rất vui nữa kia.” Ta lại ngồi trở về vị trí cũ, “Thì ra người chỉ là kẻ nhất gan mà thôi, vốn dĩ còn mong người và bản cung có thể cùng hội cùng thuyền. Đợi đến khi con chúng ta lên ngôi hoàng đế, người sẽ là thái thượng hoàng rồi.”

Hắn quỳ trên mặt đất rất lâu mới ngẩng đầu lên.

Trong mắt hắn cuộn cuộn sóng ngầm.

Ta biết, bất cứ ai cũng đều không thể cự tuyệt sự cám dỗ này.

Giữa quyền thế, tài lực và sắc dục, quyền thế là số một, đâu có nam nhân nào có thể kháng cự nổi?

“Nương nương muốn vi thần làm gì?” Cuối cùng hắn đã khôi phục sự bình tĩnh, hỏi đúng trọng tâm.

“Lý thống lĩnh sống lâu trong cung, đương nhiên cũng biết sự tranh giành hoàng vị là khốc liệt nhất và tàn nhẫn nhất. Đứa con đầu tiên của bản cung bị người ta mưu hại, đứa con của Hoàng hậu cũng suýt không bảo toàn được tính mạng, không loại trừ những mầm họa này, bản cung thật sự khó mà yên lòng. Lý thống lĩnh, người nói xem có phải vậy không?”

Lý thống lĩnh rất tốc độ, ngay chiều hôm sau liền trộm về quyển sổ và Cốt Đột của Hà chiêu nghi. Hà chiêu nghi quả nhiên tâm tư sâu xa, ẩn nấu kỹ càng. Trong quyển sổ nhỏ này của nàng ta ghi hết mọi thứ từ thê thiếp được gả cho Hoàng thượng sớm nhất là Từ quý phi, Trương quý phi, cho đến tiểu thư, rồi đến ta, và cả phi tần mà Hoàng thượng nạp vào cung sau khi đăng cơ. Thậm chí ngay cả nơi sinh, ngày sinh, giờ sinh, sở thích và cung nữ hầu cận đều được ghi một cách rõ ràng tỉ mỉ.

Tên của Từ quý phi, Đan tần, Lý mỹ nhân bên trên đều đã được gạch bỏ, tên của ta vốn đã bị gạch đi, nhưng sau lại thêm vào.

“Bạch Ngân, sinh ngày mồng chín tháng Mười một năm Sùng Đức thứ Mười chín. Ban đầu là a hoàn của Mộ phủ, sau cả nhà bị tịch thu tài sản, xử chém toàn bộ vì ‘Tăng đá phản nghịch’, rồi được cứu, vào kỹ viện, sau vào Vương phủ, trở thành thị tì của Mộ Thiên Âm. Tiếp đó cứu mạng Vương gia trên núi, trở thành thị thiếp. Tính tình ương bướng, suy nghĩ thâm sâu. Được Vương gia sủng ái...”

“Ngày mồng bảy tháng Tám năm Sùng Đức thứ Ba mươi lăm, tán gẫu cùng ả, biết được ả thích mặc trang phục màu đỏ cam, thích trang sức bạc và trầm cài, thích ăn long nhãn, bánh ngọt và táo khô... Gần gũi nhất với thím Trương, thím Hà, Tiểu Bôi – con gái của thím Hà, Lệ quản gia.”

“Ngày mồng hai tháng Chín năm Sùng Đức thứ Ba mươi lăm, ả đánh gãy chân Tiểu Lệ rồi trục xuất khỏi phủ, sau lại sai Tiểu Bôi đến chỗ Lệ quản gia lĩnh năm mươi lượng bạc trắng tặng cho nàng ta. ả thiếu quyết đoán, hay dao động.”

“Ngày mồng hai tháng Mười năm Sùng Đức thứ Ba mươi lăm, A Mộc – gia đình trong Mộ phủ bị dùng cực hình tra hỏi đến chết, Bạch Ngân tự mình dùng trăm lượng bạc ròng hậu táng, lại sai người chăm sóc cha mẹ của A Mộc, nghi ngờ có tình xưa.”

...

“Ngày mồng chín tháng Ba năm Tôn Nguyên thứ Tư, Bạch Ngân ra khỏi lãnh cung, thoát nhìn gầy gò ốm yếu, nhưng sắc mặt bình tĩnh, thái độ điềm nhiên. Cứu Hoàng thượng, được sủng ái, hai tháng sau mang thai. Đóng cửa không ra ngoài, đối xử ôn hòa với mọi người.”

“Tra hỏi biết được Bạch Ngân ở lãnh cung bị ngược đãi, thị tì Tiểu Bôi mắc bệnh đậu mùa bị đem chôn, ả mắc bệnh đậu mùa trốn trong phòng bảy ngày, sau phá cửa thoát ra, khi đó đã khỏi bệnh. Sự việc lạ kỳ, còn phải tra xét.”

“Ngày mồng bảy tháng Năm năm Tôn Nguyên thứ Tư, ả vẽ một bông hoa mai lên đuôi lông mày, Thái hậu phần nộ. Còn phải tra xét.”

Ta lật đến trang cuối cùng, phát hiện nàng ta vẫn đang ghi ngày tháng.

“Từ ngày mồng hai tháng Tám đến ngày mồng hai tháng Mười năm Sùng Đức thứ Ba mươi lăm, Hoàng thượng qua đêm ở chỗ Bạch Ngân năm mươi bảy ngày, ở chỗ Mộ Thiên Âm hai ngày, ở chỗ Từ Phiêu một ngày, ở chỗ Trương Chiêu hoa một ngày.”

...

Quả là việc lớn việc nhỏ không sót thứ gì.

Nàng kém ta một tuổi, lúc gả cho Hoàng thượng vừa tròn mười bốn, đến nay đã ở bên Hoàng thượng sáu năm. Trong thời gian sáu năm có thể cẩn trọng từng chút, không để lộ bất cứ dấu vết nào cho đến nay, cũng coi như khôn ngoan khó lường.

E rằng nàng ta chính là đối thủ lớn nhất của ta trong cung. Nhưng hiện tại ta vẫn chưa thể động đến nàng ta.

Càng là thứ khó nắm, càng phải dành đến giờ khắc cuối cùng để một mất một còn, kịch hay phải từ từ bắt đầu.

Ta gặp quyền sở lại.

Nếu xem xét địa vị hiện nay của phi tần trong cung, vị trí số một đương nhiên là Hoàng hậu vừa sinh hạ long tử, tiểu thư có Thái hậu che chở, có Mộ gia chống lưng, không thể động vào. Vị trí số hai là Châu quý phi luôn được sủng ái, vị trí số ba là Trương quý phi đã có một hoàng nữ, nàng ta là kẻ giết A Mộc, ta phải để dành cho nàng ta một niềm vui bất ngờ. Xếp thứ tư là Bảo tần, Ý tần, hai phi tần dần dần chiếm được sự sủng ái, trẻ tuổi non dạ, không cần lo lắng. Thứ năm là Hà chiêu nghi, Lan tần, thứ sáu là một số phi tần không được sủng ái.

Mục tiêu bây giờ của ta chính là Châu quý phi.

Ta có nghe được vài lời bàn tán của cung nữ trong lãnh cung rằng Châu quý phi tuy cũng như tiểu thư, trong mắt cung nhân có vẻ ôn hòa đức độ, nhưng nàng ta thông minh cẩn trọng hơn tiểu thư nhiều. Hình như trước nay không can dự vào chuyện đấu đá của phi tần trong cung.

Muốn bắt thóp của người như nàng ta e là rất khó khăn, nhưng nếu vu oan giá họa sẽ đơn giản hơn nhiều.

Hoàng thượng sau khi bãi triều liền đến chỗ ta.

“Con chúng ta sao rồi?”

Bụng ta hơi nhô lên, dần dần có thể nhìn rõ đôi chút. Hoàng thượng ngồi xuống, ta ngồi bên cạnh hắn: “Ngày nào cũng phải ưỡn bụng, thiếp mệt chết mất.”

“Sao cơ, có con rồi nàng vẫn không vui à?” Hoàng thượng quan sát kỹ gương mặt ta, cố ý trêu đùa.

“Thần thiếp đâu thể không vui chứ? Chỉ là thần thiếp lo sợ thôi.” Ta vuốt ve bụng mình: “Thần thiếp chỉ sợ giảm lên vết xe đổ.”

“Nàng nói bừa gì vậy?” Hắn có chút không vui.

Ta lập tức im lặng: “Hoàng thượng...”

“Ăn cơm thôi.” Hắn chuyển chủ đề.

Ta đoán có lẽ hắn nhớ đến chuyện ngày trước ta mang chiếc hộp đến lừa gạt mình, khiến ta tận hôm nay cũng không dám nhắc đến đứa con đó trước mặt hắn. Xem ra hắn vẫn còn chiếc dằm trong tim. Im lặng ăn được một lát, hắn gấp thức ăn vào bát ta: “Nàng ăn nhiều một chút.”

Ta mỉm cười: “Khi còn ở lãnh cung, thứ ngày ngày thần thiếp ăn chỉ là chút cơm nguội, nằm mơ cũng muốn được ăn những món này.”

Hắn ngừng đùa. Ta nhắc những chuyện này không phải vì ta cần hắn thương hại, nhắc nhiều đến hoàn cảnh đáng thương cũng khiến người ta cảm thấy tẻ nhạt, ta nhắc chỉ vì câu tiếp theo đằng sau: “Thần thiếp nhớ đến Từ quý phi, Từ quý phi một mình ở trong lãnh cung bị người khác ức hiếp nên đã phát điên. Nếu không phải thần thiếp may mắn, ở lâu trong lãnh cung e rằng cũng sẽ hóa điên mất.”

“Từ quý phi phát điên ư?” Hoàng thượng nhìn ta.

Ta vẫn còn đặt đứa trong miệng: “Hoàng thượng không biết sao?”

“Chuyện là thế nào?”

Ta bỏ đứa ra, mỉm cười nói: “Thần thiếp nghe đồn có một số cung nữ nhân lúc Từ quý phi bị giam vào lãnh cung đã ức hiếp nàng ấy, không những không cho nàng ấy ăn cơm, mà còn bắt nàng ấy làm việc, hơi phạt ý là đánh mắng, Từ quý phi bị bức đến phát điên như vậy đó. Có một lần thiếp nhìn thấy nàng ấy, nàng ấy chỉ biết nói ‘Hoàng thượng đến rồi, người giúp ta trang điểm, ta phải đi tiếp giá.’”

Ta lén liếc nhìn Hoàng thượng, hắn đặt đứa xuống.

“Hoàng thượng, người sao vậy? Tại thần thiếp nhiều chuyện ư?”

Hắn lắc đầu.

Từ quý phi là nữ nhân đầu tiên được Hoàng thượng cười hỏi đằng hoàng, long trọng đón rước về phủ, ta biết Hoàng thượng hoàn toàn không phải một người vô tình vô nghĩa.

“Thật ra... thần thiếp có lời này không biết nên nói hay chẳng?”

“Nàng nói đi.” Giọng Hoàng thượng bình tĩnh.

“Thần thiếp cảm thấy... người hãm hại thiếp và Hoàng hậu nương nương ngày trước không phải Từ quý phi.”

Giọng hắn hết sức bình thản: “Tại sao nàng nghĩ vậy?”

“Bởi vì sau này ở trong lãnh cung, thần thiếp đã nghĩ đi nghĩ lại, mặc dù Từ quý phi có chút kiêu ngạo, song không phải kẻ mưu toan hại người, rồi khi Từ quý phi phát điên, thiếp lại hỏi nàng ấy một lần nữa, Từ quý

phi hoàn toàn không biết Cốt Đột là thứ gì, người điên không biết nói dối. Huống hồ sau khi Từ quý phi bị giam vào lãnh cung, cũng đâu tìm thấy Cốt Đột trong cung nàng ấy, hồi đó sự thật là chưa hề có chứng cứ xác thực, định tội cho nàng ấy như vậy không phải quá tắc trách sao?”

Hoàng thượng tiếp tục ăn, không nói một lời.

Ta không nhìn rõ thần sắc của hần lắm.

“Vậy nàng nói xem phải làm thế nào?” Hần bỗng quay sang nhìn ta.

Quả nhiên, ta vừa nhắc đến chuyện của phi tần khác, hoặc là chuyện sảy thai trước kia là Hoàng thượng sẽ có sự cảnh giác, hần cũng không hoàn toàn tin tưởng ta.

Ta cúi đầu nói: “Thần thiếp cũng biết thời gian trôi qua thế sự đổi thay, không thể nào lật lại vụ án, chỉ cảm thấy Từ quý phi đáng thương, thần thiếp muốn... đưa Từ quý phi ra khỏi lãnh cung.”

Thần sắc của hần nhẹ nhõm hơn nhiều.

“Hiếm thấy nàng có lòng như vậy, cứ làm theo lời nàng nói đi.”

Ta mỉm cười: “Tạ ơn Hoàng thượng.”

Ta của hiện tại đã học được cách ngoan ngoãn vâng lời, sẽ không chạm vào nỗi đau của Hoàng thượng.

Ngày hôm sau, ta sai Tiểu Ngư đón Từ quý phi ra khỏi lãnh cung, nàng ta toàn thân hôi hám, vẻ mặt tiêu tụy. Ta bảo Tiểu Ngư tắm rửa sạch sẽ cho nàng ta, rồi thay y phục và trang sức nàng ta mặc hồi xưa, xong xuôi trông nàng ta mới dễ coi một chút.

“Từ tỷ tỷ, tỷ còn nhớ muội không?”

Nàng ngơ ngác nhìn ta: “Người là ai?”

Ta đáp: “Từ tỷ tỷ, ngày trước chúng ta là tỷ muội tốt, tỷ không nhớ sao?”

“Tỷ muội tốt?” Nàng ta như đang ngẫm nghĩ.

Ta mỉm cười, không nhớ thì tốt, “Tỷ tỷ, tỷ biết là ai hãm hại tỷ không?”

“Hại ta?”

“Là kẻ nào hạ độc rồi vu oan cho tỷ, kẻ nào hại tỷ phải vào lãnh cung?” Ta cố tình kéo dài giọng.

Nàng ta đột nhiên kinh hoàng, đẩy ta ra: “Là ai, là ai? Hoàng thượng, không phải thiếp, không phải thiếp, không phải thiếp làm, thiếp không hạ độc, thiếp không hạ độc! Hoàng thượng cứu thiếp, Hoàng thượng cứu thiếp!”

Đúng lúc này, Hoàng thượng từ cửa bước vào.

Từ quý phi hoảng hốt chạy tán loạn mấy vòng trong phòng, định chạy ra ngoài cửa, bỗng đụng phải Hoàng thượng. Hoàng thượng dịu dàng ta: “Phiêu Phiêu, nàng sao vậy?”

Từ quý phi ngẩn ngơ nhìn Hoàng thượng, như chợt nhận ra hần, nước mắt tuôn trào: “Hoàng thượng, không phải thần thiếp hạ độc, không phải thần thiếp hạ độc, thần thiếp bị oan, thần thiếp bị oan.”

Hoàng thượng ôm chặt nàng ta: “Ổn rồi, ổn rồi, không sao hết, trầm tin nàng.”

Ta bị nàng ta đẩy ra, may mà Tiểu Ngư ở bên đỡ lấy. Ta đứng thẳng dậy, đi đến cạnh Từ quý phi: “Tỷ tỷ, ngồi xuống trước đã, Hoàng thượng tin không phải tỷ làm rồi, Hoàng thượng tin tỷ đó. Đừng khóc nữa.”

Cuối cùng Từ quý phi cũng bình tĩnh hơn một chút.

Chúng ta cùng nhau dùng bữa, Từ quý phi chẳng hề quan tâm đến lễ nghi, cứ dùng tay mà bốc, hình như đã bị bỏ đói lâu ngày. Trên mu bàn tay còn có chấm sẹo do bị bỏng nhang hương. Nàng ta ăn uống nhồm nhoàm, ta và Hoàng thượng ngồi yên bất động, im lặng quan sát.

Hoàng thượng đột nhiên buông đũa, phẫn nộ: “Gọi tất cả đám người của lãnh cung đến đây cho trầm!”

Từ quý phi như bị kinh động, liền co rúm người lại, bàn tay cũng không dám cử động: “Ta sai rồi, ta là đồ con rùa, ta là con ba ba, ta là đồ thối tha, ta là đồ đê tiện...”

Đây chắc chắn là những lời nhận sai mà đám a hoàn bắt nàng ta phải nói lúc nàng ta không nghe lời.

Ta chú ý đến nắm tay siết chặt của Hoàng thượng đang đặt trên bàn.

Một đám cung nữ run cầm cập quỳ trên mặt đất, sao lúc ức hiếp Từ quý phi các người không nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay? Luôn luôn là hoàn cảnh bức ép con người ta, cung nữ quản sự liên tục khấu đầu: “Hoàng thượng tha mạng, Hoàng thượng tha mạng, Hoàng thượng tha mạng...”

Mỗi lần khấu đầu đều vang lên tiếng rầm rầm, hai mươi mấy người cùng khấu đầu, đúng là một mớ hỗn loạn.

Họ cứ lạy lục cho đến khi trên trán đầy vết máu.

Từ quý phi dường như nhìn thấy họ liền sợ hãi, co rúm về phía ta, ta nắm chặt tay nàng trấn an.

“Người đâu, lôi ra ngoài cho trảm, mỗi người năm mươi trượng, riêng cung nữ quản sự đánh đến chết!”

Cung nữ đứng đầu kia vừa nghe thấy lập tức ngất xỉu.

Thái giám đáp: “Vâng.” Sau đó lôi tất cả ra ngoài.

Nộ khí của Hoàng thượng vẫn chưa nguôi, sắc mặt xám xịt, bữa cơm hôm nay e là ăn không nổi rồi.

Ta nói: “Hoàng thượng, người đừng giận dữ nữa, chắc lâu lắm rồi Từ tỷ tỷ chưa được ăn những món ngon thế này, người làm vậy khiến tỷ ấy sợ đó.” Hoàng thượng nhìn Từ quý phi đang run lấy bầy ở một bên, cuối cùng cũng dịu đi đôi chút.

Hắn nhìn ta rất lâu, bỗng nói: “Họ cũng đối xử với nàng như vậy sao?”

Ta cúi đầu không đáp.

Hoàng thượng đột nhiên ôm chặt ta, giọng nói như nghẹn lại: “Trẫm xin lỗi, Tiểu Ngân.”

Ta biết, muốn bậc đế vương nói ra một câu xin lỗi khó khăn đến nhường nào.

Nhưng bây giờ mới thốt ra câu này, đối với ta đã chẳng còn bất cứ ý nghĩa gì.

Từ quý phi ở lại chỗ ta, ta đẩy Hoàng thượng đi nơi khác. Ta đã thành công trong việc dùng Từ quý phi để khơi gợi tình cảm của Hoàng thượng với nàng ta khi xưa. Giờ gặp lại Từ quý phi, một lần nhìn thấy nàng ta là một lần Hoàng thượng cảm thấy áy náy. Trước khi sự áy náy của hắn đạt đến đỉnh điểm và chưa nảy sinh lòng chán ghét, cứ để Từ quý phi làm một việc giúp ta đã.

Ta đi đến phòng của Từ quý phi.

Nàng ta đang ngẩn ngơ ngồi trước gương đồng, thấy người vào bỗng kinh hãi đứng dậy.

Ta nắm tay nàng ta ngồi xuống bên giường, nói: “Tỷ tỷ chịu khổ rồi.”

Từ quý phi không điên loạn như mọi khi, nhưng cũng chưa tỉnh táo hoàn toàn.

“Hoàng thượng cũng biết tỷ tỷ bị vu oan, nhưng chúng ta không điều tra ra nổi, tỷ tỷ biết là ai hãm hại tỷ không?” Ta vuốt ve mái tóc dài của nàng ta, nàng ta khó chịu quay đầu đi, ta nhỏ nhẹ nói bên tai nàng ta: “Là Châu quý phi.”

Tiếng nói giữa đêm khuya nhẹ nhàng tới nỗi chỉ hai người chúng ta nghe thấy, giống như một lời mê hoặc, càng giống một lời dẫn dụ: “Là Châu quý phi hạ độc hãm hại con của muội, cũng chính nàng ta muốn hại con của Hoàng hậu, nhưng nàng ta mưu đồ bất thành liên giá họa cho tỷ.”

Từ quý phi như thể đã nghe lọt tai lại như chưa hề nghe thấu.

Người điên có lúc giống như trẻ nhỏ, nói một lần nàng ta sẽ không ghi nhớ rõ ràng, nhưng cũng không thể nào quên.

“Được rồi.” Ta đứng dậy, có ý tốt với nàng ta: “Tỷ tỷ cứ nghỉ ngơi cho khỏe nhé. Ngày mai muội đưa tỷ ra ngoài đi dạo.”

Ta bước đến cửa, thấy Từ quý phi nằm dài trên giường, hai tay đặt lên bụng, ánh mắt trống rỗng nhìn chăm chăm phía trước.

Ta nói với Tiểu Ngư bên cạnh: “Gọi Lý thống lĩnh tới đây cho bản cung.”

26. Chương 26

Chương 26: Không, ta không làm được, ta phải báo thù

Giờ đang là tháng Sáu, ánh nắng đọng trên cành lá, mùi cỏ cây ẩm ướt thoang thoang, có cơn gió thổi qua mặt hồ trước trong xanh phía xa, khung cảnh tươi đẹp như thế này dường như cũng có thể khiến trái tim con người ta thêm yên bình. Ta đỡ Từ quý phi: “Nào, tỷ tỷ, qua bên này.”

Từ quý phi ngẩn ngơ đi theo ta, ta nói: “Tỷ tỷ vẫn còn nhớ nơi này chứ? Đây là ngự hoa viên, chúng ta và rất nhiều phi tần khác thường cùng nhau tản bộ ở đây.”

Từ quý phi như chợt nhớ ra, lại như chẳng nhớ nổi điều gì.

Ta dẫn nàng đi vài bước, cách bụi cỏ, ta nhìn thấy Châu quý phi đang chậm chậm tới gần.

Ta thì thầm bên tai Từ quý phi: “Tỷ tỷ, tỷ quen nàng ta không? Nàng ta là Châu quý phi đó.” Châu quý phi cách đó không xa đang nở nụ cười mỉm, ánh mắt lưu luyến giữa mùa hạ đẹp tươi trăm hoa đua nở, cung nữ đằng sau theo gót nàng ta dạo bộ.

Trông có vẻ tâm trạng của nàng ta rất tốt.

Nghe đến ba chữ “Châu quý phi”, thần sắc Từ quý phi khẽ dậy sóng, ánh mắt nàng đắm chiêu hướng về phía Châu quý phi. Ta chống lưng, nói với Tiểu Ngư bên cạnh: “Tiểu Ngư, mang ghế mây qua, ta muốn ngồi đây.”

Tiểu Ngư vâng lệnh rời đi.

Ta cầm lấy bàn tay của Từ quý phi, đưa nó qua vuốt ve bụng mình: “Tỷ tỷ cảm giác thấy không? Đứa bé đang ở trong cơ thể muội đó? Năm xưa là kẻ nào hạ độc hại chết con muội? Năm xưa là kẻ nào hãm hại con của Hoàng hậu nương nương? Kẻ đó đang ở đâu? Tại sao nàng ta phải làm như vậy? Tỷ tỷ còn nhớ cảnh tượng khi đó không?”

Từ quý phi run rẩy, như mơ hồ nhớ lại rất nhiều sự việc kinh hoàng.

Ta thấp giọng nói: “Ta là đồ con rùa, ta là con ba ba, ta là đồ thối tha, ta là đồ đê tiện... Rốt cuộc ai đã hại tỷ thành ra thế này?” Ta gắng sức hạ thấp và kéo dài giọng, phải khiến câu nói găm vào tim nàng ta, “Rốt cuộc là kẻ nào khiến tất cả mọi người đều hiểu lầm tỷ, làm cho tỷ phải một mình hứng chịu đủ nỗi tủ nhục trong lãnh cung...”

Dường như nàng ta bỗng nhớ đến những cảnh tượng đau khổ kia, lập tức bịt chặt tai lại, trong chớp mắt, nàng ta nhìn thấy Châu quý phi cách đó không xa, mặt tái mét, đầu ngón tay run rẩy: “Là cô ta, là cô ta đã hại ta ra nông nỗi này, là cô ta hại ta bị kẻ khác ức hiếp, là cô ta hại ta phải sống dở chết dở trong lãnh cung, chính cô ta, chính cô ta...”

Nàng ta đột ngột xông qua bụi cỏ chạy về phía Châu quý phi.

Lúc này, Tiểu Ngư đã mang ghế mây qua, ta lùi lại vài bước, ngồi xuống: “Vừa nãy bản cung đi nhiều mệt rồi, nghỉ tạm ở đây. Từ quý phi tản bộ ở phía trước, tinh thần rất ổn định. Biết chưa?”

Tiểu Ngư quả nhiên thông minh, lập tức ngầm hiểu: “Vâng, nô tì biết rồi ạ.”

Ta ăn chút bánh ngọt, nghe thấy như có tiếng nhảy tùm xuống nước, tiếng người ồn ào náo loạn.

“Người đâu, người đâu, mau bảo vệ nương nương!”

“Người đâu!”

“Có người nhảy xuống hồ rồi! Mau đến cứu người.”

...

Ta đứng dậy đi qua đó, nhìn thấy Châu quý phi vẻ mặt kinh hoàng, một đám cung nữ vây quanh bảo vệ nàng ta. Cách đó không xa, bàn tay của Từ quý phi đang vùng vẫy trên mặt nước, rồi từ từ chìm xuống, chỉ để lại vài bong bóng nước trên gợn sóng xanh thẳm.

“Tỷ tỷ, xảy ra chuyện gì vậy?” Ta hỏi Châu quý phi.

Nàng ta chỉ vào hồ nước, hoảng loạn nói: “Từ... Từ quý phi nhảy xuống rồi.”

Hoàng thượng nổi trận lôi đình.

“Các người nói sao, xảy ra chuyện gì?”

Cung nữ của Châu quý phi quỳ rạp dưới đất, vừa khóc vừa nói: “Hoàng thượng, không liên quan đến tiểu thư của nô tì. Là... là kẻ điên đó xông đến, nói rằng tiểu thư là hung thủ gì đó, là tiểu thư hại nàng ta, định giết tiểu thư. Bọn nô tì không còn cách nào khác, trong lúc xô xát nhất thời bất cẩn đẩy nàng ta rơi xuống hồ!”

“Đâu có lý nào như vậy, Từ quý phi đã phát điên từ lâu, sao tự nhiên vô duyên vô cớ hại người, hơn nữa, các người đã sai người bắt nàng ấy lại còn gì, tại sao phải đẩy nàng ấy xuống hồ?”

“Nô tì, nô tì...” Cung nữ kia không nói nên lời.

Châu quý phi đáp: “Hoàng thượng bớt giận, thần thiếp cũng không biết tại sao Từ quý phi đột nhiên xông đến chỗ mình, nhưng Nhĩ Y chỉ vì muốn bảo vệ thần thiếp nên mới đẩy nàng ấy xuống hồ, thần thiếp xin chịu sự trừng phạt.”

Cung nữ kia ngẩng đầu dậy đáp: “Không, không phải lỗi của nương nương, là Từ quý phi đột nhiên xông ra, hơn nữa nương nương đã mang long thai, nô tì sợ nàng ta làm nương nương bị thương, nên mới nhất thời bất cẩn đẩy nàng ta xuống nước.”

Mang thai ư, ta cau mày, đến giờ mới nói, quả là thận trọng.

Hoàng thượng cũng ngạc nhiên: “Nàng mang thai từ bao giờ?”

Châu quý phi đã khôi phục sự bình tĩnh, chậm rãi đáp: “Bẩm Hoàng thượng, thần thiếp cũng mới được biết mấy ngày trước. Thần thiếp định chờ Hoàng thượng đến cung rồi tự mình nói với người, nhưng không ngờ...”

Lúc này ta quỳ xuống nói: “Hoàng thượng, thần thiếp cũng có lỗi. Tại thần thiếp không trông coi Từ tỷ tỷ cẩn thận, thần thiếp vốn định dẫn tỷ ấy ra ngoài tản bộ cho thư thái, nào ngờ lại xảy ra chuyện lớn này.”

Tiểu Ngư lập tức đỡ lời: “Hoàng thượng, vì nương nương đi lâu, thân lại đang mang long thai có phần bất tiện nên mới ngồi xuống nghỉ ngơi. Từ quý phi từ lúc ra khỏi cửa đến giờ tinh thần vẫn rất ổn định, vốn đang tản bộ giải khuây gần bụi cỏ, nào ngờ Từ quý phi vừa nhìn thấy Châu quý phi liền lập tức xông ra, nô tì không ngăn kịp, tội đáng muôn chết.”

Tiểu Ngư cũng quỳ xuống.

Hoàng thượng nhìn thấy cả hàng người quỳ phía dưới, hai phi tần lại đều mang long thai, đành lên tiếng: “Bỏ đi.”

Việc sắp thành mà lại hỏng, ta trở về cung, vừa bước vào phòng đóng cửa lại, một bàn tay đột nhiên ôm chặt eo ta.

“Ai?”

“Ta.” Lý thống lĩnh cười nói.

Ta quay người lại, chau mày: “Sao ngươi lại đến đây?”

“Yên tâm, không ai biết ta đến. Sự việc vẫn thuận lợi chứ?”

Ta ngồi xuống lắc đầu: “Châu quý phi có thai rồi.”

Lý thống lĩnh cũng ngồi xuống, ta quan sát hần, xem ra bây giờ hần tự mình là phu quân của ta rồi. Hần ngẫm nghĩ: “Đến nay vẫn chưa có tin tức gì mấy về việc này, sớm biết vậy thì ban nãy nhân lúc hỗn loạn, ta phải lấy đá tấn công làm nàng ta sảy thai.”

Ta lắc đầu: “Bỏ đi, giờ nói mấy thứ này có ích chi, ngươi không để lại dấu vết gì đấy chứ?”

“Kỹ năng sử dụng ám khí của ta xếp hạng nhất nhì trong cung, khiến một phi tử rơi xuống nước có há gì, sao có ai nhìn ra nổi dấu vết. Chỉ có điều nếu Châu quý phi thật sự mang thai thì con của chúng ta sẽ gặp nguy hiểm.”

Ta nói: “Lúc này cần phải tính kế lâu dài, trước hết ngươi không được manh động. Ta sẽ đối phó với Châu quý phi, còn nữa, tốt nhất ngươi không nên nhân lúc hỗn loạn mà đến phòng ta, bị người khác biết được thì cả ngươi và ta đều khó bảo toàn mạng sống.”

Hần cảm cốc trà lên, uống một ngụm, mỉm cười: “Ta biết nàng muốn lợi dụng ta làm việc cho nàng, làm Thái thượng hoàng ư, nghe thì hay đấy, chỉ xem khi nàng trở thành Hoàng Thái hậu, người đầu tiên nàng trừ khử chính là ta.”

“Ô, ngươi nghĩ vậy sao?” Xem ra hần không hề ngốc.

Hần mỉm cười, thò tay vuốt ve bông tai màu xanh lục bích của ta: “Ta giúp nàng hành sự, nàng cũng phải cho ta chút lợi lộc mới được. Tục ngữ có câu lời thủ thi của nữ nhân lúc trên giường là lợi hại nhất, nàng chỉ ít cũng phải bảo Hoàng thượng ban cho ta chức tướng quân chứ.”

Đúng là mơ tưởng hảo huyền.

Ta cười: “Đương nhiên, quyền lực của ngươi lớn mạnh chẳng phải càng có ích cho ta sao?”

Hần cười nói: “Bạch chiêu nghi, à không, Bạch tần, nàng quả là thẳng thắn!” Hần thơm một cái lên má ta, đi đến cửa sổ, kiểm tra thấy không có người, định phi thân ra ngoài.

Ta đột nhiên nhớ đến một chuyện: “Đợi đã.”

Hần ngoảnh đầu lại.

“Ngươi giúp ta việc này nữa.” Ta ra hiệu bằng mắt, hần lập tức nấp vào cạnh tủ.

Ta gọi Tiểu Ngư vào, hỏi: “Thi thể của Từ quý phi đang ở đâu?”

Tiểu Ngư đáp: “Hoàng thượng đã hạ chỉ hậu táng, hiện giờ đang đặt tại Kính Sự Phòng.”

“Ngươi lui đi.”

“Vâng.”

Ta hướng mắt sang hần, “Người sống đôi khi khó bị chúng ta khống chế, chỉ bằng chúng ta xử lý một chút trên cơ thể người chết, khiến nàng ta nói cho người khác biết nàng ta oan ức đến mức nào.”

Vừa dứt lời, hần nhìn ta: “Bạch tần, con người nàng quả là thâm độc.”

Thấy hần đi khuất, ta uống trà định thần. Bên cạnh ta chẳng có ai đáng tin cậy. Lý thống lĩnh tham lam háo sắc, nhất gan sợ chết, chỉ được cái xác to con, ngoài chút võ công có thể giúp ích cho ta ra, kỳ thực chẳng có bất cứ tác dụng nào. Nếu xảy ra chuyện, nhất định hần sẽ là kẻ đầu tiên khai ra ta, người như vậy không thể giữ lại lâu dài.

Bây giờ hần còn muốn lựa gió phát cờ, muốn kìm kẹp ta, ta phải xem xem hần có làm nổi không?

Hoàng thượng sau khi bãi triều vẫn đến đây.

Ta là người duy nhất có thể chia sẻ cùng hấn nỗi đau do cái chết của Từ quý phi mang lại.

Hoàng thượng uống từng chén từng chén rượu, ta có thể hiểu được hấn, cũng không lên tiếng, chỉ lặng lẽ ở bên.

Hấn đột nhiên nói: “Trẫm đúng là kẻ thất bại, người bên cạnh mình cứ lần lượt phải hứng chịu đau khổ.” Hấn hỏi ta: “Tiểu Ngân, nàng trách trẫm không?”

Ta rót rượu cho hấn, mắt sụp xuống: “Thần thiếp trách Hoàng thượng ư? Trách Hoàng thượng có nhiều phi tần như vậy, trách Hoàng thượng vĩnh viễn chẳng thể toàn tâm toàn ý chỉ yêu một người, trách Hoàng thượng từng khiến thần thiếp và Từ quý phi chịu bao oan ức, trách Hoàng thượng thậm chí không thể giúp Từ quý phi được sống bình yên.”

Ta đưa chén rượu cho hấn: “Nhưng Hoàng thượng là Hoàng thượng, nếu người không làm vậy thì đâu phải là Hoàng thượng của chúng thần thiếp.”

©STENT: .luv-ebook

Hấn nhận lấy, một hơi uống cạn: “Năm xưa trẫm luôn để ý mẫu phi và phụ hoàng. Phụ hoàng luôn si mê mẫu phi, nhưng mẫu phi vẫn không thể quên nỗi kẻ bạc tình từng phụ lòng bà ấy. Lúc đó trẫm không hiểu nỗi, nếu mẫu phi nói yêu một người là nguyện sống chết vì người ấy, nguyện chờ đợi người ấy cả cuộc đời, nhưng nếu người ấy chưa chắc đã yêu mình, thì làm vậy có đáng không?”

Hấn nhìn ta.

Ta cũng không trả lời: “Mỗi người có một cách nghĩ riêng mà.”

“Cho nên trẫm rất muốn biết, nếu một người yêu phải kẻ không yêu mình, vậy thì phải làm sao?”

“Hoàng thượng biết được đáp án chưa?”

“Ngày trước trẫm không biết, nhưng bây giờ trẫm biết rồi. Phải giống như mẫu phi, yêu thương người ấy, chờ đợi người ấy cả cuộc đời.”

Hấn đột nhiên nhìn ta chăm chú: “Nàng hiểu không?”

Ta rất muốn hỏi, yêu thương người ấy, chờ đợi người ấy, làm vậy liệu rằng thật sự có được người ấy hay chẳng? Nếu cả đời người ấy không phát hiện ra nỗi điểm tốt ở ta, hoặc là biết rõ ta tốt, nhưng vẫn yêu người khác thì sao? Liệu cả đời này có thể không day dứt, không oán hận hay chẳng?

Không, ta không làm được, ta phải báo thù.

Yêu một người chính bởi người đó từng mang đến ỉnh những niềm vui rộn ràng, vậy tại sao khi tình yêu biến thành sự chờ đợi và nỗi đau khổ, vẫn cứ phải tiếp tục trông chờ một cách vô ích? Hoặc là dốc hết sức để đạt được điều mình muốn, hoặc là buông tay một cách dứt điểm, chẳng ai nợ ai, như vậy là công bằng nhất.

Giờ ta mới hiểu, chưa đến khoảnh khắc cuối cùng, đối với thứ mà bản thân muốn có được, tuyệt đối không thể buông tay, thế sự trẫm bận đổi thay, có ai dám chắc chắc kết cục cuối cùng sẽ ra sao?

Hấn ôm chặt ta: “Tiểu Ngân, trong lòng trẫm chỉ muốn đối tốt với mình nàng thôi.”

Lần đầu tiên nghe thấy Hoàng thượng bày tỏ như vậy, ta thờ ơ “ừm” một tiếng, rồi đỡ lấy hấn. Hấn đã uống say rồi, nếu không uống say, hấn cũng sẽ không nói những lời này.

Con người thường nhất thời mềm lòng vì câu nói của người khác, nhưng sẽ không thay đổi.

Ví dụ như hấn.

Và ví dụ như ta...

Hoàng thượng chìm vào cơn say, ta đỡ hấn đi nghỉ.

Ta trần trọc cả đêm cho đến tận sáng sớm. Từ sau khi ra khỏi lãnh cung, ta rất ít khi ngủ ngon giấc, không phải vì ký ức về quãng thời gian đau khổ tột cùng kia, mà vì ta không phải người thông minh bẩm sinh, ta phải dùng thêm nhiều thời gian và sinh lực để mưu tính ỉn.

Trên đời này, kẻ có chí, sự tất thành.

Cho tới canh tư ta mới mơ hồ ngủ được một lát, nhưng bị một giọng nói lo sợ làm cho tỉnh giấc.

Ta bật dậy. Hoàng thượng ngồi cạnh bàn, tiểu thái giám trước mặt đang khẩu đầu, bộ dạng hoang mang lo sợ.

Hoàng thượng thấy ta, nói: “Làm nàng tỉnh giấc rồi.”

Ta lắc đầu, “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Hắn nói: “Không có gì. Nàng nghỉ trước đi.” Dứt lời, hắn liền ra ngoài.

Ta gọi Tiểu Ngư vào: “Bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

“Bẩm nương nương, hôm nay người của Kính Sự Phòng tới chuyển thi thể của Từ quý phi, nào ngờ vừa nhìn thấy đã giật thót tim. Từ quý phi thất khiếu^[1] chảy máu, mắt mở trừng trừng, vô cùng đáng sợ. Họ đều không dám động vào, trong cung lan truyền lời đồn rằng Từ quý phi chết oan cho nên chết không nhắm mắt.

[1] Thất khiếu: Bảy lỗ trên khuôn mặt gồm hai lỗ tai, hai lỗ mũi, hai mắt và miệng.

“Là vậy à?” Ta trầm ngâm một lát, “Người lui xuống trước đi.”

“Vâng, nương nương.”

Ta nằm trở về giường, kịch hay lại bắt đầu rồi. Chút nữa trong cung sẽ càng thêm náo nhiệt, để xem người còn có thể bảo vệ đứa con của mình không?

Vì mang thai nên bị thềm ngủ, ta nghỉ đến tận trưa mới dậy, nhờ mang thai nên ta được miễn thỉnh an buổi sáng, chỉ cần chú tâm tĩnh dưỡng trong phòng. Bên ngoài nhao nhao tin đồn, lòng người hoang mang, ta vẫn điềm nhiên.

Không bao lâu sau, một tiểu thái giám tiến vào nói: “Nương nương, đây là thiệp chúc mừng của Tri phủ Bá thành – Hồ đại nhân gửi đến. Chúc Bạch tần nương nương thân mang long thai, sinh được phượng hoàng.”

Ta nhận lấy.

Trong thiệp mừng có kẹp một tờ ngân phiếu mười vạn lượng bạc trắng, ta liếc nhìn tám thiệp, trong đó chỉ viết vài chữ. Khá khen cho kẻ thức thời, chi tiêu quả là “bạo tay”.

Hồ Bản Vinh, bản cung đã ghi nhớ người rồi.

Người đã nhắc nhở ta đây là lúc tạo dựng thế lực của mình trong triều, ngày trước chính vì ta không có người thân tín trong triều nên mới khiến mình rơi vào cảnh thân cô thế cô như vậy.

Ta đóng thiệp lại.

“Thay bản cung chuyển lời đến Hồ đại nhân, lễ vật bản cung đã nhận, đa tạ ý tốt của đại nhân.”

Sẩm tối Hoàng thượng mới về, sắc mặt buồn rầu như thể đã bất lực.

Hắn đang ngồi phê duyệt tấu chương, ta bưng bát canh ô mai đặt lên mặt bàn: “Hoàng thượng, người nghỉ ngơi một lát.”

“Nàng bụng mang dạ chửa, không được tùy tiện đi lại lung tung nữa.”

Ta cười nói: “Thần thiếp không sao.”

Thấy hắn cầm bát canh lên, nhần trán nhú mày, ta bèn lên tiếng: “Hoàng thượng, người có chuyện gì phiền lòng sao? Có phải vì Từ tỷ tỷ...”

“Nàng cũng biết rồi à?”

Ta gật đầu: “Tin đồn lan truyền khắp trong cung, thần thiếp sao có thể không biết chứ?”

Hắn im lặng một lát rồi nói: “Phiêu Phiêu chết thật oan ức, nhưng nếu điều tra ngọn ngành e sẽ liên quan đến rất nhiều người, chỉ thêm rắc rối chứ chẳng có ích gì.”

Ta nhảy bén nhận ra Hoàng thượng không hề tin rằng Châu quý phi là hung thủ hại chết Từ quý phi, lúc này ta cũng không thể đứng bên châm dầu vào lửa, chỉ nói: “Bây giờ Châu tỷ tỷ thân mang long thai, không nên để tỷ ấy bị kinh hãi, có lẽ nên ngăn chặn sớm những tin đồn trong cung.”

“Ừm.” Hắn gật đầu.

Uống xong canh ô mai, hắn đưa bát cho ta.

Ta vẫn đứng nguyên đó, đợi khi Hoàng thượng hơi ngẩng đầu lên, ta mới cười nói: “Hoàng thượng, con vừa đập thiếp.”

Hắn giật mình vội vàng kéo ta lại, áp tai lên bụng ta, nhưng đứa bé lại không cử động nữa. Ta lúng túng nói: “Vừa rồi còn đập kìa, sao bây giờ lại thôi rồi?”

Hoàng thượng mỉm cười, chỉ vào bụng ta nói: “Con sợ phụ hoàng à?”

Ta vuốt ve vàng trán hắn, “Hoàng thượng, người cười rồi, thật may, người đừng chau mày râu rĩ nữa nhé.” Hoàng thượng nắm tay ta, ôm ta ngồi lên đùi mình, nói: “Dạo này trẫm có nhiều chuyện phiền lòng quá.”

“Sao ạ?”

Hắn cầm lấy một bản tấu cho ta xem: “Mấy ngày gần đây mưa bão sạt lở, sông ngòi tắc nghẽn.”

“À, vậy không phải cần gấp rút trị thủy sao?”

Hắn day day thái dương: “Trẫm đau đầu chính vì chuyện này, bão lũ dữ dội, địa thế lại ở nơi cao, thường xuyên xảy ra lở núi gây tắc nghẽn, rồi lại có lúc tháo nước xối xả, sợ rằng ập xuống đột ngột sẽ làm ngập các huyện thành lân cận sông ngay.”

“Vậy nên giải quyết ra sao?”

Hoàng thượng mỉm cười: “Trong sách sử đều nói phải dùng cát sỏi ngăn chặn, nhưng không mấy hiệu quả. Vài ngày trước trẫm lật xem điển cổ, thấy có cách xây đập trị thủy, cảm thấy rất mới lạ, có lẽ nên thử xem sao.”

“Ồ.” Thật ra ta cũng chẳng nghe hiểu hắn nói gì.

Hắn mỉm cười: “Thôi, muộn quá rồi, nàng ngủ đi.”

Ta gật đầu, đứng dậy: “Thần thiếp xin cáo lui.”

Đi ra khỏi phòng, ta dẫn dò Tiểu Ngư bên cạnh: “Người giúp bản cung tìm một số sách về đây, đồng thời sai người đưa tin tới Hồ đại nhân.”

27. Chương 27

Chương 27: “Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?”

“Nghe nói dạo này trong cung Châu quý phi xảy ra vô số chuyện ma quỷ, rất nhiều tiểu cung nữ đều trông thấy hồn ma trắng xóa bay bay nữa kìa, lại còn không ngừng kêu gào bảo Châu quý phi trả mạng cho nàng ta...”

“Vậy sao? Từ quý phi cũng thật đáng thương, ra khỏi lãnh cung chưa được mấy ngày đã bị người ta đẩy xuống sông chết đuối.”

“Haiz, phải đó, nếu là ta, ta cũng sẽ hóa thành ác quỷ đeo bám Châu quý phi không tha. Nghe nói hồi đó lúc Từ quý phi xông đến chính bởi Châu quý phi là hung thủ năm xưa giá họa cho nàng ta đó?”

“Cô nói chuyện mưu hại đứa con của nương nương chúng ta và Hoàng hậu à, thật ra tôi cũng cảm thấy không phải do Từ quý phi làm. Tuy Từ quý phi ngang ngược hống hách, nhưng trông đáng vẻ không phải người mưu đồ thâm sâu đến thế.”

“Thiên linh địa linh, Từ quý phi có thù phải báo có oan phải trả, xin đừng hại đến tiểu cung nữ chúng con.”

“Câm miệng!” Cuối cùng Hoàng thượng không thể nghe tiếp nữa, từ trong phòng đi thẳng ra cửa.

Hai cung nữ kia lập tức quỳ xuống.

Ta đang giúp Hoàng thượng mặc long bào, liền nghe thấy mấy cung nữ này tám chuyện. Ta đuổi theo khoác long bào lên người Hoàng thượng: “Hoàng thượng, đừng tức giận.” Rồi nói với bọn chúng: “Các người còn nói năng lung tung, ta đánh gãy chân các người, lui đi!”

“Vâng, nương nương.”

Hoàng thượng trở về phòng, ngồi bên bàn siết chặt nắm đấm: “Trẫm nhất định phải bắt được kẻ giả thần giả quỷ này.”

“Sao Hoàng thượng biết là do người làm?”

“Trẫm từng trông thấy một lần, nhìn thân hình có vẻ là nam giới đóng giả, hơn nữa võ nghệ khá cao cường.”

“Hoàng thượng có đối sách gì chăng?”

Hắn liếc nhìn ta: “Nàng cứ yên tâm dưỡng thai, mấy chuyện này không cần lo lắng.”

Xem ra Hoàng thượng vẫn có chút cảnh giác với ta.

Ta mỉm cười, không hỏi thêm nữa.

Thật ra ta không lo lắng về Lý thống lĩnh, dẫu sao hắn cũng là thống lĩnh thị vệ trong cung, nếu Hoàng thượng thật sự muốn phục kích, hắn kiêu gì cũng nắm được tin tức. Ta chỉ đang nghĩ, chi bằng nhân cơ hội lần này, quét sạch mối nguy, không để lại mầm họa.

Hắn nắm được quá nhiều điểm yếu của ta, nếu hắn sơ sẩy bị bắt rồi khai ra ta, ta sẽ chết mà không có chỗ chôn.

Sau khi Hoàng thượng đi khỏi, ta ở trong phòng suy nghĩ cẩn thận.

Tiểu Ngư nói: “Nương nương, bên ngoài có cung nữ cầu kiến.”

“Cung nữ?”

“Vâng, nàng ta nói mình tên là Liên Ty, nương nương chỉ cần nghe là sẽ cho nàng ta vào.”

“Ô?” Ta mỉm cười, đặt chiếc cốc trong tay xuống, lại thêm một kẻ vong ân bội nghĩa rồi.

Nhưng thật đúng lúc, nàng ta đã tự dâng mình đến cho ta.

Ta sửa lại trâm cài trên tóc, ung dung nói: “Bảo nàng ta vào đi.”

“Vâng.”

Liên Ty theo Tiểu Ngư đi đến gần, hành lễ với ta: “Nô tì Liên Ty bái kiến nương nương.”

“Tiểu Ngư, người lui xuống đi.”

Tiểu Ngư cung kính lui xuống, ta mở nắp cốc trà, nói: “Liên Ty cô nương, sao người lại có lòng đến chỗ bản cung thế này?”

Liên Ty lập tức quỳ xuống: “Xin nương nương tha tội, Liên Ty ngày trước có mắt không thấy núi Thái Sơn, đắc tội với nương nương, xin nương nương từ bi đại lượng đừng chấp nhặt với nô tì.”

“Ồ hay, không phải người luôn nói bản cung là đồ thói tha hay sao?”

“Nương nương.” Nàng ta bò lên mấy bước: “Nô tì là thứ đàn độn, có mắt như mù mới nhìn trôn châu thành ra mắt cá, nô tì biết sai rồi, đáng kiếp phải làm cung nữ cả đời, đáng kiếp phải ăn dối mặc rét trong lãnh cung. Nương nương, người có tấm lòng rộng lượng, công đức lớn lao, tội gì phải cấu gien vì nô tì.”

Đàn độn? Người không hề đàn đâu.

Ta giải tỏa thế là đủ rồi, không thể ép nàng ta quá: “Lần này người đến đây có việc gì?”

“Nương nương, người cũng biết đó, ở lãnh cung tuy rằng nô tì là cung nữ quản sự, nhưng người ở đó thì ít mà việc lại nhiều, nô tì quả thực đã chán ngấy phải ở đó rồi, bèn mạo muội đến cầu xin nương nương, nương nương có thể giúp Liên Ty tìm một nơi tốt được không? Cả đời Liên Ty đội ơn nương nương, nguyện cúi đầu khấu lạy nương nương suốt kiếp, ngày ngày ca tụng công đức của người.”

Ta nhìn nàng, mỉm cười nói: “Vậy người muốn đến đâu?”

“Nô tì...” Nàng ta ngẩng đầu: “... Nô tì ở trong cung của nương nương có được không?”

Nàng ta nói nhiều như vậy, nhưng chút sợ hãi hay bất an đều không hiện trên gương mặt. Nàng ta chắc chắn tưởng mình đã bắt được thóp của ta và Lý thống lĩnh, muốn uy hiếp ta đây. Có điều, ta vốn dĩ cũng muốn để nàng ta ở lại trong cung của mình, người như nàng ta đi đến cung của phi tần khác thế nào cũng lắm mồm nhiều chuyện lộ ra điều gì đó.

“Tại sao người muốn ở lại trong cung của ta?”

“Nương nương gần đây được Hoàng thượng hết mực sủng ái, lại đang mang long thai, ngày nào đó hạ sinh được hoàng tử, nhất định phúc trạch càng bền lâu, đủ sức cai quản hậu cung. Nô tì có thể chăm sóc cho tiểu Hoàng tử, quả là phúc phận mấy kiếp mới tu được.”

“Người quả là biết ăn nói.” Ta xoay chiếc nhẫn trong tay, không tỏ rõ ý.

Nàng lên quan sát thần sắc của ta, cuối cùng chậm rãi nói: “Nương nương, nhớ khi xưa nô tì và Tiểu Bôi là tỷ muội, sau khi Tiểu Bôi qua đời, nô tì vẫn ngày ngày đưa cơm đến cho nương nương, thứ nô tì mang tới đều là thức ăn ngon mà nô tì lén lút nhặt nhạnh được.”

“Sao bản cung chỉ nhớ rằng có người đi đến chỗ mấy thái giám kia tố giác bản cung mắc bệnh đậu mùa nhỉ?”

“Đó... đó là vì bệnh đậu mùa truyền nhiễm vô cùng nhanh chóng, khiến cho lòng người hoang mang. Hơn nữa, nếu không nhờ nô tì phát hiện nương nương mắc bệnh đậu mùa, thì sau này nương nương làm sao có cơ hội cứu Hoàng thượng chứ?”

“Nói vậy là người có ơn với bản cung rồi?”

“Nô tì không dám. Chỉ là nô tì luôn luôn nhớ đến cuộc sống trong lãnh cung của Bạch tần nương nương mà thôi, đặc biệt là khi Tiểu Bôi mắc bệnh đậu mùa, nương nương vì chuyện mời Ngự y cho nàng ấy mà đã lao tâm khổ tứ rất nhiều, chuyện gì cũng dám làm.” Nàng ta kéo dài giọng, nói bóng nói gió.

Ta nhếch miệng, đồng ý nhanh quá sẽ khó tránh việc làm cho nàng ta được voi đòi tiên. Bây giờ mới đến lúc: “Người muốn uy hiếp bản cung?”

“Nô tì không dám, chỉ là cứ mãi không quên được mà thôi.”

“Đành vậy, nếu người đã hết sức trung thành với bản cung như vậy, bản cung sẽ giữ người lại bên cạnh mình.”

Nàng ta vui mừng: “Tạ ơn nương nương.”

Ta cười nhẹ, đột nhiên từ cửa sổ vang lên tiếng đá gõ ba lần, ta giật mình, là Dương Lâm.

“Liên Ty, người tìm Tiểu Ngư, bảo nàng ấy sắp xếp chỗ ở ỳnh, lui đi.”

“Vâng, nương nương.”

Liên Ty đi khỏi, ta đóng chặt cửa lại, chạy qua mở cửa sổ, Dương Lâm phi vào, nhưng hắn đang mặc y phục của thị vệ. Ta đóng cửa sổ, nói: “Sao huynh lại đến đây?”

Hắn quan sát xung quanh, nhìn ta: “Ta tỉ thí võ nghệ, được tuyển vào hoàng cung làm thị vệ.”

“Là Hà An bảo huynh làm nội ứng ư?”

Hắn lắc đầu: “Không.”

“Vậy thì tại sao?”

Hắn không đáp.

Ta hơi nghi ngờ, hỏi: “Huynh vì ta mà đến ư?”

Trong mắt hắn lóe lên một tia do dự, là sự do dự vì bị đoán trúng.

Xem ra chuyện đúng là vậy rồi.

Ta không nhịn được cười, Dương Lâm à Dương Lâm, huynh cũng có ngày làm chuyện này vì nữ nhân sao?

Ta hỏi hắn: “Huynh định làm thị vệ thật đấy à, chấp nhận vì ta mà khom lưng uốn gối trước những kẻ trong cung ư?”

Hắn nhìn ta đăm đăm: “Lời nàng nói khi xưa rất đúng, ta không nên tự cho rằng mình là ân nhân của nàng, không nên lúc nào cũng đến thời khắc cuối cùng mới đi tìm nàng. Không nên bỏ nàng lại một mình ở Tùy An Đường, để Hà An bán nàng vào kỹ viện, cũng không nên để cho hắn đưa nàng vào phủ Cửu Vương gia, càng không nên buông tay nàng chẳng chịu quan tâm, mặc kệ nàng hứng đủ tủi nhục trong hoàng cung này.”

Ta quay đầu qua nhìn thẳng vào mắt hắn: “Một năm nay huynh đã ở đâu?”

“Ta ở Hòa Thành tham gia sát hạch tuyển thống lĩnh, làm thị vệ gác cổng thành một năm, bây giờ mới được vào trong cung làm việc.”

Ta đi đến bên bàn ngồi xuống, mãi sau mới lên tiếng: “Huynh rời khỏi Tùy An Đường rồi ư?”

Hắn lắc đầu: “Không, chỉ là Hà An không còn là nghĩa đệ của ta nữa.” Trong mắt hắn thoáng hiện chút đau khổ, là sự đau khổ vì bị phản bội và nổi hận thù.

Ta quan sát hắn một cách kỹ lưỡng, trên mặt hắn râu ria rậm rạp, làn da cũng sạm đen vì nắng, thân hình lại càng thêm cường tráng. Nhưng nhìn kỹ có thể nhận ra trên má phải có vết sẹo rất dài khiến hắn trở nên có vẻ dữ dằn. Ta nhớ lúc hắn đến thông báo sẽ có người của Tùy An Đường tố cáo ta, nói với ta Hoàng thượng đang phái người bao vây Tùy An Đường trên diện rộng, có lẽ đã xảy ra một trận tàn sát đẫm máu.

Còn Hà An, kẻ tham sống sợ chết ấy e là chỉ quan tâm đến bản thân mình mà thôi.

Ta đứng dậy đi đến gần Dương Lâm, vuốt ve vết sẹo trên gương mặt hắn: “Hắn ta bán đứng huynh sao?”

Hắn im lặng, cúi đầu nhìn ta.

Dương Lâm xuất thân thấp kém, ngày thường chỉ toàn đi chém giết, không phong độ thanh thoát như thiếu gia, cũng không tôn quý trầm tĩnh như Hoàng thượng, ta luôn cảm thấy hắn có phần thô kệch. Lần nào đến cũng là để cứu ta, hoặc là đưa ta đi, nhưng xưa nay chẳng bao giờ nói nổi một lời dịu dàng, vậy mà lúc này ta nhìn vào đôi mắt hắn, đôi mắt ấy vô cùng bình lặng.

Là sự bình lặng của hồ nước trong veo có thể nhìn đến tận đáy.

Một đôi mắt chứa chan tình cảm.

Trên thế gian này chẳng ai có thể có đôi mắt trong veo như hắn.

“Huynh muốn vào cung bảo vệ ta à?”

Hắn im lặng.

“Huynh thích ta từ bao giờ vậy? Tại sao ta không phát hiện ra?”

Hắn im lặng.

“Phải chăng trong lòng huynh không còn tình nghĩa huynh đệ nữa, sau đó mới nhớ đến nữ nhân mà mình muốn có được?”

Hắn im lặng.

Hắn không trả lời ta dù chỉ một câu.

Bàn tay ta nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt hắn, kiễng chân hôn lên má hắn, rồi nhìn vào đôi mắt ấy, khẽ nói: “Huynh biết không? Nếu huynh ở trong cung, sớm muộn cũng có ngày bị ta hại chết.”

Hắn nắm chặt thanh đao trong tay: “Ta không sợ.”

Lòng ta chợt xao động.

“Nếu Bạch Ngân bây giờ đã không còn là Bạch Ngân khi xưa, vậy người mà huynh yêu là Bạch Ngân nào?”

“Ừm.” Hắn gật đầu, “Ta nợ nàng câu hỏi này.”

Ta cười nhẹ.

“Được, câu này huynh nợ ta.”

“Vậy bây giờ huynh có thể giúp ta một chuyện không?”

Ta thì thầm bên tai hắn: “Giúp ta giết Lý thống lĩnh.”

Hắn trầm tư nhìn ta.

“Ta đến đây để bảo vệ nàng, không phải là thay nàng đi giết người.”

Vẫn là lời lẽ danh thép như xưa.

“Nhưng huynh không giết người thì ta sẽ chết dưới tay bọn chúng.”

Hắn quay người đi, lấy lại bình tĩnh, ta đặt tay lên bàn, cười thầm lặng lẽ quan sát hắn.

Hắn không lên tiếng.

Tiểu Ngư bên ngoài nói: “Nương nương, đến giờ dùng bữa rồi.”

“Huynh về trước đi, ta không ép huynh.”

Vốn dĩ hắn đã đi được mấy bước, đột nhiên ngoảnh đầu lại nói: “Bao giờ nàng muốn rời khỏi nơi này hãy nói với ta, ta sẽ đưa nàng đi, cho dù nàng muốn đi đâu ta cũng luôn ở bên nàng.”

Ta quay lưng lại vắn về chiếc nhẫn trên bàn tay, nghe thấy tiếng hắn mở cửa sổ vọt ra ngoài.

Ta bảo Tiểu Ngư dâng đồ ăn lên. Cung nhân lần lượt khom lưng mang sơn hào hải vị đến.

Ta ở đây được bao nhiêu kẻ cung kính vâng mệnh, hô phong hoán vũ dễ như trở bàn tay, sinh mạng của họ đều nằm trong tay ta, ta nở rời đi sao?

Dương Lâm đến khiến ta thêm tin tưởng vào con người. Trên đời này có hai người sẽ không bao giờ phản bội ta, một là Tiểu Bôi, hai là Dương Lâm. Mặc dù hắn không toàn tâm toàn ý nghe theo mệnh lệnh của ta, nhưng ít nhất hắn sẽ không giương mắt đứng nhìn khi ta gặp nguy hiểm.

Rơi vào bẫy ả hậu cung này, cho dù là Dương Lâm cũng đừng mong an toàn rút lui.

Hôm nay, ta đã chuẩn bị xong xiêm y voan lục nhạt và chiếc trâm hoa xanh nhạt mà Cẩn phi thích nhất, nên tìm kẻ chết thay nào để thử nhỉ?

Gió chiều ẩm áp, ta ngồi trong ngự hoa viên, mấy cung nữ túm năm tụm ba đi qua.

Ta hỏi: “Tiểu Ngư, người vừa đi qua là a hoàn Lập Xuân của Ý tần à?”

“Bẩm nương nương, đúng vậy ạ.”

Ta nhớ trong quyển sổ của Hà chiêu nghi có nói Ý tần ham lập công, suốt ngày thích nghiên cứu mấy thứ son môi bột nước, xiêm y gấm vóc, lúc nào cũng nghĩ đủ mọi cách lấy lòng Hoàng thượng. Xem ra nàng ta rất thích hợp làm kẻ chết thay lần này.

“Lâu rồi người chưa gặp Lập Xuân, có phải người cũng muốn tâm sự đôi ba câu với nàng ta?”

Tiểu Ngư lập tức hiểu ra, “Vâng, thưa nương nương.” Dứt lời liền quay người đuổi theo: “Lập Xuân!”

Ta nhìn họ nói cười đi sóng đôi với nhau cho đến khi khuất xa tầm mắt mình.

Một gương mặt quen thuộc yếu điệu thướt tha đang tiến đến gần, là Hà chiêu nghi. Trừ lúc thỉnh an vào sáng sớm ra, đây là lần đầu tiên chạm mặt nàng ta từ sau khi ra khỏi lãnh cung.

Hà chiêu nghi hành lễ: “Muội muội báỉ kiến tỷ tỷ.”

Ta ngồi im bất động.

Nàng ta đứng dậy nói: “Muội đến đây thưởng hoa văn cảnh, lại có thể gặp được tỷ tỷ, quả thực vui mừng khôn xiết. Tỷ tỷ, chúng ta đã bao lâu rồi chưa gặp nhau nhỉ?”

“Muội muội, đừng đứng vậy, ngồi đi.”

“Tạ ơn tỷ tỷ.”

Nàng ta vâng lời ngồi xuống, bộ dạng rất cung kính, không có gì đáng chê trách, mãi lâu sau mới như chợt nhớ ra: “Phải rồi, muội vừa nhìn thấy Tiểu Ngư và Lập Xuân đi cùng nhau, có chuyện gì vậy tỷ tỷ?”

“Ô?” Ta tỏ vẻ ngạc nhiên: “Tiểu Ngư lại chạy tới đó rồi à, ta bảo nó về cung lấy ít bánh ngọt cho ta mà.”

“Các cung nữ quen biết, sống tình cảm với nhau cũng tốt.”

“Cũng tại ta dạy dỗ không chu toàn, dễ dãi với bọn chúng quá rồi.”

“Tỷ tỷ có tấm lòng nhân hậu, cung nữ lúc nào chẳng vậy, tỷ không việc gì phải nổi nóng.” Nàng ta ngồi xuống quan sát bụng ta, bàn tay nhẹ nhàng xoay cốc trà: “Chắc là tỷ tỷ sẽ lâm bồn vào khoảng tháng Bảy nhỉ?”

Ta luôn cảm thấy ánh mắt nàng ta khi nhìn bụng mình rất kỳ quái. Ta gật đầu, vẻ mặt hạnh phúc vuốt ve bụng: “Ừ, tháng Bảy đó, Hoàng thượng và ta đều đang nghĩ tên cho đứa bé.”

Nàng ta nhìn bụng ta chằm chằm, thờ ơ “vâng” một tiếng.

Ta hỏi: “Mấy ngày trước nghe nói trong cung muội bị mất đồ, còn đánh hai a hoàn một trận, muội rất ít khi nổi nóng, đã xảy ra chuyện gì ư?”

Nàng ta không hề biến sắc một chút nào, chỉ khẽ thở dài nói: “Trong cung muội thường hay mất trộm, ngày trước bị mất đã đành, nhưng nay bọn chúng dám lên lút lấy trộm gấm vóc mà Hoàng thượng tặng uội, muội giận quá nên mới trừng trị một chút mà thôi.”

“Muội nói phải.” Ta chậm rãi nhấp ngụm trà: “Mấy cung nữ này đều cần phải được dạy dỗ nhiều hơn.”

Ta quan sát sắc mặt của nàng ta, chiếc nhẫn vẫn chưa phát sáng, hôm nay nàng ta sẽ không sử dụng chiêu trò gì.

Ta nói chuyện với nàng ta một lúc, Trương quý phi cũng dẫn tiểu công chúa Thần Dương đi tới.

“Báỉ kiến Trương tỷ tỷ.” Hà chiêu nghi đứng dậy hành lễ, còn ta đang mang thai nên được miễn khoản này.

“Thần Dương, hành lễ với hai mẫu phi đi con.” Trương quý phi nói.

“Báỉ kiến mẫu phi.” Bé gái xinh xắn hành lễ, nó có làn da trắng ngần, đang mặc bộ váy áo màu xanh ngọc, trên chiếc cổ nhỏ nhắn có đeo chuỗi trân châu bóng bẩy, trông gương mặt bé nhỏ càng thêm đáng yêu.

“Miễn lễ.”

Hà chiêu nghi đi qua vuốt ve gương mặt nó, chiếc khăn trong tay vừa khéo phủ lên chuỗi trân châu, “Thần Dương cũng được sáu tuổi rồi nhỉ, càng lớn càng thông minh lanh lợi.”

Ta cảm thấy chiếc nhẫn ngọc hơi nóng lên, phát ra ánh sáng mơ hồ.

Người xem tướng mặc y phục trắng từng nói, khi tình thế bất lợi cho ta, hoặc có kẻ sinh ác ý với ta, chiếc nhẫn này sẽ phát sáng. Ta nghĩ ngợi một lúc, để bảo vệ con mình, ta nên rời khỏi đây sớm thì tốt hơn.

Ta đứng dậy, cung nữ bên cạnh dìu ta: “Trương tỷ tỷ, Hà muội muội, muội ngồi lâu nên hơi mệt. Xin phép cáo lui trước.”

Trương quý phi xưa nay không vừa mắt với ta, nàng ta chẳng thêm để ý đến, chỉ “ừm” một tiếng lấy lệ.

Ta cũng không cần tính toán với nàng làm gì, tuy địa vị của nàng cao hơn ta, nhưng ta biết những tháng ngày ấy chẳng còn là bao đâu.

Hà chiêu nghi thẳng người cúi đầu nói: “Tỷ tỷ đi cẩn thận.”

Chỗ này là triền cỏ xanh hơi dốc, ta di chuyển hết sức cẩn thận. Nhưng tại sao kể cả khi ta đứng dậy rồi, chiếc nhẫn kia vẫn đang phát sáng, hơn nữa hình như còn từ từ rực sáng.

Ta liếc nhìn chiếc nhẫn, cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Có lẽ vì ta không chú ý phía dưới, địa hình lại hơi dốc, nhịp chân bước bỗng dúi vào nhau. Đột nhiên ta nghe thấy có thứ gì đó vọt lên, tiếng sột soạt sập đến gần, đằng sau bỗng vang lên tiếng thét kinh hãi: “Tỷ tỷ cẩn thận!” Là Hà chiêu nghi.

Ta định dừng bước quay đầu lại.

Nhưng chân sau đột nhiên giẫm trúng thứ gì đó, ta không kiểm soát nổi cơ thể, bất thành linh trượt ngã.

Rầm.

Ta ngã ngồi phịch xuống mặt đất.

Đau quá.

Họ luống cuống chạy tới, ta nhìn thấy trên thảm cỏ xanh rải đầy hạt trân châu.

Ta cắn môi, a hoàn bên cạnh đang lớn giọng hét: “Người đâu, mau đến đây! Nương nương bị ngã rồi, người đâu!” Nàng ta định đỡ ta dậy, nhưng vừa chạm tay vào ta, ta lại càng đau hơn, cơn đau do sảy thai lần trước không là gì so với lúc này.

Đứa bé trong bụng ta giờ sắp được tám tháng rồi. Ta không hít thở nổi, máu tươi ồ ạt chảy ra phía dưới, khắp người râm ran như bị kim châm, như thể có cây đinh đang ra sức chuyển động trong bụng, định xuyên thủng cơ thể ta. Lại như thể sau khi xuyên thủng xác thịt ta, thứ đó lập tức rơi xuống dưới, muốn thoát ra ngoài.

Khung cảnh xung quanh trở nên mơ hồ, trời đất cỏ cây quay mòng mòng. Ta nắm chặt bàn tay của cung nữ bên cạnh, cố gắng duy trì sự tỉnh táo, nhưng ta không làm nổi, ta cảm thấy ngón tay và toàn thân mình đều đang run rẩy không kiểm soát được, cuối cùng ta loáng thoáng nghe thấy có tiếng hét: “Người đâu mau đến đây, nương nương ngất rồi...”

Trong thoáng chốc trước khi ta nhắm mắt hoàn toàn, cung nữ xung quanh ngồi trên mặt đất vây thành vòng tròn, khung cảnh phía trước trở nên u tối, ta mơ hồ nhìn thấy nàng ta đứng bên ngoài, che khuất ánh sáng, nhìn ta nói: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?”

28. Chương 28

Chương 28: Nếu như chọn phải hấn, thì đây chính là một vụ cá cược

“Tỷ tỷ, tỷ tỉnh rồi.”

Lại là giọng nói quen thuộc ấy vang lên cách chỗ ta không xa, nhưng lập tức có một giọng nói lo lắng hơn gấp bội lần át nằng ta: “Tiểu Ngân!”

Hoàng thượng đang ở bên cạnh.

Ta chưa mở mắt ngay lập tức, bất cứ thứ gì cũng không thể làm tổn thương ta, bao gồm cả đứa bé này. Ta chỉ khẽ động hàng mi, Hoàng thượng hình như đã nhìn thấy, chạm vào má ta, ta nghe thấy hần nói với những người bên cạnh: “Các người lui cả đi.”

“Vâng.” Họ kính cẩn đáp. Không lâu sau, Hoàng thượng dịu dàng thì thầm bên tai ta: “Họ đi cả rồi, nàng mở mắt ra đi.”

Ta chậm rãi mở mắt, đưa tay ra khỏi tấm chăn. Hoàng thượng liền nắm lấy.

“Đứa bé sao rồi?”

Hoàng thượng không đành lòng, ngập ngừng: “Đứa bé...”

Tiểu Ngư ở bên cạnh liền nói: “Nương nương, người sinh được con trai, nhưng vừa chào đời đã...” Giọng nói của Tiểu Ngư nhỏ dần, dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Thái y nói người đã sảy thai sau này e rằng không thể có...”

Hoàng thượng ngắt lời: “Lui xuống!”

“Vâng.” Tiểu Ngư lui ra ngoài.

Ta hướng ánh mắt qua nơi khác, siết chặt nắm tay, nhìn chăm chú lên trướng vải phía bên trái.

Hoàng thượng nắm tay ta: “Nàng đừng quá đau lòng, chỉ cần nàng không sao là tốt rồi.”

Ta mím môi lắc đầu.

“Tiểu Ngân đừng như vậy.”

Ta im lặng, muốn cử động cơ thể một chút nhưng cứ như có vô số cây đinh đang xuyên qua da thịt ta, ghim chặt ta trên giường, nước mắt cứ thế ứa ra không ngừng. Hoàng thượng ngồi bên cạnh khẽ thở dài, vuốt ve gương mặt ta: “Tiểu Ngân, nàng đừng khóc.”

Ta nhìn hần, dòng lệ lại trào ra: “Nhưng sau này thiếp không thể có con...”

Hoàng thượng ôm nhẹ lấy ta, ta nức nở trong lòng hần, hần dịu dàng vỗ về ta.

Vỡ kịch này không khó diễn chút nào, ta từng chứng kiến Giang Mịch – phu nhân của thiếu gia đích thân trải qua chuyện này rồi. Ta không thể giống như lần trước, còn chưa hỏi con mình ra sao đã vội truy tìm hung thủ, làm vậy sẽ khiến Hoàng thượng cảm thấy ta quá vô tình.

Cho đến khi tiếng khóc của ta dần dần lắng xuống, Hoàng thượng mới đặt ta trở lại giường, ta nhìn thẳng vào đôi mắt hần, nắm chặt bàn tay hần: “Hoàng thượng, người có trách thiếp không? Cả hai lần thiếp đều không bảo vệ đứa con của chúng ta.”

Hần mỉm cười: “Trẫm không trách nàng. Nàng đã cứu mạng trẫm hai lần, có lẽ chính ông trời đã lấy đi hai đứa con này để bù đắp đó thôi.”

“Hoàng thượng thật sự nghĩ như vậy ư?”

“Ừ.” Hần gạt lọn tóc vương trên gương mặt ta. “Nàng nghỉ ngơi cho khỏe, đừng suy nghĩ lung tung.”

Tâm trạng ta phần nào bình tĩnh trở lại, vội gạt đầu.

Buổi sáng, ta nằm trên giường nghỉ ngơi, ta vẫn không thể dậy nổi.

Từ chiều hôm qua ta bị trượt ngã làm sảy thai, Hoàng thượng luôn túc trực ở bên, ta gần như khóc suốt cả đêm, giờ đã mệt nhoài. Lúc ta mơ hồ tỉnh dậy, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, Hoàng thượng cũng lên thiết triều rồi.

Ta gọi Tiểu Ngư qua: “Hoàng thượng có tìm ra kẻ nào làm ta trượt ngã sảy thai không?”

Tiểu Ngư đáp: “Trước khi nương nương tỉnh lại, Hoàng thượng từng hỏi đầu đuôi ngon ngành một lượt, cuối cùng tra ra là do người của phủ nội vụ làm việc không chu toàn, xảy ra sai sót khi chế tác chuỗi hạt trân châu. Trương quý phi cùng Thần Dương công chúa quỳ trên mặt đất mấy bận. Hoàng thượng niệm tình Thần Dương công chúa còn nhỏ, không truy cứu nữa.”

Không đời nào.

Nghe xong lời Tiểu Ngư nói, trực giác của ta mách bảo có gì đó bất ổn, Hoàng thượng đâu phải kẻ ngốc, hẳn sẽ không thật sự cho rằng chuyện này xảy ra do chuỗi trân châu kia.

Hắn là bên trong còn ẩn chứa nội tình. Tại sao Hoàng thượng lại hiểu chuyện này một cách đơn giản đến vậy?

Lúc đó ta chưa tỉnh, chưa nhìn thấy quá trình thẩm vấn chi tiết, giờ lại không thể hỏi Hoàng thượng quá nhiều.

Ta nhìn Tiểu Ngư: “Hoàng thượng có từng hỏi Hà chiêu nghi không?”

“Có ạ, nhưng Hà chiêu nghi cũng chỉ nói đột nhiên thấy chuỗi trân châu bị đứt, nàng ấy hoảng hốt hét ầm lên vốn dĩ là muốn nhắc nương nương mà thôi.”

Ta thầm cười khẩy, ‘nhắc’ cái gì chứ, khi người khác còn chưa kịp có phản ứng, nàng ta đã hét ầm lên như vậy, cơ bản là muốn làm loạn tâm trí ta. Ta nghĩ một lát, lại hỏi: “Đêm qua Hoàng thượng luôn ở cạnh ta, không ra ngoài chứ?”

Tiểu Ngư ngẫm ngợi đôi lát, lắc đầu: “Hình như giữa lúc đó Hoàng thượng có ra ngoài, nhưng cụ thể là đi đâu thì nô tì không rõ.”

“Hoàng thượng đi về phía nào?”

“Phía Tây ạ.”

Phía Tây có đình viện mấy quý phi.

“Người giúp ta nghe ngóng thử xem.”

“Vâng.”

Tiểu Ngư lui xuống, ta cảm thấy chuyện này có điểm kỳ lạ.

Mặc dù không có chứng cứ trực tiếp, nhưng Hà chiêu nghi không nên phải tay diễm nhiên vậy chứ? Dù gì đó cũng là một đứa bé trai, Hoàng thượng không thể nào xử lý đơn giản đến thế, bên trong nhất định còn có ẩn tình.

Ta nghĩ mãi mà vẫn chần năm được mấu chốt vấn đề.

Cửa sổ bỗng vang lên âm thanh “bộp, bộp, bộp” là tiếng ba hòn đá đập vào cửa, ta biết đó là Dương Lâm.

Ta bảo đám cung nữ trong phòng đi ra ngoài đóng cửa lại, xong xuôi, Dương Lâm nhảy vào.

Hắn đứng cạnh giường nhìn ta, trong mắt hiện lên sự lo lắng: “Nàng không sao chứ?”

Ta lắc đầu: “Huynh đặc biệt đến thăm ta à?”

“Ừ.”

Ta cũng không nói lên lời, hắn đã ở lâu trong hoàng cung, đương nhiên có thể hiểu rõ chuyện của nơi này, bây giờ ta giải thích dài dòng với hắn càng thể hiện rõ là ta mưu đồ xấu xa mà thôi. Hắn nhìn hồi lâu, hỏi ngược lại ta: “Có kẻ hãm hại nàng?”

“Huynh nghĩ vậy sao?”

Dương Lâm đáp: “Vẫn còn may.”

Phải rồi, đến Dương Lâm còn nghĩ vậy, Hoàng thượng không thể không nhận ra.

Ta mỉm cười: “Hậu cung là vậy đó, người không chết thì ta phải chết.”

Dương Lâm không đáp, đột nhiên nhìn về phía cửa sổ, nắm chặt thanh đao trong tay, hẩn cảnh giác khẽ nói: “Có người đến rồi.” Người đến vào lúc này chỉ có thể là Lý thống lĩnh, trong bụng chợt lóe lên ý nghĩ, ta nói: “Dương Lâm, huynh trốn tạm trong tủ, dù xảy ra chuyện gì cũng không được ra ngoài.”

Hẩn nhìn ta, chui vào tủ theo lời ta bảo.

Một lát sau, ta nghe thấy tiếng cửa sổ mở khẽ rồi đóng ngay lại, ta miễn cưỡng ngồi dậy. Còn chưa kịp ngồi vững, Lý thống lĩnh liền bóp chặt cổ ta, cổ kiềm nén nhưng đầy phần nội: “Người đã hại chết con của ta!”

Ta cười nhạt nhìn hẩn: “Người đừng quên, đó cũng là con của ta.”

Bàn tay hẩn siết chặt thêm một chút.

“Lý thống lĩnh, người phải phân rõ đúng sai, đứa bé đó là thứ đảm bảo cho người, cũng là thứ đảm bảo cho ta, người tưởng nó chết rồi ta có thể an lòng sao. Chỉ vì ta quá sợ ý, không bảo vệ nổi nó.”

Hẩn cười khẩy: “Bạch Ngân, đồ tiện nhân nhà người, người tưởng ta không hiểu người chắc. Chính người cố ý trượt ngã tự làm mình sảy thai, rồi vu oan cho kẻ khác. Dù sao đứa bé này cũng chẳng phải của Hoàng thượng, người sợ sau này bị điều tra ra nên sau khi ta làm xong việc, người liền dọn sạch chứng cứ.”

Ta cảm thấy vô cùng nực cười.

“Người biết hậu quả mà đứa bé này mang đến cho ta là gì không hả? Ta sẽ không bao giờ sinh con được nữa! Người tưởng ta ngu ngốc vậy sao, muốn trừ khử nó chẳng phải chỉ cần đợi lúc nó được ba, bốn tuổi rồi hạ thủ, việc gì phải ra tay bây giờ làm mình thành ra như thế này? Người có thể hỏi những cung nữ ở đó ngày hôm qua xem đã xảy ra chuyện gì? Ngày trước ta từng bại dưới tay Hà chiêu nghi một lần, hôm nay lại thêm một lần nữa, người tưởng ta không oán hận? Nhưng ta biết hận cũng vô ích, người và ta chỉ còn cách bắt tay hợp tác mới có thể báo thù cho đứa con của chúng ta.”

Sự phẫn nộ trong mắt hẩn mờ dần, bàn tay cũng từ từ nói lỏng.

Ta nhẹ nhàng nhắc bàn tay hẩn ra, nắm lấy: “Người không cần lo sợ, chúng ta vẫn chưa thua. Tuy đứa bé đã mất, nhưng địa vị của người không hẩn sẽ thay đổi. Người và ta đang cùng đứng trên một con thuyền rồi.”

Hẩn trầm tư nhìn xuống, ta gạt lọn tóc rũ trên vai hẩn, nhìn hẩn chăm chú: “Chúng ta như cây liền cành, cùng nhau tươi tốt, cùng nhau khô héo. Mặc dù bây giờ ta không có đứa bé, nhưng địa vị của ta còn đó. Ta có thể giúp người trở thành người quyền cao lộc hậu, cả đời chẳng cần lo nghĩ gì. Con cái ư, người muốn sinh bao nhiêu con với nữ nhân khác thì tùy người, hà tất phải làm quá chuyện này lên?”

Hẩn đột nhiên trừng mắt với ta: “Không phải người đã đồng ý với ta rằng sẽ bảo Hoàng thượng phong ta làm tướng quân ư? Tại sao vẫn chưa thực hiện?”

“Ta vốn định nói rồi, nhưng với hoàn cảnh hiện tại thì ta biết nói sao? Ta vừa mất đi đứa con, giờ là lúc ta nên đau lòng vô hạn, lẽ nào lập tức bảo Hoàng thượng phong người làm đại tướng quân à? Hoàng thượng có phải kẻ ngu ngốc đâu!”

Cuối cùng hẩn bị ta thuyết phục, đắm mạnh xuống giường. “Hà chiêu nghi chết tiệt!”

Chiếc giường rung lên làm cơ thể đau nhức, ta bắt lực nói: “Người đừng vội nổi nóng, chúng ta còn có việc phải làm.”

“Chúng ta còn có thể làm gì?”

“Châu quý phi.” Ta nhìn vào mắt hẩn: “Nếu con ta không còn nữa, thì con của nàng ta cũng tuyệt đối không được chào đời, bằng không ta khó lòng bảo toàn địa vị.”

“Ta đã giả ma giả quỷ hằng đêm dọa nàng ta rồi.”

Ta lắc đầu: “Ngày trước chỉ là giả ma giả quỷ dọa mấy cung nữ kia, nhưng vô dụng thôi. Lần này nhất thiết phải một đòn tấn công mục tiêu. Nếu thực sự không ổn, người hãy sử dụng võ công của mình làm cho nàng té ngã. Chúng ta không thể dây dưa mãi thế này được!”

“Hôm nay ta sẽ làm ngay.”

Ta lắc đầu: “Không, để vài hôm nữa, tránh làm người khác nghi ngờ.”

Hắn gật đầu.

Ta vuốt ve gương mặt hắn: “Người yên tâm, ngày nào còn có ta thì ngày đó còn có người.”

Lý thống lĩnh đi khỏi, ta tựa người lên đầu giường. Dương Lâm chậm rãi tới trước mặt ta, nhìn ta bằng ánh mắt phức tạp.

Ta nói: “Cảm thấy lạ lắm sao?”

Trong mắt như tiềm ẩn mạch nước ngầm.

Ta cười: “Ta đã nói với huynh từ trước, Bạch Ngân của ngày xưa đã chết lâu rồi.”

Hắn hỏi ta: “Tại sao đứa con trong bụng nàng lại là của hắn?”

“Huynh muốn biết à?” Ta nhìn hắn, “Nhẽ ra huynh nên đến tìm ta từ một năm trước, biết đâu đứa bé trong bụng la lại là của huynh.”

Thần sắc hắn hơi xao động.

Ta bình thản nhìn vào trướng sa phía trước: “Huynh biết sau khi huynh đi ta bị đẩy vào lãnh cung, ta đã trải qua cuộc sống như thế nào không? Bọn chúng ngày ngày bắt ta và Tiểu Bôi lao dịch nặng nhọc, thậm chí động một tí là không cho chúng ta ăn uống.”

“Huynh biết Tiểu Bôi từng bị đám thái giám kia lột hết quần áo giữa trời rét căm căm chỉ để đùa giỡn không? Huynh có biết để cầu xin chút miếng ăn mà chúng ta phải giặt quần áo cả ngày giữa trời đông giá buốt? Huynh biết cảm giác tay chân đều bị đông cứng đến tê dại, bàn tay cứng đờ đến độ chảy máu không? Vì mùa đông không có chăn nệm, không có quần áo, không có lửa đốt, ta và Tiểu Bôi đành run rẩy ôm bụng đói tựa vào nhau, kể chuyện hời hợt cho nhau nghe, kể mãi kể mãi rồi bật khóc, huynh biết được cảm giác ấy hay không?”

“Thôi thì chuyện đã vậy, nhưng sau đó Tiểu Bôi mắc bệnh, bất luận ta cầu xin thế nào đi chăng nữa, họ cũng không chịu tìm đại phu đến, bởi vậy ta đã tìm đến hắn, hắn nói chỉ cần ta vui vẻ với hắn một đêm, hắn sẽ giúp ta tìm đại phu.”

Nước mắt của ta lặng lẽ trào ra.

“Dương Lâm, huynh là nam nhân, huynh không thể nào hiểu được nữ nhân. Huynh sẽ không thể biết được quan hệ với người mình không yêu, thậm chí ngay cả sức phản kháng cũng chẳng có là chuyện đau xót đến cỡ nào. Lúc hắn đề lên người ta, ta mong ngóng biết bao một người đến cứu mình, nhưng khi đó huynh đang ở đâu? Vậy mà sau khi ta hầu hắn một đêm, ngày hôm sau Ngự y đã chẩn đoán Tiểu Bôi mắc bệnh đậu mùa, họ liền khiêng nàng ấy đi chôn sống!”

“Nàng ấy trước cùng ta đồng cam cộng khổ, thật lòng coi ta như tỷ tỷ của mình, nhưng ta lại chẳng có khả năng cứu nàng ấy, chỉ có thể giương mắt nhìn từng lớp đất phủ lên rồi chôn vùi nàng ấy...”

Ta lau nước mắt, Dương Lâm đứng một bên mấp máy môi nhưng không nói nửa lời.

“Sau đó ta cũng mắc bệnh đậu mùa, họ chặn kín tất cả cửa phòng. Ta không có cái ăn, không có thức uống, thậm chí ngay cả ánh sáng cũng không có nốt, một mình ta ở đó những bảy ngày. Trọn vẹn bảy ngày chỉ có một mình ta trong căn phòng bé xíu ấy.”

©STE.NT

Cuối cùng ta ngược mắt nhìn hắn: “Khi đó một mình ta sống giữa bóng tối, cảm thấy sinh mệnh của mình sắp tàn rụi, chẳng nhìn thấy thứ gì, chẳng nghe thấy thứ gì, cơ thể cũng suy yếu, không thốt ra nổi một câu. Thậm chí ta còn không tin trên thế giới này vẫn tồn tại người nào đó nhớ đến ta, khắc ghi ta, từng nghĩ xem ta bây giờ ở đâu, sống ra sao?”

Dương Lâm nín thính.

“Sau này ta khỏi bệnh đậu mùa, ra khỏi lãnh cung cứu được Hoàng thượng, lại trở thành phi tần. Nhưng họ vẫn không chịu buông tha cho ta, họ thấy ta được sủng ái, muốn mưu hại con ta, Lý thống lĩnh ép ta giúp hắn thăng quan tiến chức, huynh nói xem, ta phải làm sao? Không hợp tác với hắn cũng đồng nghĩa với việc bị nuốt chửng, ta không thể chịu nổi cuộc sống trước kia nữa, ta không hại chết kẻ khác, kẻ khác sẽ hại chết ta!”

Cuối cùng, cả hai người chúng ta đều chìm đắm vào trong im lặng kéo dài.

Ta lau nước mắt, nằm xuống giường, nhắm chặt mắt, nói nhiều như vậy ta cũng mệt rồi.

Ánh mắt của Dương Lâm dừng lại hồi lâu, trên gương mặt ta, cuối cùng ta nghe thấy tiếng hắn di chuyển, rời khỏi phòng xong đóng cửa sổ lại.

Ta giữ chặt tấm chăn.

Dương Lâm, ta từng nhắc nhở huynh, nếu huynh sống tại nơi này, sớm muộn gì cũng sẽ bị ta hại chết.

Sau khi bãi triều, Hoàng thượng liền đến chỗ ta. Ta đang nằm trên giường, Tiểu Ngư mang thuốc tới, Hoàng thượng vừa liền hỏi ta: “Nàng sao rồi?” Trông hắn đầy lo lắng.

Ta mỉm cười, chỉ vào bát thuốc nói: “Đắng lắm.”

Hoàng thượng cầm lấy bát thuốc, nói với người bên cạnh: “Mang một ít mứt quả đến đây.”

Tiểu Ngư đáp: “Nô tì đã đem đến đây rất nhiều rồi ạ, nhưng nương nương chỉ ăn mứt không chịu uống thuốc.”

“Tiểu Ngư.” Ta tỏ vẻ không vui.

Tiểu Ngư cúi đầu ngoan ngoãn ngậm miệng.

Trong mắt Hoàng thượng thoáng chút khó xử: “Để trẫm bón thuốc cho nàng.”

Ta lắc đầu, co mình lại: “Không uống đâu, đắng lắm!”

Hoàng thượng cau mày: “Lớn thế này rồi mà sao vẫn trẻ nhỏ vậy?”

Nghe thấy hai chữ trẻ nhỏ, ta bỗng hơi thất thần, cử động cũng ngừng lại, cúi thấp đầu. Hoàng thượng nhìn ta: “Nàng đừng nghĩ nhiều như vậy.” Hắn thổi thuốc cho bớt nóng, nhẹ nhàng giơ thìa bón cho ta, ta ngoan ngoãn uống. Mỗi ngụm thuốc đều đắng ngắt, ta thực sự không nuốt nổi, ta đón lấy bát thuốc trong tay Hoàng thượng, bịt chặt mũi rồi đổ cả bát xuống hòng.

Bàn tay Hoàng thượng đặt trên đùi ta, giọng nói mang ý cười: “Đó, như vậy có phải tốt không.”

Ta khó nhọc nuốt cạn thuốc xuống, Tiểu Ngư vội lấy mứt quả đưa ta, hình như ta nhét cả vốc vào miệng.

Tiểu Ngư chờ ta ăn xong mới đem trà đến bảo ta súc miệng.

Ta thấy Hoàng thượng từ nãy đến giờ nhìn mình chăm chú bằng đôi mắt ẩn chứa ý cười, xem ra tâm trạng hắn không tồi chút nào. Thời cơ đã chín muồi, ta nhẹ nhàng hỏi: “Hoàng thượng, trong cung Châu tỷ tỷ vẫn ồn ào chuyện ma quỷ à?”

“Nàng hỏi chuyện này làm gì?”

“Thần thiếp có lời không biết nên nói hay chẳng?” Ta mím môi, rụt rè nhìn hắn.

Hắn cũng vụt tắt nét tươi tắn trên gương mặt: “Nàng cứ nói.”

Ta đáp: “Thần thiếp nhớ lần trước Hoàng thượng từng nói, con quỷ kia không phải “quỷ”, mà là do người đóng giả. Thần thiếp nghĩ, nếu là người đóng giả, lại là đàn ông, lại biết võ công, Hoàng thượng định bắt mấy lần đều không được. Có lẽ là kẻ thông thuộc địa hình, xem ra là người trong cung, không phải thái giám thì là thị vệ rồi. Mỗi lần phục kích hắn đều nắm được tin. Nghĩ đến đây thần thiếp có một đề nghị.”

Ta lén liếc nhìn hắn, hắn không hề tỏ ra bất mãn, ta tiếp tục nói: “Trong cung bất kể già trẻ lớn bé đều có thể lực phân bố rải rác, có lẽ trong đám thị vệ cũng đầy rẫy tai mắt, mỗi người một hoàn cảnh khác nhau, kiểu gì cũng để lộ tin tức. Chi bằng chọn ra từ năm đến mười người có thể tin tưởng từ trong những thị vệ

mới, phải có võ công cao cường, tuy ít người nhưng có thể bắt được nghi phạm giả thần giả quỷ kia. Huống hồ, thông thường người mới không xảo quyết hay khôn lỏi như đám người cũ, họ đều tràn đầy nhiệt huyết muốn giúp ích cho Hoàng thượng. Bảo họ đi bắt người là đáng tin cậy nhất.”

Hắn nhìn ta: “Cả ngày hôm nay nàng chỉ nghĩ về mấy chuyện này?”

Ta lắc đầu, đau buồn nói: “Thần thiếp nghĩ đến đứa con của mình, nó đã không còn nữa, sau này thiếp cũng không thể sinh con, còn Hoàng thượng từ khi kế vị đến nay con cháu hăng còn thừa thớt. Thần thiếp đoán mục đích kẻ đó giả thần giả quỷ ắt hẳn là muốn mưu hại Châu quý phi, thiếp không muốn thấy Châu quý phi cũng như thiếp, phải hứng chịu nỗi đau mất con, vậy nên nghĩ ra cách này.”

Ta ngồi im trên giường khấu đầu với Hoàng thượng. “Hoàng thượng, thần thiếp nhiều chuyện, ăn nói bừa bãi, mong Hoàng thượng bớt giận.”

Hoàng thượng lại gần, quàng lấy eo ta: “Không, nàng làm vậy rất tốt, biết lo nghĩ cho người khác.”

Ta cúi đầu, hắn xoa đầu ta rồi ôm ta thật chặt.

Ta nép trong lòng hắn, một lát sau nói: “Hoàng thượng, lúc này nên gấp rút tiến hành. Hiện giờ thai nhi trong bụng Châu quý phi chưa ổn định, không nên khiến nàng ấy sợ hãi thêm nữa.”

Giọng nói của Hoàng thượng vang lên trên đỉnh đầu ta: “Ừm.”

Ta biết nếu chọn lựa kiểu này, nhiều khả năng sẽ chọn Dương Lâm. Võ công của Dương Lâm đứng đầu trong số thị vệ mới vào, hơn nữa tính hắn không hòa đồng, còn không giúp cung nữ bán đồ trang sức ra bên ngoài cung, xuất thân lại trong sạch.

Nếu như chọn phải hắn, thì đây chính là một vụ cá cược.

Hắn sẽ giúp ta giết Lý thống lĩnh chứ?

Ta biết mình không đời nào thua cuộc.

29. Chương 29

Chương 29: Ta day trán, lại thêm một trận chiến

Tiểu Ngư giúp ta nghe ngóng, nơi Hoàng thượng đến vào đêm đó chính là Chi Cử Uyển của Hà chiêu nghi, hình như còn nổi nóng một trận lôi đình, rất nhiều tiểu cung nữ nhìn thấy cảnh Hoàng thượng đập bàn phẫn nộ, Hà chiêu nghi quỳ trên mặt đất.

Nhưng Hoàng thượng chỉ mắng nàng ta một trận rồi sau đó rời đi.

Ta có cảm giác Hoàng thượng biết rằng chuyện này do Hà chiêu nghi làm, nhưng hắn không nói mà thôi. Bên trong nhất định ẩn chứa nguyên nhân nào đó.

Ta đột nhiên nhớ ra, Hà chiêu nghi đã gả cho Hoàng thượng được sáu năm, tại sao chẳng có chuyện gì xảy ra? Thậm chí đến tin nàng ta từng mang thai cũng không có. Hơn nữa đối tượng để nàng ta từng nhắm đến hình như đều là thai phụ, mấy ngày trước ánh mắt chăm chăm nhìn vào bụng ta của nàng ta cũng rất lạ kỳ.

Ta dần dần xâu chuỗi sự việc thành được điều gì đó, nhưng lại rất mơ hồ, ta nói với Tiểu Ngư: “Người đi giúp ta điều tra thân thể của Hà chiêu nghi và cả chuyện giữa nàng ta và Hoàng thượng. Nhớ kỹ, càng chi tiết càng tốt.”

Tiểu Ngư đáp “vâng” một tiếng rồi quay người rời đi, nhưng chưa được bao lâu đã vào nói: “Nương nương, Ý tần nương nương đến rồi.”

Ta mỉm cười, kẻ chết thay đến rồi.

“Chuẩn bị đồ xong hết chưa?”

“Bẩm nương nương, đã chuẩn bị xong rồi.”

“Vậy tốt, bảo nàng ta vào đi.”

Ta kéo chăn lên, Ý tần dẫn theo Lập Xuân từ từ tiến lại gần, hành lễ với ta: “Muội muội bái kiến tỳ tỳ.”

Ta đáp: “Không cần khách khí.”

Ý tần khoan thai đi tới, ngồi bên giường: “Muội nghe nói mấy ngày trước tỳ bị sẩy thai, sức khỏe của tỳ vẫn ổn chứ?” Nàng thận trọng nhìn ta nói: “Ấy, sắc mặt tỳ nhợt nhạt thế này!”

Ta đáp: “Cám ơn muội đã quan tâm, ta chỉ e mình vẫn phải nghỉ ngơi thêm mấy tháng.”

Nàng ta từ tốn nắm chặt bàn tay ta: “Tỳ tỳ đừng lo lắng, sức khỏe vẫn quan trọng hơn cả, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng rồi sẽ ổn cả thôi.”

Ta quan sát nàng ta, Ý tần năm nay mới mười lăm tuổi, không xinh đẹp dịu dàng như tiểu thư, không đoan trang quý phái như Châu quý phi, ở nàng ta toát lên sự ngây thơ hồn nhiên nhưng cũng đầy sức quyến rũ.

Ý tần thân hình nhỏ bé, trên gương mặt trắng ngần có hai lúm đồng tiền, nàng ta không hẳn là đẹp thuần khiết mà là đẹp quyến rũ kể cả khi trang điểm rực rỡ. Trang sức cài trên tóc nàng ta phức tạp và quý giá, mặc y phục voan màu cam, nhưng lại khâu rất nhiều chuỗi ngọc và thêu hoa trên phần eo.

Đúng là độ tuổi yêu cái đẹp, thích chơi trội và hiểu kỳ mọi thứ.

Cuối cùng chào hỏi được mấy câu, nàng ta nhìn bông hoa mai trên đuôi mây ta: “Bông hoa mai này thật là đẹp, Hoàng thượng tự tay vẽ cho tỳ à?”

Ta gật đầu.

“Hoàng thượng sủng ái tỳ tỳ thật đó.”

Ta không tỏ rõ đúng sai. Nàng ta lại đứng dậy, quan sát căn phòng của ta: “Cách bày trí nơi này thật là tao nhã thanh cao.” Nàng ta đi đến trước bàn trang điểm, trong đó đặt rất nhiều trâm hoa màu xanh, nàng ta cầm lấy một chiếc xem thử, xoay người lại hỏi ta: “Tỳ tỳ rất thích trâm hoa.”

Ta gương cười, “Ừ.”

Thực ra ta biết trong lòng nàng ta đang có mưu tính gì đó. Ta bảo Tiểu Ngự lên tiết lộ cho Lập Xuân rằng, mấy tháng nay ta có được sự sủng ái của Hoàng thượng là vì ta toàn bắt trước theo cách ăn mặc và trang điểm của Cẩn phi nương nương – mẹ ruột của Hoàng thượng, khiến Hoàng thượng thương cảm ta.

Ý tần còn nhỏ, lại quá đề cao sắc đẹp của mình, lúc nào cũng cảm thấy nữ nhân chẳng có tư sắc như ta không nên ở bên Hoàng thượng.

Nàng ta bị thất sủng mấy tháng nay nên không cam lòng, bởi vậy nhân lúc ta sẩy thai không thể hầu hạ Hoàng thượng, cũng chính là thời cơ để nàng ta ra tay. Hơn nữa, nàng ta đã ở lâu trong cung cũng chẳng ngốc đến nỗi hoàn toàn tin vào điều tra sở thích của Cẩn phi, chứng thực mọi chuyện mới đến chỗ ta.

Ta đang từng bước ám ảnh suy nghĩ của nàng ta.

Ý tần đặt trâm hoa xuống, đi về phía ta làm bộ vô tình hỏi: “Mấy ngày nay Hoàng thượng vẫn thường lui đến chỗ tỳ chứ?”

Ta thở dài: “Tỳ đây đã thành bà lão xấu xí rồi, lần này lại sẩy thai, mấy hôm nay Hoàng thượng ở chỗ tỳ một lát, chiều tối toàn ra ngự hoa viên tản bộ, e rằng trong lòng người chỉ còn chút thương hại tỳ, chứ không hề sủng ái tỳ như xưa.”

Ta nhẹ nhàng tiết lộ chút thông tin cho nàng ta.

Ý tần cười: “Tỳ tỳ nói linh tinh gì vậy? Tỳ tỳ vẫn còn trẻ lắm.”

Ta nhếch miệng gượng cười, quả thực tự thấy có phần xót xa. Hai lần sảy thai lại thêm bệnh đậu mùa đã khiến cơ thể ta suy nhược cùng cực, sắc mặt cũng không còn tươi tắn hồng nhuận như lần trước, cho dù ăn bao nhiêu đồ bổ dưỡng cũng vẫn nhợt nhạt.

Năm nay ta đã hai mươi một tuổi, lớn hơn Ý tần sáu tuổi, chẳng phải là “bà lão xấu xí” còn gì?

Ý tần hàn huyên với ta thêm đôi ba câu rồi cáo từ.

Ta bảo Tiểu Ngự chú ý động thái của nàng ta. Ta nghĩ nàng ta sẽ chọn một ngày đẹp trời để tạo sự bất ngờ, xuất hiện một cách xinh đẹp vạn phần trước mặt Hoàng thượng, ta rất mong đợi ngày đó.

Đặc biệt là khi nhân vật chính không phải Hoàng thượng, mà là Thái hậu.

Ba hôm sau, tin tức thích khách giả thần giả quỷ trong cung Châu quý phi bị bắt lan khắp hoàng cung.

Hắn ta phản kháng quá kịch liệt nên đã bị trừng phạt ngay tại chỗ, sau mới biết, hắn là Lý Tất – thống lĩnh thị vệ trong cung. Chỉ tiếc rằng hắn bị bắt lúc đang ra tay, Châu quý phi bình an vô sự.

Hắn chết, không còn nhân chứng sống, Hoàng thượng ra lệnh lục soát nơi ở của hắn, muốn tìm ra kẻ chủ mưu phía sau, nhưng không ngờ ngọn lửa này lại cháy lan sang cả chỗ ta. Cũng do ta quá sơ ý, chiếc trâm cài bằng vàng dùng để nhờ Lý thống lĩnh cứu Tiểu Bôi lại bị tìm ra, cũng không biết là ai, hay chính kẻ trước mặt ta nói rằng cây trâm này rất quen mắt, hình như là của Bạch tỷ tỷ.

Ta nhìn Hà chiêu nghi, nàng ta cũng nhìn lại ta.

Cả hai đều quyết không nhân nhượng cho đối phương.

Nhưng nàng ta hạ tầm mắt xuống rất nhanh, lui về bên cạnh Hoàng thượng, lại tỏ vẻ nhu mì yếu đuối.

Ta hỏi: “Hoàng thượng cho rằng thần thiếp là kẻ chủ mưu?”

Thật ra ta không hề sợ hãi, một cây trâm thì chứng minh nổi điều gì? Vả lại chính ta là người hiến kế cho Hoàng thượng đó thôi.

Hoàng thượng chỉ hỏi: “Đồ của nàng sao lại ở chỗ hắn?”

Ta cúi đầu nói: “Thần thiếp cũng không biết.” Nếu ta nói ra ta dùng cây trâm này để nhờ Lý thống lĩnh mời Ngự y khám cho Tiểu Bôi, chỉ e Hoàng thượng sẽ điều tra quan hệ giữa ta và Lý thống lĩnh, ta không thể mạo hiểm được.

Ta ngẩng đầu nhìn Hoàng thượng: “Hoàng thượng thật sự tin rằng thần thiếp là kẻ chủ mưu sao? Nếu thần thiếp là kẻ chủ mưu thì tại sao còn hiến kế cho Hoàng thượng?”

“Nói vậy cũng không ổn.” Trương quý phi chen vào. “Biết đâu người cố tình hiến kế cho Hoàng thượng, muốn mượn tay Hoàng thượng giết người ấy chứ?”

Ta cười nhạt: “Trương quý phi, thần thiếp đâu có gan mượn tay Hoàng thượng giết người chứ? Hơn nữa những người này đều là người mà Hoàng thượng đích thân tuyển chọn, họ là ai thần thiếp cũng đâu biết, làm sao mượn đao giết người được đây?”

“Người...”

“Được rồi, đừng nói nữa.”

Hoàng thượng cắt ngang, ta và Trương quý phi đều cúi đầu xuống.

Bầu không khí nhất thời im lặng.

Hà chiêu nghi đứng ra: “Thiếp thấy tỷ tỷ không giống như kẻ mượn đao giết người, chỉ là cây trâm của tỷ tỷ lại ở chỗ Lý thống lĩnh, quả có chút kỳ lạ.” Nàng ta trước giờ ngoài mặt không can dự vào chuyện tranh chấp hậu cung, chỉ biết nói điều tốt cho người khác, cuối cùng hôm nay đã lộ mặt thật, xem ra hận ta đến thấu xương. Nhưng ta cảm thấy những lời Hoàng thượng nói với nàng ta rất dịu dàng, ta chau mày khó hiểu.

Lúc này Liên Ty đứng sau ta đột nhiên quỳ xuống: “Nô tì biết tội.”

Ta đã đoán ra phần nào, cố tình giả vờ không hiểu: “Liên Ty, người làm gì vậy?”

Liên Ty ngẩng đầu: “Hoàng thượng, nương nương, cây trâm kia là do nô tì đưa cho Lý thống lĩnh.”

Liên Ty dập đầu lia lịa: “Hoàng thượng, nương nương, không phải nô tì cố ý. Nô tì lúc ở trong lãnh cung từng chăm sóc Bạch tần nương nương, nương nương đã thưởng cho nô tì rất nhiều trang sức. Gần đây trong nhà gửi thư đến nói mẫu thân bệnh nặng, cần tiền gấp, nô tì đã đem cây trâm đó cho Lý thống lĩnh, bảo hắn đổi lấy bạc để nô tì gửi về nhà.”

Thị vệ giúp cung nữ mang ít đồ bán ra bên ngoài đã thành luật ngầm trong cung rồi, Liên Ty viện cớ như vậy rất ổn.

“Ồ? Nếu cây trâm đó là của người, chắc người vẫn nhớ hình dáng nó chứ?” Hà chiêu nghi kiên quyết không buông tha.

Liên Ty nhất thời do dự: “Điều này...” Nàng ta chưa từng nhìn thấy nó: “Nô tì không nhớ rõ nữa.”

“Thấy sự không nhớ sao?” Hà chiêu nghi kéo dài giọng.

Ta đáp: “Lẽ nào muội thật sự muốn vu oan cho tỷ? Tỷ tỷ có chút đồ quý giá, cứ để đó thôi, ngay đến bản thân cũng không nhớ rõ rốt cuộc trông nó ra làm sao.”

“Nhưng nàng ta chỉ là một cung nữ, cây trâm đó quý giá như vậy, kiểu gì cũng phải giữ nó cẩn thận, kiểm tra tỉ mỉ chứ nhỉ?”

“Muội muội, lẽ nào muội không biết càng là thứ quý giá, càng không dám để lộ trước thiên hạ sao?”

“Đủ rồi!”

Mấy người phụ nữ bọn ta cãi nhau ầm ĩ làm Hoàng thượng phiền lòng, khiến hắn buộc phải bộc phát ngăn lại. Hắn căn dặn Liên Ty: “Nếu người nói Bạch tần ban thưởng rất nhiều đồ cho người, người đâu, lục soát chỗ ở của nàng ta.”

Ta cúi đầu lùi sang một bên.

Một lát sau, đồ đạc trong phòng nàng ta đã được tìm ra. “Hoàng thượng.” Thị vệ mở hộp ra trình lên. Bên trong có bảy, tám thứ, đều lấp lánh tinh xảo, toàn là trang sức mà ta đưa cho nàng ta hồi đó, nàng ta vẫn giữ gìn rất cẩn thận, không ngờ ngày hôm nay chúng đã cứu ta một mạng.

Ta liếc nhìn Hà chiêu nghi: “Muội muội, muội còn gì muốn nói không?”

Hà chiêu nghi bặm môi, lùi xuống mấy bước, cúi đầu nhỏ tiếng nói: “Tỷ tỷ lượng thứ, chỉ là muội cảm thấy đạo này trong cung xảy ra nhiều chuyện kỳ lạ nên muốn điều tra thật rõ ràng mà thôi.”

Ta cười thầm trong bụng.

“Thôi được rồi, chuyện này chấm dứt tại đây.”

Hoàng thượng chẳng còn lòng dạ nào nghe đám phi tần bọn ta đấu khẩu, bèn sai bước đi ra ngoài.

Trương quý phi và Hà chiêu nghi cũng đi theo.

Ta đứng trước cửa nói với Hà chiêu nghi: “Muội muội đi cẩn thận.”

Bước chân nàng ta hơi chững lại nhưng không hề ngoái đầu nhìn. Ta và nàng ta như nước với lửa, trong hậu cung này chỉ có thể chứa đựng được một người mà thôi.

Dương Lâm cũng ở trong đội thị vệ, hắn đứng nguyên tại chỗ chờ sau khi người khác đi ra mấy bước mới liếc nhìn ta. Trong đôi mắt hắn hiện lên sự lo lắng, có cả cái thờ phào nhẹ nhõm và đủ những cảm xúc phức tạp khó hiểu.

Ta biết trong lòng hắn không thoải mái chút nào, lần đầu tiên hắn giết người không phải vì thứ gọi là chính nghĩa, trách nhiệm, tình huynh đệ, ra tay tương trợ hay là vì nhiệm vụ của Tùy An Đường, mà chỉ vì kẻ đó uy hiếp ta, và ta cố tình muốn hại chết kẻ đó.

Song, ta biết hắn sẽ không bỏ rơi mình. Hắn từng nói, hắn nợ ta.

Hắn rời đi. Ta quay đầu khẽ thở dài, day day trán, đau đầu quá, lại là một trận chiến khốc liệt.

Quay sang nhìn, Liên Ty đang quỳ giữa sảnh. Ta bảo Tiểu Ngư mang tờ ngân phiếu năm nghìn lượng đến. Ta lười nhác ngồi xuống ghế, Liên Ty nhận lấy, nhìn chăm chăm vào tờ giấy óng ánh, vô cùng hả hê.

Ta cúi đầu nhìn nàng ta, ung dung nhấp ngụm trà: “Tốt lắm, người trung thành với bản cung như vậy, bản cung nhất định sẽ không bạc đãi người. Người mới đến được một thời gian ngắn, bây giờ phong người làm nữ quan sẽ khiến nhiều người dị nghị, để qua mấy tháng nữa, người có thể có phòng của mình, không cần dùng chung với những cung nữ khác nữa

“Tạ ơn nương nương.” Liên Ty hớn hởi: “Vâng nô tì xin cáo lui.”

Liên Ty giấu ngân phiếu vào lòng. Ta nhìn theo bóng nàng ta, đã loại trừ xong Lý thống lĩnh, Liên Ty cũng không thể giữ lâu. Còn cả bạc Hồ đại nhân tặng cho ngày trước, ta đã dùng khá nhiều rồi, nên làm giúp hắn chút việc chứ nhỉ?

Buổi đêm, Hoàng thượng tới chỗ ta. Hắn đang phê tấu chương, ta bưng trà lên cho hắn: “Hoàng thượng, người vẫn giận thần thiếp à?”

“Tại sao nàng hỏi vậy?” Hắn nhìn ta.

Ta thở dài đáp: “Hôm nay thần thiếp làm Hoàng thượng bất ngờ phải không? Chỉ là thần thiếp không muốn để người khác ức hiếp mình. Hai đứa con của thần thiếp đều bị kẻ khác hại chết, thần thiếp cũng không thể mang thai được nữa, thần thiếp không cam lòng.”

Hoàng thượng kéo ta ngồi lên đùi mình: “Trẫm hiểu, chỉ là Hà chiêu nghi, nàng ấy...”

“Hoàng thượng, thần thiếp luôn muốn hỏi Hoàng thượng chuyện đứa con không thể chào đời của chúng ta mà chưa dám lên tiếng. Khi đó chuối trân châu của Thần Dương công chúa đứt rời, nhưng sao lại trùng hợp đến vậy, Hoàng thượng điều tra đại khái quá rồi.”

Ta phải nhắc hắn chuyện này một chút, bằng không chẳng phải ta cũng dễ đối phó quá ư? Ngữ khí của ta có mấy phần oán giận.

Hoàng thượng vỗ vai ta: “Chuyện này đã qua lâu như vậy rồi, nàng còn nghĩ ngợi sao?”

“Đối với thần thiếp, chuyện này vĩnh viễn không thể trôi qua bình thản như vậy được.”

Hoàng thượng ôm chặt ta nhưng không nói gì thêm nữa mà cứ ôm ta như vậy, rất lâu.

Ta đứng dậy, hỏi hắn: “Hoàng thượng, thần thiếp làm phiền người phê tấu chương à?”

Hoàng thượng mỉm cười, day day thái dương: “Dạo này trong triều có rất nhiều chuyện phiền lòng, nàng đến đây giúp trẫm được tinh tâm một lát đó.”

Ta mỉm cười, vươn ta ra nói: “Vậy thần thiếp giúp Hoàng thượng day trán nhé.”

Hắn dịu dàng trả lời: “Không cần đâu.” Rồi tiếp tục chau mày xem xét đồng tấu chương trên bàn kia. Ta liếc mắt qua: “Hoàng thượng, người vẫn đang vương bận chuyện trị thủy ư?”

“Ừm.”

Im lặng một lát, ta làm như cố tình chuyển chủ đề.

“Hoàng thượng, dạo này thần thiếp đọc nhiều sách, cũng biết nhiều chữ hơn.” Ta rời khỏi lòng hắn, tiện tay cầm một bản tấu chương lên, vốn định lật xem nhưng liền ngừng lại, nhìn Hoàng thượng: “Thần thiếp có thể xem không?”

Hoàng thượng gật đầu.

Ta vừa xem vừa đi vòng quanh hắn, miệng đọc: “Thời xưa Đại Vũ trị thiên hạ, phía tây khai thông Tây Hà, Ngư Đậu để tháo nước Kênh Thủy, Tôn Thủy và Hoàng Thủy; phía Bắc khai thông Phong Thủy, Nguyên Thủy và Cô Thủy làm dòng nước chảy vào sông...”

“Hoàng thượng, chữ này đọc là gì?”

“Hô.”

“... Sông Hô Đà. Sau phân nhánh tại Đê Trụ Sơn của sông Hoàng Hà, rồi đực núi Long Môn tháo nước, giúp ích cho bách tính cùng Yến, Đại, Hồ, Lạc và bách tính vùng Tây Hà. Dòng nước chảy qua đất liền ở phía Đông nhập vào sông Mạnh Gia, phân làm chín con sông, từ đó...”

“Vậy chữ này thì sao?”

“Chặn.”

Hoàng thượng nhìn ta: “Không phải nàng nói đạo này biết được nhiều chữ sao?”

Ta tỏ vẻ trầm tư: “À, tới nay thời tiết khó chịu, làm thần thiếp không nhớ được rõ lắm...”

Hoàng thượng không nhịn được cười, cốc đầu ta: “Haiz.” Ta liếc nhìn hắc, tiếp tục đọc: “Từ đó chặn được hồng thủy ở vùng đất phía Đông, giúp ích cho bách tính Ký Châu. Phía Nam khơi thông Trường Giang, Hạng Thủy, Hoài Hà, Nhữ Thủy, cho chảy ra biển, dòng nước nhập vào vùng Ngũ Hồ, giúp ích cho bách tính Kinh Sở, Ngô Việt và Nam Di. Trị thủy gia gọi cách làm này bằng hai chữ ‘phân dòng’. Để ngăn chặn tác hại của bọt nước, có thể dùng cách sau, lấy lồng trúc cao bốn trượng, rộng chín vòng ôm, đựng đầy đá sỏi, hai thuyền chở lồng trúc đem thả xuống sông. Ba mươi sáu ngày sau, xây thành đê sông.”

Hoàng thượng đột nhiên biến sắc: “Đọc lại lần nữa.”

“Dạ? Vâng.”

Ta cúi đầu đọc lại một lần: “Trị thủy gia gọi cách làm này bằng hai chữ ‘phân dòng’. Để ngăn chặn tác hại của bọt nước, có thể dùng cách sau, lấy lồng trúc cao bốn trượng, rộng chín vòng ôm, đựng đầy đá sỏi, hai thuyền chở lồng trúc đem thả xuống sông. Ba mươi sáu ngày sau, xây thành đê sông.”

Hoàng thượng cầm lấy xem, có vẻ rất chuyên tâm, trong đôi mắt dần dần hiện lên tia sáng.

Cuối cùng, sau khi xem xong hắc gấp tấu chương lại, nhìn thử tên: “Hồ Bản Vinh hóa ra lại có bản lĩnh này, quả thực trăm từng coi nhẹ hắc rồi.”

Ta sắp đến gần hắc: “Sao thế ạ?”

Hoàng thượng hình như rất vui, ôm lấy ta: “Trăm tìm thấy người trị thủy rồi.”

“Thật sao?”

Hắc gật đầu.

“Vậy thì tốt rồi.” Bàn tay đặt trên vai hắc, vốn định gạt lộn tóc vương ở đó, đột nhiên ta ngẩng đầu nhìn hắc, hắc cũng cúi đầu nhìn ta.

Bên ngoài cửa sổ dường như chìm trong im lặng, chỉ có tiếng lửa tí tách. Giữa thời khắc yên tĩnh thế này, bỗng có thứ gì đó đang rạo rực lan tỏa. Dưới ánh nến mờ ảo, đường nét trên gương mặt hắc dịu dàng biết mấy, lông mi rất dài, ánh mắt sâu thẳm tĩnh mịch, có thể làm cho con người ta đắm chìm đến vô tận, chiếc mũi tựa núi tuyết trắng cao thẳng, còn đôi môi...

Ta vòng tay qua cổ hắc, nhẹ nhàng rướn lên trước hôn hắc thật ngọt ngào.

Đôi môi ấy khi chạm vào mềm mại và vương vấn đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Quần lấy nhau, rồi lại tách rời.

Ta từ từ nhấc người dậy, khẽ thở gấp, áp trán mình lên trán hắc, dịu dàng động chạm đôi chút, rồi lại phủ lên bờ môi hắc.

Một tay hắc ôm chặt eo ta, một tay giữ lấy đầu ta. Ta cảm thấy hơi thở của hắc càng thêm gấp gáp, động tác cũng mạnh mẽ hơn, chiếc lưỡi thâm nhập thăm dò khuôn miệng ta, đôi môi siết chặt lấy ta.

Nhưng trong thoáng chốc hắc đột nhiên buông ra, trong mắt bùng cháy dục vọng, nhưng giọng nói lại khàn khàn tiết chế: “Thôi dừng, sức khỏe nàng còn chưa bình phục.”

Ta nhìn hắc.

Dục vọng của nam nhân có thể bị khơi gợi dễ dàng như thế đấy, nếu ta không nắm chắc cơ hội, lẽ nào để cho kẻ khác đến giúp hấn phát tiết chắc? Cho kẻ khác một cơ hội, là tự khiến mình thêm một nguy hiểm.

Hấn muốn tách vòng tay ta khỏi cổ mình, nhưng ta nhất quyết không buông.

Hấn nhìn ta: “Nàng đừng tùy hứng quá.”

Lời vừa dứt, ta chặn miệng hấn, nhẹ nhàng cắn lên môi dưới của hấn, nhìn chăm chú vào đôi mắt ấy: “Thiếp ứ buông đây!”

Lần đầu tiên ta dùng khả năng học được ở Lập Xuân Viện.

Ta cảm giác hấn đang bật cười, nhưng bàn tay chậm chậm trượt xuống từ cánh ta rồi ôm chặt eo ta.

Màn sương dục vọng trong mắt hấn càng ngày càng dày đặc, bao phủ mặt mũi. Cuối cùng, hấn nghiêng người ra phía trước hôn ta thật sâu.

30. Chương 30

Chương 30: “Lẽ nào nương nương muốn tranh quyền triều đường?”

Người theo dõi Ý tần báo tin, Ý tần đặc biệt sai người mua váy voan mỏng màu lục nhạt và trâm hoa xanh từ bên ngoài cung về, trang điểm kỹ lưỡng mất hấn một ngày, để “tình cờ” gặp mặt Hoàng thượng tại ngự hoa viên vào hoàng hôn ngày hôm nay.

Chỉ tiếc là mấy hôm trước, quả thực ngày nào tới hoàng hôn Hoàng thượng cũng tản bộ ở ngự hoa viên, nhưng hôm nay lại là Châu quý phi theo hầu Thái hậu đến đó.

Những tin tức Ý tần có được toàn là do bản cung phát ra mà thôi.

Có tiền là có thể sai khiến cả ma quỷ. Trong cung này bao nhiêu kẻ đã cầm tiền của bản cung, bản cung sắp nhớ không xuể rồi.

Ta mỉm cười, dưới ánh tà dương màu đỏ phai của buổi hoàng hôn, thậm chí gần đó yên ả không một gợn gió.

Ta chậm rãi đặt cốc trà xuống.

Tiểu Ngư đem chút mít quả và nho đến, ta ăn một ít hỏi: “Hiện giờ là giờ nào?”

“Giờ thân ba khắc ạ.”

“Kịch hay sắp mở màn rồi nhỉ?”

Màn kịch một tay ta sắp đặt nên ta dĩ nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn, sau khi sự việc xảy ra mới được nghe người khác khua môi múa mép kể lại thật mất hứng. Ta cùng Tiểu Ngư, Liên Ty nhanh chân chọn một “chỗ đẹp” trong ngự hoa viên, phải xem vở kịch có một không hai này chứ nhỉ?

Mặt trời chiếu về phía xa, e thẹn khuất nửa sau rừng núi, tựa hồ mỹ nhân vừa ra khỏi bồn tắm, ánh nắng như gợn sóng lay động, bao trùm lên cả hoàng cung một lớp sương mỏng màu cam dịu, gió mát hiu hiu thổi qua, cỏ xanh dập dờn như rong biển. Có khí nóng tỏa ra từ cành lá sau một ngày hứng ánh nắng chói chang, vừa hỗn độn lại vừa ấm áp.

Ta đợi rất lâu. Có gì đó bất thường thì phải.

“Tiểu Ngư, người đi xem thử đi.”

“Vâng.”

Thái hậu ở đằng xa, Châu quý phi cùng một hàng người đang chậm chậm bước lại gần. Thái hậu hôm nào ăn xong chút cơm cũng phải ra ngoài tản bộ. Trước giờ bà ta chỉ đi lại trong vườn thượng uyển xung quanh

Phụng Thái Cung của mình, nhưng hôm nay, ta đã bỏ một vạn lượng bạc sai thái giám mà Thái hậu sủng ái nhất – Hoàng công công dẫn bà ta ra đây.

Nhưng Ý tần kia vẫn chưa chịu xuất hiện, Tiểu Ngư thì chưa về.

Và rồi nhân vật trong vở kịch hay đã xuất hiện. Song, lúc này không chỉ có một mình Ý tần mà tận ba người: Hà chiêu nghi, Châu Thanh Ly, Ý tần.

Nhìn thấy ba người họ ta bất giác phì cười. Nếu có một ngày ta và Hà chiêu nghi kết hợp lại thì e rằng trong cung này chẳng còn ai là đối thủ của bọn ta nữa. Hôm nay quả là một lần hợp tác hiếm có đây.

Váy voan màu lục nhạt, trâm hoa xanh không mặc trên người Ý tần, mà là trên người Châu Thanh Ly, ta cũng thấy kỳ lạ. Hôm nay sao Châu quý phi rảnh rỗi theo hầu Thái hậu tản bộ nhỉ, chắc cũng là vở kịch hay do Hà chiêu nghi đặc biệt sắp đặt cho Châu quý phi xem rồi.

Hình như nàng ta thực sự chẳng mang ý tốt đẹp gì với những nữ nhân đang mang thai đứa con của Hoàng thượng.

Ta nhìn họ càng ngày càng tiến lại gần, đối với vở kịch hay này, ta còn mong đợi hơn gấp bội phần.

Tiểu Ngư nghe ngóng xong quay về bẩm báo: “Nương nương, nghe nói lúc Ý tần chuẩn bị ra khỏi cửa thì gặp Hà chiêu nghi và Châu cô nương đến tán gẫu, ba người họ đánh cược, nói rằng ai thắng thì người đó sẽ mặc bộ xiêm y kia đi bái kiến Hoàng thượng.”

“Ồ thì ra là vậy.” Ta nhìn chằm chằm phía trước.

Màn kịch bên đó đang từ từ bắt đầu.

Ta không nghe thấy âm thanh cụ thể, nhưng động tác và thần thái của Thái hậu quả thực dễ đoán. Bà ta vừa thấy Châu Thanh Ly mà cứ như gặp phải ôn dịch, nổi trận lôi đình chỉ vào nàng ta, tức giận tới nỗi toàn thân run lên. Ba người Hà chiêu nghi, Châu Thanh Ly và Ý tần lập tức quỳ xuống, Châu quý phi bên cạnh Thái hậu cũng vội vàng cầu xin.

Nhưng dường như Thái hậu hoàn toàn không quan tâm, Hoàng công công bên cạnh sau khi nhận lệnh rời đi, liền có mười mấy người thái giám cầm trượng vội vã chạy đến, lôi Châu Thanh Ly ra bắt đầu đánh.

Châu quý phi lập tức quỳ xuống, Thái hậu lại chỉ siết chặt nắm tay nhìn nàng ta chằm chằm. Dưới vầng tà dương phía xa, bà ta tựa hồ đóa hoa độc đang nở rộ tỏa sắc đen u ám, chất chứa hận thù, tràn đầy phần nộ. Dường như bà ta đã rơi vào trong hồi ức đáng sợ nào đó, ngay đến vẻ mặt cũng trở nên hung ác, chỉ có một nỗi hận mãnh liệt dâng trào, chưa đầy kẻ khác đến chỗ chết thì chưa chịu thôi.

Lòng căm hận của Mộ Thái hậu đối với Cẩn phi nương nương còn kinh khủng hơn ta tưởng tượng rất nhiều. Bà ta như đang nhìn xuyên qua y phục của Châu Thanh Ly, thấy một nữ nhân khác, một nữ nhân đã giành lấy sự sủng ái, thậm chí là cả tính mạng trong kiếp này của phu quân bà ta.

Thù hận giữa nữ nhân, đặc biệt là khi liên quan đến nam nhân, cho dù dùng cái chết để hóa giải cũng chỉ vô ích mà thôi.

Ta đặt cốc trà xuống.

Châu Thanh Ly bị ấn chặt xuống mặt đất, kêu gào thảm thiết. Hà chiêu nghi rất bình tĩnh, còn Ý tần đang đứng nhìn, đôi chân run lẩy bẩy, có điều nàng ta nên lấy đó làm mừng mới phải.

Ta nhắm tính chắc phải năm mươi trượng rồi, nếu còn đánh tiếp, Châu Thanh Ly không chết thì hai chân cũng tàn phế. Ban đầu nàng ta còn đau đớn vùng vẫy, bây giờ chỉ đủ sức run rẩy yếu ớt, hơi thở gấp gáp như con cá mắc cạn.

Châu quý phi cuống quýt tới độ khóc nức nở, cứ quỳ trên mặt đất nắm góc áo của Thái hậu.

Thái hậu chẳng buồn màng đến, giật lại vạt áo, chỉ chăm chăm nhìn Châu Thanh Ly. Trời chập choạng tối, tịch dương thêm đậm, tầng mây vờn vũ nhuộm dần sắc đen, ánh mắt của Thái hậu nhìn Châu Thanh Ly càng thêm day nghiêng, bà ta chỉ vào nàng, hình như ra mệnh lệnh gì đó.

Đám thái giám kia bỗng càng giáng xuống mạnh tay hơn, xem ra bà ta thật sự muốn đánh chết Châu Thanh Ly.

Châu quý phi quỳ trên đất, bò lên trước mấy bước van xin, nước mắt giàn giụa, Thái hậu sai người lôi nàng ta xuống. Đám nô tài còn chưa tiến lên, nàng ta đột nhiên ngã ngồi xuống đất, chìm vào hôn mê.

Khung cảnh nhất thời hỗn loạn, tiếng gào thét, tiếng bước chân, thái giám và cung nữ đều vội vàng chạy qua.

Kịch hay thế chứ lại, có điều xem tới đây là đủ rồi.

Trong đám người, ta chỉ chú ý đến Hà chiêu nghi bình thản đứng đó. Nàng ta thân hình mảnh khảnh, đang mặc bộ xiêm y màu xanh lơ mộc mạc như thường, đơn giản và sạch sẽ, chiều hoàng hôn khiến gương mặt nàng ta ánh lên nét dịu dàng, bình thản và hòa nhã, nhìn qua tựa hồ một đoá ngọc lan duyên dáng yêu kiều.

Ánh mắt nàng ta thật tĩnh lặng, nhưng lại là tĩnh lặng ngấm nhìn Châu quý phi đang hôn mê nằm trên mặt đất.

Xem nào, con cái à? Ta cảm thấy rất hiếu kỳ, tại sao nàng ta chưa từng có con, tại sao nàng ta lại chất chứa hận thù với thai phụ như vậy?

Ta quay về cung, mãi đến tối mới hay tin đứa bé trong bụng Châu quý phi đã không còn nữa. Ngày trước Lý thống lĩnh giả thần giả quỷ đã làm thai nhi trong bụng nàng ta bất ổn, hôm nay lại quỳ trên mặt đất, cảm xúc đột nhiên bị kích động quá mức dẫn đến sảy thai, quả là tin vui bất ngờ.

Hoàng thượng ở bên đó trông nom nàng, tối nay chắc không về cung của ta nữa.

Đêm đã về khuya, ta ngồi trước gương đồng, khẽ thở dài, cô đơn quạnh hiu và mưu mô thâm hiểm làm cho nữ nhân lão hóa thật là nhanh. Đôi lúc ta chợt cảm thấy mái tóc trên đầu mình đã bạc trắng, những sợi bạc phiền muộn ẩn náu bên trong màu đen phủ bên ngoài, cứ thế lặng lẽ sinh trưởng. Nhưng mỗi khi Tiểu Ngư chải đầu cho ta, ta hỏi nàng ấy, nàng ấy chỉ cười nói: “Nương nương lo lắng quá rồi, nương nương còn trẻ vậy mà, làm sao có tóc bạc được?”

Ta chỉ cảm thấy mình đang già đi.

Ánh lửa dao động, ta ngấm mắt mình trong gương, sao mà xa lạ đến thế.

Ta ngồi trước gương rất lâu, Tiểu Ngư gõ cửa: “Nương nương, Hồ đại nhân sai người đưa thư tới.”

“Vào đi.”

Hồ Bản Vinh sai quản gia đến truyền tin, hần đã được thăng chức thành khâm sai đại thần đến Mặc Thành xử lý lũ lụt, nay có lòng đến tạ ơn ta. Còn trong thư chỉ có một tờ ngân phiếu năm mươi vạn lượng bạc lấp lánh.

Quả là kẻ biết đối nhân xử thế.

“Nương nương, người đó vẫn đợi ngoài cửa, nên trả lời thế nào?”

Ta đặt ngân phiếu lên bàn, gõ khuyên tai xuống: “Người cứ nói thành ý của đại nhân nhà hần bản cung đã nhận. Có điều, bảo đại nhân nhà hần làm một chuyện cho bản cung. Giúp bản cung tìm một kẻ tên là Hà An.”

Hà An, ta mỉm cười với mình trong gương.

Bông hoa mai ở đuôi mây dường như đang đung đưa nở rộ.

Chỉ một Hồ Bản Vinh ở trong triều làm sao đủ được đây? Bản cung vẫn cần thêm một “biểu ca” nữa chứ.

Chuyện của Châu quý phi ồn ào huyên náo, dấu sao là chuyện có liên quan đến Thái hậu, Hoàng thượng, Cẩn phi – mẹ ruột của Hoàng thượng và còn rất nhiều phi tần, lại thêm đứa bé mới mất khi chưa lọt lòng kia. Phi tần trong cung thi nhau sảy thai, Hoàng thượng cũng không thể bỏ mặc chẳng quan tâm, để đó không giải quyết, liền hạ lệnh điều tra đến cùng.

Ta không hề lo lắng, trong chuyện này ta chưa lộ diện một lần nào. Cứ để cho bọn họ sợ bóng sợ gió, thần hồn nát thần tính, với riêng ta, càng loạn lại càng tốt.

Ta ở trong cung nhân nhĩ suốt năm hôm, Hồ Bản Vinh sai người đến truyền tin, nói rằng đã tìm thấy Hà An, cũng nói chuyện kỹ càng với hắn rồi. Song Hà An đề nghị phải đích thân gặp mặt ta. Hắn là kẻ thận trọng, nếu ta không xuất đầu lộ diện, e rằng hắn sẽ không dễ dàng đầu hàng.

Nếu có thể khiến Hà An quy thuận, hắn sẽ là trợ thủ đắc lực của bản cung. Hơn nữa, mấy ngày nay Hoàng thượng đều ở trong cung của Châu quý phi, vì vậy ta đồng ý cuộc gặp gỡ này.

Buổi chiều ta thay trang phục giả làm cung nữ để xuất cung, mất thời gian khoảng một nén hương đi xe ngựa đến Thiên Hương Lâu trong Hòa Thành. Hồ Bản Vinh đã đặt sẵn một gian phòng, ta choàng áo đi lên lầu.

Hà An đang uống trà đợi ta. Thấy ta vào, hắn liền đứng dậy: “Bái kiến nương nương.”

Ta bỏ mũ xuống, cười đáp: “Hà Đường chủ hà tất phải đa lễ.”

Hắn nhìn ta, giật thót mình: “Là người?”

Có lẽ Hồ Bản Vinh chỉ nói là một vị “nương nương” trong cung muốn gặp hắn, chứ không nói người đó là ta.

Ta đi đến ngồi xuống đối diện hắn.

Hắn quan sát ta: “Thật không ngờ người muốn chiêu hàng Túc An Đường chúng ta lại là người.”

Ta rót trà thật đầy cho hắn, cũng tự rót một cốc ỳnh.

“Thế sự khó lường, phải không? Hồi đó bản cung chỉ là một a hoàn tầm thường, mà nay đã là phi tần của Hoàng thượng. Còn Hà đường chủ bé nhỏ của Túc An Đường nay đã là minh chủ của Túc An Đường rồi.”

Hắn nhếch miệng cười, nâng cốc trà: “Ngày xưa quả thực xem thường nương nương rồi.”

Không cần nhiều lời làm gì, thời gian của ta quý như vàng, phải đi thẳng vào vấn đề mới được.

“Lời bản cung muốn nói, chắc hẳn Hồ đại nhân sớm đã truyền đạt với người rồi, Hà Đường chủ còn lo ngại gì chẳng?”

“Nương nương khẳng định rằng chỉ cần ta dẫn Túc An Đường đến đầu hàng Hoàng thượng là có thể giúp ta thoát khỏi tội trạng, hơn nữa còn được vào triều làm quan?”

“Không phải bản cung khẳng định, bản cung có thể đảm bảo với người.”

“Ồ?” Hắn liếc nhìn ta, lòng vẫn hoài nghi.

Ta khẽ mỉm cười: “Chỉ cần Hà Đường chủ chịu đầu hàng, những việc khác tự bản cung sẽ nói với Hoàng thượng. Từ nay về sau Hà Đường chủ sẽ là biểu ca của bản cung, vào triều làm quan mới chỉ là bước đầu tiên mà thôi.”

Trong mắt hắn lóe tia hứng thú. Hợp tác với kẻ lòng tham không đáy thế này mới thú vị làm sao, chúng chẳng cần bàn khoản mấy thứ nhân nghĩa đạo đức, thứ chúng cần chỉ có quyền thế mà thôi.

“Lẽ nào nương nương muốn tranh quyền trong triều đường?”

“Việc này bản cung không dám nghĩ nhiều.” Ta thở dài. “Không giấu người làm gì, bản cung ngồi được lên vị trí hiện tại cũng chẳng dễ dàng. Hậu cung đầy ắp hiểm nguy, sảy thai, bị hãm hại hay mất đi đứa con đều là chuyện bình thường, bản cung cũng từng bị nhốt vào lãnh cung, hiểu rõ chỉ dựa vào mỗi bản thân mình thì hoàn toàn vô ích, cho dù được Hoàng thượng sủng ái cũng không thể duy trì lâu dài. Trong hoàng cung, phi tần vừa phải có thế lực bên trong, vừa phải có thế lực bên ngoài. Bản cung xuất thân bản hàn, thân cô thế cô giữa hậu cung, đây là thiệt thòi của bản cung. Nếu sau này có sự tương trợ đắc lực của ‘biểu ca’ trong triều thì tốt biết mấy, ‘biểu ca’ cũng coi như là hoàng thân quốc thích rồi còn gì, chúng ta có thể bắt tay hợp tác, cùng chung chí hướng, cùng hưởng vinh hoa.”

“Nương nương tin tưởng như vậy thì Hà mã sẽ giúp nương nương chắc?”

“Nếu Hà Đường chủ không có ý hợp tác, sao hôm nay lại hẹn gặp mặt bản cung? Hà Đường chủ là người thông minh, cũng biết đương kim Hoàng thượng hiền đức, thế cục an định, Tùy An Đường lại bị lép vế, không thể làm nên sóng to gió lớn, vừa mới sơ ý liền bị tịch biên tất cả gia sản. Hà Đường chủ là người lòng mang chí lớn, đương nhiên sẽ không cam chịu chức vị minh chủ nhỏ bé ấy. Chỉ có vào triều làm quan mới có thể phát huy hết sự thông minh tài trí của Hà Đường chủ.”

Ta nhìn hần, từ tốn nói: “Thăng quan tiến chức làm rạng rỡ gia tộc mới có thể quang minh chính đại hưởng thụ quyền thế trên thế gian này, phải không?”

Con người trong mắt hần chậm chậm lóe sáng, là một đôi mắt chứa lòng tham.

“Nương nương đúng là rất hiểu Hà mỗ.”

Hần nâng cốc trà lên kính ta. Hần đã đồng ý.

Thật ra ta biết, cho dù mình không mất công nói những lời này, hần cũng vẫn đồng ý. Hần là loại người như thế nào, ta đã quá rõ rồi.

Ai cũng vậy cả thôi.

Ta nâng cốc kính lại hần: “Biểu ca, hợp tác vui vẻ.”

Ta về đến nơi vào lúc trong cung vừa lên đèn hoa. Ta băng qua màn đêm, cầm lệnh bài tiến cung, vội vã đi vào sân viện. Vừa đến nơi, đèn bỗng sáng, rất đông cung nữ thái giám cầm lồng đèn đi ra từ trong đêm tối, hình như xếp thành vòng tròn vây lấy ta.

Nguồn ebook: s://.luv-ebook

Chiếc nhẫn trên tay ta từ từ sáng lên.

Ta mỉm cười.

Đèn đuốc rực rỡ, Hoàng thượng và Hà chiêu nghi đi ra từ sảnh đường, còn ta và Tiểu Ngư vội vàng bước trước cổng sân viện, tình huống này cứ như đang bắt kẻ thông dân vậy.

Ta nhìn Hà chiêu nghi, bản cung liệu việc không sai chút nào.

Hồi đó làm sao nàng ta biết được chuyện bản cung cố tình tiết lộ sở thích của Cẩn phi nương nương cho Ý tần, làm sao có thể vừa khéo cùng Châu Thanh Ly đến gặp Ý tần ngay chiều hôm đó? Ta xếp đặt nội gián trong cung của kẻ khác, thì kẻ khác cũng không thể nhét nội gián vào cung của ta?

Chuyện ta xuất cung chỉ có đúng năm người biết, nhưng không phải vội, chờ bản cung đóng cửa từ từ thẩm tra sẽ rõ cả thôi.

Ta tiến lên trước, hành lễ với Hoàng thượng: “Hoàng thượng.”

Hà chiêu nghi nói: “Sao muội thế này tỷ tỷ còn đi đâu?”

Ta ngẩng đầu: “Muội muội nói thử coi?”

“Chỉ là muội nhớ trong cung có quy tắc, phi tần không được tự ý xuất cung.”

Ta cúi đầu nói với Hoàng thượng: “Hoàng thượng, thần thiếp biết tội.”

Hoàng thượng nhìn ta bình thản nói: “Nàng đi đâu vậy?”

Lúc này Tiểu Ngư cầm làn lên trước, mở ra, bên trong là một ít bánh hoa quế: “Bẩm Hoàng thượng, mấy ngày nay nương nương thấy Hoàng thượng không vui vì chuyện của Châu quý phi, lại biết Hoàng thượng thích ăn bánh hoa quế, cho nên muốn xuất cung mua một ít về cho Hoàng thượng, giúp Hoàng thượng vui vẻ hơn.”

Hà chiêu nghi tiến lên một bước, nói: “Tại sao mua bánh hoa quế lại phải xuất cung?”

Ta nhìn nàng ta: “Chắc muội không biết, Mộ Thái hậu ghét nhất là bánh hoa quế, tất cả ngự thiện phòng trong cung đều không được làm món này. Vả lại dạo gần đây Mộ Thái hậu vì chuyện Châu cô nương bắt chước Cẩn phi nương nương mà nổi trận lôi đình, tỷ tỷ sao dám chọc giận Thái hậu?”

Ta cúi đầu: “Vậy nên thần thiếp mới lén đi mua về, chỉ là không ngờ...”

Ta ám chỉ Hà chiêu nghi, Hà chiêu nghi lập tức cúi đầu nói với Hoàng thượng: “Hoàng thượng, thần thiếp cũng chỉ là biết được tỷ tỷ xuất cung, có phần hiếu kỳ mà thôi.”

Hiếu kỳ ư? Ta thâm nghĩ.

“Được rồi, nàng về trước đi.” Hoàng thượng nói với Hà chiêu nghi.

Hà chiêu nghi cúi đầu: “Vâng.”

Cuộc cân sức này bất phân thắng bại. Nhưng hẳn là có một số người rất không cam lòng đây.

Sau khi Hoàng thượng vào phòng ta, ta đóng cửa lại, lập tức quỳ xuống trước mặt hắn.

“Xin Hoàng thượng thứ tội.”

Hoàng thượng chấp tay sau lưng quay lại nhìn ta, cảm xúc trong đôi mắt chẳng hề gọn sóng: “Nàng có tội gì?”

“Hoàng thượng.” Ta cúi đầu: “Thần thiếp đã dối Hoàng thượng.”

Hắn liếc nhìn ta, ngồi xuống, vẫn ung dung hỏi: “Nàng dối trẫm điều gì?”

“Thần thiếp xuất cung không phải chỉ để mua bánh hoa quế cho Hoàng thượng, mà còn để đi gặp một người.”

“Ai?”

“Biểu ca của thần thiếp Hà An.”

“Hà An?” Hoàng thượng trầm ngâm một lát: “Minh chủ đương nhiệm của Tùy An Đường?”

Ta khấn đầu nói: “Vâng.”

“Tại sao hắn lại là biểu ca của nàng?”

“Hoàng thượng không biết đó thôi, Hà An thực sự là biểu ca của thần thiếp. Chỉ là sau đó huynh ấy gia nhập Tùy An Đường, cậu mợ của thần thiếp cảm thấy biểu ca phạm tội loạn đảng, đại nghịch bất đạo, liền đuổi huynh ấy ra khỏi nhà. Sau này thần thiếp vì chuyện tặng đá phản nghịch mà bị tru di cửu tộc, cũng chính biểu ca đã cứu thần thiếp từ trong lao ngục. Nếu không làm sao thần thiếp có thể trốn ra nổi?”

“Vậy tại sao nàng phải đi tìm hắn?”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, không phải thần thiếp đi tìm biểu ca, là biểu ca sai người mang đến cho thần thiếp một bức thư, nói rằng Túy An Đường vốn dĩ được lập ra vì bách tính, chỉ mong bảo vệ an toàn ột vùng đất mà thôi. Còn giờ huynh ấy được biết Hoàng thượng nhân ái hiền đức, yêu dân như con, sau khi suy nghĩ rất lâu, huynh ấy quyết định dẫn cả Tùy An Đường quy hàng triều đình, chỉ mong có thể góp một phần sức mông cho thiên hạ Đại Hòa.”

Ta ngừng lại một lát rồi nói: “Vì thần thiếp cảm thấy chuyện trong triều không phải chuyện một nữ nhi như mình có thể phỏng đoán, thiếp sợ biểu ca giả vờ quy hàng, ý đồ gây rối. Biểu ca xưa nay đều đối xử rất tốt với thần thiếp, thần thiếp cũng không lo biểu ca sẽ làm chuyện gì không phải với mình nên đã đích thân đi gặp huynh ấy. Còn biểu ca năm lần bảy lượt đảm bảo chắc chắn với thần thiếp, huynh ấy thật sự muốn đầu hàng, bởi vậy thần thiếp mới dám trình thư của huynh ấy lên.”

Ta lấy bức thư ra từ trong tay áo: “Đây là bức thư chính tay biểu ca viết cho Hoàng thượng, thỉnh Hoàng thượng xem qua.”

Hoàng thượng nhận lấy, nói với ta: “Nàng đứng dậy đi.”

Ta đứng dậy: “Tạ ơn Hoàng thượng.”

Hắn chẳng hề mở ra, nắm lấy tay ta như đang thở dài: “Sau này đừng làm những việc nguy hiểm như thế nữa biết chưa?”

Ta ngẩng đầu cười với Hoàng thượng: “Được giúp sức cho người, thần thiếp nguyện chết không từ nan.”

31. Chương 31

Chương 31: Ta muốn có thứ gì thì nhất định phải có được thứ đó

Chỉ có đúng năm người rõ hành tung của ta, đó là Tiểu Ngư, Liên Ty, Nhã Phương, Lan Đệ, và một tiểu thái giám đánh xe.

Tiểu thái giám kia ta gọi đến tức thời, không thể thông báo ngay cho người khác biết hành tung của ta. Trừ Tiểu Ngư và Liên Ty ra, hai người còn lại chính là Nhã Phương và Lan Đệ.

Nhã Phương, Lan Đệ đều là cung nữ được phân đến cung này sau khi ta đến đây. Nhã Phương là cung nữ hầu hạ bên cạnh ta, Lan Đệ thì chỉ quản lý mấy chuyện chần dệm và dọn dẹp phòng. Lúc này, hai người bọn chúng đều đang quỳ trước mặt. Quỳ càng lâu, chúng càng thêm hoảng. Giống như nước, từ từ mới có thể đun cạn, từ từ mới có thể bay hơi, ta cũng từ từ hong khô bọn chúng.

Ta uống một ngụm trà, thấy giờ cũng được khá lâu rồi, ta mới lên tiếng hỏi: “Hẳn các người cũng biết lần này bản cung gọi mình đến có chuyện gì?”

Nhã Phương và Lan Đệ dập đầu liên tục: “Xin nương nương phán xét anh minh, nô tì tuyệt đối không để lộ chút hành tung của nương nương.”

“Ồ, không phải các người tiết lộ, vậy lẽ nào bản cung tự mình nói với Hà chiêu nghi ư?”

“Nương nương tha tội, nương nương tha tội.”

Hai người bọn chúng úp đôi tay trên mặt đất, đầu cúi ép sâu giữa hai bàn tay, đều mang dáng vẻ thần phục, nhưng lại không nhìn ra sắc thái cụ thể nào.

Ta nói: “Nếu hai người không ai chịu thừa nhận, vậy cũng được thôi, bản cung cũng lười thẩm vấn.”

“Người đâu, nói với chủ cung quản sự, hôm nay hay điều bọn chúng đến cán y cục.” Cuộc sống ở cán y cục rất vất vả, đều là những công việc lao lực của đám hạ đẳng, chẳng những bổng lộc bèo bọt, mà còn thường xuyên bị nhục mạ, chịu đòn roi.

Tiểu Ngư tiến lên nói: “Vâng.”

Hai người vừa nghe thấy đã lập tức sợ hãi, Nhã Phương dập đầu lia lịa: “Nương nương khai ân, nô tì không biết gì cả.”

Lan Đệ cũng hoảng hốt nói: “Nương nương khai ân, nô tì không biết gì cả.”

Ta ngăn Tiểu Ngư, cười với bọn chúng: “Dẫu sao các người cũng đã hầu hạ khá lâu bên cạnh bản cung, bản cung cũng quen với các người rồi. Giờ đưa các người đi nơi khác, bản cung cũng không nề.”

Bọn chúng dần bình tĩnh trở lại.

Vừa đám vừa xoa mới có thể khiến nổi hoảng loạn trong lòng người đạt đến cực điểm.

Ta nói: “Thế này đi, bản cung không hỏi các người, các người tự hỏi đối phương. Nếu ai có thể tìm ra chứng cứ chứng minh đối phương mới là nội gián, đồng thời làm cho đối phương cứng họng, bản cung sẽ tin tưởng người đó.”

Hai người lúng túng đối mắt nhìn nhau.

Ta ung dung dựa lưng vào ghế, quan sát bọn chúng.

Trong chớp mắt, Lan Đệ đột nhiên quay người qua chỉ vào Nhã Phương: “Nhã Phương, ta hỏi người, tối qua lúc nương nương xuất cung ta đang chuẩn bị y phục cho người, lúc đó ta nhìn thấy người lén lút ra ngoài, có phải người đi gặp Hà chiêu nghi không?”

Nhã Phương hoang mang rối loạn vì hành động này của nàng ta: “Ồ đúng, đúng vậy, là Tiểu Ngư tỷ tỷ nói, nương nương có bộ xiêm ý bằng vải lụa dây bị hỏng rồi, bảo ta cầm lấy đem đi sửa.”

“Người nói dối, sửa thôi mà lâu vậy sao?”

“Không phải. Là...”

“Thượng y cục nằm ở phía Đông, rõ ràng ta nhìn thấy người đi về phía Tây, còn đi những hơn một canh giờ.”

“Vì ta cảm thấy chiếc váy đó chỉ bị rách một chút thôi, đến thượng y cục phiền phức quá nên mới tìm Cầm Tú trong cung Trương quý phi, tay nghề thêu thùa của nàng ấy là số một. Ta ở đó chờ nàng ấy một canh giờ.” Nhã Phương lo lắng phân trần.

“Vậy người ở đã đợi nàng ấy một canh giờ, lẽ nào không lên đi làm chuyện gì?”

“Ta không có! Không tin người có thể hỏi Cầm Tú. Ta ở đó xem nàng ấy khâu vá suốt mà.”

Ánh mắt Lan Đệ chợt di chuyển, phản ứng rất nhanh: “Hừ, vậy mấy ngày trước, ta thấy người một mình lên tới ngự hoa viên, người lại đi làm gì?”

“Ta... ta ra ngoài tản bộ.” Nhã Phương bị hỏi đến ngơ ngẩn, mãi lâu mới đáp.

“Trời tối om om tản cái gì mà tản, rõ ràng là người lên đi báo tin mật.”

“Không phải vậy!” Nhã Phương nhìn Lan Đệ, kiên quyết phủ nhận, lần lượt giải thích, nhưng lại cúi đầu bậm môi nói: “Là... ta có chút vốn riêng ở ngự hoa viên.”

“Người dám nói càn! Người từng bảo ta bổng lộc của người đều gửi về cho cha mẹ hết, người đào đâu ra vốn riêng?”

Nhã Phương cuống quýt mặt đỏ gay, nhưng không thốt ra nổi một chữ, chỉ trừng mắt nhìn Lan Đệ, như thể chưa từng quen biết con người này.

Lan Đệ hừ lạnh một tiếng: “Nương nương, người trông nội gián rõ ràng là Nhã Phương.”

Nhã Phương nghe xong toàn thân run bắn, lập tức quỳ trước mặt ta: “Không, không phải nô tì, không phải nô tì...”

Nàng ta dường như không nói nổi lời nào.

“Chính là người!” Lan Đệ lớn tiếng chỉ trích.

“Không, nương nương... mấy ngày trước, mấy ngày trước... là nô tì nhìn thấy Tiểu Ngư tỷ tỷ một mình lên ra ngoài, nô tì theo sau tỷ ấy, mới biết... mới biết tỷ ấy cùng với một thị vệ...”

Nhã Phương cuống cả lên, lời nói đứt quãng hấp tấp. Ta đã hiểu ra, quét mắt qua Tiểu Ngư ở bên cạnh, gương mặt nàng ấy bỗng đỏ ửng, ngón tay bất giác ấn chặt vào lòng bàn tay.

Nhã Phương cúi đầu không dám nói nữa.

Ta vờ như không nghe thấy, hỏi Lan Đệ bằng giọng tin tưởng nàng ta: “Lan Đệ, người còn biết gì nữa?”

Lan Đệ bò lên phía trước: “Nô tì còn nhìn thấy có lúc Nhã Phương nhân khi nương nương không ở trong phòng liền lục lọi đồ của nương nương, có vẻ muốn tìm gì đó. À, nô tì nhớ ra rồi, nô tì thấy Nhã Phương từng động vào hộp trang sức của người.”

“Người nói láo, ta không có!” Nhã Phương tức giận phản bác.

“Người là nội gián, đương nhiên không có rồi. Nhất định là người đã nhận tiền của Hà chiêu nghi nên mới phản bội nương nương!”

“Vậy lúc đó người nhìn thấy tại sao không bẩm báo?”

Lan Đệ cúi đầu đáp: “Nô tì và Nhã Phương là tỷ muội tốt, nô tì không muốn hại nàng ấy.”

Ta khẽ thở dài.

Khá khen thay cho cái gọi là “tỷ muội tốt”.

“Nhã Phương, người lui xuống đi, chuyện này không được nói với bất kỳ ai.” Ta ra lệnh.

Hai người quỳ rạp trên mặt đất đều ngẩng đầu dậy, Nhã Phương sững sờ một lát, đứng dậy hành lễ rồi cáo lui.

Lan Đệ quỳ rạp dưới đó, ta cũng không nói gì, chỉ quan sát nàng ta. Lúc này có lẽ nàng ta đang hoảng hốt trong lòng, run rẩy sợ hãi.

Ta hỏi nàng: “Người biết tại sao ta giữ người ở lại không?”

“Nô tì không biết ạ.”

“Khá khen cho câu nô tì không biết!” Ta đặt mạnh cốc xuống mặt bàn, nhìn Lan Đệ đang run rẩy quỳ phía dưới: “Người tưởng bản cung là kẻ ngốc hả? Người nói thử xem, nếu người không phải nội gián, tại sao lại đặc biệt chú ý đến hành động của người khác như vậy? Tại sao người lại nhớ rõ như in thời gian và hướng đi lúc Nhã Phương ra ngoài? Tại sao người có thể hùng hồn chỉ điểm là Nhã Phương, trong khi Nhã Phương chẳng hề nhìn ra một sai sót nhỏ của người?”

Phần lớn cung nữ đều an phận thủ thường làm việc của ngày hôm đó, thỉnh thoảng trò chuyện về mấy tin đồn trong cung, hoặc là như Tiểu Ngư, ngày ngày nhớ nhung người mà mình ngưỡng mộ trong lòng, sẽ không quá chú ý đến nhất cử nhất động của người khác.

Còn nàng ta lại có thể nói ra Nhã Phương lén ra ngoài vào lúc nào. Kẻ không có mưu đồ nhìn kẻ có mưu đồ sẽ không thấy họ đầy rẫy mưu mô, bất cứ việc gì cũng suy luận theo hướng thiện ý, cho nên dù bình thường Nhã Phương chú ý đến một số hành động đặc biệt của Lan Đệ, nàng ấy cũng sẽ chẳng mấy bận tâm. Bởi vậy hôm nay chỉ nóng mặt mà không tìm nổi một lời phản biện.

Chỉ có nội gián mới để ý, nói cảnh giác người khác đi đâu làm gì, bởi vì có thể thì mình mới dễ dàng làm việc mà thần không biết, quỷ không hay.

“Nương nương! Nương nương!” Lan Đệ thất kinh, lập tức khấn đầu với ta: “Không phải là nô tì cố ý, chỉ là nô tì... chỉ là nô tì...”

“Chỉ là cái gì?” Ta bình tĩnh hỏi nàng ta.

“Chỉ là nô tì... nhận chút bạc và trang sức của Hà chiêu nghi, giúp nàng ta nghe ngóng hành tung của nương nương mà thôi.” Lan Đệ bò trên mặt đất nhỏ tiếng nói, hẳn là lúc này nàng ta đã hối hận đến cực điểm rồi.

Thì ra thứ dùng để mua chuộc và lôi kéo không có gì khác ngoài tiền tài: “Nàng ta cho người bao nhiêu?”

Lan Đệ kinh ngạc nhìn ta, cuối cùng mới dè dặt giơ lên năm ngón tay: “Năm trăm lượng ạ.”

“Là một lần hay là tất cả mọi tin tức sau này?”

“Là... một lần có tin tức chính xác. Nương nương, nương nương, nô tì không phải cố tình, xin nương nương tha mạng.” Nàng ta luống cuống khấn đầu.

Ta khẽ thở dài, xoay chiếc nhẫn ngọc trên tay mình, có lẽ ta cứ nhắc nhở nàng ta một chút: “Người nói xem, địa vị của bản cung cao hơn hay địa vị của Hà chiêu nghi cao hơn?”

“Đương nhiên là nương nương ạ.”

“Vậy bản cung được sủng ái hay Hà chiêu nghi được sủng ái?”

“Là nương nương...”

“Nếu người đều biết những điều này, tại sao còn làm việc cho Hà chiêu nghi?” Nàng ta chưa kịp ngẩng đầu dậy, ta liền nói: “Bản cung cho người một vạn lượng.”

Nàng ta ngạc nhiên ngẩng đầu dậy, không dám tin vào chuyện này.

“Người vẫn ở bên cạnh bản cung, nhưng sau này Hà chiêu nghi tìm đến người, phải nhớ báo cáo lại cho bản cung, biết chưa? Ta mỉm cười với nàng ta, nhìn nàng ta tròn mắt kinh ngạc.

“Còn nữa, nếu người có thể thăm dò tin tức của Hà chiêu nghi cho bản cung, mỗi một tin bản cung đều sẽ cho người năm ngàn lượng.”

Nàng ta là kẻ thông minh, lập tức biết ta muốn làm gì, khẩu đầu nói: “Tạ ơn nương nương, tạ ơn nương nương! Nô tì nhất định vì nương nương mà cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi.”

Ta mỉm cười, mặc dù biết những lời này là giả dối, nhưng nghe vẫn thấy vui tai.

“Lui đi, nhớ kỹ, không được để lộ bất cứ dấu vết nào.” Ta dặn dò.

“Vâng, nô tì xin cáo lui.”

Sau khi nàng ta ra ngoài, Tiểu Ngư đứng cạnh đỡ ta dậy, ta liếc nhìn nàng ấy, nàng ấy cúi thấp đầu, vừa xấu hổ, vừa bất an lại đan xen chút sợ hãi.

Ta chợt nhận ra Tiểu Ngư cũng được mười sáu tuổi rồi, đang đúng độ tuổi dễ dàng rung động.

Ta thở dài, bất giác nhớ tới thiếu gia.

Thật ra ta luôn nắm được tin tức của hắn, từ lần trước sau khi Giang Mịch sảy thai, tinh thần và sức khỏe không tốt, lúc nào cũng u sầu buồn bã, vì vậy thiếu gia chủ động nói với Hoàng thượng rằng muốn nhận chức Thái phó, chuyên dạy dỗ nhi tử của tiểu thư, chỉ để sau này có nhiều thời gian ở bên Giang Mịch.

Trong suốt bốn năm, thiếu gia chưa hề cười thêm bất kỳ ai khác.

Có lúc ta nghĩ, thiếu gia thực sự yêu nàng ta sao? Yêu là gì chứ? Giống như ta yêu hắn, tiểu thư yêu Hoàng thượng ư? Bởi vì yêu mà có thể không sợ hãi bất cứ tin đồn nhảm nhí nào, thậm chí không màng đến sự thật là cả đời này nàng ta chẳng thể sinh người nối dõi hương hỏa cho Mộ gia.

Lão gia từng vì chuyện này mà mắng chửi thiếu gia, thậm chí còn tự ý giúp hắn cưới một tiểu thiếp về, nhưng trước ngày thành thân, thiếu gia đã dẫn theo Giang Mịch chuyển ra ngoài sống.

Chuyện này gây nên chấn động lớn, xôn xao khắp Hòa Thành những hơn một tháng trời, cuối cùng lão gia đành tuyên bố thu nạp tiểu thiếp kia làm thiếp của mình.

Người với người, chẳng ai giống ai.

Ai có thể sánh được với thiếu gia của ta?

Ta muốn cười, lại cảm thấy khóe môi đắng chát, khô lạnh.

Ta ở nơi này, vì sự sủng ái của Hoàng thượng, vì địa vị trong cung của bản thân mà tranh đấu đến chết đi sống lại với một đám nữ nhân. Nhưng ngoài kia lại có một nữ nhân khác chẳng tốn chút sức lực nào đã có thể hưởng thụ sự sủng ái toàn tâm toàn ý của một nam nhân khác.

Tại sao có sự khác biệt đến vậy?

Rốt cuộc ra đã sai lầm ở đâu?

Có lúc, rất nhiều chuyện ta đều có thể hiểu được.

Nhưng nhiều lúc, một số chuyện nào đó ta nghĩ hoài không ra.

Ngày hôm sau, ta lại lần nữa chạm mặt thiếu gia.

Hoàng hôn đẹp đến mê đắm, tính từ lần trước ta gặp hắn đến giờ đã vừa tròn năm năm.

Thiếu gia đến hoàng cung thăm tiểu thư, ta đang đi dạo trong ngự hoa viên, hắn từ phía xa tiến lại gần. Ta nhận ra hắn, nhận ra bóng dáng mà mình hằng quen thuộc, động tác của hắn, ánh mắt của hắn đều khắc sâu đến tận xương tủy ta, mãi mãi chẳng thể nào quên.

Hắn đi đến trước mặt ta, hành lễ: “Vi thần bái kiến Bạch tần nương nương.”

Ta nhất thời không thốt nên câu nào.

Thiếu gia hướng mắt nhìn xuống, không giống ánh mắt cao ngạo lạnh lùng nhìn ta khi xưa, mà là ánh mắt bình thản khó lòng suy đoán.

Một lát sau, ta mới nhẹ nhàng lên tiếng: “Miễn lễ. Mộ Thái phó đang đi đâu vậy?”

“Bẩm Bạch tần nương nương, thần đang đến Phụng Nhiên Cung bái kiến Hoàng hậu nương nương.”

“Khéo thay, bản cung cũng thuận đường tới Thuận Hòa Cung, có thể đi cùng chứ nhỉ?”

Cảm xúc của hắn không chút biến động, chỉ đáp: “Vâng.”

Cả quãng đường hắn đi bên cạnh ta, ta ngửi thấy hương thơm thoang thoảng trên người hắn, cảm giác như đã được quay về rất lâu khi xưa. Đó là những tháng năm ta lặng lẽ ở bên hắn, hồi ấy ta lúc nào cũng trầm mặc.

Còn bây giờ, ta có thể khơi gợi chủ đề: “Mấy năm nay Mộ Thái phó vẫn khỏe chứ?”

“Dạ thần vẫn khỏe, đa tạ Bạch tần nương nương đã quan tâm.”

“Vậy sức khỏe của lão gia thế nào?”

“Phụ thân thần cũng không có vấn đề gì.” Mỗi khi hắn trả lời câu hỏi của ta đều phải ngừng lại một chút, cung kính chấp tay. Ta không thích điểm này.

“Nghe nói gần đây Mộ Thái phó phải đi sứ đến Cáp Khắc?”

“Đa tạ nương nương quan tâm.”

Hắn nhẹ nhàng đáp, câu trả lời rất đúng mực.

Ta càng ngày càng cảm ghét ngữ khí cung kính của hắn khi nói với mình, một câu lại một tiếng “nương nương”.

Ta chuyển câu hỏi: “Vậy Mộ phu nhân vẫn khỏe chứ?”

Hắn đáp: “Nhờ nương nương quan tâm, thể tử của thần đã khá hơn nhiều rồi.”

“Ừ, bản cung nghe nói từ sau lần Mộ phu nhân mất đi đứa bé, cứ luôn u sầu buồn bã, tinh thần không vui?”

Cuối cùng hắn ngẩng đầu lên nhìn ta: “Thê tử thần mất đi đứa con, đau buồn mãi không nguôi. Có điều hiện giờ nỗi ưu tư đã vơi đi nhiều, thần sẽ chăm sóc nàng ấy nhiều hơn.”

Ta nắm chặt bàn tay.

Loáng cái đã đến Phụng Nhiên Cung của Hoàng hậu.

“Thần đến nơi rồi.” Hắn quay sang chấp tay với ta, ta bảo đám cung nữ dừng lại phía xa, rồi đi lên trước mấy bước.

Hắn hành lễ: “Nương nương xin hãy quay về.”

Nơi ta và hắn đang đứng ngay gần hòn non bộ, gió hiu hiu, lúc này đương là buổi hoàng hôn, tầng mây rắng đỏ nhuộm trời chiều, khung cảnh hết như lần hắn nổi giận bóp nghẹn cổ họng ta, bàn tay bị phần đấm lên hòn non bộ.

Khi đó bóng dáng hắn thật cao ngạo và cương quyết.

Ta đột nhiên nhận ra mình nhớ cảm giác ấy biết bao.

Mất dỗi theo hắn định quay người rời đi, cuối cùng ta không nhịn nổi, nói: “Lẽ nào Mộ Thái phó không muốn biết là ai đã hại Mộ phu nhân sao?”

Hắn quả nhiên dừng bước, nhưng không quay đầu lại như ta nghĩ, chỉ chậm rãi đáp: “Kẻ đó là ai không còn quan trọng nữa, dù sao thứ chúng ta đánh mất cũng đâu còn. Thần chỉ cần trân trọng người bên cạnh mình mà thôi.”

“Vậy nếu kẻ đó là bản cung thì sao?” Ta cố tình kích động hắn.

Cuối cùng hắn chịu quay đầu nhìn ta.

Ánh mắt phức tạp và khó hiểu đến vậy.

Ta bỗng cảm thấy một niềm vui thích dâng lên trong lòng.

Ta phải có được quyền thế là vì thứ gì? Ta đột nhiên muốn biết đáp án, ngoài việc không muốn để cho kẻ khác ức hiếp mình, ngoài việc đã quen với cuộc sống giàu sang, khuyh đảo thiên hạ này ra, còn vì một nguyên nhân rất quan trọng: Ta muốn có được nam nhân trước mặt mình đây.

Không chỉ là có được, mà còn phải đi vào trái tim hắn, cho dù đó là nỗi hận!

Đối với Bạch Ngân của ngày trước, đó là điều hoàn toàn không dám nghĩ đến.

Nhưng đối với Bạch tần của hiện tại, ta biết, trên thế gian này chẳng có chuyện gì là không thể xảy ra.

Ta tiến gần hắn mấy bước, ta có thể nhìn thấy bóng hình phản chiếu của mình trong đôi mắt hắn, một đôi mắt nghiêm nghị lạnh lùng.

Lần đầu tiên ta nhìn thẳng vào hắn như lúc này.

Hắn chẳng hề có phản ứng gì đặc biệt, ta tiếp tục nói: “Lúc đó ta vừa mới sẩy thai, cho nên rất muốn xem thử... muốn xem thử Mộ phu nhân sẩy thai trông sẽ như thế nào, liệu có đau như ta hay chẳng? Chắc thiếu gia lo nằng ta lắm nhỉ? Thiếu gia có buồn thay cho nằng ta không?”

Cuối cùng trong mắt hắn đã hơi gợn sóng, nhưng giọng vẫn rất bình thản: “Tại sao ngươi làm vậy?”

“Lẽ nào thiếu gia không biết ư?” Ta bật cười: “Tiểu Ngân ở bên thiếu gia mười hai năm, thiếu gia cũng chẳng phát hiện ra tấm lòng của Tiểu Ngân ư?”

Hai hàng lông mày của hắn khẽ nhíu lại. Hắn nhìn ta rất lâu, cứ như đang nhìn một thứ hết sức khó hiểu, rồi hắn quay người định bỏ đi.

Ta không chịu nổi ánh nhìn khinh thường hắn ném ỉnh, lên tiếng nắm chặt tay áo hắn: “Thiếu gia!”

“Ngươi biết ngươi đang làm cái gì không?” Hình như hắn nổi giận rồi, hắn muốn hất ta ra.

“Ta luôn luôn biết rõ mình đang làm cái gì, ta lăn lộn đấu đá trong hoàng cung này bao nhiêu năm như vậy, rồi sẽ có một ngày ta muốn làm gì cũng được, không một ai có thể cản đường ta!”

Ta đã biến thành một kẻ điên rồi.

Những mưu mô lừa gạt trong cung, những chia ly đau khổ trên đời, dường như chỉ có mình ta phải chịu đựng đến vô hạn.

Còn trong mắt người khác, ta chịu đựng dai dẳng đến vậy hình như chỉ vì mục đích: Dùng trọn sức lực cả cuộc đời để đi bắt những thứ mà vĩnh viễn chẳng thể nào có được.

Nhưng ta không tin.

Ta muốn có được thứ gì thì nhất định phải có được thứ đó!

“Hoàng thượng.”

Thiếu gia đột nhiên nhìn phía trước. Ta sững sờ, bàn tay ta bất giác buông xuống, Hoàng thượng và Hoàng hậu đang đứng trước cổng Phụng Nhiên Cung, dưới trời mây đỏ lửa, họ đang nhìn về phía này. Lòng ta chợt thấy hoảng sợ.

Hoàng thượng và Hoàng hậu người trước người sau chậm chậm tiến lại gần.

Thiếu gia hành lễ: “Thần khấu kiến Hoàng thượng, khấu kiến Hoàng hậu nương nương.”

Có lẽ Hoàng thượng tới chỗ Hoàng hậu trò chuyện, đang định rời đi, khoảng cách xa như vậy chắc họ không nghe thấy đâu nhỉ, cho dù nhìn thấy... Kinh nghiệm mách bảo ta như vậy, ta rất nhanh lấy lại bình tĩnh, cũng hành lễ: “Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Hoàng hậu nương nương.”

Hoàng thượng đứng ngay trước mặt, chưa cho ta bình thân. Vậy nên ta cứ cúi đầu mãi, nhưng vẫn cảm thấy ánh mắt Hoàng thượng dồn hết lên người mình.

Hoàng hậu đánh trống lảng: “Ca ca, huynh đến tìm muội à?”

Thiếu gia đáp: “Vâng, thưa nương nương.”

“VẬY... CHÚNG TA VÀO TRONG NÓI CHUYỆN ĐI.” Hoàng hậu liếc nhìn Hoàng thượng, Hoàng thượng im lặng, rồi Hoàng hậu cùng thiếu gia rời đi.

Mãi lâu sau, Hoàng thượng vẫn đứng đó bất động, không nói một lời.

Ta nhìn chăm chú đôi ủng thêu hoa văn rồng của hắn, cảm thấy ánh mắt hắn nhìn mình tựa như ngọn lửa rừng rực, như đang muốn thiêu đốt xuyên thấu tâm can ta.

32. Chương 32

Chương 32: Co giật hồi lâu, sau cùng bất động

Ta bị hắn nhìn chăm chăm mãi, cuối cùng đành ngẩng đầu cười nói: “Hoàng thượng, người nhìn thần thiếp vừa rồi ngọc chưa, đi bộ thôi cũng vấp ngay phải hòn đá, còn đụng trúng Mộ Thái phó nữa chứ.”

Ta đi qua, hắn giữ tay ta: “Hoàng thượng, người sao vậy? Người giận ư?”

Bàn tay hắn hơi lạnh, ánh mắt hắn nhìn ta xa lạ biết bao.

Lấy lòng một nam nhân có phải rất khó không? Trong kỹ viện, ta nhìn thấy tình cảm của nam nhân chỉ đơn thuần là tình cảm về mặt thể xác. Đôi lúc ta cảm giác thứ tình cảm đơn giản và trực tiếp như vậy thú vị hơn nhiều, còn ta chẳng thể đoán nổi suy nghĩ của Hoàng thượng.

Cuối cùng ta thu lại vẻ mặt tươi cười: “Thần thiếp xin lỗi, thần thiếp đã gạt Hoàng thượng, vừa nãy không phải thiếp trượt ngã, mà là đang tranh cãi với Mộ Thái phó.”

Ta từ tốn, nhỏ tiếng nói: “... Mộ Thái phó vẫn không chịu tha thứ cho thần thiếp vì một câu nói năm xưa của thần thiếp đã khiến Mộ phu nhân mất đi đứa con. Kỳ thực thần thiếp cũng có thể hiểu được tâm trạng của Mộ Thái phó, thần thiếp hai lần mất con, đến nay không thể sinh hạ được nữa, Mộ phu nhân ắt hẳn đau khổ vô cùng. Bất luận như thế nào, đối với phụ nữ mà nói, không thể sinh người nối dõi hương hỏa cho người mình yêu chính là điều tàn nhẫn nhất. Thần thiếp hiểu điều này, cho nên thần thiếp cũng không oán trách Mộ Thái phó. Vừa rồi thần thiếp đã gạt Hoàng thượng, chỉ là vì thần thiếp không muốn khiến người lo lắng mà thôi.”

Ta ngẩng đầu nhìn hắn. Đôi mắt hắn vẫn bình lặng hơn bao giờ hết.

“Hoàng thượng không tin thần thiếp?” Ta gượng cười, vẻ mặt đau thương: “Từ khi thần thiếp trở về, người chưa bao giờ tin thần thiếp, đúng không?”

“Cho dù thần thiếp đã làm những chuyện mang tiếng là lòng dạ khó lường, mưu đồ gây rối, thậm chí bởi vì vậy mà hồi đó thần thiếp vô duyên mất đi đứa con cũng đâu dám hỏi nhiều... Hoàng thượng, thần thiếp thừa nhận ngày trước từng gạt người, nhưng Hoàng thượng cũng từng nói với thần thiếp rằng người sẽ không tính toán chuyện xưa...”

Ta tưởng rằng mình diễn vở kịch này đạt lắm rồi, song Hoàng thượng vẫn nhìn xoáy vào ta, khiến ta bỗng cảm thấy mình như một vai hề bất tài, tất cả mọi sơ hở của ta đều lộ rõ dưới cặp mắt của hắn, còn hắn chỉ thờ ơ quan sát ta biểu diễn mà thôi.

Cuối cùng, hắn gạt tay ta ra, giọng nói trầm thấp vang lên: “Nàng tưởng trăm thật sự dễ bị lừa gạt vậy sao?”

Câu nói này tựa như lưỡi dao sắc đâm vào tai ta, rồi xuyên thẳng vào tim ta.

Ta đứng nguyên tại chỗ bất động, mãi sau mới hỏi: “Hoàng thượng nói câu này có ý gì?”

Ráng đỏ nhuộm trời chiều, gương mặt hắn hết sức bình thản, vẫn thần thái anh dũng kiên cường ấy, nhưng lúc này lại có thêm những cảm xúc kìm nén mà ta khó lòng hiểu nổi.

“Tiểu Ngân, có những chuyện không được sai lầm tiếp nữa, nếu vẫn cứ phạm sai lầm sẽ không còn đường lui.”

Trong nháy mắt, ta chợt nghe thấy một điều từ trong câu nói của hắn, đó không phải là trách cứ, mà là nỗi buồn thương mơ hồ.

Hoàng thượng nhìn ta thêm một lúc rồi quay người rời đi.

Ta nhìn theo bóng hắn, rất lâu.

Trở về cung, ta chỉ cảm thấy mình lại phạm phải một sai lầm lớn nào đó, nhưng cụ thể là gì thì ta không rõ. Tại biểu hiện của ta đối với thiếu gia quá cố chấp, khiến Hoàng thượng nhận ra, hay tại những lời lẽ ban nãy cùng những câu chữ gay gắt của ta chọc giận hắn rồi?

Đúng.

Phải rồi, ta bỗng nhận ra, không phải tại người khác, mà tại bản thân ta, tại vì ta đã biến thành bộ dạng hắn không còn yêu thích. Tiểu Ngân của ngày trước luôn luôn vui tươi hồn nhiên, ngốc nghếch ngây thơ, Vương gia hay mỉm cười cộc đầu ta, hắn cảm thấy ta đáng yêu. Nam nhân đều thích những nữ nhân không âm mưu toan tính, chỉ một lòng một dạ chiều chuộng hắn. Nhưng mọi thứ thuộc về Tiểu Ngân của hiện tại đều là giả tạo, giả tạo hết lần này đến lần khác, đối trá đã trở thành tất cả những gì ta có.

Cả con người ta đều là giả tạo, dù trong bất cứ hoàn cảnh nào ta cũng mặt không biến sắc, nhưng Hoàng thượng không thích một Tiểu Ngân lạnh lùng sắc sảo, một Tiểu Ngân bon chen tranh giành như vậy nữa.

Đúng, nhất định là thế rồi.

Ta hít một thật sâu. Ít nhất lúc bình thường ta cũng nên tỏ vẻ hỗn loạn đôi chút.

Ta sai Tiểu Ngư đi nghe ngóng, hay tin tối nay Hoàng thượng sẽ không đến chỗ ta nghỉ ngơi, cũng không đến chỗ phi tần khác, hắn chỉ tới ngự thư phòng xử lý việc công. Bây giờ đang là lúc quan trọng, ta không thể đánh mất sự sủng ái của hắn.

Mất đi sự sủng ái đồng nghĩa với việc mất đi tất cả.

Trời vừa sáng, ta liền tự tay nấu một bát canh gà đem đến thư phòng.

“Láo xược! Người dám ngăn bản cung!” Thị vệ vươn tay chặn ta lại.

“Nương nương tha tội, Hoàng thượng đã dậy, chưa có lệnh của người, bất cứ ai cũng không được vào.”

Ta nhìn cửa đóng chặt, lần này Hoàng thượng giận thật rồi.

Mãi sau, ta dịu giọng nói với thị vệ: “Phiền người đi thông báo một tiếng, nói là Tiểu Ngân sai rồi, xin Hoàng thượng hãy gặp mặt nàng ấy một lần.”

Thị vệ đáp: “Việc này...”

Hắn nhìn ta, chắc cũng không muốn đắc tội với ta: “Được thôi.”

Hắn đi vào bẩm báo một lúc, lúc hắn ra ngoài còn có Bùi công công theo sau.

Ta thấy Bùi công công, liền gật đầu: “Công công.”

Bùi công công thở dài: “Sao nương nương lại làm Hoàng thượng tức giận như vậy? Hoàng thượng nói hết rồi, nương nương hãy quay về đi, người không gặp bất cứ ai hết.”

Ta cau mày, quay sang nói với Bùi công công: “Công công qua đây bản cung có chuyện muốn nói.”

Bùi công công dĩ nhiên cũng hiểu ý của ta, đi theo thêm mấy bước, ta lấy ra một tờ ngân phiếu hai mươi vạn lượng nhét vào tay ông ta. Bùi công công còn định từ chối, ta nói: “Xin công công cứ nhận, mong công công chỉ giáo cho Tiểu Ngân.”

Bùi công công thở dài, liếc nhìn tờ ngân phiếu, khóe mắt giật giật rồi luôn bỏ luôn nó vào áo: “Nương nương bình tĩnh chờ đợi, Hoàng thượng tức giận thế này không hẳn là chuyện xấu, việc này chỉ có thể chứng

minh trong lòng Hoàng thượng có nương nường, huống hồ Hoàng thượng chưa hề gọi phi tần khác đến hầu hạ. Nương nường không phải không có cơ hội làm hòa với người.”

Hắn cố ý ngừng tại đó.

“Công công cứ nói, nếu Tiểu Ngân có thể làm hòa với Hoàng thượng, Tiểu Ngân nhất định sẽ đối đãi thật tốt với công công.”

Hắn thuận tay vuốt bỏ tơ trắng của cây phát trần, nói: “Hoàng thượng tuy là bậc cửu ngũ chí tôn, nhưng tính tình ôn hòa. Nếu Hoàng thượng mang ơn ai đó, người sẽ ghi nhớ trong tim cả một đời, điều này Bạch tần nương nường là rõ nhất. Sau khi Bạch nương nường ra khỏi lãnh cung, mặc dù đã mất đi đứa con, song Hoàng thượng vẫn sủng ái nương nường nhất, bởi vậy mới nói Hoàng thượng vẫn luôn ghi nhớ mối ân tình với nương nường. Nếu nương nường muốn làm hòa, gia gia đây xin tặng nương nường một câu ‘lòng thành cảm động đất trời, đá vàng cứng mấy cũng đánh vỡ tan.’”

Ta ngẫm ngợi câu nói.

“Thôi, gia gia rời đi cũng lâu quá rồi, nương nường suy nghĩ cho kỹ nhé, gia gia xin cáo từ.”

Ta vội nói: “Công công đi cẩn thận.”

Lòng thành cảm động đất trời, đá vàng cứng mấy cũng đánh vỡ tan.

Suy cho cùng, ta vẫn cần dùng đến khổ nhục kế.

Chỉ là...

Ta nhìn theo bóng Bùi công công, Bùi công công là kẻ lão làng trong cung, ông ta một tay chăm sóc Hoàng thượng lớn lên, về tính cách của Hoàng thượng ông ta đương nhiên là người rõ nhất, trong mạng lưới quan hệ tại hoàng cung này, ông ta cũng có thể coi là người có sức nặng nhất.

Nhìn thấy ngân phiếu hai mươi vạn lượng, ông ta cũng chỉ hơi giật khóe mắt mà thôi, chắc hẳn đã nhìn quen thể sự nhân gian rồi.

Ta quay người rời đi. Ta sắp tiêu hết ngân lượng mà Hồ Bản Vinh tặng cho, giờ hẳn đang đi trị thủy, dù là đi vợ vét cũng cần tốn thời gian, còn Hà An vừa mới vào triều làm quan, thế lực mỏng manh, cũng chính là lúc cần dùng tiền để hồi lộ.

Bọn ta không thể bì được với phi tần khác, nhờ cả nhà làm quan mà gây dựng được mạng lưới quan hệ đồng thời tính toán kỹ lưỡng, dùng tiền khi thực sự cần mới là thượng sách.

Còn về Bùi công công, dùng tiền lôi kéo ông ta không phải kế sách lâu dài, ta nghĩ ra cách kéo hẳn ông về phe mình mới được.

Về đến cung, Lan Đệ lập tức đến mật báo, hình như Hà chiêu nghi có động tĩnh.

“Ô! Nàng ta thực sự đã đi gặp Nhĩ Y, thị nữ của Châu quý phi?”

“Vâng, nương nường, là nô tì tận mắt chứng kiến.”

“Người biết họ nói những chuyện gì không?”

Lan Đệ lắc đầu nói: “Nô tì cách họ quá xa, không nghe rõ. Nhưng nhìn bộ dạng của hai người họ thì có vẻ rất quen với việc gặp mặt này.”

“Tốt, thông tin này hữu dụng, người đến chỗ Tiểu Ngư lãnh bạc.”

Nàng ta hớn hở, khấu đầu: “Tạ ơn nương nường.”

Ta xoay vòng chiếc nhẫn trên tay.

Hà chiêu nghi và Nhĩ Y thân thiết vậy sao, lẽ nào Nhĩ Y chính là nội ứng mà Hà chiêu nghi cài vào bên cạnh Châu quý phi? Lần trước Châu quý phi theo hầu Thái hậu tấn bộ ắt hẳn là có kẻ khơi mào từ bên trong. Nhĩ Y là tâm phúc của Châu quý phi, nhiều khả năng nàng ta chính là kẻ đó.

Có điều, Nhĩ Y là thị nữ mà Châu quý phi, dẫn theo từ gia phủ, Châu quý phi luôn tin tưởng nàng ta, làm sao nàng ta lại là người của Hà chiêu nghi?

Lúc này Hà chiêu nghi đi gặp Nhĩ Y lại là vì chuyện gì đây?

Sóng gió từ chuyện của Châu Thanh Ly lần trước còn chưa lắng xuống, mãi mà không bắt được hung thủ thực sự. Thái hậu vô cùng phẫn nộ, đã hạ lệnh phải điều tra rõ ngọn ngành, thậm chí phải lục soát mọi tẩm cung, để xem thử kẻ nào còn cất giữ đồ của Cẩn Phi nương nương. Hoàng thượng cũng vì chuyện này mà căng thẳng với Mộ Thái hậu.

Cuối cùng, hai người mỗi người nhường nhau một bước, không lục soát tẩm cung, chỉ là sau khi bắt được kẻ đó phải giao cho Thái hậu xử lý.

Ta bắt đầu phân tích, có tổng cộng ba người liên quan trực tiếp đến việc này: Châu Thanh Ly, Hà chiêu nghi, Ý tần. Chuyện bọn họ đánh cược với nhau chắc sẽ tra ra được một cách dễ dàng, vậy thì điểm dừng chân cuối cùng hẳn là Ý tần rồi.

Bây giờ Ý tần đã bị cấm túc, chẳng ai gặp được nàng ta. Mặc dù ta không để lộ chút ẩn ý nào cho Ý tần, nhưng cuối cùng khi tra khảo những thái giám cung nữ kia sẽ có thể liên quan đến ta. Có điều những chứng cứ ấy hoàn toàn không đủ để xác định ta là kẻ chủ mưu. Hơn nữa, chính Ý tần tự mình tìm hiểu sở thích của Cẩn phi nương nương, còn ta chỉ bảo Tiểu Ngư tiết lộ thông tin cho Lập Xuân rằng Hoàng thượng rất thích bông hoa mai trên đuôi mào của ta vì Hoàng thượng nói bông hoa mai này khiến hân nghĩ đến mẫu phi của mình.

Đây cũng là sự thực, khi đến trước mặt Hoàng thượng, ta có thể đường hoàng nói ra chuyện này.

Ta lừng thững bước đi. Trong sự việc lần này, Châu quý phi là người chịu tổn thương lớn nhất.

Nhĩ Y và Hà chiêu nghi ư? Lẽ nào Hà chiêu nghi muốn đổ vấy mọi tội lên đầu ta?

Ta giết mình, không phải là không có khả năng này? Hà chiêu nghi có thể ngăn đường Ý tần giữa chừng, đẩy Châu Thanh Ly ra hứng tội, vậy chắc hẳn nàng ta cũng biết chuyện của Cẩn phi nương nương, muốn thuận nước đẩy thuyền, đổ mọi tội lỗi lên đầu ta chẳng phải một kế hay để loại trừ ta hay sao?

Nếu là trước kia, ta được Hoàng thượng sủng ái, Hoàng thượng sẽ nói giúp ta. Nhưng bây giờ, nếu ta thật sự bị đẩy ra đứng mũi chịu sào, Thái hậu kiểu gì cũng giết ta bằng được.

Ta nghĩ đến điểm mấu chốt, Nhĩ Y, Nhĩ Y...

Tại sao Nhĩ Y phải giúp Hà chiêu nghi, nếu nàng ta thật sự giúp Hà chiêu nghi vu oan cho ta, thì nàng ta chính là nội ứng rồi, không những không thể là tâm phúc của Châu quý phi nữa, mà còn có khả năng mất mạng vì chuyện này. Nàng ta chấp nhận ư?

Chấp nhận hi sinh mạng sống của mình để hãm hại ta?

Ta phải nghĩ cách đối phó với bọn chúng mới được.

Ta thở dài ngồi xuống ghế, day day thái dương, hoàn cảnh hiện tại đúng là một mớ bòng bong.

“Nương nương, ngồi xuống uống trà đi ạ.” Liên Ty mang trà đến.

Ta liếc nhìn nàng ta. Liên Ty là kẻ nắm thóp của ta. Nhĩ Y là nội ứng của “kẻ đứng sau giật dây” kia, cũng là kẻ nắm thóp của nàng ta.

Nếu là kẻ kia biết được Thái hậu phẫn nộ như vậy, suy nghĩ đầu tiên của nàng ta chắc là sẽ bịt miệng Nhĩ Y như ta đã từng làm với Liên Ty.

Hà chiêu nghi thông minh như vậy, sẽ không đời nào để cho Nhĩ Y sống sót mà chỉ điểm ta, dùng người chết vu oan giá họa mới có thể khiến đối thủ hết đường chối cãi.

Quả nhiên, nhất cử lưỡng tiện.

Bây giờ ta phải làm thế nào? Không thể bị động chờ nàng ta hãm hại mình được.

Đúng rồi, ta phải chủ động tấn công trước.

Nàng ta có thể giáng hạ, lẽ nào bản cung không thể chắc?

Ta nghĩ đến một kế vô cùng hay ho.

Ta ngẩng đầu nhìn Liên Ty.

“Liên Ty, chiều nay người giúp bản cung tặng hộp bánh ngọt tới chỗ Hà chiêu nghi, tiện thể chia một ít bánh cho đám cung nữ của Hà chiêu nghi, nhất định phải nhìn thấy có người ăn nó.”

“Vâng, nương nương.”

Ta khẽ thở dài, đến ngày mai có màn kịch hay để xem rồi.

Trời tối sầm, ta đang chuẩn bị đạo cụ cho hôm sau, một hạt độc được bé tới mức có thể đặt vào trong móng tay.

“Nương nương, cung nữ Nhĩ Y bên cung Châu quý phi cầu kiến.”

Ta nhét viên thuốc độc vào trong bình, rồi nhét vào hộp trang sức.

“Ô? Cho nàng ta vào”.

“Nô tì Nhĩ Y bái kiến nương nương.”

“Có chuyện gì vậy?”

“Đạo này đang là giữa thu, thời tiết rất đẹp, chủ nhân của nô tì muốn mời nương nương đến Phương Thảo Đình của ngự hoa viên thưởng nguyệt.”

Lúc này mà ngắm trăng ư? Có nhả hứng gớm.

Ta quay sang nhìn nàng ta: “Nhĩ Y, sức khỏe của nương nương nhà người đã khá hơn chưa?”

“Bẩm nương nương, đã khá hơn nhiều rồi ạ.”

Ta quan sát nét mặt của nàng ta, nàng ta rất bình tĩnh.

“Ồ, vậy thì tốt, về bẩm báo với nương nương người, Bạch Ngân sẽ đến đó đúng giờ.”

Sau khi Nhĩ Y đi khỏi, ta nhìn về phía trước. Thưởng nguyệt, vẫn ở bên hồ sau mà Từ quý phi chết đuối hồi đó?

©STENT

Ta ngắm mình trong gương đồng, nhoẻn miệng cười.

Ánh trăng vừa mới treo đầu ngọn liễu, sắc trời chưa tối hẳn, trong cung đã lên đèn rồi. Quả là một khung cảnh rực rỡ hoa lệ. Ngày xưa ta thường ẩn trong bóng đêm của lãnh cung ngắm nhìn cảnh đẹp này.

Còn hôm nay, ta đã ở đây rồi.

Trên đường đến chỗ hẹn, ta gặp Lan tần, nàng ta đang tản bộ. Ta nhìn nàng ta, liền nói: “Muội muội, Châu quý phi nói muốn hẹn bản cung đi thưởng nguyệt, muội muội có muốn cùng đi không?”

Lan tần đi qua, chau mày: “Thưởng nguyệt ư, thưởng nguyệt có gì hay chứ?”

Nàng ta là người tính tình bộc trực, quan hệ trong cung không tốt lắm, nhưng cũng không phải quá tệ.

Ta mỉm cười: “Thưởng nguyệt là chuyện phong nhã, tự cổ chí kim biết bao hiền nhân đều lấy mặt để bày tỏ nỗi lòng đó.”

Nàng ta bật cười: “Muội không hiểu mấy chuyện ngắm gió ngời trăng, nhưng Bạch tỷ tỷ và Châu quý phi thân thiết như thế từ bao giờ vậy?”

Ta đáp: “Chuyện này bản cung cũng không biết. Có lẽ là vì bản cung và Châu tỷ tỷ đều từng sảy thai, đồng bệnh tương lân mà. Hôm nay là Châu tỷ tỷ đặc biệt sai cung nữ Nhĩ Y hầu cận mình đến thông báo cho ta đó.”

“Ồ, ra là vậy.”

Lúc ta sắp nhìn thấy Phương Thảo Đình nổi bật giữa thảm hoa cỏ, chiếc nhẫn bỗng hơi sáng lên.

Ta đột nhiên trọ chân: “Ai da.”

“Bạch tỷ tỷ, tỷ sao vậy?”

Ta đi cà nhắc, ngồi lên bàn đá gần đó, bộ dạng đau đớn hết sức: “Tỷ bị trọ chân rồi.”

“Sao tỷ bất cẩn thế, không sao chứ?” Nàng ta ngồi xổm xuống xem thử.

Ta đáp: “Tỷ không sao, nghỉ một lát là khỏi thôi. Lan muội muội, muội mau đến chỗ Châu quý phi đi, làm mất hứng của tỷ ấy thì không hay, muội giúp bản cung nói với nàng ấy một tiếng là được.”

“Còn... tỷ thế này có sao không?”

“Muội đừng lo lắng, bảo Tiểu Ngư dìu bản cung về là ổn thôi.”

“Vậy được rồi, muội qua đó trước đây.”

“Ừ.”

Ta nhìn theo cho đến khi bóng nàng ta khuất xa. Ta biết màn kịch của Hà chiêu nghi có lẽ đã bắt đầu rồi. Với tính cách của Châu phi, chẳng thể nào lại đi hẹn ta đến bên hồ thưởng nguyệt, đặc biệt còn là bên hồ mà Từ quý phi chết đuối. Người hẹn chắc chắn là Hà chiêu nghi, hoặc là Nhĩ Y, bất luận ra sao, ta cũng tuyệt đối không thể đi.

Ta lập tức đứng dậy, vẫn tập tễnh trở về cung. Đi được nửa đường, hình như ta nghe thấy tiếng người kêu gào vọng đến từ phía hồ. Ta coi như mình không nghe thấy.

Sau khi trở về sân viện, ta lập tức vào phòng, lấy ra viên thuốc, rồi gọi Liên Ty tới, kế hoạch phải diễn ra sớm hơn dự định rồi.

“Hôm nay sai người đem tặng bánh ngọt cho Hà chiêu nghi, người đã đưa chưa?”

“Bẩm nương nương, nô tì đưa rồi ạ.”

“Nàng ta có nói gì không?”

“Hà chiêu nghi chỉ nói đa tạ ý tốt của nương nương.”

“Nàng ta ăn chưa?”

“Chưa ạ.”

“Người có nói với nàng ta bánh đó để nguội sẽ không ăn được chứ?”

“Hà chiêu nghi bảo vừa nãy đã ăn ít đồ rồi, bây giờ không ăn thêm nổi.”

“Rất tốt.”

Ta biết nàng ta luôn thận trọng như vậy.

“Bánh ngọt còn thừa người chia cho cung nữ khác ăn chưa?”

“Dạ rồi ạ.”

“Bánh đó còn không? Mang lên một ít cho bản cung.”

Liên Ty đem bánh lên.

Ta ăn một miếng, thơm ngon ngọt mềm, bèn quay đầu sang nhìn Liên Ty: “Người có muốn ăn một chút không?”

“Nương nương, việc này...” Ánh mắt nàng ta hiện lên vẻ thêm muốn.

Ta nói: “Không việc gì phải lo lắng, người là tâm phúc của bản cung, ăn chút bánh có là gì?”

Liên Ty vội nói: “Tạ ơn nương nương.” Rồi nhận lấy bằng hai tay, ngấm ngấm hồi lâu, sau đó nhẹ nhàng cắn một miếng.

Nàng ta luống cuống ăn, che miệng nói: “Vâng, rất ngon ạ.”

Ta cũng nhẹ nhàng ăn một miếng, ta đã khống chế chuẩn hàm lượng rồi, chỉ có chút bụi mà thôi, vậy mà giờ đã khó chịu tới mức muốn nôn mửa, độc được quả nhiên lợi hại.

Lát sau, ta nằm bò trên bàn mất hết sức lực, ta chỉ vào nàng ta khó khăn nói: “Người muốn hại bản cung, người đâu...”

Liên Ty bên cạnh hoảng sợ: “Nương nương...”

Đột nhiên gương mặt nàng ta như bị thứ gì đó kéo căng, lời mạnh sang tứ phía, méo mó biến dạng, tím tái rồi tối sầm, ngã sòng soài trên mặt đất, toàn thân run lẩy bẩy, mắt trợn trừng, máu tươi chảy ra từ trong mắt, miệng sùi bọt trắng.

Cơ giật hồi lâu, sau cùng bất động.

33. Chương 33

Chương 33: Ta luôn tin rằng hắn sẽ không bao giờ bỏ rơi mình

Khi mở mắt ra đã thấy một đám người vây xung quanh, ta chậm rãi đảo mắt: Hoàng Thái hậu, Hoàng hậu, Trương quý phi, Châu quý phi, Hà chiêu nghi, Lan tần, Ý tần, Bảo tần đều ở đây.

Lan tần và Ý tần đang quỳ trên mặt đất.

Tiểu Ngư tiến tới mừng rỡ nói: “Nương nương, người tỉnh rồi.”

Ta định gượng dậy, Hoàng Thái hậu bèn lên tiếng: “Không cần đâu.”

Bầu không khí trầm lắng, mắt phượng của Hoàng Thái hậu dán chặt vào ta, hỏi: “Người xảy ra chuyện gì vậy? Sao lại trúng độc?”

“Bẩm Thái hậu nương nương, thần thiếp cũng không biết. Là Liên Ty, thị tì của thần thiếp đem hộp bánh ngọt đến, thần thiếp ăn được một chút liền chóng mặt buồn nôn, sau đó thì bất tỉnh nhân sự.”

“Người không biết đã xảy ra chuyện gì ư?”

Ta lắc đầu.

“Vậy tại sao cung nữ đó chết?”

“Xưa nay thần thiếp luôn tín nhiệm Liên Ty, thấy nàng ấy ở cạnh cũng đối rồi nên tiện tay cầm miếng bánh ngọt đưa cho nàng ấy.”

Hoàng Thái hậu quan sát ta hồi lâu, như thể muốn nhìn ra điều gì đó từ trên gương mặt ta. Cuối cùng, bà ta lạnh lùng nói với người bên cạnh: “Ý tần, người nói xem, kẻ tiết lộ cho người về sở thích của Cẩn phi nương nương là ai?”

Ý tần quỳ trên mặt đất: “Bẩm Thái hậu nương nương, chính là Bạch tần.”

Gương mặt ta tỏ vẻ kinh ngạc, còn chưa kịp tranh cãi, Hoàng Thái hậu lại cầm lấy chiếc khăn tay từ thị nữ bên cạnh, là một bức huyết thư, bên trên có viết: “Kẻ hại ta chính là Bạch tần.”

“Thứ này là vật chứng Nhĩ Y để lại trước khi chết.”

“Nhĩ Y chết rồi ư?”

Lan tần quỳ dưới đất lập tức khấu đầu: “Thái hậu nương nương, không liên quan đến thần thiếp, thần thiếp vừa mới đến gần Phương Thảo Đình, Nhĩ Y đã lập tức nhảy ùm xuống hồ. Thần thiếp hoàn toàn không nhìn rõ chuyện gì.”

Ta lập tức quỳ trên giường, khấu đầu liên tục: “Thái hậu nương nương anh minh, thần thiếp thực sự không biết gì hết. Hôm nay Nhĩ Y đến báo với thần thiếp. Châu quý phi hẹn thần thiếp đến Phương Thảo Đình thưởng nguyệt, thần thiếp giữa đường gặp Lan tần, liền mời nàng ấy cùng đi. Nào ngờ bỗng dưng bị treo chân nên phải về trước.”

“Nhiều chứng cứ như vậy, người còn dám nói không liên quan đến mình?” Giọng Hoàng Thái hậu nghe lạnh như băng.

Châu quý phi đáp: “Bẩm Thái hậu nương nương, thần thiếp không hề sai Nhĩ Y đi báo gì với Bạch tần, Nhĩ Y này... thần thiếp cũng không ngờ... lại là nội ứng của kẻ khác.”

Ta sắp khóc đến nơi: “Thái hậu nương nương, thần thiếp thực sự không có gan dám mưu hại Châu quý phi, càng không có gan giết người. Mong Hoàng hậu nương nương minh giám!” Ta khấu đầu không ngừng.

Hoàng Thái hậu hơi nghiêm mặt, liền có cung nữ chuyển chiếc ghế lớn tới.

Thái hậu ngồi xuống, nhìn ta chất vấn: “Vậy chuyện Ý tần nói là sao?”

Ta bình tĩnh lại một chút, trả lời: “Thần thiếp thực sự không biết tại sao Ý tần muội muội phải hãm hại thần thiếp, thần thiếp quả thật không biết chuyện của Cẩn phi nương nương. Thần thiếp chỉ nhớ, mấy ngày sau khi thần thiếp bị sẩy thai, Ý tần muội muội đến thăm đã hỏi về nguồn gốc bông hoa mai trên đuôi mào của thần thiếp chứ không tán gẫu thêm gì khác. Nếu Thái hậu không tin, có thể tìm cung nữ có mặt khi đó hỏi thử, thần thiếp tuyệt đối không nói dối nửa lời.”

Ta biết Ý tần nói như vậy cũng chỉ vì muốn chối đẩy trách nhiệm mà thôi, nàng ta chẳng hề có chứng cứ xác thực để tố cáo ta.

Nàng ta quỳ dưới đất, vẻ mặt hơi hoảng loạn, bỗng ngẩng đầu nói: “Rõ ràng khi đó thị nữ Tiểu Ngư của tỷ nói với Lập Xuân, Hoàng thượng thích ngắm bông hoa mai trên đuôi mào tỷ, bởi vậy tỷ đã trang điểm giống Cẩn phi nương nương mới được người sủng ái. Lần đó muội đến thăm tỷ, nhìn thấy trong hộp trang sức của tỷ chỉ chút đồ màu xanh nhạt, tỷ còn dám nói rằng mình không biết?”

Ta khấu đầu đáp: “Thần thiếp quả thật không biết. Khi đó thần thiếp vừa mới sẩy thai, còn đang bệnh nặng lấy đâu ra thời gian chiều chuộng Hoàng thượng? Vả lại, ai trong này chưa từng cài trâm hoa. Còn chuyện giữa Tiểu Ngư và Lập Xuân, thần thiếp, thần thiếp...”

Ta ngáp ngừng, không nói nên lời.

Tiểu Ngư lập tức quỳ xuống: “Thái hậu, các vị nương nương, chủ nhân quả thực không biết nô tì và Lập Xuân hay tán gẫu với nhau, còn chuyện kia là Liên Ty nói cho nô tì biết.”

“Liên Ty?” Thái hậu hỏi: “Chính là cung nữ vừa mới chết ư?”

Tiểu Ngư gật đầu: “Vâng, là Liên Ty nói với nô tì rằng Hoàng thượng thích ngắm những vật như xiêm y voan mỏng lục nhạt, trâm hoa cài màu lam. Nô tì nhất thời nhiều chuyện liền nói với Lập Xuân?”

Trương quý phi mỉa mai: “Bây giờ chết không đối chứng, hai chủ tớ các người nói sao mà chẳng được?”

Ta cúi đầu, lệ tràn khóe mi.

Thái hậu lại hỏi: “Vậy chuyện của Lan tần, người giải thích ra sao?”

Ta ngẩng đầu nhìn Thái hậu: “Thần thiếp không biết giải thích thế nào, cũng không biết tại sao chuyện lại thành ra như vậy. Châu tỷ tỷ nói tỷ ấy chưa hề hẹn thần thiếp. Nhưng rõ ràng Nhĩ Y đã đến cung thần thiếp thông báo, thần thiếp ngàn vạn lần không ngờ sự tình lại đến nông nỗi này.” Ta ngừng lại một lát, lau nước mắt, hỏi Lan tần: “Lan muội muội, muội vừa đến đó thì Nhĩ Y đã nhảy xuống hồ tự tử sao?”

Lan tần gật đầu: “Vâng, thần thiếp đi qua đó, chỉ nhìn thấy bên hồ có bóng người thấp thoáng, còn chưa kịp nói gì, liền nghe thấy tiếng nhảy ùm xuống hồ, lúc đó thần thiếp hoảng quá, vội vàng hô hoán gọi người tới.”

“Vậy chiếc khăn tay kia từ đâu ra?”

“ Dĩ nhiên là tìm được từ trong phòng của Nhĩ Y, e là có người muốn giết nàng ấy diệt khẩu, cho nên Nhĩ Y đã để lại chứng cứ này.” Trương quý phi lạnh lùng nói.

Ta nghĩ một lát. “Chuyện này...”

Sắc mặt bỗng trở nên trắng bệch, ta nhích lên nói: “Thái hậu nương nương, đây rõ ràng là có người muốn vu oan cho thần thiếp. Nhĩ Y kia còn chưa nhìn rõ là ai đã nhảy xuống hồ rồi, chắc chắn là do mệnh lệnh từ kẻ khác. Nếu khi đó thần thiếp không gặp Lan tần, không bị trẹo chân, lúc Nhĩ Y chết ắt hẳn chỉ có thần thiếp ở gần nàng ta, lại thêm chiếc khăn ta huyết thư... Thần thiếp... thần thiếp e rằng mình có trăm cái miệng cũng không thể biện bạch rồi!”

Thái hậu hơi chau mày, trong mắt lóe suy tư.

Bà ta đã nhìn quen những việc trong cung, mấy thủ đoạn giết người diệt khẩu hay vu oan giá họa hẳn là rất tỏ tường.

“Hôm nay chuyện người trúng độc là như thế nào?”

Ta khóc lóc lắc đầu: “Thần thiếp hiện giờ đầu óc rối như tơ vò, chỉ cảm thấy hình như có người đang nhắm vào mình, muốn dồn thần thiếp đến chỗ chết.”

Ta bỗng run lên cầm cập, ôm lấy bụng, mấy lần muốn ói.

Thái y bên cạnh lập tức tiến đến bắt mạch, nói: “Trong người nương nương chất độc sót lại chưa đào thải hết, lại bị kích động quá mức, e rằng gây tổn hại đến sức khỏe, nương nương nên nghỉ ngơi sớm một chút thì tốt hơn.”

Ta sụt sùi nhìn thái y: “Đa tạ Dư thái y.” Nhưng vẫn cung kính quỳ trước mặt Thái hậu, không dám ngẩng đầu.

Thái hậu hỏi: “Nương nương, trúng độc gì?”

“Bẩm Thái hậu nương nương, là Thiên Sung Thái, một loại kịch độc, chỉ cần ăn một lượng nhỏ cũng đủ gây chết người.”

“Ghê gớm vậy sao?”

“Vâng, may mà nương nương ăn phải rất ít, nhưng sức khỏe vốn đã yếu ớt, e rằng về sau ngày ngày phải uống thuốc điều dưỡng.”

“Đã kiểm tra chưa, loại độc đó từ đâu ra?”

“Bẩm Thái hậu nương nương, là ở trong bánh ngọt kia.”

Cung nữ Hoang Bích – tâm phúc của Thái hậu nương nương nói: “Nô tì đã điều tra rồi, bánh ngọt đó là Bạch tần bảo ngự thiện phòng làm, chia thành mấy phần. Một phần đem tặng Châu quý phi, một phần tặng Hà chiêu nghi, còn một phần giữ lại chính là đây,”

“Chỗ bánh kia không có độc?”

“Không có ạ. Người trong cung Châu quý phi và Hà chiêu nghi đều đã ăn, không có độc.”

“Vậy Liên Ty sau cùng đã đi đâu?”

Tiểu Ngư quỳ rạp trên mặt đất nhỏ tiếng trả lời: “Bẩm Thái hậu, nương nương sai nàng ta đem bánh đến cung Hà chiêu nghi.”

Ánh mắt của Thái hậu hướng sang Hà chiêu nghi, lại chậm rãi rời đi, nói: “Còn đi đâu nữa không?”

“Bẩm Thái hậu nương nương, mấy ngày nay, Liên Ty đều hầu hạ bên cạnh nương nương, không vượt quá sân viện này.” Tiểu Ngư cung kính trả lời.

“Đi lục soát phòng của Liên Ty.” Thái hậu hạ lệnh.

“Vâng!”

Cung nữ nhận lệnh lui xuống.

Ta không dám ngẩng đầu, cũng không quan sát sắc mặt của mọi người xung quanh, chỉ bất động quỳ ở đó. Trước mặt mặt hồ ly già Hoàng Thái hậu này, ta tuyệt đối không được thể hiện bất cứ mưu mô nào.

Lúng túng sợ hãi, lo lắng, yếu đuối đều là những cảm xúc ta cần có lúc này.

Chưa được bao lâu, cung nữ đến báo: “Bẩm Thái hậu, tìm thấy trong phòng Liên Ty rất nhiều đồ trang sức, còn có cả ngân phiếu hai vạn lượng.”

Cung nữ trình lên, Thái hậu quét mắt qua, những thứ đó lại lập tức được mang xuống.

Ta phải làm cho Thái hậu có cảm giác kẻ nào đó đang thao túng Liên Ty, vu oan cho ta. Vu oan bất thành, liền muốn lấy mạng cả ta và Liên Ty. Nhưng Thái hậu xem xong lại không nói một lời.

Căn phòng nhất thời lặng ngắt như tờ, áp lực bao trùm bởi không một ai dám động đậy. Ta nghe thấy tiếng nhịp tim mình đập thình thịch liên hồi.

Ta lén ngẩng đầu lên liếc nhìn Thái hậu.

Bà ta cũng đang nhìn ta chằm chằm, ta lập tức rút đầu lại, bàn tay siết chặt tấm chăn trải giường. Ta căng thẳng và sợ hãi tột độ.

Cuối cùng, ta cảm thấy ánh mắt của bà ta từ từ dời đi, một lát sau, bà ta đứng dậy, giọng nói điềm nhiên lên tiếng: “Không còn sớm nữa, Bạch tần trúng độc nên nghỉ ngơi sớm một chút. Tất cả ra về đi.”

Mọi người đồng thanh: “Vâng.”

Ta quỳ trên giường, như thể vừa trút được gánh nặng, vội khấn đầu: “Tạ ơn Thái hậu, tạ ơn Thái hậu, thần thiếp cung tiễn Thái hậu.”

Từng hàng người rời đi, ta vẫn giữ nguyên tư thế cúi lạy, cho đến khi liếc nhìn thấy Hà chiêu nghi chậm chậm bước ra ngoài, bàn tay nhỏ bé của nàng ta đang nắm chặt chiếc khăn tay hoa mai trắng của mình.

Thái hậu đã chuyển sự nghi ngờ sang nàng ta rồi.

Sau khi họ đi khỏi, ta ngồi trên giường, thở phào nhẹ nhõm. Nếu không phải ta nhẫn tâm ra tay, khiến bản thân cũng trúng độc, chưa chắc đã có thể qua mắt mặt hồ ly già này.

Thái hậu là loại người cơ mưu ra sao, Hà chiêu nghi hẳn là biết rõ, trong cung có những người nhìn bề ngoài rất khả nghi, nhưng thật ra chẳng có gì đáng ngại, cũng có những người nhìn bề ngoài vô hại, nhưng lại có thể là kẻ đáng sợ nhất chốn thâm cung này.

Tuy Thái hậu đã bỏ qua ta, nhưng sóng gió từ chuyện này vẫn chưa lắng xuống. Thuộc hạ của cả hai bên đều đã chết, manh mối hoàn toàn bị gián đoạn. Thái hậu đành xả nổi tức giận lên Ý tần trước, dù sao những thứ đồ kia đều do nàng ta mua từ bên ngoài cung về, thậm chí còn cố tình mặc cho Hoàng thượng xem, rõ ràng chẳng coi Thái hậu ra gì.

Ý tần bị Thái hậu sai người đánh ba mươi trượng rồi lập tức nhốt vào lãnh cung. Tất cả cung nữ của nàng ta đều bị phạt hai mươi trượng, khấu trừ bổng lộc nửa năm, phân đến cán y cục, thái giám thì bị phân đến tạp dịch phòng.

Hành động này của Thái hậu chấn động cả hậu cung, ai cũng nơm nớp lo sợ, lòng người hoang mang.

Lúc này, ta đứng dưới vầng mặt trời gay gắt, cơ thể còn chưa khỏe hẳn, giờ là tháng Chín, đương lúc ngày hè đang thịnh. Ta đứng bên ngoài cửa ngự thư phòng suốt buổi sáng, không uống một ngụm nước. Ta siết chặt nắm tay, trong lòng chỉ có một suy nghĩ duy nhất: Ta nhất định phải bắt Hoàng thượng ra ngoài.

Ta khó khăn lắm mới xây dựng được mọi thứ như ngày hôm nay, bây giờ giữa đường đứt gánh sẽ khiến ta tay trắng.

Ta nuốt nước bọt một cách khó khăn, chợt phát hiện họng mình khô khốc, ngứa rất khó chịu, cứ như có bụi gai đang tắc nghẹn trong đó, đau đớn vô cùng. Mặt trời như đang ở ngay phía trên, dính lên đầu ta, ánh

dương chói chang tới nỗi ta không mở được mắt, môi khô miệng khát, mồ hôi thấm ướt cả lông mi, khung cảnh phía trước bắt đầu nhòe dần.

Bùi công công bước ra.

Ta yếu ớt hỏi: “Hoàng thượng vẫn không chịu gặp ta?”

Bùi công công không đáp, có nghĩa là thừa nhận, nhưng lại nói nhỏ với ta: “Nương nương, kiên trì thêm chút nữa, gia gia thấy Hoàng thượng đã mềm lòng chút rồi.”

Ta hạ thấp giọng, thều thào: “Đa tạ công công.”

Bùi công công mỉm cười: “Nương nương là người có nghị lực, nhất định sẽ làm nên chuyện lớn, gia gia nhìn người rất chuẩn.”

Đầu ta đau nhức vô cùng, miễn cưỡng nhếch miệng cười.

Ta tiếp tục đợi, nhưng rồi phải đợi suốt buổi chiều. Ta đứng đây từ sáng, cả ngày chưa ăn chút gì, cũng chưa uống một ngụm nước, trong khi đó bản thân vừa trúng độc, sức khỏe đã không tốt, nay đứng phơi nắng cả ngày trời, cơ thể chỉ chao đảo chực ngã.

Dường như ta không thể nào nhìn rõ khung cảnh mặt trời xuống núi đằng xa, chỉ cảm thấy xung quanh là mảng đỏ nhạt nhòa hỗn loạn.

Tiểu Ngư tiến tới đỡ ta: “Nương nương, hay người về nghỉ một lát đã.”

Ta gạt tay nàng ấy ra, không được, ta nhất định phải khiến Hoàng thượng hồi tâm chuyển ý.

Tiểu Ngư đứng một bên, lòng lo lắng.

Bùi công công đi ra mấy lần xem tình hình của ta, ánh mắt khắp khối. Nhưng ta phát hiện, có lúc, ánh mắt ông ta nhìn chằm chằm vào Tiểu Ngư. Ông ta đã gần năm mươi, nếp nhăn hằn sâu trên gương mặt, đôi mắt lúc nhắm lại hết như một con chuột xám gây guộc. Ánh mắt ông ta như hai viên trân châu lăn lóc cộc trên người Tiểu Ngư, xoay một vòng rồi mỉm cười rồi đi.

Ta không có thời gian nghĩ ngợi mấy chuyện này, mặt trời nóng rực, sắp thiêu rụi ta rồi.

Mắt thấy vàng tà dương từ từ lặn xuống, ta không tin Hoàng thượng lại nhẫn tâm với mình như thế.

“Nương nương...” Tiểu Ngư lại tiến lên.

“Lui!”

Đầu ngón tay găm vào lòng bàn tay, đau đớn giúp ta duy trì sự tỉnh táo, ta cần phải tiếp tục kiên trì, ta không tin Hoàng thượng lại nhẫn tâm với mình như thế?

Nhưng ta bỗng cảm thấy cơ thể mình càng ngày càng nhẹ dần, giống như sắp bay vào hư không. Ánh tà dương cuối cùng đã bị rặng núi phía xa nuốt trọn từng chút, từng chút một. Ta hoa mây chóng mặt, toàn thân mềm nhũn.

Đúng lúc sắp ngã xuống, có người vươn tay đỡ lấy ta, dưới ánh chiều tà cuối cùng còn sót lại, ta đã nhìn thấy đôi mắt hắc.

Trong đó hiện lên sự lo lắng.

“Nàng hà tất phải làm khổ mình thế này?”

Giọng nói của hắc khản khản trầm thấp, là giọng nói quen thuộc lâu lắm rồi ta mới được nghe. Ta đột nhiên cảm thấy một luồng ấm áp sắp phun trào trong lòng. Ngay đến bản thân ta cũng không biết đây là mơ hay thực, trong tiềm thức, ta luôn luôn tin rằng, hắc sẽ không bao giờ bỏ rơi mình.

Ngày xưa khi bị Tiểu Lệ đuổi ra khỏi vương phủ hay là khi bị nhốt trong lãnh cung, ta đã từng tuyệt vọng, nhưng bây giờ ta vẫn cứ tin tưởng hắc.

Ta vươn tay chạm vào gương mặt hắc, mấp máy bờ môi khô nứt: “Cuối cùng người đã chịu ra...”

Trước mắt bỗng tối sầm, ta lập tức chìm vào cơn mê.

Hoàng thượng đang bón thuốc cho ta, cử chỉ hết sức dịu dàng.

Ta yên lặng ngắm nhìn hần, nhưng hần không nhìn ta, chỉ chăm chăm vào chiếc thìa. Cuối cùng, ta chặn miếng cháo hần đưa tới: “Hoàng thượng, người vẫn trách thần thiếp sao?”

Hần đặt thìa vào trong bát, khẽ nói: “Ý chí của nàng quá mạnh mẽ, trầm đầu không lại.”

Ta mỉm cười, ngả người qua làm nũng, ôm lấy cánh tay hần.

“Đừng nghịch nữa, cơ thể nàng còn yếu lắm.” Hần đỡ lấy ta.

Ta cười nói: “Có Hoàng thượng ở bên thần thiếp, thần thiếp nhất định sẽ bình phục rất nhanh.”

Hoàng thượng đặt bát sang một bên, đứng dậy thờ ơ nói: “Nàng nghỉ ngơi trước nhé.”

Ta không thể bỏ qua cơ hội lần này, liền giữ tay hần: “Hoàng thượng, mấy hôm trước thần thiếp thực sự sắp chết đến nơi. Lúc đó thần thiếp nghĩ, nếu trước khi chết mà chưa gặp được Hoàng thượng một lần thì thiếp sẽ cảm thấy dằn vặt biết bao. Lần đó thần thiếp đã sai rồi, nhưng Hoàng thượng biết thần thiếp suýt chết mà thật sự không thương thần thiếp một chút nào sao?”

Ta nước mắt lưng tròng.

Mãi sau, hần cuối cùng đã chịu quay lại, ngồi xuống nhìn vào ta.

Ta vuốt ve gương mặt hần, xót xa nói: “Hoàng thượng, người gầy đi mất rồi.”

Hần thật sự đã gầy hần so với trước.

Hần im lặng nhìn ta chăm chú, hồi lâu mới lên tiếng: “Có lúc trẫm thật không hiểu nổi câu nào nàng nói là thật, câu nào là giả.”

“Câu nào thiếp nói mà Hoàng thượng tin là thật thì đó là thật.” Ta nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của hần.

“Vậy ư?” Hần bình tĩnh nhìn ta.

“Câu vừa rồi thần thiếp nói là thật, câu trước đó thiếp nói cũng là thật, câu trước trước đó cũng là thật nốt!”

Hần nhìn ta thật lâu, dường như cuối cùng đã chịu thỏa hiệp, lại bê bát cháo bên cạnh lên, hỏi: “Nàng ăn nữa không?”

Ta cười nói: “Hoàng thượng bón cho thần thiếp thì thiếp sẽ ăn.”

34. Chương 34

Chương 34: Ta cũng phải bắt người chết trong Cốt Đột

Sau khi làm hòa với Hoàng thượng, đại công thần đầu tiên ta cần tạ ơn là Bùi công công. Dùng tiền không phải cách hay, may mà Hà An lăn lộn trong triều cũng có chút khởi sắc, vốn dĩ người như hần nên ở trong triều mới có thể phát huy hết tài năng của bản thân.

Ta được biết Bùi công công có một người cháu trai bên ngoài cung, Hà An liền thu nạp tên đó làm thuộc hạ để hành sự, gắng sức giao hảo, nay đã là “bạn ăn bạn chơi” giao tình rất tốt, cùng nhau uống rượu chơi gái hết sức vui vẻ.

Mặt trời chiều khuất bóng đằng Tây, Bùi công công tiễn ta một đoạn đường, cuối cùng dừng lại, hành lễ với ta: “Điệt nhi của gia gia báo tin tới, nói rằng biểu huynh của nương nương luôn quan tâm chăm sóc nó, quả là làm phiền nương nương rồi.”

Ta lập tức đáp: “Công công khách khí quá, làm người cần hiểu rõ đạo lý ‘nhận ơn một, trả ơn mười’. Bùi công công giúp bản cung chuyện lớn như vậy, bản cung cũng nên đáp trả chút thành ý chứ? Vả lại, biểu huynh của bản cung và diệt nhi của công công hẳn rất hợp nhau.”

Bùi công công cúi đầu mỉm cười, là nụ cười hết sức ung dung bình thản.

Năm tháng gió sương in hằn thành những nếp nhăn trên khuôn mặt ông ta, duy chỉ có đôi mắt kia vẫn nhìn thấu thế sự một cách thành thực và lão luyện. Ông ta hiểu, ta cũng hiểu, rằng ta thậm chí chưa hẳn đã đủ khả năng làm đối thủ của ông ta.

Nhưng không nhất định tất cả mọi người đều phải trở thành kẻ địch, thu phục kẻ thông minh nhất về dưới trướng của mình mới là bản lãnh thật sự.

“Bùi công công ở trong cung đức cao vọng trọng, thế lực vững chắc, không biết... bản cung có thể thỉnh giáo Bùi công công một chuyện hay chăng?”

“Nương nương nghĩ quá rồi, xin cứ nói.”

Ta thở dài, đi thêm vài bước, nói: “Không giấu gì công công, bản cung cứ đau đầu trong lòng mãi chuyện hai lần sảy thai, đặc biệt là lần này, đứa bé đã được bảy tháng, sắp chào đời đến nơi rồi, vậy mà lại chết lưu trong bụng. Mỗi lần bản cung nghĩ đến chuyện này, lòng đều đau như cắt.”

Bùi công công đi theo ta: “Lão nô hiểu.”

“Nhưng công công, bản cung cảm thấy rất kỳ lạ, công công là người hiểu Hoàng thượng nhất, chuyện lần đó rõ ràng có vấn đề, vậy tại sao Hoàng thượng giải quyết nhẹ nhàng như vậy?”

Bùi công công liếc nhìn ta: “Hoàng thượng chưa từng nói với nương nương sao?”

Ta lắc đầu: “Dạo này Hoàng thượng có chút đề phòng bản cung, bản cung không dám hỏi quá nhiều.”

Bùi công công không lập tức trả lời, đi mãi hồi lâu mới chậm rãi nói: “Nương nương, gia gia từng nói với người, Hoàng thượng bề ngoài lạnh lùng, thật ra bên trong rất dễ dãi dàng, nếu Hoàng thượng từng mang ơn ai đó, người sẽ ghi nhớ trong tim cả một đời.”

Ngừng lại chỗ lát, ông ta tiếp tục: “Đây cũng là chuyện cũ trong cung. Năm đó Lưu ma ma – mẫu thân của Hà chiêu nghi là nhũ mẫu của Cữu Hoàng tử, vốn là thê tử của thị vệ trong cung, nhưng bà ấy không chịu nổi sự cô đơn, đã thông dâm với một thị vệ khác, rồi mang thai đứa con.”

Ta ngạc nhiên, có chuyện như vậy sao: “Chẳng phải việc này trong cung bị trừng trị rất nghiêm khắc ư?”

“Haiz, vốn dĩ là phải trừng phạt, nhưng giao tình giữa Lưu ma ma và Cẩn phi nương nương rất tốt, nhờ có Cẩn phi nương nương cầu xin Hoàng thượng liền tha cho Lưu ma ma, để Lưu ma ma sinh hạ Hà chiêu nghi. Sau này khi Cữu Hoàng tử trưởng thành, cần có phủ đệ của riêng mình, liền cho họ đi theo Cữu Hoàng tử.”

“Tiếp sau đó, Cữu Hoàng tử có lần sơ ý làm vỡ bình lưu ly mà Cáp Khắc tiến cống. Khi ấy Cẩn phi nương nương chộc giận Hoàng thượng, bị giam cầm trong cung. Hoàng thượng thay đổi tính tình, trở nên độc ác tàn nhẫn, giận cá chém thớt sang Cữu Hoàng tử. Lúc đó Hoàng tử tuổi còn nhỏ, gây ra họa lớn nhưng không dám thừa nhận, cuối cùng là Hà chiêu nghi chỉ mới tám tuổi đã đứng ra gánh tội thay, chịu mọi nỗi khổ bị đánh đập, bị châm kim, bị bản trúc kẹp ngón tay, đến nỗi dường như không còn ra hình người nữa. Sau này Cữu Hoàng tử lo lắng bất an liền đứng ra nhận tội, bị phạt cùng Hà chiêu nghi quỳ ba ngày trên nền tuyết. Cuối cùng là Cẩn phi nương nương quỳ trước cổng cung điện cầu xin thay mới cứu được họ, lúc đi xem tình hình ra sao thì thấy hai người họ sắp đông cứng thành băng rồi.”

Ta thở dài, trên đời lại có người cha tàn nhẫn với con mình như vậy sao?

Đột nhiên nhớ đến một chuyện, ta bèn lên tiếng: “Lẽ nào Hà chiêu nghi vì chuyện này nên mới không thể mang thai?”

Bùi công công đáp: “Gia gia chỉ nhớ nàng ấy ốm rất nặng. Ngự y đều chẩn đoán nàng ấy không sống được là bao nữa, cuối cùng nghe nói có vị lang trung đi ngao du bốn phương vừa hay ngang qua phủ Cữu Vương gia đã cứu sống được nàng ấy.”

Theo như câu chuyện này, địa vị của Hà chiêu nghi trong lòng Hoàng thượng không hề thấp. Đặc biệt là họ đã từng đồng cam cộng khổ từ thiếu thời, vậy nên cho dù nàng ta có ý hãm hại con ta, Hoàng thượng cũng sẽ không truy cứu.

Ta thôi suy ngẫm, nhìn Bùi công công, nói: “Đa tạ công công đã chỉ giáo.”

“Nương nương khách khí rồi, gia gia cũng vì tuổi ột chút, hiểu được đôi ba chuyện trong cung mà thôi. Hoàng cung này ầy à, bao giờ mà chẳng tồn tại đầy những gian nan trắc trở của riêng nó, nhất định phải vừa biết nhẫn nại, vừa biết kìm nén, mưu tính trước hành động sau mới có thể giành được chỗ tốt. Càng cần hơn là phải có năng lực, có nhãn quang nhìn thấu người, nhìn thấu đời mới có thể đứng vững bất bại.”

Bây giờ thái độ của ông ta đối với ta đã tốt hơn rất nhiều, câu nói trên cũng coi như là đang chỉ bảo cho ta rồi.

Ta đáp: “Bản cung sẽ khắc ghi điều này.”

Sau đó quay sang sai bảo: “Tiểu Ngự.” Tiểu Ngự lập tức tiến lên đem chiếc hộp trong tay dâng trước mặt Bùi công công, ta cười nói: “Dạo này nghe nói Bùi công công không được khỏe. Ngự y trong cung chẩn trị mà chưa có hiệu quả. Bản cung đặc biệt xin được phương thuốc từ bên ngoài cung về. Ngự y trong cung tuy tài giỏi, nhưng suy cho cùng những bài thuốc dân gian vẫn thật thần kỳ, phải không, thưa công công?”

Bùi công công nhướng mày. “Vậy quả thực đã phiền nương nương vất vả vì gia gia rồi.”

Ông ta nhận lấy, ánh mắt chăm chăm nhìn vào đôi bàn tay đang bê chiếc hộp của Tiểu Ngự, rồi lại ngẩng đầu nhìn nàng ấy.

Ta nhớ lại lần trước lúc đứng ngoài cửa ngự thư phòng, ánh mắt ông ta nhìn Tiểu Ngự rất kỳ lạ. Tiểu Ngự đang độ xuân thì, xinh đẹp như hoa, nhan sắc cũng thuộc vào hàng thượng đẳng trong cung. Mặc dù Bùi công công là thái giám, song không có nghĩa là chẳng có chút dục vọng nào với nữ nhân.

Ta nói: “Nếu Bùi công công không chê, Tiểu Ngự đây cũng đã mười sáu tuổi rồi, bản cung để nó theo hầu công công, công công thấy sao?”

Trong hoàng cung, chuyện “góp gạo thổi cơm chung” giữa thái giám và cung nữ trở nên rất phổ biến.

Ta nghe nói đối tượng “góp gạo thổi cơm chung” với Bùi công công ngày trước đã qua đời vì bệnh tật cách đây hai năm.

Bùi công công ngạc nhiên: “Ồi nương nương nói gì vậy? Gia gia thực không dám.”

Lúc này, Tiểu Ngự đứng bên cạnh ta đột nhiên ngẩng đầu, một lúc sau lại cúi đầu xuống cắn chặt môi không dám nói.

Ta mặc kệ nàng ấy, tiếp tục: “Công công có chê Tiểu Ngự không?”

“Nương nương nói gì vậy?” Bùi công công quan sát Tiểu Ngự, cười mà như không: “Người bên cạnh nương nương, đương nhiên là diện mạo xinh đẹp...” Ông ta đảo mắt một vòng. “Chỉ là gia gia không dám trèo cao.”

“Công công đừng khách khí, Tiểu Ngự đã mười sáu tuổi, cũng là độ tuổi nên gả đi rồi. Có thể theo hầu công công trong cung quả là phúc phận của nàng ấy.”

Ta chú ý đến đầu ngón tay bầu chặt vào tay áo của Tiểu Ngự.

“Chuyện này... còn phải xem Tiểu Ngự có vui vẻ đồng ý hay không?” Bùi công công rõ ràng cũng chú ý đến điều đó.

“Được hầu hạ công công, Tiểu Ngự vui mừng còn chẳng kịp? Người thấy đúng không Tiểu Ngự?” Tiểu Ngự càng cúi đầu thấp hơn, không trả lời ta.

Ta nói: “Công công đừng từ chối nữa.”

Bùi công công cười: “Vậy gia gia cung kính không bằng tuân mệnh.”

Trên đường về, Tiểu Ngự vẫn nắm chặt góc tay áo, cúi thấp đầu, không nói một lời.

Về đến cung, cuối cùng nàng ấy quỳ rạp xuống đất: “Nương nương! Tiểu Ngư xin người đừng gả nô tì cho Bùi công công.”

Ta biết nàng ấy chắc chắn không chịu, kể cả khi chẳng có chàng thị vệ mà nàng ấy yêu mến. Nàng ấy đương độ thanh xuân tươi đẹp, cũng khó lòng chấp nhận đi hầu hạ một lão thái giám hơn năm mươi tuổi.

Nhưng...

“Tiểu Ngư, bản cung biết đã làm khó người rồi, nhưng con người trên thế gian này luôn cần hi sinh đôi chút.”

Ta ngắm dung nhan mình trong gương đồng, dường như có phần tàn úa già nua, ta chậm chậm gỡ kim thoa, ngọc bội xuống.

“Bản cung biết đến mười tám tuổi người có thể xuất cung, chỉ là sau khi xuất cung thì người có thể làm gì đây? Trở về thôn trang heo lánh kia, lấy một người đàn ông, sinh một bầy con, cả cuộc đời vất vả đến lúc chết chỉ vì cơm no áo ấm, sau đó lại chứng kiến từng đứa con giẫm lên vết xe đổ của mình ư?”

Ta nhìn về phía nàng ấy. Sắc mặt nàng ấy dần dần trắng bệch.

“Đừng mong ngóng thị vệ kia nữa, trong cung hân dâu chỉ thân mật với một mình người?”

Nàng ấy mấp máy môi nhưng không thốt nên lời.

Ta cũng không cần nói gì thêm, sự thực sẽ chứng minh tất cả.

“Bản cung biết trong nhà người còn có một đệ đệ mười bốn tuổi, hai mươi tuổi tầm sáu, bảy tuổi. Bản cung có thể đảm bảo với người, chỉ cần người chịu gả cho Bùi công công, ngày mai đệ đệ của người sẽ là Huyện thái gia của Ấn Huyện.”

Ta thở dài: “Tuy Huyện thái gia không phải chức vị gì ghê gớm, nhưng quan và dân luôn có sự khác biệt. Ít nhất con cháu của đệ đệ người, của muội muội người sẽ không phải vì gia cảnh bần hàn mà phải vào cung làm thái giám hay cung nữ, đi làm nô bộc hay tì nữ, để bị người ta lăng nhục, người hiểu không?”

Tiểu Ngư từ từ cúi đầu, lệ hoa từng giọt rơi tí tách.

Ta thở dài thườn thượt: “Tiểu Ngư, theo bản cung lâu như vậy rồi, chắc người cũng hiểu. Bản cung là từ phận nô tì từng bước trèo lên vị trí ngày nay, những nỗi nhục nhã và gian nan trong quãng đường ấy, điều người biết chỉ là số ít, nhưng điều người không biết còn nhiều hơn gấp bội.”

“Chung quy trên đời này con người ta ai cũng phải chịu khổ, chẳng ai cả kiếp đều thuận buồm xuôi gió. Người là người mà bản cung tin tưởng nhất nên bản cung mới gả người cho Bùi công công. Tiểu Ngư, bản cung hỏi người, người đồng ý hay không?”

Mãi lâu sau, nàng ấy khấn đầu sát đất, giọng nói như đang gắng sức kìm nén, nhưng vẫn còn run lẩy bẩy: “Nô tì... đồng ý.”

“Vậy tốt rồi, chuẩn bị thôi.”

Ta nhìn mái tóc nàng ấy buông rủ hòa lẫn nước mắt, giọng nói bình tĩnh tới nỗi khiến mình trở nên xa lạ.

Buổi đêm ta muốn dậy uống nước, bèn gọi một tiếng “Tiểu Ngư”, nhưng là Nhã Phương đến hầu ta.

“Nương nương, người muốn uống nước ă?”

Ta đột nhiên mất hứng, mệt mỏi xua tay: “Thôi khỏi, người đi đi.”

“Vâng, nương nương.”

“Chờ đã, mở cửa sổ ra.”

“Vâng.”

Rồi nàng ta đóng cửa ra ngoài.

Qua tấm trướng mỏng, ta có thể nhìn thấy vàng trắng khuyết màu bạc, còn cả bầu trời nhung rực rỡ đầy sao.

Cảnh đêm nay thật đẹp.

Chắc lúc này Tiểu Ngư đã đến chỗ Bùi công công rồi nhỉ?

Cái gọi là “góp gạo thổi cơm chung”, chỉ cần hôm nay trang điểm đẹp đẽ, sau đó đêm đêm ở trong phòng ông ta là xong. Chẳng có váy đỏ vòng hoa, chẳng có động phòng hoa chúc như những nữ nhi hàng ao ước, thậm chí còn chẳng có một người bạn thân nào biết được chuyện này.

Chỉ có mình nàng ấy lẻ loi đi hầu hạ một thái giám. Ta hiểu, đó là nỗi đau khổ, một nỗi đau khổ khó lòng nuốt trôi.

Cũng giống ta ngày trước lúc một mình xách đèn lồng đi tìm người cứu Tiểu Bôi, trời đông tuyết phủ, không biết đâu là đường đi, trượt ngã giữa đêm đen vắng lặng, chẳng thấy nổi bên bờ. Khi đó ta cũng đau khổ như nàng ấy, nhưng bây giờ ngẫm lại chợt thấy nó đã xa xôi lắm rồi, ta chỉ có thể mơ hồ nhớ đến cảnh một người ngồi giữa đêm đen mịt mù xung quanh là băng tuyết lạnh lẽo.

Đau khổ chính là như vậy, nhẫn nhịn chịu đựng rồi sẽ qua thôi.

Ta nhắm mắt, mặc cho ánh sáng màu bạc nhàn nhạt chiếu qua khung cửa sổ, hắt lên gương mặt mình.

Ta nhớ Tiểu Bôi.

Nếu lúc này người mà Bùi công công muốn là Tiểu Bôi liệu ta có cho ông ta hay chăng?

Ta đột nhiên muốn cười mỉa, trên thế gian này chẳng có nhiều cái “nếu” đến thế. Cũng như nếu Tiểu Bôi không chết thì ta cũng sẽ không biến thành kẻ như ngày hôm nay, thì cho dù sau này xuất hiện thêm nhiều Tiểu Bôi nữa, ta cũng sẽ không có một chút động lòng.

Tiểu Ngư vẫn như thường lệ đến hầu hạ ta từ rất sớm, như thể cả đêm qua nàng ấy vẫn luôn ở trong sân viện này vậy. Khi tiếng gà gáy vang lên, ở gian phòng cách chỗ ta không xa, nàng ấy mở mắt, đã rửa mặt chải đầu rồi đến hầu hạ ta.

Nhưng ta biết, trải qua một đêm là thế, nàng ấy sẽ không còn như trước kia nữa.

Ta chẳng hề hỏi nàng ấy trải qua đêm đó ra sao, nàng ấy cũng im lặng hầu hạ ta, cho đến khi ta nhìn thấy vết cào trên tay nàng ấy. Lúc đó, nàng ấy đang rót trà cho ta, ta ngẩng đầu lên nhìn thấy trên cổ tay nàng ấy cũng thấp thoáng chút dấu vết.

Ta liền nhớ ra, có lời đồn rằng cung nữ làm vợ hờ của Bùi công công khi xưa bị Bùi công công ngược đãi đến chết.

Thái giám tìm nữ nhân đôi lúc chỉ vì chúng thèm muốn cảm giác mãn nguyện khi ngược đãi người khác mà thôi.

Trong hoàng cung này, chắc chắn kẻ nào có nhân tính méo mó nhất cũng là kẻ có tướng mạo khó coi nhất.

Ta uống ngụm trà nóng, sau khi cung nữ khác lui ra ngoài, ta từ tốn nói: “Bản cung hiểu nỗi khổ của người.”

Bàn tay nàng ấy run rẩy rồi buông thõng, cả ánh mắt cũng nhìn xuống, im lặng đứng bên cạnh ta.

Ta cũng không nhìn nàng ấy, tiếp tục nói: “Có lúc bản cung cảm thấy, thói quen là một sức mạnh đáng sợ. Giống như khi người bị rơi vào miệng giếng vậy, ban đầu người sẽ vùng vẫy, nếu vùng vẫy mà không thoát ra được, người chỉ còn cách chìm dần xuống, chìm dần xuống, thậm chí trong chớp mắt người bỗng chấp nhận tất cả, cho đến một ngày nào đó, người mới giật mình nhận ra tất cả, cho đến một ngày nào đó, người mới giật mình nhận ra bản thân đã biến thành bộ dạng như thế này, còn qua khứ vĩnh viễn chẳng thể quay lại được.”

Ta không biết ta đang nói với nàng ấy, hay đang nói với chính bản thân mình.

“Cho nên con người ta luôn cần nhìn về phía trước, phải biết tại sao mình muốn làm những việc ấy, có vậy mới không còn oán hận.”

Tiểu Ngư chẳng nói chẳng rằng.

©STENT: .luv-ebook

Ta nhìn ra ngoài cửa, ánh sáng mặt trời buổi trưa tựa hồ sợi tơ bị gió thổi quẩn trên cành cây, là vẻ đẹp của ánh nắng lấp lánh, của cơn gió đầu ngày, của trời âm trắng, thậm chí còn có thể thấp thoáng nhìn thấy sau bức tường hoàng cung màu đỏ là vẻ thánh khiết của cảnh bình minh trên rặng núi xa.

Những khung cảnh tuyệt đẹp này đều chỉ trong chốc lát nhưng lại vĩnh hằng bất biến.

Đôi lúc, điều con người có thể làm chỉ là chờ đợi thời gian qua đi mà thôi.

Thời gian luôn luôn chảy trôi, cứ vội vã rồi lại vội vã lướt đi.

Thấm thoát đã được bốn năm.

Trong vòng bốn năm, Hoàng thượng chưa từng nạp thêm phi tần mới, thậm chí còn tới mức không gần nữ sắc, có điều hẳn vẫn thường đến cung của ta. Phi tần trong hậu cung vào lãnh cung thì cứ vào, thất sủng thì cứ thất sủng, còn ta nhờ có lời chỉ dạy của Bùi công công và chiếc nhẫn xanh lục mà người xem tướng mặc y phục trắng tãng cho, lại càng được Hoàng thượng sủng ái, dễ dàng chuyển nguy thành an, địa vị từng bước vững chắc, từ Bạch tần thăng cấp thành Bạch quý phi. Cũng trong khoảng thời gian này, con đường thăng quan tiến chức của Hồ Bản Vinh rất rộng mở, từ Khâm sai đại thần trị thủy, được bổ nhiệm lên làm Ngự sử Đô Sát Viện. Hà An cũng thăng chức thành Hình bộ Thị lang, hai người họ “cầu kết với nhau”, “kết bè kết đảng”. trong triều đã có thế lực không nhỏ của “Bạch gia”.

Có điều kẻ địch lớn nhất của ta trong cung vẫn là Hà chiêu nghi, không, là Hà tần.

Nàng ta vẫn hạ thủ với những nữ nhân mang thai trong cung, Hoàng thượng không sủng hạnh cung phi đã lâu, khó khăn lắm Bảo tần mới mang thai, nhưng đứa bé kia vẫn chết bởi Cốt Đột.

Ta mở bình Cốt Đột mà Lý thống lĩnh từng lấy trộm về từ chỗ Hà chiêu nghi ình, mới phát hiện chúng đã hóa thành tro, ta giật mình kinh ngạc.

Ta sai bảo Tiểu Ngư tìm Từ Thái y đến, hỏi han ông ta một số chuyện, mới biết Cốt Đột này chỉ có thể bảo quản trong vòng nửa năm.

“Nương nương, Cốt Đột này vốn là thảo độc của vùng núi cao, độc tính rất mạnh, điều kiện khí hậu trồng trọt hết sức khó khăn, hơn nữa sau khi được nửa năm, nếu không sử dụng sẽ dần dần héo thành tro.” Ông ta giải thích.

Ta chau mày: “Ý ngài là, cho dù nó làm thành thứ gì, nửa năm sau đều sẽ khô héo?”

“Bẩm nương nương, cần băng tuyết trên núi Thiên Sơn, đất từ núi Ngưng Sơn, phải bỏ vào nơi lạnh lẽo ẩm ướt mới có thể giúp nó sinh trưởng. Có điều chỉ cần một chiếc hộp cũng có thể trồng một lần khá nhiều Cốt Đột.”

Ta cho ông ta lui, trong lòng lơ mơ một cảm giác gì đó. Ta sắp tìm thấy điểm chí mạng của Hà tần rồi.

Không uổng phí bốn năm nay ta dày công sắp xếp nhiều người bên cạnh nàng ta như vậy, chắc nàng ta vẫn chưa biết toàn bộ cung nữ trong cung mình đều là tai mắt của ta.

Ta biết Hà tần có địa vị ra sao trong lòng Hoàng thượng, cho nên ta không động thủ thì thôi, hễ động thủ tất phải chí mạng.

Mấy hôm sau, ta gọi Tiểu Mai – cung nữ hầu cận của Hà tần tới.

“Người nói ngày mười bảy hàng tháng Hà tần mất cả một buổi chiều sai nô tì chuẩn bị bồn tắm cẩn thận rồi đóng cửa ở trong không ra ngoài?”

“Bẩm nương nương, đúng vậy ạ.”

Trực giác mách bảo, ta càng gần tiến đến đáp án.

“Vậy người từng ngửi thấy mùi hương nào đặc biệt từ trong phòng của nàng ta chưa?”

Tiểu Mai lắc đầu: “Hà tần nương nương rất thích xông hương, lúc nào cũng vậy, trong phòng luôn có mùi hương xông nồng đậm, nô tì chưa từng ngửi thấy mùi hương nào khác, chỉ là thỉnh thoảng cảm thấy mùi hương đó hơi kỳ lạ.”

“Người lui xuống đi.”

Ta biết điểm sơ hở của nàng ta là gì rồi.

Ta biết Cốt Đột là của Hà tần làm ra, nhưng cứ nửa năm một nó sẽ khô héo. Hà tần luôn luôn ở trong cung, chưa từng bước ra ngoài, vậy đồng Cốt Đột từ đâu ra?

Trong hoàng cung này đến đâu cũng là tai mắt của ta, Hà tần muốn sai cung nữ lén vận chuyển Cốt Đột vào cung đường như là việc không thể.

Nếu Cốt Đột không phải từ bên ngoài cung đưa vào, vậy chắc hẳn nàng ta tự mình trồng rồi. Thứ gì còn giấu giếm được, chứ riêng mùi hương của Cốt Đột thì khó lòng che giấu, bởi vậy nàng ta mới phải dùng đến cách xông hương để lẫn át.

Đợi đến ngày mười bảy, ta bảo Dương Lâm đi theo dõi nàng ta một chuyến.

Sự thực quả nhiên là vậy.

Ta nhếch miệng cười, xoay nhẫn ngọc trong tay.

Hà tần, người dùng Cốt Đột hại chết con ta, nhanh thôi, ta cũng sẽ bắt người chết bởi Cốt Đột.

35. Chương 35

Chương 35: Thà một lần vất vả rồi suốt đời nhàn nhã còn hơn phải tranh đấu không ngừng

Còn nửa tháng nữa là sinh nhật Hoàng thượng, trong cung người người tấp nập chuẩn bị từ sớm, quan lớn nhỏ đến Hòa Thành dâng lễ phẩm, phi tần hậu cung ai ai cũng chọn mua lễ vật riêng, náo nhiệt vô cùng.

Mộ Thái hậu hạ lệnh, cho phép người nhà của phi tần cấp phi trở nên được vào cung thăm hỏi, hoàng cung bỗng chốc càng thêm đông đúc hỗn loạn, đầu đầu cũng tràn ngập niềm hân hoan vui mừng. Nhưng so với sự náo nhiệt nơi cung điện khác, cung của ta buồn tẻ hơn nhiều.

Chỉ đáng tiếc, ta biết, niềm hân hoan hạnh phúc trên thế giới này luôn luôn chỉ là thứ tạm thời, giống như một bát thuốc đắng buộc phải nuốt trôi, có chăng cũng chỉ được ăn chút mút quả cho bớt đắng chứ không thể biến nó thành vị ngọt.

Hôm nay là ngày mười bảy, ta một mình ngồi giữa sảnh. Tiểu Ngự từ bên ngoài tiến vào bẩm báo: “Nương nương, Mộ Thái phó đến Chính Hòa Điện bái kiến Hoàng thượng, Mộ phu nhân ở trong cung của Hoàng hậu nương nương.”

Ta đứng dậy, bây giờ chính là lúc ta nên xuất hiện rồi.

Ta đi đến trước cổng Phụng Nhiên Cung, Hoàng hậu nương nương đang cùng Mộ phu nhân ngắm bức tranh thêu. Bức thêu này rất lớn, bốn cung nữ căng ra ở bốn góc, lúc ta nhìn vào từ cổng chính vẫn có thể thấy bức thêu phủ kính chiếu bàn, mà có khi tận hai chiếc bàn vuông ấy chứ.

Đây chắc là quà sinh nhật Hoàng hậu tặng cho Hoàng thượng.

“Bái kiến Hoàng hậu nương nương.” Ta hành lễ.

Hoàng hậu đáp: “Bình thân.”

Ta đứng dậy ngẩng đầu nhìn thấy thứ thêu trên đó là bức tranh giang sơn gấm vóc, đường kim mũi chỉ đều ra đó, sống động như thật. Rặng núi xanh mướt, mặt trời đỏ rực sông chảy êm đềm, thậm chí cả đôi mắt của chim âu trắng, rừng cây rậm rạp trên núi đều sống động đến từng chi tiết.

Ta trầm trồ kinh ngạc: “Bức tranh thêu non sông này đẹp quá!”

Hoàng hậu cười với Mộ phu nhân bên cạnh: “Tẩu tẩu bản cung từng nói, kỹ năng thêu thùa của tỷ là vô song, bức tranh giang sơn gấm vóc này đã đạt đến trình độ tinh xảo vô cùng, tẩu xem, ngay đến Bạch quý phi cũng phải thốt lên như vậy kìa.”

Ta chuyển ánh mắt sang Mộ phu nhân: “Đây là do Mộ phu nhân thêu sao?”

Hoàng hậu đáp: “Là tẩu tẩu mất một năm ròng, tự tay thêu từng mũi kim sợi chỉ đó, chỉ tiếc là tẩu tẩu vẫn cảm thấy chưa ổn.”

Mộ phu nhân lắc đầu, sắc mặt rầu rĩ, đưa tay chạm vào dòng sông: “Nhưng thần thiếp thấy con sông này thêu vẫn chưa giống, chưa có được khí thế tuôn trào đổ ra biển.”

Ngón tay nàng ấy chậm chậm lướt qua đường thêu, là tiếng thở dài đồng thời cũng là lời tự trách bản thân vì chưa thể làm đến mức tốt nhất. Ta bỗng phần nào hiểu ra tại sao thiếu gia lại yêu nàng ấy như thế, tính cách con người thế nào đều được thể hiện qua cách họ làm việc, nàng ấy cũng như những đường kim mũi chỉ chi chít này, vừa chu đáo tỉ mỉ, lại xinh đẹp đến động lòng người.

Ta nói: “Mộ phu nhân thêu dòng sông này quá bình lặng là bởi cách thêu chưa thật chuẩn xác. Lên kim thuận chiều khó mà thêu ra được sự chênh lệch giữa nước với nước khi dòng sông cuộn trào.”

“Thần thiếp cũng từng nghĩ đến cách thêu không đúng, nhưng thử đi thử lại cũng chỉ mỗi cách lên kim này mới hiệu quả.”

Ta lắc đầu, nói: “Bản cung từng thấy Hà muội muội thêu hoa, từng dùng cách thêu trộn mũi ngắn mũi dài, thêu hai mặt, lên tranh tăng mây sinh động như thật vậy.”

“Ồ, thật vậy sao?”

Ta cười: “Đương nhiên rồi, Hoàng hậu nương nương và Mộ phu nhân đi xem thử tay nghề của Hà muội muội là biết liền. Muội ấy xưa nay sống khép kín, nhưng về tay nghề thêu thùa thì trong hoàng cung may ta quả thực chưa từng thấy ai bằng muội ấy.”

Mộ phu nhân quay sang nhìn ta, trong ánh mắt đầy sự hiếu kỳ. Nếu một người yêu thích thứ gì thì họ sẽ quan tâm đến mọi điều liên quan đến thứ đó, họ nôn nóng không thể chờ đợi, họ giống như võ lâm cao thủ gặp được sách quý về võ học hiếm có trên đời, lúc nào cũng muốn tìm hiểu mày mò.

“Chi bằng chúng ta đến chỗ Hà muội muội xem sao, chắc muội ấy ở trong cung thôi.” Ta đề nghị.

Đề nghị của ta trùng ngay tâm ý của Mộ phu nhân, chỉ là Hoàng hậu vẫn hơi do dự.

Ta nghe có cung nữ đến báo, thiếu gia từng nói với Hoàng hậu, bảo nàng ấy phải đề phòng ta hơn. Chỉ tiếc đối tượng ta muốn hãm hại ngày hôm nay không phải nàng ấy. Mộ phu nhân nói: “Hoàng hậu nương nương, có gì phải ngần ngại nữa. Còn nửa tháng thôi là đến sinh nhật của Hoàng thượng, thần thiếp muốn học được cách thêu này thật nhanh mới đủ thời gian dâng lên Hoàng thượng tác phẩm hoàn hảo nhất.”

Hoàng hậu cuối cùng cũng đã gật đầu.

Ba người chúng ta cùng xuất phát từ Phụng Nhiên Cung đi tới Chi Cử Uyển của Hà tần.

Thật ra ta đã nhắm tính thời gian từ trước rồi, lúc này có Hà tần vẫn ở trong căn phòng bí mật của mình để chăm bón Cốt Đột.

Quả nhiên, sau khi cung nữ tiến vào thông báo, liền có người đi ra nói: “Bẩm Hoàng hậu nương nương, nương nương của chúng nô tì hôm nay bị đau đầu nên đã nghỉ sớm rồi ạ.”

Hoàng hậu nói: “Thôi đành, nếu muội ấy không khỏe, vậy thì chúng ta đo thôi.”

“Học cách thêu cần có thời gian. Kéo dài thêm một ngày là chậm trễ thêm một ngày. Chi bằng chúng ta chỉ cần vào xem muội ấy thêu thôi, nếu nàng ấy bị ốm nặng thật, vậy thì để Mộ phu nhân xem thử tay nghề của muội ấy. Mộ phu nhân tư chất thông minh, để Hà muội muội ở bên chỉ dạy là được rồi.”

Ta nói như vậy Hoàng hậu nương nương cũng không phản đối nữa.

Cung nữ này là người của ta, lời ta vừa thốt ra, nàng ta liền không ngăn cản nữa, dẫn thẳng chúng ta vào sân viện.

Cửa phòng vẫn đóng chặt, tiểu cung nữ tiến lên đẩy cửa phòng ra.

Hà tần lập tức ngồi thụp xuống, có chút sợ hãi. Mùi xông hương trong phòng rất rộng, như vừa mới cời lửa để củi cháy thêm đượm, lúc mở cửa cũng có thể nhìn thấy khói xông nhẹ nhàng tản ra.

Nàng ta bật dậy đứng bên bàn. Ta tiến lên trước: “Muội muội, nghe nói muội ốm nặng, Hoàng hậu nương nương và ta còn cả Mộ phu nhân có ý đến thăm muội.”

Nàng ta cúi đầu, giọng nói như bị thứ gì nén chặt, trở nên khàn đặc: “Đa tạ tỷ tỷ đã quan tâm.”

Ta mỉm cười, Hoàng hậu nương nương và Mộ phu nhân cũng từ từ tiến lên. Mộ phu nhân bước qua ngưỡng cửa, thần sắc lập tức biến đổi, ta nghĩ chắc nàng ấy sẽ chẳng bao giờ quên được mùi hương đã hại chết đứa con của mình, khiến mình cả đời không thể mang thai – mùi hương của Cốt Đột.

Quả nhiên, sự lo lắng và nghi ngờ trong mắt nàng ấy ngày một hiện rõ, càng tiến vào sâu hơn, sắc mặt nàng ấy càng trắng bệch.

Cuối cùng, nàng ấy dừng lại tại nơi cách Hà tần không xa, nhìn nàng ta chằm chằm.

Ta nhìn quanh tứ phía: “Sao tỷ cảm thấy chỗ muội có một mùi hương rất quen? Hình như là trên người muội.” Ta ngừng kỹ: “Giống, giống như là...”

Mộ phu nhân đỏ ánh mắt nhìn vào Hà tần, miệng run rẩy chậm chậm thốt ra hai chữ: “... Cốt Đột.”

Ta bình tĩnh nhìn Hà tần, nàng ta quỳ trên mặt đất không nói một lời.

Thị vệ đã tìm thấy rất nhiều Cốt Đột trồng bằng hộp bánh ngọt ở trong phòng của nàng ta. Cốt Đột còn non, chỉ mới bằng ngón trỏ, xanh mơn mớn, nếu không có mùi hương đặc biệt kia, xem ra nó chẳng khác loại cỏ thông thường.

Trong chiếc hộp nhỏ nhỏ đã có hơn ba mươi cây.

Thiếu gia lúc này đang ôm Mộ phu nhân. Mộ phu nhân sắc môi tái nhợt, những cây Cốt Đột kia khiến nàng ấy nhớ lại rất nhiều kỷ ức tồi tệ.

Thị vệ lại trình lên một quyển sổ được tìm thấy từ chỗ Hà tần.

Hoàng thượng lật cuốn sổ, sắc mặt càng tối sầm.

Khó khăn lắm mới bảo được Dương Lâm – nay đã là thống lĩnh thị vệ, đặt quyển sổ này trở lại chỗ Hà tần vào một đêm trời không trăng, gió thổi mạnh. Bên trong đó có rất nhiều nội dung sợ rằng sẽ khiến Hoàng thượng kinh hãi. Mặc dù ta từng giữ một thời gian, nhưng chưa hề viết vào đó một chữ, mà chữ của Hà tần còn lưu lại ở đó, thật không thể nào chối cãi.

Cuối cùng, Hoàng thượng quăng quyển sổ đến trước mặt Hà tần.

Trang giấy lật bay, thấp thoáng nhìn thấy ngày sinh giờ sinh của Bảo tần, bức tranh phía sau đã bị gạch bỏ.

Ngay cả Hoàng thượng xem xong cũng biến sắc.

“Người còn lời nào để nói không?” Hoàng thượng nổi trận lôi đình.

Hà tần chỉ quỳ trên mặt đất, mặt cắt không còn một giọt máu. Nhưng nàng ta rất bình tĩnh, chỉ cúi đầu: “Thần thiếp không còn gì để nói.”

“Trẫm hết mực tin tưởng người như vậy, cho dù lần đó người cố tình hãm hại đứa con của Tiểu Ngân, trẫm cũng bỏ qua cho người, nhưng người vẫn...”

Hà tần nhắm chặt mắt: “Lúc thần thiếp làm những chuyện này đã nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay. Tuy thần thiếp đã hại rất nhiều hài tử của Hoàng thượng, đó là tội của thần thiếp, nhưng thần thiếp không hối hận!”

Hoàng thượng nhìn nàng ta chằm chằm, như đang gắng sức kiềm chế lửa giận: “Tại sao người phải làm như vậy?”

Hà tần không nói dù chỉ một chữ.

Lúc này, trong đại sảnh lặng ngắt như tờ.

Ta rất khâm phục sự dũng cảm của nàng ta, đến nước này rồi mà chết không hối hận. Nhưng ta cũng muốn biết, rốt cuộc tại sao nàng ta phải hại con của Hoàng thượng? Hoàng thượng hình như không nhẫn nại được nữa, cũng có lẽ là đã bị tổn thương đến cực điểm, liền sai bảo: “Người đâu, đem nàng ta xuống đi.”

Giọng nói có chút nghẹn ngào như thể không còn là mình, từng người bên cạnh hắn đều đang lừa dối hắn.

Thái giám tiến lên trước lôi tay Hà tần, Hà tần không hề phản kháng.

Hắn xoay đầu qua siết chặt nắm đấm. Ngay trong lúc đó, một thái giám đột nhiên buông Hà tần ra, rút thanh đoản kiếm từ trong tay áo, nhằm thẳng hướng Hoàng thượng.

Đám người nhất thời không kịp phản ứng.

Hoàng thượng cầm lấy ngọc tiêu trên bàn chặn lại, lưỡi kiếm sượt qua ngọc tiêu, phát ra một tiếng “xoẹt”. Ngọc tiêu bị văng ra xa. Thái giám kia thấy tấn công bất thành, vươn người qua bàn, liều mạng đâm thẳng kiếm vào Hoàng thượng.

“Hộ giá! Hộ giá!”

Tình thế hỗn loạn, ta đứng ở chỗ cách đó khá xa, suýt nữa bị người khác đụng phải, chỉ có thể nhìn thấy Hoàng thượng ngồi trên ghế rồng, qua đám người nhốn nháo, đang vội vã chặn thanh kiếm, phạm vi lại quá hẹp, cánh tay hắn lập tức bị cắt qua, một vết máu chảy dài.

Ta lo lắng hết sức, gọi to: “Hoàng thượng!”

Tên thái giám kia lại một đao nhằm thẳng ngực Hoàng thượng, Hoàng thượng né về phía sau, dán chặt vào ghế, nhưng tránh không nổi nữa.

Mắt thấy mũi kiếm kia hình như đã chạm đến áo rồng của Hoàng thượng.

Nhưng tên thái giám bỗng dừng lại.

Ta nhìn kỹ, thì ra Hà tần đang quỳ trên mặt đất sống chết giữ chặt chân hắn lại.

Hắn ta tiến không được, lùi không xong, muốn đạp Hà tần ra, nhưng Hà tần quyết không buông. Hắn giận dữ, một đao chém lên lưng Hà tần, Hà tần thổ huyết nhưng vẫn một mực ôm chặt chân hắn.

Lúc này, hàng loạt thị vệ đã đuổi đến cửa. Dương Lâm phi thân lên trước, lập tức khống chế thích khách.

Còn Hà chiêu nghi sống soài trên mặt đất, thổ huyết lan tràn. Hơi thở thoi thóp.

Hoàng thượng lao tới ôm chặt nàng ta: “Tiểu Đan, nàng sao rồi? Đừng sợ.” Hoàng thượng xúc động, đôi môi không ngừng run rẩy.

“Hoàng thượng... người còn nhớ lúc đó, giữa trời đông tuyết phủ, hai chúng ta cùng quỳ trên tuyết sưởi ấm cho nhau không? Người cũng đã nói vậy với Thiếp, Tiểu Đan, đừng sợ, ca ca sẽ bảo vệ muội... Nhưng thiếp không muốn người là ca ca của thiếp...”

Nước mắt của Hà Tĩnh Đan tuôn rơi, bàn tay chậm rãi chạm lên má Hoàng thượng.

“Thiếp rất mong được sinh một đứa con cho người.” Nàng ta lại lần nữa thổ huyết, thở hổn hển từng hớp như con cá mắc cạn. Máu trên vết thương nhuộm ướt cả đôi tay và vạt áo Hoàng thượng.

“Người đâu! Truyền Ngự y!”

Hà tần là muội muội của Hoàng thượng sao?

Chuyện này quả thực hết sức bất ngờ, chứng kiến cảnh tượng đau xót này, đầu óc ta rối như tơ vò. Sức nặng của Hà tần trong trái tim Hoàng thượng còn ghê gớm hơn ta đoán rất nhiều. Họ là huynh muội cùng cha khác mẹ, lại từng cùng nhau đồng cam cộng khổ, bây giờ Hà tần cứu Hoàng thượng một mạng thể này...

Vậy nếu nàng ta không chết, ta phải làm sao đây?

“Nương nương, Hà đại nhân cầu kiến.” Từ Hiên Điện trở về, ta đứng cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài, nghe thấy cung nữ thông báo liền quay người lại.

Hà An, hần đến làm gì?

“Cho vào.” Ta trở về ngồi xuống cạnh chiếc bàn.

“Thần bái kiến nương nương.” Hần hành lễ với ta.

“Hà đại nhân không cần khách khí, không biết Hà đại nhân đến thăm bản cung có chuyện gì?”

“Lần này thần tiến cung làm chủ vụ hành thích vừa rồi.”

Người đi thăm tra vụ án của người thì cứ đi, đến chỗ ta làm gì, ta còn chưa kịp nghĩ xong, hần đã lên tiếng: “Thần nghe nói, Hà tần nương nương đã được cứu sống, Hoàng thượng ngày đêm chăm sóc.”

“Người đến nhắc nhở bản cung sao?”

Hần lắc đầu, tiến thêm vài bước, cười nói: “Thần đến thương lượng đối sách với nương nương.”

Ta im lặng.

Hồi đó, chúng ta giao ước là ta ở trong cung thăm dò tin tức cho hần, hần ở trong triều gây dựng thế lực, hỗ trợ cho nhau chứ không gây trở ngại cho đối phương. Nhưng lần này, hần lại bất ngờ tiến cung gặp ta, không khỏi hiếu kỳ: “Rốt cuộc người đang có ý định gì vậy?”

Hần mỉm cười vỗ tay.

Lập tức có thị vệ xách một kẻ máu chảy đầm đìa tiến vào.

Ta liếc nhìn, chính là tên thích khách ám sát Hoàng thượng.

Hần đứng dậy nói: “Bản quan hỏi người, người là ai, tại sao phải hành thích Hoàng thượng?”

“Nô... nô tài vốn là thị vệ trong cung, có gian tình với Hà tần nương nương, Hà tần dẫn nô tài, nếu nàng ta bị thẩm vấn, nhất định nô tài phải đi hành thích Hoàng thượng, nàng ta nhờ có một công cứu Hoàng thượng, sẽ được miễn tội.”

Sau thoáng chốc ngạc nhiên, ta liền cười nói: “Hà đại nhân, người làm thế này e không ổn rồi. Những lời ban nãy Hà tần nói với Hoàng thượng còn rành rành ra đó, Hoàng thượng sẽ không ngốc nghếch đi tin câu nói này đâu.”

“Quý phi nương nương, đấu đá với nữ nhân trong hậu cung, người kiên quyết không nhân nhượng, nhưng động đến chuyện triều chính, thì nương nương còn hơi non tay một chút.”

Ta chẳng hề giận dữ, hiếm khi có người chỉ bảo cho ta.

“Ồ, vậy là sao?”

“Nương nương còn nhớ sau khi Hà tần bị đâm đã nói những gì không? Nói...” Hần hạ thấp giọng, nhìn ta: “... Nàng ta là muội muội của Hoàng thượng.”

“Tự cổ chí kim, danh tiếng của Hoàng thượng là lớn hơn tất cả, nếu chuyện như vậy lộ ra bên ngoài, không phải Tiên đế mang tiếng dâm loạn, mà cả Hoàng thượng cũng sẽ bị lưu truyền là loạn luân với muội muội ruột thịt, hoàng thất sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ. Bây giờ trên triều đường, phe Hoàng thượng và phe Hoàng Thái hậu đấu đá ác liệt, vậy mà điểm sơ hở này mà bị lộ ra, người nói xem mọi chuyện sẽ như thế nào?”

Ta hiểu rồi.

Vì bảo vệ thanh danh, Hoàng thượng nhất định sẽ diệt khẩu.

Ta cầm cốc trà lên uống một ngụm, nhìn kẻ máu me be bét đang quỳ dưới đất, cười nói: “Lúc vừa mới hành thích còn giống một anh hùng, sao giờ lại thành ra bộ dạng này rồi?”

“Nương nương, con người ta rồi cũng có một ngày nhiệt huyết trong tim lẫn lất ý trí, cho đến khi thật sự bị đao tiễn của hiện thực đâm xuyên cơ thể mới từ từ học được cách ngoan ngoãn, có lúc nỗi đau đớn ấy sẽ khiến người sống không bằng chết.” Hà An sai người đưa thích khách lui xuống.

“Bản cung rất tò mò, người làm thế nào biến hẳn trở nên nghe lời như vậy?”

Hà An mỉm cười: “Người chỉ cần cho hẳn chứng kiến ngay tại chỗ cảnh xẻ sọ người rồi đổ thủy ngân vào não, hẳn sẽ biết phải nói ra sao.” Ta nghe nói Hà An xưa nay nổi danh tàn ác, hôm nay được thấy quả là danh bất hư truyền.

Hà An quay sang nhìn ta: “Nương nương thật sự định cả đời thế này sao?”

Trong câu nói của hẳn chứa đầy ẩn ý.

Ta không phản ứng lại, chờ hẳn nói xong. Hẳn của hiện tại được tôi luyện qua chốn quan trường, cũng không còn là kẻ ta có thể khinh chế nữa.

“Thần xin nói một câu đại bất kính, nhan sắc của nữ nhân ngắn ngủi lắm, còn Hoàng thượng vẫn trẻ trung, tương lai trong hậu cung còn có đầy rẫy phi tần khác, nương nương thật sự định tranh đấu thế này cả đời ư?”

Ngày trước là ta xúi giục hẳn, bây giờ đến lượt hẳn xúi giục ta.

Ta buộc phải thừa nhận, hẳn đã đâm trúng điểm yếu của mình.

Ta năm nay hai mươi sáu, là độ tuổi nhan sắc bắt đầu phai tàn. Tuy Hoàng thượng không nạp thêm phi tần mới, nhưng ta vẫn luôn sợ hãi. Sợ rằng những tiểu cô nương trẻ trung xinh đẹp hơn kia sẽ giành mất sự sủng ái của Hoàng thượng, sợ rằng trong hậu cung này sẽ xuất hiện những kẻ còn lợi hại hơn ta.

Ta cũng đâu phải người toàn năng, hằng ngày sống trong sợ hãi và đấu đá, ta cũng mệt rồi.

Hắn nhẹ nhàng lấy ra một gói thuốc nhỏ màu vàng từ trong tay áo, đưa đến trước mặt ta.

“Thà một lần vất vả rồi suốt đời nhàn nhã còn hơn phải tranh đấu không ngừng. Bây giờ thế lực trong triều của thần và Hồ đại nhân cũng không phải là nhỏ, đủ để chia sẻ gánh nặng với nương nương.”

Hắn từ từ đi đến gần ta, áp sát bên ta từ phía sau, khẽ nói: “Nương nương, thái tử đương triều còn nhỏ, thứ này người có thể khiến Hoàng thượng bệnh nặng khó qua khỏi. Nương nương đã không còn là a hoàn ngốc nghếch năm xưa, có câu ‘khổng chế thiên tử để chi phối chư hầu’, chắc là người cũng từng nghe qua.”

36. Chương 36

Chương 36: Ta cười khẩy nghĩ thầm: Vậy cứ chờ lúc người thành ma rồi tính

Ta nói chuyện xong với Hà tần, Hà tần im lặng nhìn ta hồi lâu.

“Hà tần, ta cũng biết tình cảm giữa ngươi và Hoàng thượng, chỉ tiếc rằng huynh muội hai người loạn luân là đại nghịch bất đạo. Nếu ngươi thật sự nghĩ cho Hoàng thượng thì nên tự sát đi”.

Nàng ta nằm trên giường, dáng vẻ ồm ỷ, mặt lạnh như băng.

“Tự sát?” Nàng ta khẽ cười: “Là người muốn ta chết thì có!”

Ta thần nhiên thừa nhận: “Đúng vậy”.

Chẳng dễ dàng gì nhân lúc Hoàng thượng lên triều, ta mới đến đây nói rõ ràng với nàng ta. Ta không tiện mở lời với phía Hoàng thượng, bên đó đã có Hà An xử lý. Nhưng ta sợ Hoàng thượng không đành lòng, sẽ đưa nàng ta đi nơi khác.

Đối với một số kẻ, đặc biệt là kẻ thù, ta không bao giờ muốn cho bọn chúng bất kỳ một hi vọng hay cơ hội nào.

Để rồi sau này bọn chúng sẽ giống như ta bây giờ, nhân cơ hội vùng dậy làm lại từ đầu.

“Thật ra chắc người cũng biết, nếu hai người là huynh muội thì sau này chẳng thể nào ở bên nhau được nữa. Nếu khiến Hoàng thượng khó xử, để Mộ Thái hậu nắm thóp, người thì luôn miệng nói yêu Hoàng thượng, tại sao không chịu hi sinh một lần vì người chứ?”

“Sự hi sinh của ta lại tác thành cho người rồi, trong hậu cung này chẳng kẻ nào có thể đấu đá cùng người nữa.”

“Vậy thì có làm sao? Lẽ nào người cần địa vị trong hoàng cung? Thứ người cần chỉ là tình yêu của Hoàng thượng mà thôi. Người chết rồi, cả đời hắn sẽ không bao giờ quên người.”

Nàng ta im lặng nhìn vào khoảng không phía trước, bàn tay siết chặt tấm chăn, đột nhiên cười khê: “Người quả là rất hiểu lòng ta.”

“Như nhau cả thôi.”

Nàng ta quay sang nhìn ta, ánh mắt tràn đầy nỗi thống khổ: “Người yêu Hoàng thượng không?”

“Người là phu quân của ta, là bầu trời của ta, là cả cuộc đời ta.” Ta hít sâu một hơi trả lời nàng, ta của ngày hôm nay sẽ không lộ vẻ xúc động vì bất cứ câu nói nào, bất cứ cảnh tượng cảm động nào nữa. Trên thế gian này, tất cả mọi thứ xung quanh đều là hư ảo, duy chỉ có thứ nắm giữ trong tay mới là thật mà thôi.

Nàng ta mỉm cười, nằm xuống: “Người yên tâm, ta sẽ không tranh giành với người.”

Ta biết, nàng ta sẽ không làm vậy.

Xưa nay, thứ chúng ta muốn luôn khác nhau.

“Có điều nếu người dám làm hại đến Hoàng thượng, ta thành ma cũng sẽ không tha cho người.”

Ta cười khẩy nghĩ thầm: Vậy cứ chờ lúc người thành ma rồi tính. Song, lời thốt ra miệng lại là: “Chẳng phải người cũng đã hại biết bao hài tử của hắn rồi đó sao? Người không thấy mình có lỗi với hắn?”

“Những kẻ đó không xứng sinh con cho Hoàng thượng, bọn họ quá ngu ngốc và vô tri.”

“Ý người là chỉ có người xứng đáng sinh con cho Hoàng thượng?”

Nàng ta nhắm mắt lắc đầu: “Không, ta đang chọn hài nhi giúp Hoàng thượng. Ta phải chọn một đứa trẻ hoàn hảo nhất để giữ lại cho người, để nó sống cùng với người và ta.”

Nàng ta bỗng bật cười, sắc mặt nhợt nhạt, tóc đen buông xõa, lại toát lên vẻ đẹp của bông sen tĩnh lặng bên hồ nước.

“Người đã chọn con của Hoàng hậu?”

“Đúng vậy. Đứa trẻ đó càng lớn càng giống Hoàng thượng.” Nàng ta cười khê, như đang chìm vào ký ức tươi đẹp nào đó, “Hơn nữa nó đã trải qua bài kiểm tra của ta.”

“Kiểm tra?”

“Bài kiểm tra khả năng tử vong.”

Nàng ta đã gỡ bỏ bộ mặt yếu đuối từ trước đến giờ, ta chợt nhận ra, bản chất thực sự của nàng ta là như thế này, là kẻ không thể đoán trước, không thể thấu hiểu, thậm chí không thể nào phân tích nổi.

“Người có từng nghĩ, nếu người không hãm hại bọn họ, sẽ có rất nhiều đứa trẻ giống như Hoàng thượng được sinh ra?”

Nàng ta lắc đầu, giọng nói nhẹ tựa lông hồng: “Không, chỉ có đứa trẻ hoàn hảo nhất mới được chào đời, mới có thể giống như Hoàng thượng.”

Ta đã hết cách hiểu nổi nàng ta, trong lòng nàng ta như đang tồn tại một thứ ma quỷ vậy.

Ta quay đầu: “Tốt nhất người đừng quên những lời mình từng nói. Nếu không, ngay đến hoàng tử cuối cùng của Hoàng thượng ta cũng sẽ không bỏ qua!”

Ta không nhìn, nhưng mơ hồ nghe thấy tiếng cười của nàng ta vang lên khe khẽ.

Bàn tay ta bỗng run run. Một số bụi phấn trong gói thuốc nhỏ màu vàng đã rơi vào ấm trà, không thể thu lại được nữa. Hạt phấn đã tan vào trong nước, không thể nhìn ra, không thể vớt ra, trong lúc ta đang do dự, chợt sau lưng vang lên tiếng kêu, ta chẳng còn đường lùi nữa rồi.

“Nương nương, Hoàng thượng đã đến.”

“Ta biết rồi, người đi đi.”

Ta cất gói thuốc nhỏ vào nơi thích hợp.

Hoàng thượng đã tiến đến cửa, gần đây hẳn rất mệt mỏi, vừa vào đã ngồi xuống cạnh bàn.

Ta cầm ấm trà lên, rót cho hắn: “Dạo này Hoàng thượng có chuyện gì phiền lòng ư?”

Hoàng thượng lắc đầu: “Dạo này trong triều xảy ra rất nhiều chuyện, trăm...” Mắt quan sát hắn đưa cốc trà đến bên miệng. Ta đứng một bên, đột nhiên lên tiếng: “À phải, Hà tần thế nào rồi ạ?”

Hắn liếc nhìn ta, lại đặt cốc trà xuống: “Trăm tướng nàng phải biết chứ?”

“Hoàng thượng có ý gì vậy?”

“Hà An không phải người của nàng sao?”

Khoảng thời gian này, mối quan hệ giữa ta và Hoàng thượng càng ngày càng xấu đi.

Hà An nói đúng, ta không thể kéo dài mãi, không thể đợi đến lúc hắn hoàn toàn chán ngán ta, đến lúc hàng loạt nữ nhân mới tiến cung.

Ta đoán được Hà An chắc đã nói với hắn, liền ngồi xuống đáp: “Tại sao Hoàng thượng nghĩ là thiếp sẽ biết?”

“Tiểu Đan không thể nào thông dâm với kẻ khác, cũng không thể sai kẻ khác hại trăm.”

“Hoàng thượng tin tưởng nàng ta vậy sao? Nếu nàng ta đã dám hãm hại bao nhiêu hoàng tử như vậy, dùng tính mạng của mình diễn một vở kịch hay có gì khó đâu?” Ngữ khí của ta có phần ghen ghét.

Hoàng thượng bỗng mỉm cười: “Nàng biết không? Không phải trăm không thể tin, mà là trăm không muốn tin, nếu Tiểu Đan diễn kịch, vậy nàng hỏi xưa thì sao?”

Ánh mắt hắn chăm chú nhìn ta.

Ta không để chủ đề chuyển sang mình được, liền quay mặt đi, “Thần thiếp và Hà tần há lại có thể đánh đồng như nhau?”

Khóe miệng hắn nhếch lên cười khổ, uống cốc trà trong tay, nói: “Trăm luôn muốn tin tưởng một người mà không cần bản khoản, nhưng lại luôn tin lầm. Càng muốn tin người đó bao nhiêu, lại càng thêm sai lầm bấy nhiêu.”

Ta không biết hắn đang ám chỉ mình, hay ám chỉ Hà Tịnh Đan. Nhưng lúc này, nụ cười của Hoàng thượng càng ngày càng khó đoán.

Ta không nhìn thấu được nụ cười ấy.

Đột nhiên có thái giám luống cuống chạy vào: “Hoàng thượng, Hà tần treo cổ tự tử rồi.”

Cốc trà trong tay bị hắn đặt mạnh xuống bàn, hắn đứng dậy vội vã đi theo thái giám đó.

Ta cũng đứng dậy, nhìn chăm chăm vào cốc trà trống không.

Người nên đi cuối cùng đã đi rồi.

Người nên đến sớm muộn cũng sẽ đến.

Ta nhìn vào bàn tay mình, dường như bên trên đã nhuộm đầy máu tươi, lăn dài từng chút một rồi rơi xuống thành từng giọt đặc quánh. Ta đã đi đến bước này rồi sao, hạ độc phụ quân của chính mình? Dường như năm xưa sau khi cứu Hoàng thượng trong hang động trên núi, nhìn thấy thi thể lạnh lẽo kia, ta đã chẳng còn lòng thương hại với tính mạng của con người, mà chỉ còn sự thờ ơ không chút động lòng mà thôi.

Trên thế gian này có bao nhiêu sinh mệnh như vậy, can hệ gì đến ta chứ?

Kẻ ngăn cản đường đi của ta, chết là đáng.

Bây giờ ta mới hiểu, năm xưa tiềm thức trong ta vốn đã như vậy rồi, phạm là kẻ gây nguy hại đến ta thì đều không đáng để thương tiếc, thậm chí không đáng để ta phải liếc nhìn. Trong lòng ta chẳng có chút gì gọi là vui sướng hay hưng phấn, nó vô cùng bình thản.

Ta đi đến trước gương đồng, ta thích nhìn ngắm dung nhan mình bằng ánh mắt thản nhiên, dường như qua tấm gương ta có thể nhìn ra sự biến đổi của thời gian trên gương mặt, nhìn ra những vết dấu in hằn trong đôi mắt.

Từ công tử, Tiểu Lệ, Từ quý phi, Ý tần, Lan tần, Bảo tần, Hà tần...

Ta cười với chính mình, Hà tần.

Chúng ta tranh đấu lâu như vậy, ta bại trong tay người một lần, người cũng bại trong tay ta một lần, quả là kỳ phùng địch thủ hiếm có.

Sự ra đi của người như một nghi thức, một nghi thức cho cái kết cuối cùng, nếu trong hậu cung không còn kẻ nào tranh đấu với ta, thì ta biết sử dụng mưu trí của mình vào đâu nữa? Từ lâu ta đã không cam chịu nhàn rỗi, cũng đã chán ngán cảnh tranh đấu giữa nữ nhân nơi đây.

Cuối cùng ta đã bước lên con đường đó.

Lời tuyên bố chính thức là Hà tần tự sát tránh tội, nhưng Hoàng thượng tự mình làm tang lễ trọng thể cho nàng ta.

Ta sai người điều tra, nàng ta thật sự đã chết.

Thông tin chưa được chứng thực đến thời khắc cuối cùng thì ta còn chưa tin, tính cách của ta cũng càng ngày càng trở nên cổ quái. Thoát cái đã một năm trôi qua, Hoàng thượng vì cái chết của Hà tần mà đau lòng khôn xiết, sau tang lễ của nàng ta, hắn chẳng còn lòng dạ nào nạp phi, chỉ là vẫn ngày ngày lui tới chỗ ta. Còn ta cũng giữ được tâm trạng bình thản khi hạ độc hắn, ít nhất lúc bỏ thuốc vào ta sẽ không còn chút băn khoăn nào nữa.

Độc tính của thuốc phát huy chậm. Hằng ngày Hoàng thượng đến chỗ ta uống cốc trà, cũng như mỗi hôm lấy ra một ít nước từ trong trái cây căng mọng, làm vậy sẽ không dồn hắn đến chỗ chết ngay lập tức, chỉ khiến hắn càng ngày càng yếu ớt, cho đến khi không thể đi lại, cho đến khi bại liệt bất động.

“Hoàng thượng, người lại đau đầu ư?”

Đêm. Vẫn là một đêm trống vắng tĩnh lặng.

Nến cháy thành lớp sáp dày cộp bọc lấy chân nến, đặc quánh đến độ bóng loáng, đã là giờ Tuất ba khắc, ta đứng dậy, khoác lên người hắn một chiếc áo choàng.

Hắn day huyệt thái dương: “Làm sao ấy nhỉ, dạo này trầm càng ngày càng không thể tập trung tinh thần?”

Ta đáp: “Từ sau khi Hà tần qua đời, Hoàng thượng cứ mãi ưu tư, hiện tại trong triều còn nhiều việc bận bịu, Hoàng thượng vất vả quá rồi.”

Ta định dìu hắn: “Hoàng thượng chi bằng nên nghỉ ngơi trước đã.”

Hắn lắc đầu: “Tấu chương trầm còn chưa phê duyệt xong.”

“Hoàng thượng, long thể quan trọng.” Ta khuyên nhủ.

Hắn dường như muốn duy trì sự tỉnh táo, nhưng ánh mắt bắt đầu mơ màng, cầm tấu chương lên nhìn một lúc rồi lại bỏ xuống, có vẻ đã không thể tập trung xem bất cứ thứ gì.

Đầu đau như muốn vỡ tung, hắn ôm chặt đầu.

Ta nói: “Hoàng thượng đi nghỉ một lát cho đỡ mệt mỏi rồi sáng mai lại phê duyệt cũng không muộn.”

Hắn nghe xong đành miễn cưỡng đứng dậy, không thoái thác nữa.

Ta hầu hần cởi áo, dường như hần vừa đặt lưng đã ngủ thiếp đi.

Vì tác dụng của độc dược, dạo này hần càng ngày càng thêm ngủ.

Ta đợi hồi lâu, thấy hần đã ngủ say, gọi mấy tiếng, không thấy hần có phản ứng gì mới khoác áo đi đến cạnh chiếc đèn, xem thử tấu chương hần vừa phê duyệt xong.

Nửa năm nay cứ sau khi hần ngủ say, ta lại lên xem trộm tấu chương của hần. Ban đầu cảm thấy khó hiểu vô cùng, sau này truyền tin cho Hà An và Hồ Bản Vinh, cũng không quên thỉnh giáo bọn họ, nay ta hầu như đã nhận ra được hết tên gọi và bút tích của tất cả đại thần trong triều.

Còn hai người họ nhờ có thông tin của ta, thăng quan tiến chức thuận buồm xuôi gió.

Tấu chương màu vàng sáng, phê duyệt bằng bút đỏ, tượng trưng cho quyền lực và địa vị tối cao.

Trái tim ta đang khê run lên, lại có cảm xúc thôi thúc nào đó trong ta.

Ta xem xét những sự việc của ngàn vạn bách tính Đại Hòa được viết bên trên tấu chương bằng nét bút mực đen thờ ơ mà bình thản, kẻ thống trị thiên hạ này chỉ cần múa vài nét chữ đã có thể quyết định tất cả. Quyết định xem ai sống ai chết, ai đối ai no, ai ở nhà hưởng thụ niềm vui gia đình sum vầy, ai nhà tan cửa nát sống nghèo khó lang bạt...

Một cảm giác đắm chìm quẩn chặt lấy ta.

Quyền thế.

Quyền thế tối cao.

Không cần sợ hãi bất cứ ai, có thể điều khiển bất cứ kẻ nào.

Ta xem mãi, đột nhiên đầu ngón tay run run, bút đỏ thấm ướt mực đang đặt ngay đó, một màu đỏ son tươi đẹp biết bao, thậm chí còn như đang bốc cháy tỏa ra ánh sáng chói lòa. Lúc ánh mắt ta chạm phải nó, dường như còn lập tức nóng ran.

Ta chợt nghĩ, thật ra mình không hề thua kém bọn họ, mình cũng có thể cầm bút để...

Việc họ làm được, ta cũng làm được.

Bàn tay ta ngơ ngẩn chạm vào cây bút.

“Nàng đang làm gì vậy?”

Một giọng nói lạnh như băng bỗng vang lên.

Ta giật mình sợ hãi, đứng bật dậy. Không biết Hoàng thượng đã tỉnh giấc từ lúc nào.

Trán ta đổ mồ hôi lạnh, nhưng ta rất nhanh liền lấy lại thanh tĩnh, đi qua cười nói: “Hoàng thượng, sao người đã dậy rồi? Thần thiếp thấy những tấu chương này để lung tung trên bàn, đang định thu dọn lại, thiếp làm người tỉnh giấc sao?”

Hần nhìn ta: “Sau này tốt nhất nàng đừng động vào tấu chương của trẫm.”

Hần đã cảnh báo ta.

Ta mỉm cười gật đầu: “Thần thiếp cũng chỉ muốn chia sẻ nỗi ưu tư cùng Hoàng thượng, tấu chương này đâu phải thứ phụ nữ như thiếp xem hiểu được.”

Hoàng thượng không nói thêm nữa, đi đến bên bàn. Hần đóng tấu chương lại rồi ngồi xuống. “Nàng nghỉ trước đi, trẫm phải tiếp tục xem.”

Ta gật đầu, ngoan ngoãn quay về giường nằm, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng trái tim lại bắt đầu loạn nhịp, ta suýt nữa đã chạm vào cây bút đỏ kia. Ta chợt cảm thấy có những việc không hần đã xa vời nhưng chẳng với đến nổi.

Theo như kinh nghiệm bao năm nay của ta, chỉ cần mình muốn, mình dám, một khi với tay ra là có thể đạt được bất cứ thứ gì.

Sáng sớm hôm sau ta tỉnh dậy, Hoàng thượng đã nằm bò trên bàn ngủ say rồi.

Ta khẽ nhú mồm, tỏ vẻ hết sức lo lắng.

Ta lật tấu chương bên cạnh xem thử, vẫn chưa phê xong, hắn bây giờ đã lực bất tòng tâm. Ta vuốt ve gương mặt hắn, vẫn là gương mặt thân quen ấy, a hoàn Tiểu Ngân khi xưa ngược nhìn lên gương mặt này bằng thân phận hèn mọn, thậm chí ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên. Còn bây giờ, dường như ta đang không chế hắn.

Ta hít một hơi thật sâu. Ta không muốn hắn chết, nhưng cũng sẽ không để hắn dựa vào thân phận hoàng đế mà tùy ý khống chế mình nữa.

Ta nhớ Hà tần từng nói, nếu ta dám hại hắn, nàng ta dù có biến thành ma cũng sẽ không tha cho ta.

Tiếc rằng ngày Hà tần chết đi, ta đã bắt đầu thực hiện điều đó rồi.

Ta thấy thật nực cười, “biến thành ma” chỉ là một lời nói dối để con người tự an ủi bản thân mình mà thôi. Giờ đây nàng ta đã chết lâu lắm rồi, đã thối rữa dưới lớp đất bùn, bị người ta quên lãng, chẳng còn thấy tăm tích, đây là nỗi bi ai của cái chết. Cái chết đôi khi có thể giúp ta giải thoát tất cả, rũ bỏ tất cả.

Cho nên ta phải sợ hãi điều gì nữa? Nếu hoàn toàn chẳng có cái gọi là nhân quả tuần hoàn, thiện ác hữu báo.

Chỉ duy nhất một kiếp này, chỉ vẹn vẹn bốn mươi năm tuổi thọ, ta phải to gan làm càn hơn người thường một chút mới được.

Nàng ta có ma quỷ của nàng ta, ta có yêu nghiệt của ta.

Dục vọng như mầm cây được chăm bón tưới nước, nhất định sẽ tách đất chui lên đâm chồi nảy lộc, lan rộng thành rừng che kín cả trời.

Da đầu ta bỗng nhói đau, là a hoàn chải đầu kéo đứt sợi tóc của ta. Lúc này Hoàng thượng đã đến ngự thư phòng rồi.

“Nương nương tha tội, nương nương tha tội.”

Nàng ta sợ hãi lập tức quỳ thụp xuống đất.

Phiền quá đi mất, giọng nói run rẩy nghe mà chói tai. Ta quay sang, thấy chiếc lược nàng ta đang nắm trong tay, bèn cầm lấy, rút ra một sợi tóc dài từ răng lược, là sợi tóc đã bạc một nửa. Ta có tóc bạc rồi sao?

Ta chợt bình tĩnh, mình đã hai mươi bảy tuổi.

Thời gian trôi nhanh là thế, nhanh tới nỗi ta chẳng nhận ra, ta phải nhanh chóng tranh thủ thời gian để đạt được thứ mình muốn.

Ta ngẫm nghĩ, rốt cuộc mình đã dùng mất bao nhiêu lâu mới có thể ngồi đây mà không lo lắng điều gì.

Mười một năm.

Bắt đầu từ khi ta mười sáu tuổi phải vào ngục, đến nay đã tròn mười một năm.

Ta liếc nhìn a hoàn kia. Nàng ta run cầm cập như con cá sống nằm trên thớt gỗ, ta nâng cằm nàng ta lên, hỏi: “Người sợ bản cung ư?”

Nước mắt của nàng ta sắp trào ra đến nơi, “Nô... nô... nô tì...”

“Nói!” Ta chán ngán về sợ hãi áp úng này.

“Nương nương tha mạng, nương nương tha mạng!” Nàng ta giật nảy người, lại khấn đầu lia lịa.

Từ khi nào mà họ đã sợ ta đến vậy? Từ khi nào ta đã đối xử với họ càng ngày càng thiếu kiên nhẫn và sự đồng cảm thế này.

“Cút ra ngoài!”

“Vâng, vâng, vâng, nô tì... ra ngay...” Nô tì kia vội vàng lùi về phía sau, đụng phải Tiểu Ngư đang đi vào từ bên ngoài. Nàng ta quay đầu lại, Tiểu Ngư mỉm cười, làm nàng ta chạy ra ngoài như bay.

Tiểu Ngư bước vào, ta đã quen được nàng ấy hầu hạ. Nàng ấy nhẹ nhàng chải tóc cho ta, bàn tay vẫn linh hoạt như xưa.

Ta vuốt tóc mai, nói: “Tiểu Ngư, bản cung đã già chưa?”

Tiểu Ngư cười nhẹ: “Nương nương làm sao già được?”

“Tại sao bản cung không già?”

“Nương nương từng nói với Tiểu Ngư, thời gian rồi sẽ trôi qua, nhưng lòng quyết tâm là bất biến, chỉ có lòng quyết tâm mới có thể giúp chúng ta hoàn thành những việc mà mình muốn làm, có thể giúp ta vĩnh viễn ngồi tại vị trí cao nhất.”

“Người vẫn nhớ rõ vậy sao?”

“Từ câu nương nương nói, Tiểu Ngư đều không dám quên.”

Rốt cuộc là nàng ấy hiểu ta nhất, nàng ấy đã vấn xong búi tóc, nói: “Nương nương, người trông, người sẽ mãi mãi trẻ trung.”

Ta mỉm cười dấu biết đó là lời xu nịnh, ta cũng dần quen rồi. Ta thích những lời nịnh nọt kiểu này, thích lời bợ đỡ không lộ dấu vết thế này, giống như rõ ràng biết vị đắng không thể nào hóa giải, cũng nhất định phải tìm một thứ vừa mềm vừa ngọt nhét vào miệng để làm tan giảm bớt vị đắng trong thuốc.

Ta của ngày trước chỉ có thể cắn răng chịu đựng mà uống, còn ta của hiện tại có thể tìm thấy thứ ngọt nhất trên đời.

Đúng vậy, qua tấm gương đồng, ta nhìn thấy Tiểu Ngư cài trâm thoa ình, chẳng ai dám nói ta già, ta cũng đâu có già!

Ta vẫn còn rất nhiều, rất nhiều việc cần làm.

Sức khỏe của Hoàng thượng ngày một yếu dần, theo như hiệu quả của độc dược, còn khoảng nửa năm nữa, hẳn sẽ nằm bệnh liệt giường. Đến lúc đó, chắc chắn là Thái tử hiện nay sẽ tiếp nhận việc cai quản chính sự. Thái tử năm nay mới chín tuổi, vẫn là một đứa trẻ mà thôi. Một khi quyền lực của Hoàng thượng bị bỏ trống, ắt hẳn thế cờ sẽ nghiêng về Hoàng Thái hậu và Hoàng hậu.

Hà An từng dặn ta, trong vòng nửa năm này phải trừ khử Hoàng hậu.

Vậy thì ta với địa vị là quý phi được sủng ái nhất, sẽ có thể tiếp nhận con trai của nàng ta – Hoàng đế tương lai một cách tự nhiên.

Và ta có thể buông rèm nhiếp chính.

37. Chương 37

Chương 37: Cuối cùng ta đã làm được chuyện mà không ai trên đời dám làm

Hoàng hậu, tiểu thư.

Thế lực của Mộ gia từ lâu đã không còn được như trước.

Hoàng hậu thất sủng đã lâu, muốn lật đổ nàng ta hoàn toàn không phải chuyện khó. Điểm khó chính là, làm thế nào để loại bỏ những day dứt cuối cùng.

Loại bỏ tiểu thư, đồng nghĩa với tự tay cắt đứt mọi ân tình năm xưa, thậm chí là Mộ phủ và cả thiếu gia. Ta tưởng rằng mình vẫn có thể thẳng thừng xuống tay, song lại có chút do dự.

Nhưng điều đáng sợ nhất là rõ ràng ta biết mình do dự, vậy mà ta không hề bị nó thao túng, chỉ muốn tự tay khoét bỏ sự do dự này, giống như kẻ tự ngược thích chịu đau đớn vậy.

Ta chọn ra tay vào một ngày gió nhẹ mây trôi, một ngày xuân tươi đẹp. Dung nhan kiều diễm của tiểu thư và trăm hoa mùa xuân cùng nhau khoe sắc rực rỡ, nhưng cuối cùng vẫn chẳng chịu đựng nổi tiết trời giá lạnh.

Hoàng hậu, danh hiệu tôn quý cao vời này phải dùng cách gì mới có thể phế bỏ đây?

Bắt gian tại giường đã đủ chưa nhỉ?

Và đối tượng dĩ nhiên là Trình tướng quân vừa mới từ biên cương trở về.

Mấy năm sau khi tiểu thư được gả cho Hoàng thượng, Trình tướng quân chỉ lấy một phu nhân theo sự ép buộc của phụ thân hắn, nhưng đến nay vẫn chưa có con. Hơn nữa, hắn còn chủ động xin đi đánh giặc, ngày ngày ở nơi biên ải xa xôi, chinh chiến sát phạt kẻ địch, rong ruổi trên yên ngựa, làm hao mòn gần hết tuổi thanh xuân.

Tình cảm sâu đậm đến mức cố chấp như vậy e là đối phương sắt đá đến mấy cũng phải động lòng thôi, huống hồ là tiểu thư xưa nay tính tình lương thiện.

Mấy hôm nay, hàng loạt triều thần vào cung xin được gặp Hoàng thượng, nguyên nhân là do Hoàng thượng đã mấy hôm không lên triều.

Trình tướng quân đương nhiên cũng ở trong số đó.

Đây hẳn là thời cơ tốt nhất.

Còn ta nếu muốn bắt gian tại giường, tất nhiên phải tìm được nhân chứng hay ho một chút.

©STE.NT

“Trương thái sư.”

Trương thái sư tuổi gần sáu mươi quay đầu lại, thấy ta liền sững người, tiến lên trước: “Bạch quý phi nương nương.”

Ta vội vàng đỡ ông ta: “Thái sư không cần đa lễ, tổn thọ bản cung rồi.”

Ta biết Trương thái sư là thầy của Hoàng thượng, cũng là người mà Hoàng thượng kính trọng nhất, địa vị trong triều của ông ta khó có ai bì kịp.

“Trương thái sư định đến Tuyên Điện bái kiến Hoàng thượng ư?”

“Đúng vậy ạ.”

Ta thở dài: “Hoàng thượng đã đóng cửa không tiếp ai rất lâu rồi.”

Trương thái sư ngày ngày tiến cung cũng không thể gặp Hoàng thượng lấy một lần, đương nhiên ông ta biết rõ điều này, liền hỏi: “Ồ, ngay cả nương nương cũng không gặp được Hoàng thượng sao?”

Ta lo lắng “ừm” một tiếng.

“Nương nương có biết là vì chuyện gì không?”

Ta lắc đầu: “Việc này bản cung cũng không rõ lắm, mấy hôm nay đều là Hoàng hậu hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng, nếu Trương thái sư muốn biết thì phải đến bái kiến Hoàng hậu rồi.”

“Hoàng hậu?”

“Ừm, bản cung cũng đang định tới Phụng Nhiên Cung bái kiến Hoàng hậu đây.”

Đi cùng ông ta một đoạn, ta dừng bước.

“Đó không phải là Trình tướng quân sao?”

Trong ngự hoa viên cách đó không xa, cung nữ Thái Thanh hầu cận của Hoàng hậu đang đi đến trước mặt Trình tướng quân đợi ở đình viện, lén đưa cho hắn một mảnh giấy nhưng không nói gì.

Ta cười nói: “Sao Trình tướng quân lại ở trong cung của Hoàng hậu?”

“Ô, cung nữ kia là người bên cạnh Hoàng hậu ư?”

“Đúng vậy, là cung nữ hầu cận của Hoàng hậu.”

Trương thái sư liếc nhìn ta, chống gậy tiến lên trước, chặn ngay Thái Thanh vừa từ đình viện quay ra.

Ta vẫn đứng nguyên chỗ cũ, cũng chẳng buồn quan tâm xem thái sư và Thái Thanh nói gì, chỉ mãi quan sát sắc mặt thiếu tự nhiên của Trình công tử, dường như đang do dự gì đó, cuối cùng vẫn bỏ mảnh giấy vào trong tay áo, quay người rời đi.

Hắn trúng kế rồi.

Ta sai người giả làm bút tích của tiểu thư hẹn hắn đêm nay đến Chỉ Đình bên cạnh Cảnh Phúc Cung gặp mặt, nơi đó là lãnh cung, bình thường không có người nào lai vãng.

Tiểu Ngư từng hỏi ta: “Nương nương, người chắc chắn Trình tướng quân nhất định sẽ đi sao?”

Ta biết, hắn sẽ, hắn nhất định sẽ đi.

Vì tiểu thư, dù phải lao vào núi đao bể lửa hắn cũng chấp nhận. Mỗi lần khi hắn tiến cung, sắc mặt đều mất tự nhiên, đặc biệt là lúc gặp tiểu thư, hắn còn chẳng dám ngẩng đầu lên. Nhưng sau khi tiểu thư đi khỏi, hắn lại thường dõi theo bóng nàng ấy.

Trên thế gian này, thứ mà con người khó tiêu trừ nhất không phải lòng tham vật chất, mà là “tình dục”.

Đó là thứ đã cắm rễ sâu thẳm tâm hồn con người, khác với “nhục dục”, nó sẽ rút cạn máu thịt, linh hồn của con người, thậm chí là cả tư tưởng. Đối diện trước người mình yêu thương, gần mà không thể thân thiết, muốn mà không thể có được, ai chưa từng trải qua sẽ chẳng hiểu nổi những đau đớn và tê dại như bị trăm loài côn trùng gặm nhấm con tim ấy. Trình tướng quân khao khát tiểu thư quá lâu rồi, một cơ hội như vậy trong mắt hắn không phải núi đao bể lửa, mà chỉ là một tia sáng hé mở nơi cánh cửa đóng chặt, cũng là một lần trôi dạt với trái tim hắn.

Hắn không hẳn đã muốn làm gì đó, nhưng gặp mặt riêng nàng, hắn có thể ngắm nàng lâu hơn, chỉ điều đó thôi đã khiến hắn bất chấp tất cả.

Trên đời có rất nhiều người cũng được coi là thông minh, quyết đoán, kiên cường, chỉ là thường xuyên có rất nhiều thứ ràng buộc họ, ví dụ như danh tiếng, trách nhiệm, tình thân, và tình dục.

Mười năm cách biệt muôn trùng, dù không cố nhớ nhưng lòng chẳng quên.

Ta mặc niệm trong đầu.

Trình tướng quân đang nôn nóng đợi ở đó, ngay lập tức Đông Mai dẫn Hoàng hậu đến.

Thực ra trong tình huống này, ta không nên xuất hiện chút nào, chỉ tiếc dạo này cuộc sống của ta quá nhàm chán, ta rất muốn xem thử người khác chia cắt duyên ương, sinh ly tử biệt, bất gian tại giường là như thế nào? Cũng muốn xem thử tiểu thư sẽ đối xử với Trình tướng quân ra sao.

Tiểu thư và Trình tướng quân không gặp nhau mười một năm rồi. Cô đơn là bản tính của nữ nhân, tiểu thư lại một mình ở khuê phòng trống vắng, ngày ngày đối diện với chiếc giường lạnh lẽo, có khi nào từng nhớ đến Trình tướng quân luôn ngốc nghếch dõi theo nàng, bị nàng chê là phiền phức hay chẳng?

Trình tướng quân đang đứng cạnh vườn hoa sốt ruột đi tới đi lui, nghe thấy tiếng động liền quay lại.

Hai người nhìn thấy nhau.

Trời đêm tách khỏi tầng mây, ánh trăng nồng đượm soi rọi nhân gian.

Đông Mai vội vã rời đi, trong mắt tiểu thư có phần do dự, nàng đứng một lúc mới tiến tới, nói: “Là huyênh tìm ta?”

Trình tướng quân sững người, nhìn thấy nàng lại không thốt ra nổi một câu.

Ánh trăng nhuộm vào bầu không khí trầm mặc, vắt ngang giữa hai người họ. Cảnh đêm xung quanh dường như được bao phủ bởi một lớp sương mịn mù, có tiếng dế kêu huyền ảo, có mùi ẩm ướt trong không khí đêm xuân.

Là cảnh sắc đẹp tuyệt vời.

Dưới trăng dưới hoa như thế này, cảnh sắc dễ chịu như thế này, quả là thích hợp để thưởng thức vở kịch hay của đôi nam nữ si tình.

Tiểu thư không ngắt đầu, Trình tướng quân lại chỉ im lặng ngắm nàng, ánh mắt đắm chiều nồng nàn, mãi sau mới lên tiếng: “Ta... ta...”

Giọng hần vì căng thẳng mà trở nên khàn đặc.

Mười mấy năm chinh chiến nơi sa trường chẳng hề giúp Trình tướng quân có thêm chút khí thế nam nhân, nhìn thấy tiểu thư, hần vẫn cứ căng thẳng, vẫn cứ lúng túng, chỉ biết ngốc nghếch đứng nhìn.

“Tình” là vậy đó.

Tiểu thư ngắt đầu nhìn hần. Thời gian khiến nàng không còn phóng khoáng như thời niên thiếu, nàng cũng trưởng thành hơn nhiều rồi.

“Huynh có chuyện gì không? Huynh hẹn ta ra đây sẽ làm kẻ khác nắm được điểm yếu của ta.” Giọng nói nàng bình thản đến mức lạnh lùng.

“Chỉ là vì ta muốn nhìn thấy nàng.”

Dứt lời, hần lại bổ sung thêm vào câu nói kia, giải thích: “Không phải ta hẹn nàng!”

Tiểu thư giật mình, như chợt hiểu ra điều gì đó, quay người rời đi.

Trình tướng quân đi theo mấy bước, ngập ngừng nói: “Nàng, nàng cứ vậy mà đi sao?”

Tiểu thư dừng bước, khẽ siết chặt nắm đấm.

Nàng đang do dự.

Ta cảm thấy rất thú vị.

Cô đơn quá lâu rồi, cuộc sống trở nên khô cằn, tiểu thư cũng là con người, bỗng nhiên gặp phải tình cảm mãnh liệt như vậy sẽ khiến con người ta không nở buông tay. Tiểu thư từng có biết bao thứ khiến nàng tự hào, có bao nhiêu người nghĩ đủ mọi cách chỉ vì muốn nàng nở nụ cười nghiêng nước nghiêng thành. Mà giờ...

Trình tướng quân tiến lên vài bước, hình như đã ở ngay sau lưng nàng ấy.

Bờ vai tiểu thư chỉ cao đến ngang vòm ngực rộng của hần, nhìn thế này mới biết Trình tướng quân không còn gầy gò và ngây ngô như ngày trước nữa, ở hần toát lên sự an toàn và đáng tin cậy lớn dần theo năm tháng.

“Ta... Ta rất nhớ nàng, A Âm.” Giọng nói run run, bàn tay hần phủ lên đôi vai của tiểu thư. Tiểu thư nhắm chặt mắt không cử động. Trình tướng quân đột nhiên ôm chặt lấy nàng, dường như bộc phát nỗi nhớ nhung và khao khát suốt mười mấy năm trời, hần nhắm mắt kề sát mái tóc của tiểu thư.

Ta khẽ thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng bắt giác cong lên.

Ta quả thực rất thích cảnh tượng này, một tình yêu khiến người ta cảm động rơi nước mắt. Có điều, trước đó ta đã sai người bỏ xuân dược vào đồ ăn thức uống của tiểu thư và Trình tướng quân, vậy mà họ cứ ôm nhau như vậy, chậm chạp mãi chẳng thấy động tĩnh. Xem ra tác dụng của xuân dược phát huy chậm ghê.

Tiểu thư đột nhiên mở mắt: “Bạch Ngân, người đang ở đâu?”

Ta hơi ngạc nhiên, nàng lại biết là do ta ư? Có điều cũng không hề khó đoán, tiểu thư đâu phải kẻ ngốc?

Ta không lên tiếng.

Còn lúc này Trình tướng quân đã có phần nôn nóng, xoay người tiểu thư lại, định hôn nàng ấy.

Tiểu thư cự tuyệt: “Không được.”

Nhờ ánh trăng soi rọi, ta nhìn thấy gương mặt nàng đã hơi hồng lên, thuốc bắt đầu phát huy tác dụng, nhưng nàng ta vẫn bình tĩnh nhìn thẳng hấn: “Đa tạ huynh đã đối tốt với ta suốt bao nhiêu năm, nhưng người ta yêu chỉ có Hoàng thượng... Ta sẽ không làm chuyện gì có lỗi với người. Có lẽ đây là lần cuối cùng ta nói chuyện này với huynh, ta...”

Nàng ta còn chưa dứt lời, Trương thái sư và rất nhiều quan viên đã dẫn một thái giám đột ngột xuất hiện.

Nhìn thấy cảnh họ ôm ấp lẫn nhau, ông ta tức giận tới nỗi chỉ biết giậm mạnh cây gậy trong tay, “Hoàng hậu, Trình tướng quân, hai người dám làm chuyện đại nghịch bất đạo như thế này sao?”

Trình tướng quân lập tức nói: “Không, không liên quan đến A Âm...”

“Là lỗi của bản cung.” Nàng ấy vẫn có sự uy nghi của Hoàng hậu, quay người lại liếc nhìn một lượt, dường như vẫn đang ra lệnh: “Đêm nay là bản cung lấy danh nghĩa thương thảo bệnh tình của Hoàng thượng hẹn Trình tướng quân ra đây, Trình tướng quân không biết gì cả.”

Ta hỏi tiểu thư: “Có đáng không?”

Ta không ngờ cuối cùng nàng ấy lại nhận tội thay Trình tướng quân.

Tiểu thư lúc này bị giam cầm trong Phụng Nhiên Cung, tính đến giờ đã là đêm thứ ba rồi. Việc như vậy đương nhiên không thể truyền ra ngoài, còn tiểu thư có Mộ gia và Thái hậu che chở, cũng chỉ bị giam lỏng mà thôi.

Nhưng vị trí Hoàng hậu chắc chắn không thể bảo toàn.

“Chẳng phải người muốn có địa vị này đó sao?” Tiểu thư rất bình tĩnh.

Ta vuốt tà áo ngồi xuống: “Lúc đó người cũng có cơ hội rời khỏi nơi ấy.”

Nàng ta lắc đầu: “Không cần, nếu người muốn hãm hại ta, có lần thứ nhất rồi sẽ có lần thứ hai, chẳng việc gì phải hại đến tính mạng người khác.”

Ta mỉm cười: “Tiểu thư, người trở nên thấu đáo như vậy từ bao giờ thế?”

Nàng ấy quỳ trước sảnh đường, nhắm mắt hướng về phía tượng Phật, ánh trăng hắt lên gương mặt nàng ấy tỏa ra thứ ánh sáng nhẹ nhàng, từ nàng toát ra khí chất phổ độ chúng sinh: “Người hỏi ta có đáng hay không, còn người làm vậy có đáng hay không?”

“Đương nhiên là đáng.”

“Vậy sao?” Nàng mỉm cười: “Nhưng ít nhất ta cũng có một người thật lòng yêu thương mình, còn người có gì đây?”

Nụ cười của ta dần vụt tắt, nhìn chằm chằm vào gương mặt nghiêng nghiêng của nàng ta: “Ta có Hoàng thượng, nhanh thôi, sẽ có cả đứa con trai của người, và sắp có cả thiên hạ này.”

Khóe miệng nàng ta càng cong hơn: “Người có Hoàng thượng nhưng người luôn phụ bạc người, thậm chí còn chẳng sống cùng người bằng bản chất thật sự của người. Người sẽ có được đứa con của ta, nhưng trong lòng nó chưa từng coi người là mẫu thân ruột thịt của nó. Người sẽ có được thiên hạ này, nhưng thiên hạ rồi sẽ đổi chủ. Họ chỉ còn nhớ những tội lỗi của người, họ sẽ không bao giờ hiểu người thật sự muốn gì.”

“Người muốn giáo hóa ta chắc?” Ta lạnh lùng buông lời.

Ta không cần bất cứ kẻ nào tự mình là đúng rồi đi giáo hóa ta.

Nàng ta lắc đầu: “Ta chỉ thấy người làm vậy thực không đáng.”

Ta cười khẩy nói: “Chắc người không biết chuyện Trình tướng quân đầu nhĩ? Hấn cứ mặc người một mình nhận tội, còn bản thân đã quay về biên cương rồi.”

“Người không cần bơi nhẹ hần, ta tin hần có nỗi khổ tâm của mình.”

Ta liếc nhìn nàng ta, không nói thêm nữa. Ta vỗ tay, liền có thái giám bưng bình rượu tiến vào: “Chắc người hiểu ta định làm gì? Niệm tình nghĩa chủ tớ bao năm, chỉ cần đưa con của người ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của ta, ta sẽ không động đến nó.”

“Người không cần uy hiếp ta, con cháu tự có phúc của nó.”

Đúng là nước đổ lá khoai.

Ta chợt nhận ra tiểu thư trước mặt đây đã không còn là tiểu thư trong ký ức của mình.

Bao nhiêu năm nay ta bận rộn đối phó với những nữ nhân khác trong cung mà quên mất rằng tiểu thư cũng đang dần thay đổi.

Nhưng nàng vẫn đứng đây, dáng vẻ tôn quý như đang tham gia vào một yến tiệc trọng thể. Nàng từ từ đi đến bên tiểu thái giám, không nói một lời, khí chất cao quý trời sinh đã vậy. Tiểu thái giám cúi đầu thật thấp, nâng khay lên cao.

Nàng rót một chén, rượu chảy ra từ trong bình tạo thành một đường vòng cung.

Chén rượu vơi đầy.

Nàng nâng lên, chậm rãi uống một ngụm.

“Tâm nguyện lớn nhất trong kiếp này của ta đã được thực hiện rồi.” Giọng nói của nàng mang theo cả tiếng thở than. Nàng đặt chiếc cốc trở lại khay, rồi đi đến quỳ trước tượng Phật: “Người đi đi, trước khi chết ta không muốn nhìn thấy người.”

Ta không biết tại sao mình bỗng dưng nổi giận? Có lẽ là vì ta chẳng hề nhìn thấy nàng ta khóc lóc van xin hay chửi rủa oán hận, dường như, ta phát hiện ra mình không thể thay đổi hay khống chế bất cứ ai.

Nàng ta chết một cách ung dung như vậy, ung dung đến mức như đang cười nhạo cho sự đáng thương của ta.

Lúc đi đến cửa, ta nghe thấy có tiếng đồ vật rơi xuống đất, còn cả tiếng hét thất thanh của cung nữ.

Ta siết chặt nắm tay, trong lòng ngùn ngụt lửa giận, người có kẻ yêu mình thật lòng thì làm sao chứ? Đều phải chết cả thôi! Chết rồi thì còn có tư cách gì để mà nói yêu? Ta nhìn mảnh trăng gầy phía xa bị mây đen che lấp, phát áo bỏ đi.

Người nói ta chưa từng sống với Hoàng thượng bằng bản chất thật sự của mình, vậy thì hôm nay, Hoàng thượng sẽ nhìn thấy bộ mặt thật của ta.

Ta cầm thánh chỉ, quỳ trước mặt Hoàng thượng: “Hoàng hậu nương nương sợ tội tự sát, xin Hoàng thượng hạ chỉ phong thần thiếp làm Hoàng hậu, cai quản ấn tín lục cung, chịu trách nhiệm chăm sóc Thái tử. Nay Hoàng thượng thể trạng suy nhược không thể điều hành chính sự, mong Hoàng thượng lấy xã tắc làm trọng, truyền ngôi cho Thái tử, lệnh cho lưỡng cung Thái hậu buông rèm nhiếp chính.”

Lúc này Hoàng thượng ôm ngực ho sặc sụa, sức khỏe hẳn yếu hơn rất nhiều so với tự tưởng tượng, sắc mặt tái nhợt, chỗ thuốc kia đã khiến hần ngay đến sức xuống khỏi giường cũng chẳng còn.

Ta thấy hần không trả lời, liền đứng dậy.

Ta biết hần không đồng ý, bèn đi thẳng đến bên thư án, tự ý cầm ngọc ấn đóng dấu.

Đóng dấu xong xuôi, ta nhìn nét chữ viết bằng mực đen trên thánh chỉ, nó là thật, là bất biến, là bất diệt, là vẫn tự có thể dối đời thiên hạ. Việc này sẽ quyết định tương lai của ta, quyết định tương lai của cả Đại Hòa.

Trong lòng ta trào dâng cảm xúc khó tả. Đó là sự xúc động, xúc động bởi giờ đây mình có thể nắm giữ thiên hạ.

Ta cũng có được ngày hôm nay ư, khi nó thật sự đến với ta, ngay chính ta cũng đột nhiên run rẩy.

“Nàng biết tội nàng phạm phải sẽ bị xử trí ra sao không?” Hoàng thượng đột nhiên lên tiếng, giọng nói thều thào.

“Tịch thu tài sản, tru di cửu tộc.” Ta đáp lời hần, mặt không biết sắc.

Hần ho khù khụ, dường như không thể chịu nổi cơn đau ốm, “Tại trăm quá dung túng nàng rồi.”

Ta tiến lại gần hần.

Hoàng thượng ho đến nỗi cơ thể khó chịu vô cùng, ta chợt thấy xót xa. Thái giám đã mang thuốc đến từ nãy, ta đỡ Hoàng thượng dậy, cầm bát thuốc lên: “Nào, Hoàng thượng, thần thiếp bón cho người.”

“Nàng lại hạ độc trăm sao?”

Ta nhìn hần chăm chăm, im lặng.

“Hoàng thượng hãy tin thần thiếp, tuy thần thiếp hám lợi đen lòng, nhưng sẽ không hãm hại Hoàng thượng.”

“Ồ, nàng cảm thấy trăm còn có thể tin nàng ư?” Lúc nói câu này, hần thậm chí còn không thèm nhìn ta, chỉ hít thở hổn hển, ta vô lương giúp hần dễ thở hơn.

“Cho dù ngày trước thần thiếp từng nói dối Hoàng thượng bao nhiêu đi chăng nữa thì vẫn có lời thật lòng. Hoàng thượng là phu quân của thần thiếp, là nam nhân đầu tiên của thần thiếp, là bầu trời của thần thiếp suốt cuộc đời này, thần thiếp sẽ không bao giờ quên Hoàng thượng luôn đối tốt với mình.”

Hần cười khẩy một tiếng, giống như đang chế nhạo bản thân, lại như đang cảm thấy ta thật nực cười, rồi hần nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Ta ở bên nhìn hần hồi lâu, đặt bát thuốc trở lại bàn. Ta biết hần hận ta, dù là nam nhân nào cũng sẽ hận ta. Nhưng ta không lo lắng, cũng chẳng sợ hãi. Ta biết hần mãi mãi không thể cho ta thứ gọi là “bình đẳng”, ai cũng nghĩ rằng, phải là hần nằm trên còn ta nằm dưới, ta phải phục tùng hần, chờ được hần sủng hạnh.

Nhưng ngay từ đêm tân hôn đầu tiên, mọi thứ đã được quyết định, ta sẽ đè đầu cưỡi cổ hần.

Song, hần vẫn là phu quân của ta, chỉ là những con người mang tư tưởng nam trên nữ dưới kia không thể nào tiếp nhận chuyện này mà thôi. Nhân gian thế tục luôn như vậy, xưa nay ta chẳng hề để tâm.

Ta đắp chăn cho hần, dịu dàng nói: “Hoàng thượng, người nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai thần thiếp lại đến thăm người.”

Hần chẳng đời nào trả lời ta.

Ta đi ra khỏi cung điện, dặn dò Bùi công công: “Nhất định phải chăm sóc sức khỏe cho Hoàng thượng thật cẩn thận.”

“Vâng.”

Ta nhìn xung quanh, người trong Tuyên Điện đều là tay chân của ta, nhưng ta vẫn không yên tâm.

“Còn nữa, tăng thêm thị vệ canh cổng, chưa có lệnh của bản cung, bất cứ ai cũng không được vào.”

“Vâng.”

Sau khi thánh chỉ được ban xuống, trong triều xôn xao bàn tán.

Họ không phản đối Thái tử kế vị, nhưng lương cung Thái hậu buông rèm nhiếp chính có phần trái với thông lệ. Bởi vì trong sử sách chưa hề có tiền lệ hậu cung xử lý việc công. Huống hồ tuy Hoàng thượng bệnh nặng, hoàng đế tuổi còn nhỏ, nhưng còn có rất nhiều lão thần trong triều có thể giúp Hoàng thượng xử lý chính sự.

Vậy mà chuyện lần này quan điểm của Mộ Thái hậu và ta hoàn toàn thống nhất, thế lực khi hai người chúng ta hợp lại lớn hơn hần so với những tiếng nói phản đối kia. Bởi vậy, cho dù trong triều có đại thần dùng cái chết để ngăn cản, ta vẫn thuận lợi trở thành Hoàng Thái hậu.

Ngày Hoàng thượng đăng cơ, ta mặc bộ phượng y Bách Phụng Tề Minh màu đỏ lộng lẫy xa hoa, đầu đội mũ phượng vàng kim, được bốn thái giám dìu đỡ, mười sáu thái giám nối gót theo chân, ta bước vào trong màn trướng bên trái ghế rồng.

Phía dưới là xa giá nguy nga lộng lẫy, bầu không khí vàng son rực rỡ ngập tràn.

Trái tim ta cũng không kìm nén được sự xúc động, ngón tay đặt trên đầu gối khẽ run rẩy.

Thái giám mở thánh chỉ: “Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết...”

Những người kia đều quỳ rạp xuống, những con người ta từng kính sợ, bây giờ nhìn từ xa chỉ như những chấm nhấp nhô trên thảm đỏ, giữ nguyên tư thế cẩn trọng cung kính, không dám làm càn bừa bãi.

Thái giám đọc xong.

“... Khâm thủ.”

Đại thần thần phục phía dưới kia quỳ nói: “Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, Thái Hoàng Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế, Hoàng Thái Hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Ta khẽ cúi vào lòng bàn tay.

Đau.

Để ta cảm thấy tất cả những gì trước mắt mình đây đều là sự thật, thật tới mức đáng sợ.

Ta chợt cảm thấy cổ họng mình nghẹn cứng, đôi môi run rẩy, một dòng nhiệt huyết trào dâng, xông lên qua cổ họng, ngấm vào trong mắt ta.

Trong tiếng đồng thanh hô vang, ta ngược tầm mắt vượt qua Loan Điện, vượt qua cổng cung điện và hương khói trên lư đỉnh phía xa, nhìn ra bầu trời bao la rộng lớn, tươi đẹp như thể xưa nay vẫn vậy.

Cuối cùng, Bạch Ngân ta đã làm được chuyện mà vô số người trên đời thèm muốn nhưng đều không dám làm: Thống – Trị – Thiên – Hạ.

38. Chương 38

Chương 38: Ta đi đến tận bước này chỉ để hấn quỳ gối trước mình sao

Hoàng Thái hậu và ta đối đầu nhau trong triều, nhưng ý đồ của bà ta quá rõ ràng, lại có dã tâm đưa ra đề nghị để cho con trai mình – Thập Ngũ Vương gia nắm giữ binh quyền.

Mộ Thái hậu luôn ở trong thâm cung, xưa nay chưa từng xử lý chuyện chính sự. Mặc dù trong triều có không ít thế lực của bà ta, nhưng bà ta vừa mới lên làm Thái Hoàng Thái hậu, tính cách lại bảo thủ cố chấp, còn ta vốn thân phận thấp kém, ngoài “biểu ca” ra thì đâu còn thế lực nào khác. Bởi vậy ban đầu bà ta mới ủng hộ ta trở thành Hoàng Thái hậu, chỉ vì cho rằng ta yếu đuối dễ chèn ép mà thôi.

Đáng tiếc, bà ta đã nhìn nhầm rồi.

Trong triều vốn dĩ có ba phe, phe Mộ Thái hậu, phe bảo vệ Hoàng thượng và phe ẩn mình của ta.

Đề nghị của bà ta khiến phe bảo vệ Hoàng thượng phẫn nộ, bởi vì họ cho rằng Mộ Thái hậu chẳng qua là muốn mượn thân phận và thế lực của Thái Hoàng Thái hậu để bành trướng thế lực của con trai mình, đợi đến khi Thập Ngũ Vương gia có vị trí vững chắc, tất sẽ soán ngôi vua, vô hình trung lại ảnh hưởng đến hai phe còn lại.

Mà nay Tân Hoàng đế tuổi còn nhỏ, Vương gia trong triều lại có đến mười mấy người, thế lực phân bố không đều, nếu cứ như vậy mãi ắt sẽ dẫn đến việc nội chiến. Có người nêu cách “phong đất cho chư hầu, phân tán binh quyền”, phái các vương hầu đến những lãnh địa khác nhau, cho tự mình cai quản để bảo vệ sự tập trung quyền lực của hoàng thất.

Sau khi ngâm bàn bạc với mấy đại thần, bèn quyết định phân Thập Ngũ Vương gia đến Lịch Thành xa xôi nhất, là vùng biên ải trời đông tuyết phủ, cách Hòa Thành mấy ngàn dặm đường, hơn nữa nếu không có chiếu chỉ của hoàng thất, hẳn không được phép tự ý rời khỏi phạm vi lãnh thổ của mình.

“Vậy các khanh không phản đối đề nghị của Hà đại nhân chứ?” Ta hỏi.

Những đại thần khom mình nhìn nhau.

Mộ Thái hậu nổi trợn lông đình, đập bàn đứng dậy nói: “Khốn kiếp! Làm sao có thể phân con cháu hoàng thất đến vùng biên ải xa xôi đi quản đám dân đen kia chứ?”

Ta đáp: “Thái Hoàng Thái hậu, người xưa có câu, dân là gốc của xã tắc, đâu thể nói là ‘dân đen’ này nọ được? Có thể giúp các Vương gia trưởng thành hơn, kiến công lập nghiệp trên đất phong của mình cũng là chuyện tốt.”

Ta nhẹ nhàng hỏi: “Hoàng thượng, ý người thế nào?”

Tiểu Hoàng thượng ngồi giữa ta và Mộ Thái hậu, thân thể bé nhỏ như lọt thỏm trong ghế rộng rộng lớn, trong đôi mắt giống hệt phụ thân nó ẩn chứa dòng xoáy sâu xa đang vận động, không biết nó đang nghĩ ngợi điều gì, cắn chặt môi không nói một lời.

Nó trước nay không nêu lên bất cứ ý kiến gì.

Ta lại hỏi: “Các chư vị ái khanh thấy sao?”

Họ nhìn nhau, Hồ Bản Vinh bước ra: “Thần cho rằng Hoàng Thái hậu làm như vậy là rất ổn thỏa.”

“Thần cũng cho là vậy.”

“Thần cũng cho là vậy.”

“Chúng thần cũng nghĩ vậy.”

...

Các đại thần thi nhau đứng ra, nhất thời giọng nói vắng vắng bên tai, đã hơn một nửa số người đồng ý rồi.

Mộ Thái hậu tức đến nỗi toàn thân run rẩy, “Người, các người...”

Không có Thập Ngũ Vương gia, cho dù bà ta là Thái Hoàng Thái hậu đi chăng nữa thì có ích gì?

“Vậy cứ quyết định thế đi, bãi triều.” Ta có phần mệt mỏi, lên tiếng nói. Đêm qua ta phê duyệt tấu chương đến tận khuya, hôm nào cũng đối mặt với triều thần bàn luận quốc gia đại sự, quả thực có chút đau đầu.

Đạo này cơ thể ta càng ngày càng suy nhược.

“Bãi triều...” Thái giám truyền chỉ bằng giọng chói tai.

“Chúng thần cung tiễn Hoàng thượng, cung tiễn Thái Hoàng Thái hậu, cung tiễn Hoàng Thái hậu.”

Sau khi Hoàng thượng đứng dậy, ta cũng đứng dậy, nghe thấy cung nữ của Thái Hoàng Thái hậu cách đó không xa hoảng hốt hét lên: “Thái Hoàng Thái hậu, Thái Hoàng Thái hậu...” Thái Hoàng Thái hậu ôm chặt lồng ngực mình, miệng há rộng hít thở khó khăn, bà ta tức quá phát bệnh rồi.

Ta chỉ ngoảnh đầu liếc nhìn chứ không để tâm lắm.

Xưa nay ta chẳng coi bà ta ra gì.

Hậu cung và triều đường là hai nơi hoàn toàn không giống nhau, cũng như sự đấu đá giữa nam nhân với nhau và giữa nữ nhân với nhau khác biệt vô cùng.

Ta hơi mệt rồi. Từ khi Tiểu Hoàng đế kế vị, hàng đông tấu chương đều đưa đến cung của ta, sau khi ta xem xét phê duyệt xong mới có thể đưa cho Tiểu hoàng đế. Không có con dấu của ta, nó không thể quyết định bất cứ việc gì.

Nhưng cũng bởi vậy mà hàng đêm ta phải xử lý việc công, cơ thể ta vốn đã không được khỏe lại càng thêm kiệt sức. Mỗi ngày nhìn thấy nào là hồng thủy, mất mùa, chiến tranh, đói nghèo... trên đồng tấu chương,

quyền lực tối ang đến cho ta không chỉ mỗi sự vui sướng xúc động mà hơn hết lại là trách nhiệm, là gánh nặng.

Dường như có những bí mật vốn dĩ không liên quan đến ta, nhưng ta vô tình nhìn thấy, nghe thấy, thành ra nói cũng không được, không nói chẳng xong. Giả như chưa nhìn thấy cũng không ổn, đành phải cất giữ trong lòng. Phê duyệt tấu chương cũng như vậy, nếu đã xem rồi, trách nhiệm cũng đè nặng trên người mình, đương nhiên phải chọn lựa cách xử lý ổn thỏa nhất, toàn những chuyện ảnh hưởng đến cả thiên hạ, không thể không suy tính thấu đáo.

Thiên hạ.

Thiên hạ, không chỉ đơn giản là hai chữ, mà là ngàn vạn sinh mệnh trên đời.

Mặc dù ta không quá coi trọng sinh mạng con người, nhưng cũng biết nếu không lo cho bách tính, thiên hạ Đại Hòa sẽ không thể vững mạnh.

Cuối cùng ta đã phần nào hiểu ra, tại sao Hoàng thượng mỗi khi phê duyệt tấu chương đều chau mày nhăn trán.

Ta day day thái dương.

Tiểu Ngư nói: “Nương nương, Hoàng thượng đến Ạ.”

Có lúc ta giật mình tưởng đó là Hoàng thượng của ngày xưa, còn ta vẫn như lúc xưa, ngày ngày chờ đợi hần đến bên ta. Nhưng giờ đây mỗi ngày ta đến Tuyên Điện thăm hần, hần đều đã ngủ say rồi, không nói với ta một câu nào hết. Ta đặt tấu chương trong tay xuống: “Bảo Hoàng thượng vào đi.”

Cung nữ thấp đèn bên cạnh, ta mới chợt nhận ra đã là hoàng hôn, ánh sáng màu vàng mờ ảo tượng trưng cho thời khắc chuyển giao giữa ngày và đêm. Lúc này, tân Tiểu Hoàng đế thường đến thỉnh an ta.

Nó càng lớn càng giống Hoàng thượng, khuôn mặt hai người giống nhau như hai giọt nước, chỉ có chiếc cằm và đôi môi là hơi giống tiểu thư. Nó và Hoàng thượng đều tuấn mỹ sáng láng, chỉ là thần sắc toát lên từ trong đôi mắt bé nhỏ tuyệt nhiên không hề giống Hoàng thượng.

“Nhi thần bái kiến mẫu hậu.”

Giọng nhỏ nhẹ ngây thơ mà sáng rõ.

Mẫu hậu? Ta chẳng có lấy một đứa con của chính mình, nghe hai tiếng mẫu hậu này gần ba tháng, thấy quen tai tới độ đau lòng. Ta nhớ tiểu thư từng nói, tuy nó gọi ta là mẫu hậu, nhưng trong lòng nó sẽ không bao giờ coi ta là mẫu hậu ruột thịt của mình.

Ta vẫy tay với nó: “Qua đây.”

Nó ngần ngại một lát, từ từ đến gần.

Ta hỏi: “Người hân bản cung không?”

Nó cúi đầu không nói.

“Ngẩng đầu lên.” Giọng ta bắt giắc trở nên uy nghiêm theo thói quen, thậm chí ta còn thấy bất mãn khi kẻ khác không chịu tuân theo lời ta, cho dù lý do của họ là gì đi chăng nữa. Ta luôn luôn thích kẻ khác phải hoàn toàn phục tùng ta.

Nó ngẩng đầu đáp: “Nhi thần không dám.”

“Hiện tại ngươi không dám, hay là trong lòng ngươi không dám?” Ta nhìn vào mắt nó.

Nó cúi đầu chấp tay nói: “Nhi thần trước nay luôn kính trọng mẫu hậu.”

Hành động và lời nói ôn hòa lễ độ như vậy, nhưng không thể nhìn thấu đôi mắt của nó, đôi mắt sâu khó lường, ta rất thích thần sắc này của nó. Ta mỉm cười, xoa đầu nó. Mái tóc nó mềm mại bóng bẩy, nó vẫn còn là một đứa trẻ, ta dịu giọng: “Kiểu gì cũng có ngày ngươi sẽ phải cảm ơn bản cung, cảm ơn tất cả những gì bản cung đã dạy cho ngươi.” Cho dù đó là thù hận, là nhần nhện, hay là ngụy tạo, đều là thứ mà một hoàng đế nhất định phải học được.

“Lui đi.”

“Vâng.” Nó lui xuống: “Tạ ơn mẫu hậu, mẫu hậu nghỉ ngơi sớm đi ạ.”

“Ừm.”

Sau khi thấy góc áo bào màu vàng kim của nó đi khuất, ta mới khẽ bật cười.

Con ư, một đứa con đáng yêu biết bao.

Nó mới chín tuổi mà đã thâm sâu nhẫn nại như vậy rồi.

Tiểu thư, người sẽ hận ta chứ? Đứa con của người hoàn toàn không giống người mất rồi.

Ta hướng đôi mắt trống rỗng nhìn ra phía xa, nụ cười trên môi lại nhòa dần.

Chỉ khi một mình, ta mới yếu đuối thừa nhận lời tiểu thư nói là đúng.

Nàng ta đã đánh trúng điểm yếu trong lòng ta.

Đúng vậy, ta cô đơn, ta rất cô đơn.

Ba tháng nay tưởng chừng như đã ba năm trôi qua, hôm nào cũng bận rộn, ban ngày cần uy nghiêm tranh đấu trên triều đường, ban đêm thì lại cô đơn và trống trải trước sự nguy hiểm. Chẳng ai thật lòng đối tốt với ta, ta không có con cái của riêng mình, thậm chí không có lấy một người luôn ở bên bầu bạn cùng ta. Ta nhìn giường đệm quanh hiu, mỗi lần ngủ trên đó ta đều thấy lạnh như băng, dù ta có làm thế nào cũng chẳng ấm lên nổi.

Đột nhiên ta thấy rất nhớ Hoàng thượng.

Mỗi khi hần phê duyệt tấu chương, ánh nến soi bóng hần in lên vách tường. Ta thích ngắm nhìn bóng hình hần, như thể chính hần mới là nguồn sáng, tự mình tỏa ánh nến ra xung quanh.

Còn ta toàn mãi mê suy nghĩ mưu kế hại người không tài nào ngủ nổi, cho đến khi hần làm xong việc tới ôm ta, ta mới có thể từ từ chìm vào giấc ngủ.

Ta và hần đã cùng nhau trải qua mười một năm.

Hầu như mỗi đêm trong mười một năm đều như vậy.

Hỏi ta rằng có bao nhiêu đêm như thế ư? Ta khó lòng đếm hết được...

Ta chán xem tấu chương, liền đứng dậy gạt bắc nển, lặng lẽ nhìn nó cháy sáng kêu “xì” một tiếng, cả căn phòng càng thêm sáng rõ và ấm áp.

Ta từ từ tiến lại gần chiếc giường, nhịp đi chậm chạp và loạng choạng, có thể nghe thấy cả tiếng bước chân của mình.

Có khoảng thời gian ta rất muốn chứng minh rằng những việc nam nhân có thể làm thì ta cũng có thể, những việc nam nhân không thể làm thì ta vẫn thừa sức làm được. Thực sự ta cũng đã làm được rồi, nhưng ta chẳng thể nào thay đổi được, đôi lúc nam nhân có thể không cần đến nữ nhân, nữ nhân đối với họ mà nói chỉ là một niềm vui xác thịt. Nhưng nữ nhân lại khác, đối với nam nhân từng chiếm hữu thân thể họ, từ thể xác tới trái tim họ sẽ hình thành một mối dây liên kết với nam nhân đó, cho dù mối liên kết này là thiện hay là ác đi chăng nữa.

Giống như mối liên kết giữa ta và Lý thống lĩnh.

Năm xưa ta hận không thể lột da hần, ăn tươi nuốt sống hần.

Còn nay hần đã chết rồi.

Nhưng dấu vết mà hần khắc lên thân thể ta vĩnh viễn chẳng thể phai mờ.

Ta ngồi bên giường chạm lên tấm chăn lạnh giá, suốt một ngày ta không hề đặt lưng lên chiếc giường này. Cô đơn là bản chất của nữ nhân, đến giờ ta cũng nếm trải được điều đó rồi. Không biết ta cứ trầm ngâm như vậy suốt bao nhiêu lâu, ba tiếng gõ vào cửa sổ vang lên, là Dương Lâm.

Mỗi lần ta đều sai người truyền tin cho hần, đã lâu lắm rồi hần không đến tìm ta.

Hần nhảy vào.

“Huynh có chuyện gì vậy?” Ta tiến tới.

“Ta đến chào từ biệt.”

Hần bất động đứng nguyên chỗ cũ.

“Huynh phải rời đi ư?” Giọng ta có chút hoang mang.

“Nàng đã không cần ở bên bảo vệ nữa rồi.” Lúc này hần mới nhìn ta, mặt lạnh tanh. Hần chưa bao giờ đồng tình với cách làm của ta, từ khi bắt đầu cũng chỉ giúp ta giết Lý thống lĩnh, và hãm hại Hà Tịnh Đan mà thôi.

Kinh nghiệm mấy năm sống trong cung đã giúp hần thấu hiểu rất nhiều trò đời, hần trở nên trầm mặc và cẩn trọng hơn xưa.

“Thôi được rồi, huynh đi đi.” Ta phẩy tay áo, hần chỉ hành động vì thứ gọi là “trung nghĩa” của hần, chứ chưa bao giờ vì ta.

“Ta đến vì muốn nàng giúp ta một việc.”

Ta quay đầu lại: “Việc gì?”

“Ta muốn ra trận giết giặc.”

Ta nheo mắt quan sát hần. Dương Lâm ơi là Dương Lâm, người vẫn không hề thay đổi. Hoàng cung này chẳng giúp người trở nên tham lam hơn một chút, thế tục hơn một chút sao, “Đây là yêu cầu duy nhất huynh đưa ra cho ta?”

“Phải. Ước mơ cả đời của Dương Lâm ta chính là có thể góp một phần sức mình vì nước vì dân.”

Quả là lời lẽ hùng hồn.

“Huynh biết không, ta bây giờ có thể cho huynh rất nhiều thứ, thậm chí có thể giúp huynh thao túng triều chính.” Ta đi đến bên hần, sự khác biệt về chiều cao khiến ta thấp dưới tầm mắt hần.

Hần quay mặt đi: “Thứ nàng muốn không phải thứ ta muốn.”

Ta phỉu cổ tranh vương trên vai hần, hơi ẩm ướt, có vị ngọt của nước mưa.

“Bên ngoài mưa à?” Ta hỏi.

“Ừ.”

“Mưa xuân rả rích.” Ta thì thầm bằng giọng chất chứa muộn phiền, với tay chạm lên gương mặt hần: “Huynh không muốn ở lại tới ta sao? Bên cạnh ta chẳng còn ai nữa rồi.”

Hần đẩy tay ta ra: “Nàng không cần người khác ở bên”.

Ta vòng qua ôm lấy cổ hần: “Chẳng phải huynh nói huynh yêu ta sao? Cơ hội tốt như thế này tại sao huynh lại bỏ qua? Ta già rồi sao? Xấu rồi ư? Hay là huynh lại bị trói buộc bởi những lễ nghĩa thế tục kia, nên không dám làm chuyện mà bản thân thật sự muốn làm?”

Tại sao ta chẳng thể giữ nổi họ? Ai cũng muốn đến thì đến muốn đi thì đi? Dù cho đó là Hoàng thượng, thiếu gia hay là Dương Lâm? Lễ nào họ không biết Bạch Ngân đã không còn là Bạch Ngân trước kia, nàng ta đã không còn là Bạch Ngân để cho người khác gọi thì đến, đuổi thì đi nữa rồi?

Ta không muốn để cho bất cứ ai nói chữ “không” với ta nữa!

Ta lấy lại bình tĩnh, vuốt ve khuôn ngực hần: “Dương Lâm, ta cảm nhận được nhịp đập trái tim của huynh.” Ta áp tai lên nghe, giọng nói dịu dàng. Áo giáp trên người hần lạnh như băng, nhưng có người ở đây thật tốt biết mấy, “Huynh đừng đi, chúng ta có thể ở cùng nhau.”

Hần nắm chặt cổ tay ta, đẩy ta ra.

Lúc hắn nhìn ta, vẻ mặt lạnh tanh, dường như chẳng hề động đậy.

Ta hung dữ nói: “Dương Lâm, đáng đời huynh cả đời bị huynh đệ bán rẻ, bị nữ nhân đùa giỡn! Lúc nào cũng do dự chần chừ, lúc nào cũng sợ hãi, sợ đạo nghĩa, sợ thế tục! Huynh đã bao giờ sống vì bản thân chưa hả?”

“Con người không cần sống vì bản thân họ.” Hắn gỡ tay ta ra, “Con người không phải cứ thích làm gì là nhất định phải làm bằng được, dự vọng là thứ vĩnh viễn vô cùng. Con người cần hiểu rõ bản thân mình muốn làm gì, rồi việc mình làm sẽ ảnh hưởng đến người khác ra sao, người khác vui vẻ hơn bao nhiêu thì thế gian này cũng sẽ tốt đẹp hơn bấy nhiêu.”

Ta cười khẩy: “Huynh cao thượng như vậy, sao huynh còn giúp ta làm nhiều chuyện như thế?”

“Ấy là lòng tư lợi của ta, vì ta từng yêu nàng, cho nên đồng ý làm bất cứ chuyện gì vì nàng.”

“Từ khi yêu ta?”

“Phải, nhưng nàng bây giờ đã không còn xứng để bất cứ ai yêu thương nữa rồi.” Hắn dứt khoát đẩy ta ra.

Ta phẫn nộ, tại sao ta không xứng để người khác yêu thương? Lẽ nào ta chẳng cần bỏ công sức hay tâm huyết mà làm được tất cả những chuyện này ư? Ai biết được những gì ta đã từng trải qua? Ai hiểu được rằng để từng bước có được ngày hôm nay, ta đã biến mình trở thành kẻ lạnh lùng vô tình như thế này, bước đầu tiên không phải là hãm hại người khác, mà là giết bỏ chính bản thân mình! Ta phải moi móc tâm can tì phế, giết chết ta của ngày trước một cách trọn vẹn!

Ta hất chiếc cốc trên bàn, tiếng vỡ giòn ta vang lên, ta tức giận: “Huynh đừng nói bằng giọng đường hoàng chính trực như thế, huynh chẳng qua là vì bản thân huynh mà thôi! Huynh muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, huynh coi ta là cái gì? Đàn ông các người đều giống hệt nhau, trong lòng đều chỉ nghĩ đến nhân nghĩa, danh tiếng, địa vị, quyền thế, đạo nghĩa, huynh có bao giờ từng nghĩ cho ta? Huynh khinh thường nữ nhân như vậy ư?”

Tiểu Ngư nghe thấy động tĩnh liền xông vào: “Nương nương!”

Nhìn thấy chúng ta, nàng ấy sững người.

“Cút ra ngoài!”

Tiểu Ngư lập tức đóng cửa đi ra.

Ta nhìn thẳng Dương Lâm, đây là lần đầu tiên ta nổi nóng như vậy trong suốt bao nhiêu năm.

Ta đã nhẫn nhịn quá lâu rồi.

Hắn hít sâu một hơi nói: “Không phải nam nhân chúng ta không tôn trọng nàng, là nàng xưa nay chưa từng tôn trọng chúng ta. Bất luận là ở đâu, lúc nào, nàng từng thỉnh cầu sự giúp đỡ của chúng ta chưa? Nàng từng thật lòng nói với ta những lời tận sâu trong tim nàng chưa? Trong khi nàng đang đùa giỡn với chúng ta, thì làm sao nàng có thể mong rằng chúng ta sẽ thật lòng với nàng? Trước giờ ta không thể hiểu nổi con người nàng, vậy nàng bắt ta phải yêu điều gì ở nàng đây?”

Ta nghiêng rằng, bình tĩnh trở lại: “Vậy là bây giờ huynh đã tỉnh ngộ rồi nên muốn rời xa ta?”

“Không, ta chưa tỉnh ngộ, ta vẫn hi vọng nàng là Bạch Ngân của ngày xưa, nhưng ta biết ta không thể thay đổi được nàng.”

“Cho nên huynh chỉ còn cách tự trừng phạt mình?” Ta cười nhẹ.

Ta biết người như hắn mà ra chiến trường, da ngựa chưa bọc thân thì hắn chưa trở về.

Nguồn ebook: s://.luv-ebook

Ai cũng có nghiệp chướng của mình, nghiệp chướng của Hà Tịnh Đan là Hoàng thượng, nghiệp chướng của tiểu thư là lương thiện, nghiệp chướng của Hoàng thượng là trọng tình, nghiệp chướng của đại thần trong triều là quyền thế, nghiệp chướng của Dương Lâm là đạo nghĩa và trách nhiệm.

Vậy nghiệp chướng của ta thì sao?

Ta không biết.

Hắn như hấn không còn muốn nói chuyện cùng ta nữa, chỉ đáp: “Dương Lâm ta cả đời chưa từng cầu xin ai.”

Hắn phất vạt áo bào, quỳ xuống trước mặt ta, “Bây giờ chỉ cần xin Hoàng Thái hậu có thể phái thần ra trận giết giặc, bảo vệ nước nhà, hoàn thành tâm nguyện cuối cùng trong kiếp này của thần.”

Đường đường là một trang nam nhi, một Dương Lâm mình đồng da sắt.

Người cứu ta khỏi nước sôi biển lửa hết lần này đến lần khác, người từng nói yêu ta, người từng vì ta mà vào hoàng cung, người luôn đứng trong bóng tối bảo vệ ta.

Hắn đã quỳ trước ta.

Ta từ trên cao nhìn xuống hắn.

Ta đi đến bước đường này chỉ để hắn quỳ gối trước ta sao?

Nhìn bóng trăng chiếu qua cửa sổ dịch chuyển trên người hắn, tiếng mưa xuân rả rích lớn dần, như thể muốn chôn vùi tất cả mọi thứ xung quanh.

Ta hít sâu một hơi: “Được, bản cung đồng ý với người.”

39. Chương 39

Chương 39: “Hoàng thượng, người muốn giết thần thiếp sao?”

Sáng sớm ngày hôm sau.

Trong gương là khuôn mặt phù thũng của ta, thần sắc xanh xao vàng vọt, hết như một lão bà bệnh tật đầy mình.

Ta dùng ngón út chấm ít son bôi lên má, màu sắc quá tươi đẹp, ánh đỏ tô điểm trên gương mặt như tờ giấy bị ngâm nước mưa của ta, trông ta chẳng khác nào con khỉ làm trò trên sân khấu kịch.

Ta ngừng tay lại, nhìn mình không chớp mắt.

Tiểu Ngư tiến vào bẩm báo: “Nương nương, Trương thái phi cầu kiến.”

Ta chậm rãi hạ tay xuống, thần thờ dôi chút, lại đột nhiên chấm son tô lên môi. Màu sắc tươi đẹp thì có làm sao? Lẽ nào ta không xứng được dùng nó chắc?

Ta đứng dậy, đi ra sảnh ngoài.

Nàng ta đang khấu đầu trước ta, khấu đầu không ngừng, liên tục những hơn tám mươi cái.

“Xin người tha cho Thần Dương, xin người tha cho Thần Dương...”

Ta uống một ngụm trà, mặt không chút biểu cảm.

Khi đó, ta tưởng ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên cảnh Trương thái phi sai người đánh chết A Mộc, A Mộc thoi thóp hơi tàn, ta từng thề rằng đợi đến khi ta có được quyền thế, ta nhất định sẽ trả lại cho nàng ta gấp trăm ngàn lần, nhưng nay quyền thế đã nằm trong tay ta, nhưng tất cả chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Người chết là hết.

Nàng ta quỳ trước mặt ta, ta chỉ cảm thấy thời gian trôi sao vội vã đến vậy.

Quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Giờ đã mười năm rồi.

Thời gian trôi nhanh tới nỗi khiến người ta không kịp nhận ra.

“Người khấu đầu với ta cũng vô ích.” Ta rất bình thản: “Đại Hòa cần thông gia với Cáp Khắc, trong cung chỉ có một vị công chúa là Thần Dương. Cho dù người quỳ lạy đến nát đầu, bản cung cũng chẳng tìm ra một công chúa khác.”

“Vậy xin người chọn lựa con gái của đại thần khác hoặc là người khác kết hôn thay, Thần Dương còn nhỏ, nó không thể gả đến một nơi đầy rẫy nguy hiểm như Cáp Khắc được!” Nàng ta rất kiên quyết, là sự kiên quyết của người mẹ.

Ta ung dung xoa chiếc nhẫn trên tay: “Mười ba tuổi là không còn nhỏ nữa rồi.”

“Hoàng Thái hậu, ngày trước thần thiếp chĩa mũi nhọn vào người khắp nơi, đó là lỗi của thần thiếp! Nhưng dẫu sao Thần Dương cũng gọi người một tiếng mẫu phi, Hoàng thượng lại chỉ có một đứa con gái là Thần Dương, người nhẫn tâm làm vậy sao?”

“Có gì mà không được nhẫn tâm, nó đâu phải con của ta.”

Trương Thái phi im bật, đôi môi run rẩy.

Nàng ta chưa từng nhẫn nhịn cầu xin như thế này bao giờ, nếu không phải nàng ta quỳ gối suốt hai ngày bên ngoài cung điện mà vẫn không gặp được Hoàng thượng, thì nàng ta sẽ chẳng bắt chấp mọi thứ đến tìm ta. Trong hoàng cung, danh tiếng “có thù ắt phải trả” của ta ai ai cũng biết.

“Người, người muốn phải làm sao mới chịu buông tha cho Thần Dương?”

Ta cười ha hả: “Tại sao ta phải tha cho Thần Dương? Người quan tâm đến nó như vậy, báo thù nó chẳng phải thú vị hơn báo thù người hay sao?”

Nàng ta ngẩng đầu giận dữ nhìn ta, khóe mắt rung rung, sau đó, khấu đầu thật thấp: “Nó vẫn chỉ là một đứa trẻ, chưa hiểu chuyện gì cả. Người muốn báo thù xin cứ báo thù thần thiếp là được rồi, cầu xin người.”

Ta nhìn nàng ta bằng phong thái cao ngạo.

Búi tóc đen óng và cái cổ trắng nõn, xiêm y lụa màu tím, trâm cài màu vàng kim, đó là phong thái của thái phi. Nhưng nàng ta đang quỳ rạp dưới đất, hai tay siết chặt, cúi lạy thật thấp.

Nhục nhả lắm, phải không?

Quỳ trước ta người thấy nhục nhả lắm, phải không?

“Trương thái phi, bản cung nhớ năm xưa người luôn nói bản cung là a hoàn, là tiện dân, sao hôm nay ta lại có phúc được nhận quỳ lạy của người thế này, người mau đứng dậy đi.” Ta ném ra một câu nhẹ tựa lông hồng.

“Là lỗi của thần thiếp.” Nàng ta tự vả vào miệng mình, tiếng tát vang vọng trong điện: “Là thần thiếp đã sai, là thần thiếp có mắt như mù, đắc tội với người, người đại từ đại bi không tính toán với tiểu nhân, xin người tha cho Thần Dương, xin người tha cho Thần Dương...”

Đáng thương thay cho lòng phụ mẫu trong thiên hạ.

Nhưng thật ra ta không có lòng dạ nào nhìn nàng ta ở đây biểu diễn vở kịch bi thảm, dạo này ta luôn phiền muộn vì nạn châu chấu ở phương nam. Trong hậu cung một đám nữ nhân so đo từng li từng tí vì phụ quân, vì con cái của mình thành ra suy nghĩ chỉ hạn hẹp vậy thôi.

Cuối cùng ta đã hiểu tại sao phải có hậu cung, phải nhốt đám nữ nhân này ở đây cho họ tự tàn sát lẫn nhau.

“Người xót con gái mình như vậy, khi người chẳng buồn màng đến tính mạng của người khác, người có từng nghĩ phụ mẫu của họ cũng đau khổ tột cùng như người không?” Ta nghiêng người về phía trước, thấp giọng nói, ẩn chứa trong đó cả ý cười mỉa mai, ta muốn nhắc nhở nàng ta một chút.

“Trên đời này không phải chỉ mỗi người có con gái.” Con gái của người ngoài việc mang thân phận là con gái của Hoàng thượng ra, thì có gì tốt hơn con gái của người khác đâu? Chẳng qua chỉ là hai chữ “thân phận” này quá tàn nhẫn mà thôi.

Nàng ta càng khóc dữ hơn, tiến tới ôm chặt lấy chân ta: “Bất luận ra sao thần thiếp cũng sẽ không để cho Thần Dương đến đó chịu khổ, cầu xin người, xin người hãy buông tha cho Thần Dương...”

“Người tưởng là bản cung báo thù người sao?” Giờ ta đã chẳng còn sức lo lắng chuyện đó nữa rồi.

Ta gạt phăng nàng ta ra: “Người cầu xin ta cũng vô ích, hôn sự đã được quyết định rồi.”

Nước mắt của Trương thái phi lăn dài trên má, toàn thân run rẩy, dường như nàng ta đã cạn kiệt sức lực rồi. Trong chớp mắt, lại ngẩng đầu nhìn ta chăm chăm, đột nhiên đứng dậy nói: “Bạch Ngân, đồ tiện nhân nhà người! Ta sẽ không để cho người sống yên ổn!”

“Ồ, người định không cho ta sống yên ổn như thế nào?”

Mới vậy mà đã bộc lộ bản chất rồi, ta tưởng nàng ta có thể kiên trì lâu hơn một chút, có điều ta rất muốn nghe cao kiến của nàng ta.

“Đừng tưởng người bây giờ là Hoàng Thái hậu là có thể làm xằng làm bậy, Hoàng thượng sẽ không tha cho người, ta sẽ không tha cho người! Người trong thiên hạ cũng sẽ không tha cho người! Người lưng đoạn triều chính, người hại nước hại dân! Phụ thân ta là Bình bộ Thượng thư, ta nhất định phải bảo ông ấy đuổi cổ đồ tiện nhân nhà người!”

Phù, ta thở phào nhẹ nhõm, mình kỳ vọng quá nhiều vào nàng ta rồi.

“Bình bộ Thượng thư Trương Vĩnh, đúng không? Giờ ông ta nhìn thấy bản cung cũng phải quỳ gối xuống hô hai tiếng nương nương.” Ta đứng đưng đáp.

“Người...”

Nàng ta nghẹn lời rồi, phản ứng này dễ đoán thôi.

Đầu ta kêu ong ong, lại đau đầu rồi, không phải vì bị nàng ta chọc tức, mà chỉ vì những chuyện lo lắng không đâu. Nói chuyện với nàng ta kỳ thực chẳng cần suy nghĩ quá nhiều, nhưng mỗi khi nói chuyện ta lại thấy rất mệt. Ngự y chẩn đoán ta tâm tư vướng bận, thể chất suy nhược, lại thêm dạo gần đây làm việc vất vả.

Ta day day trán, Tiểu Ngự qua dìu ta.

Ta đứng dậy, không muốn dây dưa với nàng ta thêm nữa.

Lúc ta quay người tiến vào sảnh trong, nàng ta bỗng rút cây trâm trong tay chạy về phía ta, trong đôi mắt đầm lệ chất chứa nỗi hận và oán thù. Nàng ta nghiêng rằng: “Bạch Ngân, đồ tiện nhân, ta phải giết người!”

Nhưng ta chẳng mấy may sợ hãi.

Bên cạnh ta luôn có hộ vệ ngằm với võ công cao cường mà ta sai người huấn luyện, đối với bất cứ chuyện gì, ta luôn thích đề phòng trước khi nó thành hiện thực. Nhưng lần này, hộ vệ ngằm không lập tức xuất hiện, bởi vì ta rất bình tĩnh nhìn thẳng vào Trương thái phi đang chạy tới: “Người muốn giết ta, Thần Dương sẽ lập tức bị nhốt vào thiên lao cùng với người, lắng trì xử tử!”

Cây trâm sắp chạm đến trán ta đột ngột dừng lại.

Luồng gió ập tới cũng đột ngột dừng lại.

Tóc trên trán bị thổi tung ra, ta không sợ hãi, còn bàn tay nàng ta lại đang run rẩy.

Nữ nhân đáng thương làm sao, ta chỉ biết âm thầm than thở.

Trong lòng chỉ toàn những cảm xúc giản đơn, hoặc là yêu hoặc là hận, hoặc là bi thương hoặc là đau khổ, hệt như động vật bị đau sẽ bỏ chạy, nhưng chưa bao giờ dùng tư duy để khống chế thân thể mình.

Xiêm y màu tím, đầu tóc hơi rối, chỉ mới kích nàng ta vài câu, nàng ta đã tự hủy hoại hết tôn nghiêm của mình rồi ư?

Gả đến Cáp Khắc thì có làm sao? Cầu xin ta chẳng xong lẽ nào không còn con đường nào khác?

Ta đang thưởng thức bộ dạng của nàng ta, nước mắt, xiêu vẹo, run rẩy, hoảng loạn, thù hận, đau khổ, nhẫn nhịn, bi thương, bất lực. Mỗi người đều có điểm yếu, nắm được điểm yếu chính là nắm được dây điều.

Nhìn kẻ khác hận thù đến cùng cực mà lại không dám động đến mình cũng thú vị như trò thả điều vậy.

Có điều trong tay ta đã nắm quá nhiều dây điều rồi, và phần lớn đều vô dụng.

Ta quay người rời đi.

Đi được vài bước, đằng sau đột nhiên “rầm” một tiếng vang lên.

Ta quay đầu lại, Trương thái phi đập đầu vào góc bàn, trán lõm xuống, máu tươi ào ạt tuôn ra. Nàng ta khó nhọc bò đến gần ta, tạo thành một vệt máu kéo dài.

Ta lùi sau mấy bước.

Nàng ta với tay nắm chặt góc váy của ta: “Ta chết rồi, người sẽ không hận ta nữa... Xin người hãy tha cho Thần Dương... cầu xin người...”

Nàng ta nói đứt quãng, trong mắt chỉ thấy một tia khao khát cuối cùng.

Nàng ta không có đầu óc, nhưng có một trái tim.

Hình như ta sắp bị nàng ta làm cho xúc động rồi, thậm chí dài trong lòng.

Nhưng ta vẫn đứng yên chỗ cũ, giữ nguyên tư thế quay đầu nhìn nàng ta, vẻ mặt lạnh tanh.

Trái tim ta đã không thể kiểm soát cơ thể mình được nữa, ta thần thờ. Ta cứ nhìn nàng ta như vậy, nhìn nàng ta từ từ mất máu, nhìn nàng ta dùng cạn chút sức lực cuối cùng nắm chặt góc váy của ta, miệng há hốc chỉ có thể thều thào kêu “a”, nhìn ánh sáng trong mắt nàng ta từ từ vụt tắt.

Bàn tay cuối cùng đã buông xuống. Ta không thể nhớ mình đã từng chứng kiến bao nhiêu người phải chết.

Hi vọng là thứ dùng để hủy diệt.

Chiếc váy của ta đã bị vấy bẩn, phượng bào màu đỏ tươi nhuộm thêm màu máu lại càng thêm tươi đẹp.

Càng tươi đẹp, lại càng nguy hiểm.

Lẽ nào chưa ai nói với người điều này sao?

Nhưng điều ngốc nghếch nhất của nàng ta không phải là việc đến cầu xin ta, mà là nàng không biết rằng, cầu xin ta cũng vô dụng.

Hôn sự lần này liên quan đến bang giao hai nước, cho dù nàng ta có là Hoàng thượng, cũng sẽ bị những đại thần kia bắt ép gả Thần Dương đến vùng đất đó. Nàng ta giết ta thì có ích gì? Ta cũng chỉ là bù nhìn mà thôi.

Ta chẳng hề có thể lực thân tộc, lại không con cháu nối dõi, không thể đưa con trai mình lên cao giống như Mộ Thái hậu, cũng không thể phát triển thể lực ngoại thích[1]. Sau khi ta chết, ngôi vua vẫn là của Hoàng thượng.

[1] Ngoại thích: chỉ họ ngoại, dòng tộc phía vợ hoặc phía mẹ của vua.

Ta chỉ là quân cờ họ dùng để cân bằng thế lực nội bộ mà thôi. Ta hiểu, chỉ cần mình không làm chuyện gì quá quắt, họ cũng sẽ để ta yên ổn trên ngôi vị Hoàng Thái hậu, vả lại ta xưa nay luôn “cần chính[2]”, không phải một nữ nhân chỉ biết chiều lòng nam nhân.

[2] Cần chính: chuyên cần, chịu khó chăm lo việc triều chính.

Bởi vậy thế gian này chỉ như một ván cờ mà thôi, thậm chí còn chẳng có người chơi cờ, còn chúng ta là quân cờ trong ván cờ đầy rẫy cạm bẫy lòng cạm bẫy, âm mưu lòng âm mưu.

Ta ngồi bên cạnh bàn, xoay chiếc nhẫn trong tay, Tiểu Ngư dâng trà lên cho ta.

Ta đột nhiên quay sang liếc nhìn nàng ấy, ánh mắt nàng ấy bỗng lộ vẻ sợ hãi, cốc trà run run đặt lên bàn, phát ra tiếng lạch cạch. Tiểu Ngư lập tức quỳ xuống: “Nương nương tha mạng.”

“Người cũng sợ bản cung ư?”

Nàng ấy cúi đầu không nói, không nói ta cũng hiểu.

Ta hỏi: “Xử lý thi thể của Trương thái phi chưa?”

“Rồi ạ.”

“Dù sao cũng là thái phi, nhớ phải hậu táng.”

“Vâng.”

Im lặng hồi lâu, ta chú ý đến Tiểu Ngư đang quỳ lạy trước mặt: “Dạo này sao không gặp Bùi công công?”

Bàn tay nàng ấy lạnh lẽo siết chặt.

Nàng không đáp.

Ta mỉm cười: “Không gặp thì thôi, dù sao bây giờ hắc cũng vô dụng với bản cung rồi. Lui xuống đi.”

“Vâng.”

Ta dõi theo bóng Tiểu Ngư, hình bóng mảnh khảnh nhanh nhẹn. Nhưng nàng ấy cũng đã bước vào con đường thù hận rồi. Mấy ngày trước có người nghe thấy trong phòng Bùi công công vọng ra tiếng kêu thảm thiết và tiếng vùng vẫy, sau đó thì không thấy Bùi công công đâu nữa.

Chuyện Bùi công công ngược đãi Tiểu Ngư đã là bí mật chẳng thể che giấu trong cung. Trên người Tiểu Ngư thường xuyên xuất hiện vết bầm tím, thậm chí còn có cả vết bỏng.

Mấy ngày sau, người ta phát hiện ra thi thể của Bùi công công trong ngự hoa viên, ông ta bị chôn dưới đụn hoa, lúc đào lên thấy cơ thể trần trụi, xương cốt như cành củi khô, da dẻ nửa xám ngoét nửa trắng bệch, lấm chấm đốm tới nổi mất ói, trên người có vết giằng co, là bị người khác dùng dây thừng siết đến chết.

Ta liếc nhìn Tiểu Ngư bên cạnh, sắc mặt nàng ấy rất bình thản, chẳng buồn quan tâm.

Thù hận một cách cực đoan sẽ khiến con người ta trở nên bình tĩnh và sắc bén.

Ta không hỏi nàng ấy, cũng chẳng có gì để hỏi.

Trên đường hồi cung, nhìn thấy một tiểu cung nữ và một tiểu thị vệ phía trước trốn dưới hoa viên thì thầm chuyện trò, họ quay lưng về phía chúng ta, tựa vào nhau ẩn nấp.

Quả là một cảnh tượng quen thuộc.

Ta dừng bước, không cho đám cung nữ lên tiếng.

Tiểu cung nữ lấy ra một quả thanh long màu đỏ từ trong lòng, khẽ nói: “Đây là quả thanh long gì đó mà Thái phi nương nương thưởng uội, nghe nói là cống phẩm từ phương Tây mang sang. Huynh ném thử đi.”

Tiểu thị vệ kia vô cùng hiếu kỳ, “Sao nó lại có hình dạng này nhỉ?”

Tiểu cung nữ khẽ nói: “Muội không biết, muội cũng rất tò mò.”

Hai người họ quan sát hồi lâu mà nghĩ mãi không ra, tiểu cung nữ thèm thuồng gật đầu nói: “Ăn thử xem sao.”

“Ừ.” Tiểu thị vệ vừa lột vỏ vừa quan sát, bàn tay nhuộm màu đỏ. Hai người nhìn nhau mỉm cười, sau khi bóc xong, tiểu thị vệ đưa cho tiểu cung nữ cắn một miếng trước, tiểu cung nữ kêu lên một tiếng, lè lưỡi nói: “Không ngon.”

Tiểu thị vệ cũng ăn một miếng, gật đầu: “Đúng là không ngon thật.”

Ta nhớ đến A Mộc, hẳn nói khi nào hẳn gom đủ hai mươi lượng bạc sẽ đem đến nhà ta hỏi cưới, lúc ấy hẳn cũng cười ngây ngô như thế này. Tuy ta không vui vẻ gì, nhưng ta khi đó vẫn hạnh phúc và bình thản, cũng giống như bầu trời phía xa kia, trong veo chẳng lẫn chút tạp niệm.

Hai mươi lượng, hần bột ăn bột tiêu gom góp suốt cả một năm, còn bây giờ, hai mươi lượng bạc ít ỏi đối với ta có là gì?

Ta liếc nhìn thấy Tiểu Ngư cũng đang ngẩn ngơ quan sát họ, sau đó nàng ấy như đang miễn cưỡng bản thân mình quay mặt đi cúi đầu xuống. Chắc nàng ấy cũng từng có quãng thời gian hồn nhiên như vậy, chỉ đáng tiếc bây giờ chàng thị vệ năm xưa đã lấy vợ rồi, còn sinh được hai đứa con.

Nữ nhân là vậy, chẳng bao giờ có thể quên được nam nhân mình từng yêu thương.

Ta không lên tiếng ngăn cản hai người họ, tiếp tục đi về phía trước.

Về tới cung, cung nhân đã dâng đồ ăn lên. Chiếc bàn rộng lớn, mình ta ngồi đó. Trên bàn có hơn năm mươi đĩa thức ăn, từng món sau khi được thử độc mới dâng lên cho ta.

Nhưng ta không muốn ăn chút nào. Ngày hôm nay, Dương Lâm đi rồi.

Ta phong hần làm tướng quân, để cho hần dẫn đại quân xuất chinh.

Hần nói với ta: Dục vọng là thứ vĩnh viễn vô cùng.

Cũng như việc dùng cơm, chỉ khi người ta đói thì người ta mới thêm ăn, đó chính là ta của ngày trước. Hồi đó gia cảnh nghèo khó, cả nhà ăn khoai lang mà cha ta đào về được, Bảo Nhi còn chưa ra đời, bốn người mà chỉ có hai củ khoai. Ta và tỷ tỷ cùng ăn một củ, đến đêm bụng đói cồn cào. Sau này ở Mộ phủ ta bắt đầu được ăn một bữa no nê, hầu hạ bên cạnh tiểu thư, có khi còn được nếm rất nhiều món ngon. Tiếp đó ta được gả cho Cửu Hoàng tử, ta dần quen với những sơn hào hải vị.

Còn hiện tại, ta ngồi đây.

“Vịt quay Bát Bảo một đĩa.”

“Phật Thủ Kim Quyển một đĩa.”

“Tùng Hạc Diên Niên một đĩa.”

...

Ta cầm đĩa lên. Ta không những phải ăn sơn hào hải vị, ta còn phải dùng bữa với chiếc bàn gỗ đàn hương, còn phải có cung nữ cung kính đứng một bên hầu hạ, rồi cả lư đỉnh xông hương, thái giám dâng món, và chẳng thể thiếu được cung điện nguy nga lộng lẫy này.

Ngày hôm khác còn phải có những gì?

Ngay bản thân ta cũng không biết.

Ta luôn cảm thấy thời gian là một thứ giả tạo, từ hồi đó đến nay mà chỉ cần hai chữ “khoảng cách” để mô tả nó mà thôi.

Nửa năm sau, sinh nhật của ta đã tới.

Sinh nhật hai mươi tám tuổi, là một ngày vui lạnh buốt, tuyết rơi phủ khắp Hòa Thành.

Hoàng cung tổ chức yến tiệc xa hoa, các quan viên lần lượt dâng lễ phẩm. Nhưng ngay đến lễ phẩm ta cũng lười xem.

Lúc người khác được chúc mừng, ta bình thản nhìn ngắm sắc đỏ ngập tràn hoàng cung, khi họ chúc mừng lẫn nhau, ta chỉ có một mình nhưng cũng không giận dữ không nổi nóng. Nhưng giờ đây, khi tất cả sắc đỏ, tất cả niềm vui đều tồn tại vì ta, ta chỉ cảm thấy mệnh mang và trống trải vô cùng.

Như thể màu đỏ này chính là nhiệt huyết và máu tươi được rút ra từ cơ thể ta, rồi trải khắp cung điện này.

Cung nữ bày biện đều rất vui vẻ, nhưng chẳng ai vui vẻ cùng ta.

Ta muốn tìm một người để chia sẻ. Ta liền đi thăm Hoàng thượng.

Hoàng thượng ôm liệt giường đã gần một năm, nhưng hình như ta chưa từng nhìn thấy hần mở mắt.

Ta ngồi bên giường hấn: “Hoàng thượng, ngoài cửa sổ tuyết đã rơi rồi, tuyết trắng rất đẹp, người còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt không?”

Hấn không đáp.

Ta nắm chặt tay hấn, quan sát hấn hồi lâu mới lên tiếng: “Hoàng thượng, hôm nay là sinh nhật của thần thiếp.”

Hấn vẫn nhắm mắt.

Ta vuốt ve gương mặt hấn, tựa đầu lên ngực hấn: “Thần thiếp nhớ người, còn nhớ ngày trước lúc đến sinh nhật thần thiếp, Hoàng thượng đã tự tay khắc một chú thỏ con cho thần thiếp.”

Ta gục lên người hấn, lưu luyến cái ôm của hấn.

Có lẽ chỉ khi ở trước mặt hấn ta mới có thể bộc lộ sự mềm yếu tận sâu đáy lòng mình. Ta cảm thấy ta sắp tách rời thành hai con người, một bên liều mạng, một bên bất lực. Bên liều mạng muốn bóp chết bên bất lực, rất hiếm khi để cho bên bất lực được hít thở đôi chút. Bên bất lực ấy cũng chính là ta lúc này, giờ đây ta như đang bị thứ gì đó ra sức quán chặt lấy, không thể nào hít thở nổi.

Chẳng biết bao lâu đã trôi qua, đột nhiên có giọng nói trầm thấp vang lên từ trong lồng ngực vốn đang im lặng: “Bây giờ nàng chịu rút lui vẫn còn kịp.”

Ta đứng dậy, ngạc nhiên vui mừng: “Hoàng thượng, người chịu nói chuyện với thiếp rồi.”

Hấn vẫn không mở mắt, bình thản nói: “Trẫm có thể bảo đảm nàng sẽ không chết.”

Màu xanh lục của chiếc nhẫn trên tay hơi sáng lên, ta nhớ tới câu nói của người xem tướng y phục trắng, nếu tình thế bất lợi cho ta, hoặc có kẻ sinh ác ý với ta, nó sẽ nhắc nhở ta.

“Hoàng thượng, người muốn giết thần thiếp sao?” Ta nghe thấy mình hỏi hấn một cách rõ ràng mạch lạc.

Hấn khẽ thở dài, không nói thêm nữa.

Ta ra khỏi cung điện, ánh sáng của chiếc nhẫn từ từ biến mất.

Ta bỗng có một dự cảm không lành.

Buổi đêm, mưa to gió lớn, sấm chớp nổi lên.

Ta tỉnh lại từ trong cơn ác mộng, hoảng sợ ngồi dậy, trên trán thấm đẫm mồ hôi lạnh.

Ánh nền bị thổi dao động, cửa sổ kêu lạch cạch, tiếng mưa như tiếng vật nặng đập liên tục xuống mặt đất, tiếng sấm rền vang như tiếng hổ gầm trong rừng sâu. Chớp nháy từng đợt tựa ánh mắt sắc lạnh đang nhìn ta chằm chằm một cách lạnh lùng vô cảm.

Ta dầm ướt áo ngủ rồi cứ thế ngồi trên giường, nhìn màn trướng lơ lửng.

Tiểu Ngư đi vào đóng cửa sổ.

Tiếng sấm vẫn vang lên không ngừng, như thể nó muốn giáng xuống đánh tan nơi này.

Ta biết mình đang sợ hãi, nhưng ta không phản ứng.

Tiểu Ngư tiến lại gần: “Nương nương.”

Ta bắt giác định lần mò chiếc nhẫn trên tay. Mỗi khi ta suy nghĩ hay sợ hãi, hoặc là có cảm xúc gì đó khác lạ, ta đều thích xoay chiếc nhẫn này. Đó là chiếc nhẫn người xem tướng y phục trắng tặng cho ta, nhiệt độ lạnh lẽo của nó giúp ta biết rằng nó sẽ giúp ta vượt qua tất cả mọi cửa ải khó khăn.

Nhưng lần này, chạm vào tay thấy thật trống trải.

Chiếc nhẫn đã biến mất.

40. Chương 40

Chương 40: “Phong Hộ quốc đại tướng quân, an táng trọng thể.”

Ta vội vàng tìm kiếm chiếc nhẫn.

Ta lật tung chăn chiếu, giường đệm, tìm cả trên bàn trang điểm, mọi góc ngách mà chẳng thấy đâu.

Lòng ta thấp thỏm không yên như giấu ngọc châu trong căn phòng trống, “Tìm mau!” Ta gấp gáp, sai gọi tất cả các cung nữ trong cung lại, toàn bộ căn phòng đều đã bị lật tung lên, nhưng vẫn không tìm thấy.

Mãi đến tận sáng sớm, cơn mưa rào mới ngừng lại.

Bầu trời quang đãng, ánh mặt trời chói chang soi rọi nhân gian.

Cung nữ đã tìm nó suốt cả đêm qua, nhưng thực sự không tìm ra nổi, Tiểu Ngư hỏi: “Nương nương, người nghĩ lại xem, có khi nào đã đánh rơi ở đâu rồi không?”

Nỗi sợ hãi đã dần dần dịu xuống, ta im lặng ngồi đó, đám cung nữ đã đứng ở một bên. Ta lắc đầu, không thể có chuyện ta đánh rơi ở chỗ nào được, trước khi đi ngủ ta vẫn còn chạm vào nó cơ mà. Ta nhắm mắt lại, khua tay: “Lui hết đi.”

Giọng nói trầm thấp như thể không phải giọng của ta.

Mọi nguyện vọng của ta đều đã thành hiện thực, chiếc nhẫn đó chắc đã bị thu lại rồi.

Ta đổi hai mươi năm tuổi thọ để được thống trị thiên hạ, chỉ trong mười năm ta đã có thể đánh bại tất cả những kẻ ngồi ở đây.

Trong thời gian mười hai năm còn lại dài đằng đẵng, ta phải làm gì nữa đây?

Sự cô đơn và trống trải trước nay chưa từng có tựa như cơn thủy triều bỗng chốc ập đến. Xưa nay ta chưa từng nghĩ sau khi ta thực hiện được mọi nguyện vọng của mình thì nên làm như thế nào? Ngày đêm đều phê duyệt tấu chương, đấu đá với các đại thần, hưởng thụ cuộc sống giàu sang ư?

Nói thật lòng, ta mệt rồi.

Ngày trước còn có ý nghĩ thù hận mãnh liệt giúp ta chống đỡ, giống như ngọn lửa bốc cháy ngàn ngọn khiến ta không biết đến mệt mỏi, có kẻ thù, có bằng hữu, có đối thủ, có kẻ đối chọi, có cả kẻ giả tình giả nghĩa. Nhưng giờ đây, khi ta không cần phải giả tình giả nghĩa với bất cứ ai, ta lại thấy không quen.

Xung quanh đến cả một chút hơi ấm cũng không có, ta cảm thấy rất lạnh lẽo.

Ta đang nghĩ, mình còn nghĩ muốn cái gì nữa đây?

Cái mà trước đây ta không dám nghĩ đến nhất là gì? Ta ngồi trước bàn trang điểm cầm lược chải lên, đầu ngón tay gạt qua răng lược, từng tiếng từng tiếng vang lên, ta dần dần hiểu ra.

Đó là, được cùng người kết thành duyên phu thê, ân ái chẳng xa rời.

Ta nghiêng đầu cài chiếc lược chải lên mái tóc.

“Thiếu Bạch, đợi chút nữa Hoàng Thái hậu cho gọi chúng ta vào, chàng phải ăn nói cẩn thận, đừng đắc tội với người.” Ta sắp đi đến cổng sảnh ngoài, nghe thấy lời này liền dừng lại. Ta ở sau tấm màn nhìn họ từ xa.

Giang Mịch cầm lấy bàn tay của thiếu gia: “Cha và mẹ chỉ có thể trông mong vào chàng thôi.”

“Nàng không nên đến đây.”

Giang Mịch lắc đầu: “Người đã hạ chỉ rồi, nếu chúng ta không tuân theo, chẳng phải là kháng chỉ sao? Mộ gia bây giờ đã không thể để thiên hạ đàm tiếu thêm nữa.”

Thiếu Bạch lại nắm lấy bàn tay nàng ta, trên mặt phẳng phát nổi xốt xa.

“Thiếu Bạch.” Giang Mịch thở dài nói: “Thiếp biết gần đây chàng không được vui, Âm Nhi chết rồi, Thái Hoàng Thái hậu lại bị nhốt trong cung, quyền lực cha đã bị triệt tiêu hoàn toàn, Mộ gia chúng ta cũng bị người ta nắm thóp. Người vẫn luôn yêu chàng, chàng...”

Giang Mịch chợt ngừng lại, mím môi không nói nữa.

Trái tim ta đột nhiên nhói đau, ta nheo mắt lại, thiếu gia lại kể với nàng ta cả chuyện này sao? Ta thấy hơi phần nộ.

“Mịch Nhi.” Thiếu gia gạt những sợi tóc trước trán nàng ta: “Nàng hãy tin ta, ta sẽ không làm chuyện gì có lỗi với nàng.”

Giang Mịch mỉm cười: “Cho dù chàng làm gì đi chăng nữa, thiếp cũng có thể hiểu được.”

Ta quay đầu lại, nhỏ tiếng căn dặn Tiểu Ngư.

Tiểu Ngư đi ra ngoài.

Hai người họ lập tức đứng dậy, Tiểu Ngư nói: “Nương nương có lệnh, chỉ cho phép một mình Mộ đại nhân vào trong, Mộ phu nhân xin hãy đợi trong đại sảnh ạ.”

Hai người họ lập tức nhìn nhau.

Thiếu gia mỉm cười an ủi: “Nàng đừng lo, ta đi rồi quay lại.”

“Vâng.” Giang Mịch đáp lại.

Ta liếc nhìn họ, đi trước vào trong phòng, ngồi ngay ngắn.

Hắn đến ngay sau đó, hành lễ với ta: “Thần bái kiến Thái hậu nương nương.”

Ta chưa bảo hắn ta đứng dậy, sau khi đuổi hết đám cung nữ ra ngoài, trong căn phòng này chỉ còn ta và hắn.

Từ lư hương tỏa ra mùi thơm thoang thoang, giờ đang là tiết trời ẩm ướt của tháng ba, cửa sổ hé mở có cơn gió mát lùa vào, ta rót ỉnh một chén trà. Hơi trà bốc lên mờ mờ, lúc này ta mới quay sang nhìn hắn.

Ta nhớ thiếu gia xưa nay luôn thích mặc y phục màu trắng, là màu của tuyết phủ trời đông, khuôn mặt lạnh lùng cao ngạo, ánh mắt toát lên vẻ thoát tục hồng trần. Nhưng lúc này hắn đang mặc y phục màu xanh, cũng là một màu tông nhạt, gương mặt tuấn tú thanh thoát.

Trông hắn ôn hòa và bình thản hơn nhiều rồi.

“Mộ thái phó có biết bản cung cho gọi phu thê hai người tiến cung là vì việc gì không?”

Hắn đáp: “Có phải nương nương muốn bàn bạc với vi thần về chuyện gia phụ vận chuyển lương thực đến vùng Tây Bắc đã bị cướp?”

Chắc hắn biết, nếu như thực sự vì chuyện đó, ta việc gì phải cho gọi phu thê hắn tiến cung.

“Phải, mà cũng không phải, vì bản cung là rất muốn được gặp thiếu gia.”

Ta quan sát phản ứng của hắn.

Nhưng hắn chẳng có biểu hiện gì.

Điều này nằm ngoài dự liệu của ta.

Ta định xoay chiếc nhẫn trên tay, nhưng lại quên mất cái nhẫn không còn nữa. Ta buồn bực vì bỗng dưng lại bị phá hỏng thói quen, ta nhìn ra phía xa có chiếc bình sứ trên giàn hoa, nói: “Thiếu gia có còn nhớ lời bản cung từng nói với thiếu gia ngày hôm đó không?”

Thiếu gia chắc tay: “Thần không dám.”

Hắn vẫn giữ giọng điệu bình tĩnh, ta nhìn hắn, khe khẽ cong khóe miệng, từ từ bước đến gần, nhẹ nhàng nói: “Thiếu gia quên rồi sao? Bản cung vẫn còn nhớ như in.” Ta rất hiếm khi nhìn hắn ở khoảng cách gần như thế này, ta nhìn vào gương mặt hắn, xem biểu cảm của hắn.

“Thần có việc muốn bẩm với Thái hậu nương nương.”

À, giờ lại đánh trống lảng ta ư.

“Nói.”

“Chuyện gia phụ làm mất lương thảo còn có nguyên nhân khác...”

“Người cho rằng nói với ta chuyện này, ta sẽ bỏ qua cho lão gia sao? Người nên biết mục đích ta gọi người đến đây.”

Cổ làm ra vẻ hay giả bộ ân cần ta vốn rất giỏi, nhưng ngay lúc này ta không muốn dùng đến nó.

Ta chậm rãi thở dài, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt hắn: “Thiếu gia vẫn chẳng thay đổi gì cả.” Thời gian cũng không làm cho hắn thêm già nua, thêm trần tục hay mục rữa, hắn vẫn là thiếu gia với phong thái nhanh nhẹn khi xưa.

“Còn nhớ ngày đó Tiểu Ngân chỉ ngậy ngốc theo sau người, nhìn người khí phách hiên ngang, bàn chuyện quốc gia đại sự. Khi đó đối với Tiểu Ngân mà nói thiếu gia giống như thần tiên vậy, sau đó...”

Hắn ngắt lời ta, lạnh lùng nói: “Nếu nương nương không phải cho triệu vi thần tới bàn bạc chuyện của gia phụ, vậy vi thần xin phép cáo lui trước.”

Vốn ta muốn nói chuyện nhẹ nhàng tình cảm với hắn nhưng bỗng cụt hứng.

Ta nhìn chăm chăm vào hắn, “Người chịu vào cung chẳng phải nên chuẩn bị tâm lý trước sao?” Ta vờ vờ tay áo hắn, nhìn thấy rõ từng đường kim mũi chỉ, trước đây ta cũng lén lút nhờ A Thu là a hoàn của thiếu gia chỉ cho thiếu gia mặc y phục mà ta may, khi đó trái tim ta đập thành thịch không ngừng.

Nhưng cho dù ta nhớ lại những chuyện trước đây, miệng vẫn thản nhiên nói: “Gần đây lão gia làm mất lương thảo cứu tế cho vùng Tây Bắc, làm lỡ việc quân cơ, lại muốn mua chuộc Hà đại nhân, cộng thêm đi vay bạc từ các hiệu cầm đồ lớn ở Hòa thành, việc này đã phạm phải tội khi quân. Huống hồ kẻ mà lão gia đắc tội lại là Hà đại nhân, với tính cách hẹp hòi ích kỷ của Hà An, người cảm thấy việc tìm ra một vài chứng cứ mưu phản, thông đồng với địch tìm cách soán ngôi ở phủ của người có khó hay không?”

Thiếu gia im lặng.

Con người ta yếu đuối vậy đó, ai cũng có điểm sơ hở của mình.

Ta vươn tay gạt những sợi tóc vương trên vai hắn, “Chắc người cũng biết Hà An là kẻ ác quan có tiếng, những người rơi vào tay hắn còn không thể cầu xin hắn tình chết thật nhanh.” Ta nhẹ nhàng nói.

Nhìn vẻ mặt của thiếu gia, ta mỉm cười.

Nhìn người dựa theo những góc khác nhau của mình mà có thể thiên biến vạn hóa. Giống như ngày trước hắn là một thiếu gia trên cao với vợ, còn bây giờ sợi dây điều của hắn cũng đã nằm trong tay ta. Ta ngắm nhìn gương mặt anh dũng kiên cường của thiếu gia, bàn tay tỉ mỉ lướt theo những đường nét trên gương mặt hắn.

Hắn rất không bằng lòng, nhưng cũng không động đậy.

Xưa nay ta chưa bao giờ nhìn hắn ở khoảng cách gần như vậy, được nhẹ nhàng vuốt ve hắn như vậy. Rồi rằng trái tim ta vẫn biết đập rộn ràng, ta ngửi thấy trên người hắn có hương thơm dịu nhẹ.

Ta nhớ ra đây là thiếu gia mà năm mười hai tuổi ta đã chôn chặt trong tim mình, đây là thiếu gia mà ta vẫn hằng tương tư mà không dám với đến, là tình cảm mà ta vốn cả đời này không dám nói ra.

Ta lại có thể đến với thiếu gia ư?

Ta bắt đầu không biết cảm giác trong lòng mình rốt cuộc là như thế nào?

Là hưng phấn, là xúc động, hay là hạnh phúc?

Ta cũng không rõ.

Ở khoảng cách gần như thế này ta có thể nhìn thấy đôi mắt đen láy và hàng mi cong dài của hắn...

Ta kiễng chân lên, trao hần một nụ hôn.

Phải, ta đã không còn để ý đến trình tiết, cũng chẳng có gì đáng phải để ý. Giống như khi con người ta nhìn thấy một món ăn nào đó mới lạ tràn đầy hương thơm thì đều muốn thử một miếng, là dục vọng muốn được sở hữu, dẫu rằng trước nay thiếu gia chẳng hề yêu ta, nhưng vậy thì đã làm sao?

Lẽ nào không yêu thì không thể có được sao? Chỉ cần hần còn ở bên cạnh ta, ta có thể ngày ngày nhìn thấy hần, ta không cần phải sống trong cô đơn trống vắng nữa.

Ta có thể đối tốt với hần, cũng có thể chấp nhận sự phản kháng của hần, ta có thể cho hần tất cả những gì hần muốn, bảo vệ hần, bảo vệ phu nhân của hần, giữ vững quyền thế của Mộ gia... Thiếu gia đột nhiên liếc nhìn ta, hần đang phẫn nộ và chán ghét sao?

Là ta nhìn thấy sự giận dữ từ trong đôi mắt hần sao?

Lửa giận lại bùng cháy.

Nhưng thế thì đã làm sao? Ta có thể khống chế thể xác của người, cũng có thể khống chế trái tim người!

Trong khoảnh khắc đôi môi ta gần chạm vào hần, phòng bên cạnh bỗng nhiên vang lên tiếng khóc thút thít nghẹn ngào. Ta chau mày, Tiểu Ngư chưa xử lý mọi việc ổn thỏa. Quả nhiên thiếu gia lập tức đẩy ta ra.

“Mịch Nhi, là nàng sao? Mịch Nhi?”

Hần nhìn quanh một vòng cũng không thấy có động tĩnh gì, hần chạy ra sảnh ngoài, cũng không có ai. Hần quay lại nhìn ta tức giận nói: “Người đã đưa nàng ấy đi đâu rồi?” Ta chưa từng thấy hần căng thẳng và phẫn nộ như thế này bao giờ, thậm chí hần cũng chưa từng lo lắng cho tiểu thư đến mức ấy.

Nàng ta vừa mới ở trong căn phòng này, chính là ở bên ngoài cửa tử kia, nàng ta đứng đó nhìn ta với thiếu gia.

Ta muốn xem xem, rốt cuộc tình cảm giữa hai người bọn họ có thật sự bền vững mãi mãi, đến chết cũng không đổi thay?

“Ta rất thích Mộ phu nhân, muốn giữ nàng ấy lại trong cung bầu bạn với ta vài ngày.”

Ta cười nhẹ, không có lý do nào cả, giày vò kẻ khác chính là niềm vui của ta, ta muốn khiến cho tất cả các người đều không được sống yên ổn!

“Người hãy thả nàng ra!”

“Nếu ta không thả thì sao?” Người làm gì nổi ta? Toàn bộ người Mộ gia đều nằm trong tay ta.

Thiếu gia siết chặt nắm đấm.

Ta tiến lên trước, dùng tay khều cổ hần, nhẹ nhàng nói bên tai hần: “Thiếu gia à, chỉ cần người đồng ý với bản cung, bản cung cũng không để ý chuyện phải cùng chung một chồng với Giang tiểu thư. Ba người chúng ta sống cùng nhau, có phải tốt không?”

Hần đẩy ta xô chiếc bàn: “Thật không biết xấu hổ!”

Không biết xấu hổ!

Ta không biết xấu hổ!

Ta nắm chặt bàn tay, ném chén trà xuống. Tiếng vỡ choang vang lên, ta tức giận nói: “Nàng ta thì tốt hơn ta ở điểm nào? Chẳng qua vì nàng ta ngay từ khi sinh ra đã là tiểu thư con nhà danh giá, còn ta sinh ra đã là một a hoàn. Nàng ta vừa sinh ra đã được ăn sung mặc sướng, còn ta sinh ra phải chịu cảnh bữa đói bữa no. Nàng ta được gả cho người, nâng khăn sửa túi cho người, còn ta chỉ là quân cờ trong tay các người, vô duyên vô cớ bị tru di Cửu tộc. Bây giờ người đã nhìn rõ chưa, Bạch Ngân ta đã không còn là a hoàn nữa rồi, ta là chủ nhân của thiên hạ Đại Hòa này! Ta chính là chủ nhân của các người!”

“Bất luận trở nên như thế nào, người cũng không thể sánh với một phần vạn của nàng ấy.” Ánh mắt thiếu gia nhìn ta có chút thương hại.

Ta giận đến mức đầu móng tay đã găm chặt vào lòng bàn tay, toàn thân run rẩy.

Thiếu gia quay người định rời đi.

“Nếu như người dám ra khỏi đây một bước, thì ngày mai cả Mộ phủ sẽ bị tịch biên gia sản, giết bỏ nhất loạt!” Ta chỉ vào lưng hắn.

Thiếu gia nắm chặt tay, quay đầu qua, chột ngừng lại, những đường nét trên khuôn mặt hắt bóng lên cánh cửa.

Ta cứ tưởng là hắn sẽ phục tùng mình.

“Ta thà chết chứ không bao giờ chung sống với một nữ nhân như ngươi. Còn nếu ngươi dám động vào dù chỉ một sợi tóc của Mịch Nhi, ta tuyệt đối không bỏ qua.”

Hắn đi rồi.

Hắn đi thản nhiên như vậy đó.

“Ta cứ động vào nàng ta đó, ngươi làm gì được ta?” Nộ khí bốc lên, ta như phát điên đập vỡ hết tất cả các bình hoa, “Ta cứ động vào nàng ta đấy, ngươi làm gì được ta?”

Ta thở hổn hển từng hơi thật sâu, tức giận như vậy khiến ta cảm thấy mình như đang bùng cháy, dường như có thứ gì đó chặn lại khiến ta không thể thở được.

Ta hận! Ta hận tất cả!

Đi được vài bước, bàn tay ta đã phải vịn vào giàn hoa bên cạnh.

Hơi thở ta gấp gáp, ta cố giúp mình bình tĩnh trở lại.

Kể từ sau cái chết của Tiểu Bôi, ta biết sẽ không còn bất kỳ ai có thể làm tổn thương ta được nữa, cho dù là thiếu gia cũng không thể.

Ta hít một hơi thật sâu, quay đầu ra lệnh cho kẻ dưới: “Đưa Giang Mịch ra đây.”

Cung nữ lôi Giang Mịch ra.

Ta bước đến nhìn nàng ta.

Ta quan sát nàng ta thật kỹ càng.

Khá lạ, dám nhìn ta mà thần sắc không hoảng loạn, ánh mắt không kinh sợ, quả là phong thái của tiểu thư nhà danh gia vọng tộc. Nàng ta là tuyệt sắc giai nhân, ăn bận xa hoa, mười ngón tay thon dài, một nữ nhân dịu dàng hợp lòng người biết bao.

©STENT

Rất tốt, nàng ta là dòng dõi con nhà quyền quý.

Ta nâng cằm nàng ta lên, nhìn chăm chú, hỏi: “Xem cảnh vừa rồi có thấy vui không?”

Nàng ta hướng ánh mắt ra phía khác.

Ta cười, giờ vẫn chưa đến lượt ngươi cười nhạo ta.

Ta quay đầu sai bảo: “Tìm về đây cho ta hai tên thị vệ xấu nhất trong cung.”

“Ngươi muốn làm gì?”

Ta cười lớn, “Ngươi sợ ư?” Rồi vuốt ve gương mặt nàng ta, nó mới đẹp làm sao: “Quả là một mỹ nhân, ngươi nói xem, nếu như ngươi không còn trong trắng nữa thử hỏi thiếu gia có còn thích ngươi nữa hay không?”

Mặt nàng ta đột nhiên biến sắc: “Ngươi dám?”

“Tại sao ta không dám cơ chứ? Phải rồi, khuê nữ nhà danh môn tốt nhất là nên giữ gìn trinh tiết, thủ thân như ngọc, đúng không? Không biết nếu ngươi bị kẻ khác làm nhục, thiếu gia còn yêu ngươi nữa hay không?”

Đôi môi nàng ta run rẩy, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi, “Thiếu Bạch sẽ không tha cho người.”

Lấy hân ta ra để đe dọa ta thì nàng ta đã tự tìm đường chết ỉnh rồi.

Rất nhanh mấy tên thị vệ đã được tìm về.

Một tên khoảng hơn bốn mươi tuổi, dáng người vừa béo vừa lùn, mặt đầy rỗ hoa, một tên tầm tuổi trắng niên, nhưng lại hơi gầy gò, ngũ quan giống như bị người ta đánh éo mó rồi hợp lại trên gương mặt hân.

“Bái kiến Hoàng Thái hậu.” Bọn họ quỳ xuống hành lễ với ta.

“Bản cung giao nàng cho các người. Muốn chơi đùa như thế nào là tùy, nhưng... tuyệt đối không được để nàng ta chết, đã hiểu rõ chưa?”

“Dạ.”

Giang Mịch định cắn lưỡi tự vẫn.

Ta giữ chặt khuôn mặt xinh đẹp của nàng ta, đưa mắt ra hiệu, lập tức có cung nữ lấy miếng vải nhét vào miệng nàng ta.

“Ư ư ư...” Không biết đây là tiếng xin tha thứ hay tiếng phẫn nộ đây.

Đôi mắt ngược nhìn kia thật xinh đẹp.

Ta vỗ vỗ lên khuôn mặt của Giang Mịch, khẽ mỉm cười.

Hai tên thị vệ nhìn chằm chằm vào nàng ta, một người xinh đẹp ngon lành như thế này, ánh mắt họ như không thể dời thêm được nữa.

“Được rồi, bây giờ nàng ta là của hai người, chơi đùa vui vẻ nhé.”

“Rõ, thưa nương nương.”

“Ư ư ư...”

Nàng ta vẫn đang ra sức vùng vẫy, nhưng âm thanh đã ngày càng xa dần.

Thiếu gia, người đừng trách ta, không phải ta không cho người cơ hội, là các người đều quá thanh cao rồi, ta không sánh nổi.

Ta bỗng bật cười.

Trên mặt đất ngổn ngang những mảnh gốm vỡ.

Cung nữ phải đến dọn dẹp, nhưng ta vẫy tay bảo họ lui hết đi.

Ta một mình trở lại cạnh chiếc bàn, nhìn ra phía xa, mặt trời vừa mới mọc, thời khắc vạn vật tràn đầy nhựa sống, sau đêm mưa hôm qua mọi thứ đều được thấm nhuần.

Nhưng điều gì đã thay đổi? Là điều gì đã khiến cho hoàng cung nguy nga tráng lệ là vậy bỗng vô duyên cô cớ trở nên đìu hiu và thô lương kể cả khi đang đang ngập trong cảnh sắc tươi đẹp.

Tiểu thư danh giá, a hoàn thứ dân, Hoàng thượng, Thái tử, phi tần, cung nữ, thái giám...

Nhiều người là vậy.

Cuối cùng, kẻ thắng làm vua kẻ thua làm giặc.

Cuối cùng, kẻ nào làm quan cả họ được nhờ.

Cuối cùng, kẻ càng dám nhẫn tâm, lại càng được sống tốt...

Bình gốm, những chiếc bình gốm tinh xảo, mất nhiều tiền bạc công sức mới có thể làm ra, xinh đẹp tinh tế, nhưng lại chẳng chịu nổi một đòn.

Mấy ngày gần đây cứ đến đêm là mưa to gió lớn, như thể đang áp ủ một âm mưu và mầm họa nào đó, khiến người ta buồn phiền, mãi không thể chớp mắt, nghe tiếng mưa rơi rào rào, sấm chớp giập đùng đùng.

Tiếng sấm rền vang, ánh chớp xé toang bầu trời, dường như cả gian phòng đều bị chấn động, cửa sổ bật mở, va đập chan chát theo nhịp gió mưa. Ánh nến lung lay cuối cùng tắt hẳn.

Bóng tối bao trùm.

Bóng tối xen lẫn cả tiếng sấm và ánh chớp.

Ta cũng đã quen với việc này rồi.

Chấn nệm lạnh lùng, toàn thân ta lạnh buốt, trước nay ta chưa bao giờ được ngủ một mình ấm áp.

Ầm ầm ầm, ầm ầm ầm.

Tiếng động ngày càng lớn dần, “rắc rắc”, nghe như tiếng mái ngói bị rơi vỡ, có thể nghe được tiếng mưa rơi như trút nước. Trong chớp mắt mảnh ngói bị lật rơi xuống, lồng ngực ta bỗng nhiên giật thót, đập liên hồi.

Dường như mạch máu liên kết đến trái tim đã đứt phụt, đứt một cách đột ngột.

Có chuyện gì sắp xảy ra ư? Mấy ngày liền ta đều không ngủ được, ngủ say rồi cũng phải giật mình tỉnh giấc từ trong cơn ác mộng.

Có chuyện gì sắp xảy ra sao? Ta bình tĩnh suy nghĩ, không hề hoang mang.

Bên ngoài có người cầu kiến, ta ngồi dậy. Tên tiểu thái giám toàn thân ướt sũng đang quỳ cách ta không xa. Lúc từ cửa đi vào, hắn làm rớt những giọt nước đọng trên người tạo thành một vũng nước màu tối thấm lên chiếc thảm, ta nhìn ra bên ngoài là trời đêm đen kịt, chỉ có màn mưa giăng kín những mảnh ngói đã được nước mưa gột rửa sạch sẽ, vài tia chớp chợt lóe lên.

“Bẩm nương nương, ngoài biên ải có tin báo về, Dương tướng quân đã tử trận.”

Ta nhìn ra phía ngoài cửa, nhất thời không phải ứng lại, ta tưởng như mình đã chìm đắm trong ảo giác, trong nỗi ám ảnh nào đó khiến mình không thể suy nghĩ hay phân biệt, vì thế giọng nói của ta cũng phù phiếm: “Ai cơ?”

“Là Dương tướng quân ạ.”

Ầm ầm ầm, tiếng sấm lại vang lên.

Ánh chớp rơi vào gương mặt ta khiến nó trắng bệch như tờ giấy, trắng đến rợn người.

Ta cứ ngỡ ngác ra như vậy một lúc lâu, sau đó đưa tay ra, nhận lấy mật báo từ Tiểu Ngư. Ta xem qua, vì vấn đề lương thảo, đại quân xuất chinh ra Tây Bắc đã bị đột kích, chiến trận thất bại.

Hắn đã chiến đấu đến hơi thở cuối cùng.

Quả là phù hợp với tác phong của hắn.

Ta muốn cười, nhưng ta nhận ra mình không nhếch nổi khóe miệng.

Ta biết rõ sớm muộn gì cũng sẽ có kết cục như ngày hôm nay. Ngay từ khoảnh khắc ta đồng ý với hắn, ta đã biết trước kết cục rồi, phải không? Trên tờ mật báo vẫn còn những giọt mưa đọng lại đang từ từ ngấm vào.

Giọng nói khàn khàn không biết phát ra từ bộ phận nào trên cơ thể, ta vẫn như bình thường, dường như chẳng hề có bất cứ sự xao động nào, ngay đến ta cũng không cảm thấy đây là chính mình nữa.

“Phong làm Hộ quốc đại tướng quân, an táng trọng thể.”

41. Chương 41

Chương 41: Có lẽ khi đó ta đã nên chết cùng với họ

Mấy ngày liền đều như vậy, đêm xuân sấm rền từng cơn, đến ban ngày mặt trời lại ló dạng, dường như sự thê lương của mỗi đêm đều đã được quét dọn sạch sẽ. Mọi việc cứ thế tuần hoàn không ngừng.

Ta lâm trọng bệnh, đã nằm ngày rồi không thương triêu.

Chán chường, mệt mỏi.

Ngày nào cũng vậy, ngay từ sớm tinh mơ ta chỉ ngồi ở bàn trang điểm nhìn ngắm khung cảnh sau một đêm mưa, ánh nắng xuyên qua khung cửa sổ hắt vào phòng, chút bụi nhẹ bay, một vẻ đẹp xưa cũ.

Mới chỉ có vài ngày mà tựa như cả ngàn năm đã trôi qua, thân thể ta cũng sắp hao mòn cạn kiệt rồi.

Tiểu Ngư bưng bát canh tổ yến đến, bát canh trắng trong như không hề có chút tạp chất, là loại thượng hạng. Ta chìa tay ra đón lấy, chiếc bát sứ trắng phát sáng, ánh mắt của Tiểu Ngư dán chặt lên bàn tay ta, ta dùng thìa khuấy canh, đưa đến bên miệng.

Vẻ mặt nàng ta như căng cứng, ánh mắt dồn sức tập trung, vẫn không bảo ta ngừng lại.

Cuối cùng ta tự dừng lại, bình tĩnh hỏi: “Người cũng muốn hại ta sao?”

Tiểu Ngư ngẩng đầu nhìn, không đáp lại.

Nếu như không phải Nhã Phương đến báo rằng nhìn thấy Tiểu Ngư bỏ thuốc vào thức ăn của ta, ta cũng tuyệt nhiên không nghi ngờ nàng ta. Người xưa có câu, thiện ác luân hồi tất có báo ứng, ta dùng thuốc hãm hãi hoàng thượng, cho nên giờ đến lượt người khác dùng thuốc độc hãm hại ta sao?

Ta đặt bát canh tổ yến xuống, bên ngoài vẫn rất êm đêm, vẻ êm đêm rực rỡ của tiết trời đầu xuân.

“Từ bao giờ người nảy ra ý định giết ta?”

“Đã lâu lắm rồi.” Giọng Tiểu Ngư điềm tĩnh, không còn dịu dàng như ta từng quen thuộc.

“Hận ta tặng người cho Bùi công công?”

“Đúng vậy.”

“Vậy tại sao đến bây giờ mới ra tay?”

Bao nhiêu năm như vậy, nàng ta có không ít cơ hội.

“Người biết không? Ta vốn không thật sự muốn hại người, ta vẫn còn nhớ người đối với ta tốt như thế nào, ta cũng hiểu những nỗi khổ của người giữa chốn hoàng cung này. Nhưng sau đó ta thật sự kinh sợ, chứng kiến người biến thành kẻ như bây giờ, ta sợ mình cũng sẽ trở thành một người giống người, ta sợ ngày ngày phải ở bên cạnh người, rồi học theo cách giết hại người khác của người, học theo sự máu lạnh vô tình của người, như vậy ta sống còn có ý nghĩa gì?”

“Máu lạnh vô tình thì không tốt sao? Chỉ ít giờ đây không ai dám ức hiếp ta nữa.”

“Không ai ức hiếp nữa rồi sao? Lẽ nào không ai ức hiếp nữa thì người cũng không tổn thương không đau lòng, lẽ nào lúc không còn ai ức hiếp người, người không tổn thương, không đau lòng thì sẽ có người ở bên cạnh người ư?”

“Tại sao nhất định phải có người bên cạnh ta?” Như thể cảm xúc của một người luôn cần phải được chia sẻ với người khác vậy, lẽ nào con người trên đời chung quy cũng không thể sống thiếu người tri kỷ?

“Ta sẽ ban cho người quyền thế.” Ta hỏi mập mờ, giống như khi ta điều Liên Ty đến bên cạnh mình, trao ột chút quyền lực, nàng ta cũng sẽ tác oai tác quái như vậy thôi. “Tại sao người không gọi thị vệ kia đến bên cạnh người nhỉ? Ta sẽ giúp người.”

Tiểu Ngư nắm chặt tay: “Người cho rằng ai cũng giống như người đều ham muốn quyền lực, muốn có được tất cả sao? Không sai, giờ đây cả nhà ta đều thăng quan tiến chức rất nhanh, ta cũng có thể xin người bắt

cứ điều gì, nhưng cái mà ta muốn lại không phải là những thứ này. Ta chỉ muốn mình có thể ở bên cạnh người mà ta yêu thương...” Nàng ta nghẹn ngào, “Người có biết cái cảm giác phải giương mắt nhìn người mình yêu thương lấy người con gái khác là như thế nào không? Người có biết hằng đêm khi ta bị lão thái giám kia giày vò, ta cảm thấy như thế nào không?”

Nỗi ám ức bấy lâu nay của nàng ta cuối cùng đã bộc phát: “Ta hận người, hận người tặng ta cho tên thái giám không bằng cầm thú, hận người chia rẽ ta với người ta yêu thương nhất!”

Hận, là một cảm xúc quen thuộc với ta biết bao.

Sắc sảo, xanh xao, mạnh mẽ.

Lời nói của nàng ta vang vọng trong gian phòng, bát canh tổ yến gợn tăm nhỏ dưới ánh mặt trời.

“Ta hiểu.”

“Không, người hoàn toàn không hiểu! Người chưa từng biết yêu ai, người chỉ muốn đoạt được tất cả mọi thứ trên đời này! Chẳng khác gì Mộ thái phó, người luôn miệng nói yêu hấn ta, nhưng lại muốn uy hiếp hấn, hại cả nhà hấn, người cho người làm nhục phu nhân của hấn, chỉ vì người không vừa mắt với hạnh phúc của người khác, chỉ vì người muốn có được những thứ mà trước đây người không thể có được mà thôi!”

“Ta sao?” Ta ngẩng đầu lên hỏi nàng ta.

“Đúng! Người chính là loại người như vậy.”

Thật vậy sao?

Ta cúi mặt hỏi.

Cuối cùng Tiểu Ngư đã nói ra toàn bộ những lời tận sâu trong lòng: “Vì vậy ta muốn người phải chết, sau khi người chết rồi hậu cung này mới được trong sạch. Nếu như người hận ta, ta cũng có thể chết cùng người, xem như là báo đáp ân huệ của người đối với gia đình ta.”

Ta bật cười.

Tiểu Ngư à, người thật quá lương thiện, bất kể thù hận có lớn cỡ nào đi chăng nữa cũng không thể thay đổi được bản tính lương thiện của người.

Vậy còn ta thì sao? Phải chăng ác độc là bản chất của ta?

Ta hỏi: “Người không sợ chết sao?”

“Ta không sợ, từ lâu lắm rồi ta đã sống không bằng chết.”

“Vậy tại sao người vẫn sống làm gì?”

“Ta sống vì ta muốn dõi theo chàng, muốn giúp đỡ chàng.”

“Cho dù hấn có lấy người con gái khác?”

Tiểu Ngư rơi nước mắt: “Người không hiểu được đâu.”

Ta thực sự không thể hiểu được.

Ta thở dài, “Mấy ngày trước là người cố tình để cho Mộ phu nhân gây ra tiếng động?”

“Phải.”

“Nhấn của ta là do người lấy đi?”

“Đúng.”

Nàng ta lấy nó ra từ giữa lưng áo, nó hơi phát sáng. Ta ngăn người chăm chú quan sát: “Từ đêm qua nó đã bắt đầu phát sáng rồi, đúng không?” Từ trong ánh mắt sững sờ của nàng ta, ta có thể thấy được đáp án.

Ta lại cười.

Ta đột nhiên cảm thấy nhân quả tuần hoàn, thăng trầm cuộc đời chẳng qua cũng vậy mà thôi.

Thái giám lật đặt chạy vào bẩm báo: “Không hay rồi, nương nương, Mộ thái phó dẫn Ngự lâm quân bao vây Phụng Nhiên Cung rồi!”

Đến rồi, cuối cùng đã đến rồi. Ta đứng dậy, phủ phủ vạt áo, bước ra ngoài bằng phong thái nghiêm trang nhất.

Đi đến cửa, Tiểu Ngự không hề theo sau ta.

Ta quay đầu lại, nàng ta đã bê bát canh tổ yến uống hết sạch.

Nhân tính bản thiện.

Hoàng Thượng, thiếu gia vẫn đứng ngoài sân viện. Xung quanh Ngự lâm quân đã bao vây kín, áo giáp nâu bùng sáng dưới ánh mặt trời, cũng là thứ ánh sáng lấp lánh này. Ta đứng giữa đại sảnh, nhìn lướt qua một vòng, rồi hướng về phía Hoàng thượng. Ta cười nhẹ, ân cần hỏi: “Hoàng Thượng, bệnh tình của người đã tốt hơn chưa?”

Khí sắc của người đã hoàn toàn bình phục, hắn không trả lời ta.

Hắn cũng đã lừa dối ta lâu như vậy.

Khi đó hắn nói có thể bảo vệ ta khỏi cái chết, nhẽ ra ta nên lường trước việc ngày hôm nay.

Vũ tướng quân rút lưỡi gươm sắc bén ra nói: “Bạch Ngân, người lũng đoạn triều chính, hại nước hại dân, những kẻ tay chân của người đều đã sớm khoan tay chịu tội, người còn không mau nhận tội!”

“Hồ Bản Vinh và Hà An thì sao?”

“Bọn chúng đã bị đưa ra Ngọ Môn chém đầu!”

Phải rồi, ngay từ khi nhận được mật báo ngày hôm qua rằng hai người họ cả đêm không về phủ, ta đã đoán được sự tình.

Già néo đứt dây, thịnh mãi cũng suy, vinh quang một thời, khó lòng trường cửu.

Đây có lẽ là số mệnh của ta rồi, ta vất óc tìm kế, suy tính mưu đồ, cuối cùng vẫn bị kẻ khác lật đổ.

“Mịch Nhi đang ở đâu?” Thiếu gia nhìn ta hỏi.

Ta vẫn mỉm cười, ra hiệu bằng mắt, liền có cung nữ đi vào phòng đưa Giang Mịch ra ngoài.

Nàng ta được đặt lên cáng, trên người phủ chiếc áo khoác, bên trong trần trụi, đầu tóc rối bù, có vết máu khô lộ ra trên chân, cả người bầm tím.

Mấy ngày nay, ta ười mấy tên thị vệ xấu xí nhất trong cung làm nhục cơ thể nàng ta.

Nàng ta phải chịu nổi ê chề như vậy, để xem hắn còn màng đến nữa hay không?

Cung nữ đặt cáng xuống đất, thiếu gia lập tức lao đến, “Mịch Nhi.” Thấy Giang Mịch như vậy hắn ta ngẩng đầu lên nhìn ta, Giang Mịch yếu ớt mở mắt, hắn lập tức nắm lấy tay nàng ta, “Mịch Nhi, nàng sao rồi? Ta đưa nàng đi gặp đại phu.”

Giang Mịch bàn tay run rẩy nhẹ vuốt lên mặt hắn, lắc đầu, “Thiếu Bạch, thiếp đã không còn mặt mũi nào gặp chàng nữa rồi...”

Có giọt nước mắt từ từ trượt xuống từ khóe mắt nàng ta.

Một khung cảnh thật đẹp.

Nàng ta nhìn ngắm thiếu gia một hồi lâu, mãn nguyện như thế cuối cùng cũng được gặp hắn lần cuối, rồi từ từ khép đôi mắt lại.

“Mịch Nhi!”

Thiếu gia nắm chặt bàn tay nàng ta, mãi sau, hắn ngẩng đầu, nhìn ta chằm chằm.

Trong mắt bùng bùng lửa giận, chất chứa hận thù.

Thiếu gia mặc y phục trắng bay phấp phới, cảm xúc mãnh liệt quá nhỉ? Cuối cùng ta cũng khiến tất cả những người bên cạnh mình đều nhuộm lên bản thân họ hai chữ “thù hận”.

Ta nhắm mắt, nỗ lực cười mơ hồ, chờ đợi lưỡi kiếm trong tay thiếu gia đâm xuyên qua trái tim mình, ta cam tâm tình nguyện được chết trong tay hắn.

Nhưng hồi lâu chẳng thấy động tĩnh, mãi đến khi nghe được giọng nói quen thuộc: “Áp giải nàng vào thiên lao chờ xét xử.”

Thiếu gia xông đến, là Hoàng thượng giờ tay ra chắn trước mặt ta.

Ta mở mắt, Hoàng thượng cũng quay lại nhìn ta.

Ánh mắt ta và hắn giao nhau.

Đôi mắt hắn nhìn ta vô cảm, thị vệ đã bước lên, trối ngược tay ta rồi lùi đi.

Thiên lao.

Lao ngục đã quá quen thuộc với ta.

Ta nhớ lại rất nhiều chuyện ngày trước.

Hồi đó khi cả nhà ta bị bắt vì tảng đá phản nghịch, cũng bị nhốt trong một phòng giam tối tăm, cha mẹ, tỷ tỷ, Bảo Nhi đều ở đó. Họ cùng nhau khóc lóc van xin, còn ta chỉ cảm thấy khóc lóc thật ồn ào và vô dụng mà thôi, nhưng đến bây giờ ta mới biết đó là một ân huệ to lớn đến nhường nào.

Bởi ít nhất lúc đau khổ tột cùng, vẫn còn có người đồng hành cùng mình.

Cũng chính tại đây, ta đã gặp Dương Lâm.

Khi đó hắn ta đang ngồi xếp bằng trong đại lao u tối vận khí, ta nhìn hắn qua chấn song gỗ.

Ta hỏi hắn: “Ta sắp chết rồi, ngươi thì sao?”

Ngay sau đó, hắn mở mắt ra.

Ta vẫn còn nhớ như in khuôn mặt bộc trực, đôi mắt sáng ngời khi hé mở của hắn, còn sáng hơn cả khung cửa sổ sau lưng.

Nhưng giờ đây ta nhìn sang bên trái, phía đó chỉ có bức tường đá kiên cố, không gian trống vắng.

Bỗng nhiên ta muốn khóc.

Ta nhớ cha ta, mẹ ta, nhớ đến cảnh họ kêu khóc, nhớ lời oán hận của tỷ tỷ, nhớ đến Bảo Nhi hỏi ta chết có đau không, ta nhớ người đàn ông ở phòng giam bên cạnh không nói một câu, ta nhớ tất cả.

Ta nhắm mắt lại, đã mười hai năm trôi qua rồi.

Phải chi khi đó ta nên chết cùng với họ.

Hạnh phúc thật sự là khi cảm thấy bản thân mình vẫn chưa đủ hạnh phúc.

Ta cười nhạt, kéo đám cỏ tranh trên đất lại gần.

Sau này ta coi như đã được bình thần chìm vào giấc ngủ, không cần phải lo lắng sẽ có ai đó hãm hại ta, oán hận ta. Giờ đây, giữa màn đêm u ám, trái tim ta vô cùng bình yên.

Một vệt sáng lại xuất hiện lần nữa từ trên không trung, càng ngày càng thêm chói mắt.

Ta đưa tay lên che mắt.

Nhìn thấy người xem tướng y phục trắng đứng giữa không trung nhìn ta.

“Người đã tỉnh ngộ chưa?” Vẫn là giọng nói lạnh lẽo ấy.

Tỉnh ngộ? Có gì đáng phải tỉnh ngộ?

“Người đến làm gì?”

“Ta nói rồi, khi người cần đến ta, ta sẽ xuất hiện.”

“Ta không cần người.”

“Ta nhìn ra người vẫn còn dục vọng.”

Ta nhìn ông ta: “Người muốn ta dùng mười năm cuối của cuộc đời để đổi tiếp sao?” Ta biết mình không thể chết, ta vẫn còn những mười hai năm sống trên đời nữa.

Hắn mỉm cười.

Nụ cười lạnh lùng mà thoát tục như thế này... Rốt cuộc hắn là thần, là quỷ hay là người đây?

Suy cho cùng, chốn nhân gian này phàm là thứ gì đó có sinh mạng thì đều có dục vọng cả.

Ta đứng dậy phải dám cõ tranh bám trên người: “Vậy ta dùng mười năm cuối cùng, có thể đổi lấy người ta yêu, và người đó cũng yêu ta hay không?”

Ta bắt đầu muốn thử cảm giác một lần yêu và được yêu, ta bắt đầu muốn biết, rốt cuộc thế nào là yêu nhau đến đầu bạc răng long, ta bắt đầu muốn biết, nếu như chân tình yêu một người thì thật sự có thể vì người đó mà bất chấp tất cả?

“Ta từng nói mình không thể thay đổi trái tim con người.” Hắn ngừng lại một lúc, “Nhưng ta có thể cho người cơ hội, chỉ là, đổi đi mười năm, người sẽ chỉ còn sống được hai năm nữa thôi, người đồng ý chứ?” Giọng hắn nhẹ nhàng.

Ta cười khẩy một tiếng, “Lúc người tìm đến ta chẳng phải người đã biết câu trả lời rồi sao?”

Đối với Thần, cũng không cần phải có quá nhiều mơ ước viễn vông, cuối cùng người có thể cứu lấy ta cũng chỉ có bản thân ta mà thôi. Hơn nữa, cho dù không đổi, thân mang trọng tội như ta, nếu không chết, chắc cũng chẳng thể trốn thoát, chấp nhận giam cầm đến hết đời. Trong tình cảnh như vậy, việc gì phải hỏi ta đồng ý hay không.

Ta sớm đã không còn đường lui.

“Theo ta.” Hắn nói.

Ta chợt sững người, nhìn theo bóng hắn rời đi, ta đến gần.

Điều kỳ lạ là, ta đã bước qua bức tường đá của thiên lao, nhưng quay đầu lại nhìn, “ta” vẫn đang nằm ngủ mê mệt nơi góc buồng giam. Ta vươn tay nắm chặt mười ngón tay, không có một chút sức lực và cảm giác nào cả, lúc đấy ta mới biết mình giờ đã là linh hồn.

Ta theo sau người xem tướng y phục trắng đang trôi nổi bồng bềnh qua không trung, qua trắng sáng và những ngôi sao dày đặc.

Bầu trời đêm tĩnh mịch, có thể từ trên cao nhìn xuống xuyên qua cửa bước vào không tốn chút sức lực.

Chẳng ai có thể nhìn thấy chúng ta, chúng ta đứng giữa không trung, lặng lẽ quan sát.

Trong phòng, một đám đông a hoàn với quan quân tụ họp. Thiếu gia đang ôm chặt cơ thể của Giang Mịch, “Thiếu gia, người... hãy nén đau thương, thiếu phu nhân đã...” Quân gia bước lên trước khuyên nhủ thiếu gia.

“Không.” Thiếu gia phẫn nộ, chỉ ôm chặt lấy thi thể của Giang Mịch, “Các người hãy mau cứu nàng đi!”

Bảy vị đại phu đứng một bên đều run rẩy đáp, “Thiếu gia, thiếu phu nhân đã qua đời rồi, lão phu...”

Hắn ta vuốt nhẹ lên gương mặt của Giang Mịch, ta thấy khóe mắt thiếu gia ngấn lệ: “Mịch Nhi, nàng đã hứa sẽ bên ta trọn đời cơ mà, nàng không được chết, nàng không thể chết...”

Thiếu gia của ta lúc này không phải thiếu gia mà ta biết, dù là bất cứ lúc nào, thiếu gia trong tim ta sẽ không yếu đuối như thế.

“Chẳng phải người muốn người mà người yêu thương cũng sẽ yêu người sao?” Người xem tướng mặc đồ trắng quay đầu lại hỏi ta.

Ta nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, bất giác gật đầu.

“Đi đi. Ta không thể điều khiển trái tim con người, tất cả mọi việc đều phải dựa vào bản thân người.” Bỗng nhiên như có ai đó đẩy ta từ đằng sau, ta loạng choạng như bị hút vào trong thứ gì đó.

Ta mở mắt ra.

Người quản gia đang lau nước mắt dường như không thể tin vào mắt mình, hấn chỉ vào ta: “Thiếu, thiếu gia, thiếu, thiếu phu nhân...”

Thiếu gia buông ta ra, ánh mắt ngạc nhiên mừng rỡ: “Mịch Nhi.”

Ta sững người không biết nên đáp lại ra sao.

Thiếu gia nhìn ngắm ta hồi lâu, vuốt ve gương mặt ta, rồi đột nhiên ôm chặt ta vào lòng, như sợ ta có thể biến mất, hấn chạm lên mái tóc dài của ta: “Nàng không chết thật tốt quá, nàng không chết thật tốt quá!” Ta cảm thấy giọt nước mắt nóng hổi của hấn thấm ướt vạt áo của mình.

Người xem tướng y phục trắng đã biến mất.

Ta nhẹ nhàng vươn tay ra ôm lấy hấn, nhỏ tiếng gọi: “Thiếu gia.”

“Mịch Nhi.” Thiếu gia xúc động nhìn ta, nâng cằm ta lên cười, cuối cùng lại ôm chặt lấy ta.

42. Chương 42

Chương 42: Vẫn cần một thứ như vậy, để hấn ta có thể sống trở lại

A hoàn trang điểm cho ta.

Ta vẫn chưa quen với cơ thể này, ngồi trước gương đồng ngắm dung nhan của mình bây giờ ta cũng cảm thấy lạ lẫm. Trước kia ta đã từng rất oán hận gương mặt ấy, nhưng bây giờ ta lại thấy nó tuyệt đẹp, nhẹ nhàng thanh thoát tựa mây bay.

Nếu như không tính việc “ta” cho người hành hạ nàng ta, khiến nàng ta trên mình vết thương còn chưa lành, thì cơ thể này có thể xem là hoàn mỹ không tí vết.

Dung nhan của tiểu thư khuê các.

Khi tiểu thư các người được học cầm kỳ thi họa, thì bọn ta phải ở trong nhà bếp nhóm lửa nấu cơm. Khi các người được ăn sung mặc sướng, thì bọn ta phải ăn đói mặc rét. Khi các người được tắm rửa xinh đẹp, thì bọn ta phải oằn mình làm những công việc nặng nhọc, đầu ngón tay lạnh cóng...

A hoàn tán thưởng: “Thiếu phu nhân, người xem người mới đẹp làm sao.”

Ta thờ ơ liếc mắt nhìn nàng ta qua tấm gương đồng.

Có lẽ vì ta vẫn chưa thoát ra khỏi thế giới của Bạch Ngân, a hoàn kia sợ hãi lập tức im bặt. Ngay sau đó, lại có a hoàn khác bưng bát thuốc đi vào, “Thưa thiếu phu nhân, đã đến giờ người phải dùng thuốc rồi ạ.”

Ta đứng dậy trở về giường, “Để đó đi.”

Hai a hoàn liếc nhìn nhau, bưng bát thuốc nói: “Thưa thiếu phu nhân, vì nghĩ cho sức khỏe của người, người nên uống một chút thuốc đi ạ. Bằng không thiếu gia sẽ rất lo lắng.”

Nàng ta bưng bát thuốc tiến lên trước.

Ta liếc nhìn nàng ta: “Lui ra đi.”

Tôi tớ trong Mộ phủ đều vô phép vô tắc như vậy sao? Ta không thích lời mình đã nói một lần lại có kẻ dám làm trái.

A hoàn giật mình sợ hãi, đánh đổ bát thuốc xuống đất. Nàng ta có phần sững sờ, rồi lập tức quỳ xuống thu dọn, sau khi thu dọn xong xuôi, hai a hoàn vâng vâng dạ dạ lui ra ngoài. Không lâu sau, thiếu gia đẩy cửa bước vào.

Ta đang ngắm hoa đào trong vườn bên ngoài cửa sổ, làn hoa nhẹ rơi.

Hắn nói: “Mịch Nhi sao vậy? Nàng thấy không khỏe sao?”

Hắn ngồi xuống bên cạnh ta, ta đoán hắn vừa nghe hai a hoàn báo lại, cũng không nói gì.

Hắn xoay người ta lại nhìn hắn: “Sao nàng lại không uống thuốc?”

Ta lắc đầu.

“Nàng vẫn còn để bụng mấy chuyện kia sao?” Hắn nâng cằm ta lên, nhìn ta chăm chú nói: “Mịch Nhi, ta biết những ngày vừa qua đã làm nàng phải chịu khổ rồi. Chuyện không phải do nàng, là do ta, nàng đáng lẽ nên giận ta, là phu quân của nàng mà ta không thể kịp đến cứu nàng.” Hắn ôm chặt ta, tâm trạng nặng nề nói: “Ta xin lỗi.”

Ta đẩy hắn ra, hỏi: “Chàng thật sự không để bụng sao?”

Trên dưới trong triều đều biết phu nhân của hắn bị kẻ khác làm nhục.

“Sao lại để bụng chứ? Từ xưa đến nay nàng vẫn là Mịch Nhi của ta, dù có ra sao đi chăng nữa ta cũng sẽ không phụ lòng nàng.” Tay hắn vuốt gọn những sợi tóc rối ở bên tai ta, ánh mắt động lại nơi ta, sau đó khẽ mỉm cười.

Từ sau khi ta tỉnh lại, dường như hắn rất vui vẻ.

Nhưng ta lại không quen chút nào, cực kỳ không thoải mái, thiếu gia mà ta biết không giống như thế này. Ta hỏi: “Vì sao chàng không thích Bạch Ngân?”

“Sao nàng lại nhắc đến nàng ta?”

Ta không đáp.

Hắn nhắc ta ngồi lên đùi mình, ta có thể nghe thấy giọng trầm thấp phát ra từ lồng ngực hắn: “Tại sao ta phải thích nàng ta cơ chứ? Chỉ vì nàng ta thích ta sao? Huống hồ, nàng ta đã hại nàng thành ra thế này, ta quyết sẽ không bỏ qua!”

“Chẳng phải nàng ta đã chết rồi sao?” Ta cười gượng.

Hắn nói: “Không, nàng ta vẫn chưa chết.”

Cái gì? Ta kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn hắn, “Nàng ta vẫn chưa chết.”

Hắn nói: “Nàng đừng lo, nàng ta bị mất trí nhớ rồi, Hoàng Thượng đã đưa nàng ta ra khỏi thiên lao.” Tuy nhiên trong mắt hắn lóe lên tia sắc lạnh: “Nàng yên tâm, bất kể nàng ta mất trí nhớ thật hay giả, ta cũng sẽ không để cho nàng ta làm tổn thương đến nàng nữa.”

Nếu như ta đang ở đây, vậy Bạch Ngân kia là ai?

“Tại sao Hoàng thượng lại cứu nàng ta?”

Hắn thở dài một tiếng: “Bạch Ngân kẻ ra cũng là một kẻ thông minh trong số các nữ nhi, chỉ đáng tiếc là vì quá thông minh nên không thèm để ý tới những người bên cạnh, chẳng lẽ nàng không nhận ra, Hoàng thượng là thật lòng yêu thương nàng ta hay sao?”

Ta giật mình kinh ngạc.

Thiếu gia giải thích cặn kẽ: “Thực ra tất cả những việc mà Bạch Ngân làm lúc ở trong cung hầu như Hoàng thượng đều biết, thậm chí sau này Bạch Ngân hạ độc người, hai tháng sau người cũng đã biết tất cả. Nhưng Hoàng thượng cũng không vạch trần, thậm chí sau này khi chúng ta bày kế cho người, Hoàng thượng cũng vẫn muốn cho nàng ta một cơ hội ăn năn hối lỗi.”

Ta im lặng một hồi, rồi nói: “Nếu chỉ có thế, Hoàng thượng cũng không thể để nàng ta làm càn lâu như vậy chứ?”

“Đúng.” Thiếu gia nhìn xa xăm nói tiếp: “Bọn ta còn có mục đích khác. Hoàng thượng đăng cơ chưa lâu, vốn đã không phải là trưởng tử, cũng không có ngoại thích đỡ đầu, nền móng không vững chắc. Thêm nữa thế cục trong triều ngày càng hỗn loạn, các tông thất, thân vương ai cũng có thế lực riêng nhắm đến ngai vàng, nếu muốn một lần san bằng các thế lực đó, sẽ dễ gây ra tranh chấp, thậm chí có thể dẫn đến binh biến. Sau này Bạch Ngân hạ độc Hoàng thượng, vì thế bọn ta liền nắm bắt ngay cơ hội này, trước tiên cứ cho nàng ta một mình nắm quyền một phía, để các đại thần đề nghị nàng ta phân đất phong hầu, phái đám Vương gia đi nơi khác. Khi đó, Hoàng thượng lâm trọng bệnh, Tiểu Hoàng đế tuổi còn nhỏ, việc triều chính lại do phụ nữ như nàng ta cầm đầu, nếu kẻ nào có ý đồ mưu phản, tất yếu sẽ có động thái, còn chúng ta ở trong tối quan sát sự tình. Đợi đến khi Bạch Ngân đã thanh trừng hết các thân vương trong triều và thế lực của Thái hậu xong, bọn ta có thể lấy danh nghĩa ‘Quy chính’ và ‘Hậu cung đoạt quyền’ để đuổi nàng ta đi, giải quyết dứt khoát, thanh sạch triều đình.”

Ta nhìn chằm chằm xuống đất: “Vì thế, nàng ta chỉ là con cờ trong tay hai người?”

Thiếu gia cười lớn: “Nàng ta đã làm rất tốt, dốc sức bồi dưỡng những kẻ thân cận, gây áp lực với phần tử đối lập, chỉ trong hai năm ngắn ngủi, thế lực của Mộ thái hậu và các Vương gia đã suy yếu đi nhiều.”

Ta không nói được lời nào, rốt cuộc cũng chỉ là mưu kế trong mưu kế mà thôi.

“Có điều... Đến tận bây giờ Hoàng thượng vẫn còn tình cảm với nàng ta, cuối cùng cũng không nỡ giết.”

Ta cười nhạt.

Hắn ôm ta một lúc, “Chắc nàng mệt rồi, nàng nghỉ ngơi đi nhé.”

Ta gật đầu.

Hình như ta đã nằm trên giường cả một ngày, trong đầu chất chứa suy nghĩ hỗn loạn về đủ mọi chuyện.

Đột nhiên ta cảm thấy tất cả mọi việc trên thế giới này phức tạp như một tấm mạng nhện, ta chỉ là côn trùng bay dính phải tấm mạng đó, ta cứ tưởng rằng bản thân ta to lớn lắm, rung một cái là cả đám côn trùng nhỏ trên tấm mạng đều phải hoảng sợ, tưởng rằng mình có thể khống chế cả tấm mạng kia. Nhưng ta đã quên mất, mình cũng đang mắc kẹt trên đó.

Ta cũng không thể nào thoát khỏi tấm mạng ấy.

Màn đêm buông xuống, lúc thiếu gia trở về đã là giờ Tuất hai khắc, vì Hoàng thượng đang cải tổ lại triều chính, ắt hẳn sẽ rất bận rộn, hẳn toàn thân đầy gió bụi phong trần, đáng vẻ mệt mỏi.

Trong căn phòng này không thắp đèn, hẳn cũng không cho a hoàn hầu hạ.

Thiếu gia đi đến, ánh trăng chiếu qua cửa sổ, ánh mắt của hắn thật dịu dàng: “Cả ngày này nàng không ăn gì sao?”

“Thiếp không thấy ngon miệng.”

Ánh mắt thiếu gia dường như có vẻ thương xót, hắn cởi bỏ áo ngoài, vén chăn nằm xuống bên cạnh, ôm lấy ta: “Mịch Nhi, nàng đừng nghĩ đến những việc đó nữa, nếu nàng không vui, đợi khi ta giúp Hoàng thượng xử lý xong hết những việc này, chúng ta sẽ về quy ẩn núi rừng.”

Trong cảnh sắc buổi đêm, ta nhìn vào đôi mắt hắn: “Chàng chịu vì thiếp mà không màng danh vị sao?”

Hắn cười nắm lấy bàn tay ta, mười ngón tay đan vào nhau: “Chẳng phải chúng ta đã nói sẽ nắm lấy tay nhau, sẽ cùng nhau già đi sao. Ta cũng đã sớm nghĩ đến chuyện từ quan lui về ở ẩn, trong cung này thế sự hỗn loạn, rắc rối phức tạp, làm người phải phiền muộn. Ta chỉ mong được sống cùng nàng ở nơi rừng sâu thôn dã, nuôi một đám trẻ đáng yêu, nàng đun trà gầy đàn, còn ta quét tuyết đốt hương, hai ta sống cả đời tiêu dao vui vẻ.”

Ta lặng im.

Thì ra thiếu gia muốn sống cuộc sống như vậy.

Hắn đột nhiên day day sống mũi.

Ta hỏi: “Chắc chàng mệt lắm?”

“Ừ. Bây giờ trong cung có quá nhiều việc. Nhưng Hoàng thượng là một mối nhứt, người muốn rút lui cũng không được.”

Thiếu gia mệt rồi, hắn ôm ta nhắm mắt lại.

Ta vẫn muốn hỏi: “Thiếu Bạch, sao chàng lại yêu thiếp?”

Thiếu gia cong khoe môi mỉm cười, hắn không mở mắt ra, chỉ ghì chặt ta vào lồng ngực, “Đôi khi yêu chỉ là yêu, là ngay đúng thời gian, bắt gặp đúng người, vậy là yêu, vốn cũng chẳng cần quá nhiều lý do.”

Ta ngơ ngác nhìn lên trên mái nhà, có thể lơ mơ thấy dây mây được chạm khắc trên thân gỗ lim.

Nếu như yêu chỉ đơn giản như thế, vậy có sao ta cứ luôn phải khổ sở đấu tranh?

Bên cạnh ta là thiếu gia, ta đang được hắn ôm vào lòng, người ta đang phủ trên lồng ngực hắn, ta có thể cảm nhận được hơi ấm và nhịp đập trái tim hắn, thậm chí cả hơi thở nhẹ nhàng. Trước nay ta chưa từng dám vọng tưởng đến cảnh tượng này, cứ nghĩ rằng mình sẽ cảm thấy vui mừng tột độ.

Nhưng lúc này đây ta lại quá bình tĩnh, thậm chí có một chút buồn rầu.

Ta sai, ta sai lắm quá nhiều.

Lời Tiểu Ngư nói đúng lắm, ta hoàn toàn không hề yêu thiếu gia, hắn chỉ là thứ giúp ta gượng sống những tháng ngày quá bình lặng trong Mộ phủ. Hắn cần tỏ ra thanh cao và lạnh nhạt, hắn cần tỏ ra tôn quý nhàn hạ, hắn cần làm cho ta thấy ta với không tới hắn.

Nhưng không phải, hắn cũng như vậy, cũng là một nam nhân bình thường như bao người khác, cũng sẽ có lúc yếu đuối, có lúc phẫn nộ.

Ta nhắm mắt, để cho bản thân đắm chìm vào bóng tối.

Thứ hắn muốn cũng không giống như ta. Hắn muốn quét tuyết đun trà, muốn gảy đàn đốt hương, hắn muốn một người có thể hiểu được trái tim và tâm tư của mình.

Hắn không biết con người thật sự của ta.

Bạch Ngân thực sự một chữ bẽ đôi cũng chẳng biết, Bạch Ngân thực sự ngốc nghếch chẳng hiểu chuyện gì, Bạch Ngân thực sự chỉ thích may y phục và làm bánh điểm tâm.

Ta nhớ đến lúc mình đọc nhầm “Chân trời lưu lạc khách tha hương” thành “Chân trời lạc lõng khách tha hương”, Hoàng thượng đã bật cười, người sẽ bao dung cho ta tất cả, người sẽ cảm thấy ta đáng yêu, ngây thơ, thú vị, đây mới là ta chân thực nhất.

Nhưng nếu là thiếu gia, giống như năm xưa khi ta mười lăm tuổi đã vắt óc tìm cách tiếp cận hắn, cố ý bắt cần làm đổ trà lên sách của hắn, hắn liền không vui. Hắn không thích ta chạm vào đồ của hắn, trong mắt hắn ta chẳng qua chỉ là một kẻ tiện đến mức không thể tiện hơn nữa.

Thì ra chẳng vì thứ gì gọi là địa vị hay thân phận, chỉ vì mình không yêu người đó mà thôi.

Giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống, rốt cuộc kiếp này ta đã gây ra bao nhiêu chuyện nực cười, rốt cuộc ta muốn tranh đoạt thứ gì đây?

Khi ta mở mắt ra là vào một ngày xuân tươi đẹp.

Ánh mặt trời tràn ngập, trong không khí phảng phất hương thơm của hoa đào.

Ta đứng dậy, bên cạnh đã có a hoàn bưng chén trà, chậu nước và khăn mặt.

Ta rửa mặt súc miệng xong, hỏi: “Thiếu gia đã đi đâu rồi?”

A hoàn này là người lần trước bưng thuốc cho ta, có chút sợ hãi, cúi đầu đáp: “Bẩm thiếu phu nhân, thiếu gia đã ra khách phòng tiếp kiến Hoàng thượng rồi ạ.”

“Hoàng thượng đến đây sao?”

“Vâng.”

Ta bước ra ngoài cửa, giờ là tháng Tư, trời âm trắng, cánh hoa đào phất phơ rơi xuống, trong Mộ phủ bây giờ tràn ngập hương sắc của hoa hồng và hoa mẫu đơn đầu xuân, như một biển hoa vậy. Ta đứng dưới mái hiên nhìn Hoàng thượng đang nói chuyện với “Bạch Ngân”.

Trên con đường được trải đầy đá cuội màu xanh, có những cánh hoa điểm xuyết, họ đang đứng dưới gốc cây hoa đào.

Bạch Ngân của lúc này toát lên vẻ trong sáng, không phải Hoàng Thái hậu, không phải quý phi, không phải tần, cũng chẳng phải chiêu nghi, nàng ta đang mỉm cười.

Cảnh tượng rất đổi quen thuộc mà cũng thật xa lạ.

Người đó là ta sao?

Hay là ta của trước đây, là ta ở trong mơ, hay đó mới là ta thực sự?

Ta nhìn không rõ.

Thiếu gia bước đến bên cạnh ta, hần nắm lấy tay ta như muốn an ủi, hần nghĩ rằng ta vẫn còn hận “Bạch Ngân”.

Ta hỏi: “Tại sao Hoàng thượng lại đến đây?”

Thiếu gia đáp: “Hoàng thượng muốn ta bảo vệ Bạch Ngân khỏi cái chết, giấu nàng ta ở trong Mộ phủ này.”

Ta vô cùng ngạc nhiên.

Thiếu gia phải đi những cánh hoa đào rơi trên vai ta nói: “Bạch Ngân đã phạm phải trọng tội đáng bị chém đầu, triều thần mà nàng ta đắc tội trước đây cũng nhiều, khi Hoàng thượng đưa nàng ta ra ngoài, tất cả triều thần đều đã dâng tấu, nếu như muốn giữ cho nàng ta tránh khỏi cái chết, chỉ có thể dùng cách này mà thôi.”

“Chàng cũng đồng ý sao?”

Thiếu gia lắc đầu.

Ánh mắt xa xăm, thở dài: “Nàng ta đã để vượt mất tất cả...”

Thiếu gia không nói hết câu, vượt mất cái gì cơ chứ? Là Hoàng thượng, là tuổi thanh xuân tươi đẹp, hay là những tri thức và niềm vui kèm theo đó là những năm tháng cuộc đời như nước chảy êm đềm. Ánh mắt của ta hướng về phía Hoàng thượng.

©STENT: .luv-ebook

Tại sao đến khoảnh khắc này ta mới nhận ra, ánh mắt Hoàng thượng nhìn mình không giống với ánh mắt mà người đã nhìn kẻ khác?

Dường như có người cầm ngọc tiêu gõ vào trán ta mỉm cười nói: “Ta chỉ động lòng với cái đồ nhỏ nhen đã chẳng có vẻ đẹp bên ngoài lại còn chẳng có vẻ đẹp bên trong như nàng thôi.”

Nhưng trong nháy mắt, một tia sáng trắng lóe lên, dường như không một ai dự đoán được trước tình huống này, thanh đoản đao trong tay “Bạch Ngân” kia suýt đâm vào ngực Hoàng thượng, còn vẻ mặt của nàng ta lập tức trở nên hung tợn phần nộ.

“Là người hại chết cả nhà ta, là người hại ta không còn gia đình nhà cửa, ta phải giết người, ta phải giết chết người!” Bạch Ngân đó rít lên.

Xung quanh hình như có tiếng gọi.

Nhưng ta lại hoang mang mơ hồ, nàng ta là ai? Nàng ta là ai?

Hoàng thượng đã nắm được cán của thanh đoản đao, có máu trên tay chảy xuống, nhưng hắn chỉ nhìn nàng ta, hỏi dứt quãng: “Nàng thật sự... hận lắm vậy sao?”

“Phải.”

Bạch Ngân vẫn ra sức đẩy thanh đoản đao trong tay về phía trước, ánh mắt mạnh mẽ, Hoàng thượng lão đảo lúi sau mấy bước.

“Ta chịu ở bên cạnh ngươi là để có thể giết chết ngươi, để báo thù cho cả gia đình ta, để làm cho ngươi chết không yên thân! Ta muốn lột da ngươi ăn thịt ngươi, ta muốn ngươi chết không toàn thây!”

Ta tận mắt nhìn thấy ánh sáng trong mắt Hoàng thượng dần dần lụi tắt: “Nàng trước nay chưa từng yêu...”

“Chưa từng!”

Ánh sáng trong mắt hắn đã hoàn toàn biến mất.

Nàng ta rút thanh đao ra, máu đỏ tuôn xối xả.

Dường như đôi mắt ta bị ai đó bịt chặt không thể nào nhìn thấu điều gì, thời gian cứ kéo dài mãi tưởng chừng vô hạn... Ta nhìn thấy Hoàng thượng từ từ khép đôi mắt lại giữa không trung, ngã ra phía sau, áo bào vẽ nên một đường cung màu vàng sáng.

Lúc này ta đột nhiên bừng tỉnh, “Không, nàng ta không phải là Bạch Ngân, nàng ta không phải Bạch Ngân!”

Ta vội vàng lao đến ôm lấy Hoàng thượng, khoe mắt hắn vương giọt lệ, nhưng hắn không tỉnh lại. Ta lay lay người: “Không được, Hoàng thượng, người đừng chết, người không được chết, nàng ta không phải là Bạch Ngân, nàng ta không phải Bạch Ngân!”

Trước nay ta chưa từng sợ hãi và đau khổ tới mức này, thậm chí ngay cả khoảnh khắc gần kề với cái chết ta cũng chưa hề đau đớn và sợ hãi đến thế, nỗi đau như đang cào xé tâm can, như vạn tiễn xuyên tim vậy.

Ta lau vệt máu trên vành môi người, “Không, Hoàng thượng, người không được chết, người không được chết, người không được chết, thiếp mới là Bạch Ngân đây, thiếp mới là Bạch Ngân đây mà...”

Thế nhưng hắn vẫn không đáp lại.

Ta gào lên, khóc nức nở, ôm chặt lấy đầu hắn.

Cô gái kia vẫn còn cầm thanh đoản đao dính đầy máu trong tay, lùi lại mấy bước rồi vứt đoản đao đi, ngược lên trời nói: “Cha, mẹ, cuối cùng Oanh Nhi đã có thể báo thù cho hai người rồi, ha ha ha, cuối cùng đã báo thù được cho hai người rồi, cuối cùng hai người đã có thể an nghỉ.”

Ta quay đầu lại: “Tại sao ngươi giết người? Tại sao?”

“Tên hôn quân này! Chỉ vì gia đình ta không tiến cống cho hắn, hắn liền tùy tiện viện cớ lăng trì xử tử cả dòng tộc hơn một trăm mạng người nhà ta!” Ta nhắm chặt mắt, lắc đầu, đó không phải là do hắn làm, mà là do ta làm!

“Ta đã dùng hai mươi năm tuổi thọ của mình chỉ để đổi lấy thể xác này, ta phải báo thù...”

Ta đột nhiên trợn mắt, nhìn lên trời gào thét: “Ngươi ra đây! Ngươi ra đây mau! Ta biết ngươi ở đó, ngươi ra đây mau!”

Trên bầu trời xuất hiện một vệt sáng mờ mờ, người xem tướng mặc đồ trắng kia cuối cùng cũng hiện ra.

Thái độ lạnh nhạt như thể sự việc chẳng hề liên quan đến hắn, ta hận!

“Ngươi đã tỉnh ngộ chưa?”

“Chưa!” Ta cắn hận hét lên với hắn ta: “Ngươi cứu chàng đi, ta muốn ngươi phải cứu được chàng!” Ta đột nhiên nhớ đến lời mà ông ta đã từng nói với mình khi còn ở lãnh cung, ta hoảng loạn gào lên: “Chẳng phải ngươi đã từng nói sao, rằng hắn sẽ sống đến hơn bốn mươi tuổi?”

“Vốn dĩ không phải chỉ có mình ngươi đối chác với ta.”

Giữa không trung bỗng nhiên xuất hiện một cuốn sổ, ông ta lật xem: “Lần đầu tiên hấn trao đổi với ta là khi bị tuyết chôn vùi trước lúc gặp được người, hấn muốn có một người nguyện chết vì mình, hấn sẽ dùng cả đời này yêu thương nàng ta. Lần trao đổi thứ hai của hấn là khi người còn ở lãnh cung, hấn hi vọng người có thể hồi tâm chuyển ý. Lần thứ ba, là khi người bị tống giam vào thiên lao, hấn hi vọng người có thêm một cơ hội làm lại cuộc đời.”

Cái gì?

Cái gì?

Ta ôm hấn thật chặt, không thể thốt ra dù chỉ là nửa lời. Toàn thân ta run rẩy, chỉ biết kêu gào đến khản cổ: “Người hãy cứu chàng đi, hãy cứu chàng đi! Người muốn gì ta cũng đổi cho người!”

“Người chỉ còn hai năm sống nữa thôi.”

Ta khóc lóc thảm thiết, đau buồn đến cùng cực, không thể thốt ra nổi một tiếng, đến hít thở cũng trở nên khó khăn.

Cuối cùng ta đã hiểu thế nào gọi là đau đớn đến xé ruột xé gan, đau đớn tột cùng chỉ muốn chết!

Nếu như ta biết trước sẽ có ngày này, nếu ta biết hấn sẽ chết, cho dù ta bị băm vằm thành trăm ngàn mảnh, ta cũng không muốn hấn chết!

“Cũng không phải là không có cách.” Người xem tướng y phục trắng nhìn ta hồi lâu, đột nhiên nói, lật xem một vài trang khác: “Tiểu thư của người cũng từng giao dịch với ta. Lần trao đổi thứ nhất của nàng ta là hi vọng mình được gả cho Cửu hoàng tử, lần trao đổi thứ hai là hi vọng đứa con của nàng ta có thể được sinh ra và lớn lên bình an mạnh khỏe, lần trao đổi thứ ba...” Ông ta nhìn về phía ta, “... là muốn Hoàng thượng có thể mãi mãi mạnh khỏe và hạnh phúc. Vì thế, hấn vẫn còn sống thêm được hai mươi năm do cô ấy để lại.”

Ta nhắm mắt, đôi môi run rẩy, hít một hơi thật sâu.

Người xem tướng y phục trắng nói: “Song, có tuổi thọ vẫn chưa đủ, cần có thêm một thứ như vậy nữa, mới có thể làm cho hấn cải tử hoàn sinh.”

43. Chương 43

Chương 43: Hồng trần loạn thế, cũng chỉ như một giấc mộng dài

“Hoàng thượng.” Ta hơi hoảng sợ dâng chén trà lên.

Ánh mặt trời mùa xuân rực rỡ vô ngần, khiến bộ long bào màu vàng khoác lên mình thứ quang sáng tươi mới. Ánh mắt hấn chú tâm vào những bản tấu chương, bóng trắng lung linh in trên chiếc bàn, tiếng chén trà chạm nhẹ vào nhau khẽ vang lên.

Hấn dịu dàng đáp lại một tiếng, nhưng tuyệt nhiên không ngẩng đầu, ta đứng bên cạnh nhìn, trong lòng đã tràn ngập ánh nắng mùa xuân.

Hấn vươn tay như muốn lấy chén trà một cách vô thức.

Bàn tay dường như muốn mở nắp ra, ta đưa tay dâng trà, hấn đón lấy, liếc nhìn ta rồi bảo, “Lui ra đi.”

Ta đáp một tiếng: “Vâng.” Rồi cúi đầu đi ra.

Ta chân đi không vững, bước một hồi lâu mới tới cửa, tựa vào khung gỗ nhìn ra phía ngoài xa, bầu trời trong xanh, những cánh hoa mơ bay đầy sân viện hoàng cung, điểm xuyến giống tuyết bay lá tả.

Đã hai năm trôi qua.

Ta cứ ngẩn ngơ ngắm nhìn khung cảnh rất lâu, tiểu cung nữ Ni Nhi đến dìu ta: “Bạch bà bà, người đi cẩn thận.”

Ta mỉm cười đáp lại một tiếng “ừ”.

Ta để cho nàng ấy dìu mình ra cửa, đi đến nội viện nơi các cung nữ ở, họ đang hầm canh hạt sen với ngân nhĩ, nàng ấy bê chiếc ghế qua, “Người có thể ngồi đây trông lửa.” Ta biết cô bé có ý tốt, không để ta phải làm những công việc nặng nhọc.

Ta cười: “Được rồi, ta cảm ơn.” Giọng nói khàn khàn.

“Không có gì ạ.”

Nàng ấy quay người đi vào phòng trong làm đồ điểm tâm.

Hương thơm của bánh xếp trắng bông theo gió bay qua.

Ta ngẩng đầu lên nhìn, rặng liễu um tùm, từng nhánh cây rủ xuống, tưởng chừng bóng đổ che phủ hết cả sân viện rộng lớn này. Khoảng trời như bị tách đôi, ánh nắng theo vết cắt ngang trời tràn xuống nhân gian, đẹp vô cùng.

Cung nữ A Thỉnh mới vào làm ở cung Hứa chiêu nghi vội vội vàng vàng chạy qua: “Ni Nhi, nương nương bảo cô hầm canh hạt sen với ngân nhĩ cô đã làm chưa vậy?”

“Dạ đã làm rồi ạ.” Ni Nhi đi ra.

“Nhanh lên nào, nương nương muốn mang đến chỗ Hoàng thượng bây giờ.” A Thỉnh thúc giục.

Ta định đứng dậy nhưng Ni Nhi cản lại, nói: “Đừng, để con làm cho.” Nàng ấy lấy vải quấn quanh chỗ tay cầm, đặt bát sứ trắng lên bàn, từ từ đổ canh hạt sen ngân nhĩ ra bát.

Hơi nóng bốc lên mờ mịt.

A Thỉnh đặt bát canh vào khay, rào bước đi.

Không lâu sau, Hứa chiêu nghi dẫn theo A Thỉnh vội vã đi ngang qua sân trước, “Đi nhanh lên nào, ta muốn dâng cái này lên cho Hoàng thượng trước Lâm chiêu nghi...”

Ta cười.

Ni Nhi lại tiến vào.

Ta ngồi trên băng ghế nhỏ ngắm nhìn rặng liễu, bỗng nhiên từ phía xa chậm chậm bay đến một cánh hoa mơ, rơi ngay phía trên mái tóc đã bạc của ta.

Ta với tay nắm lấy, lặng lẽ quan sát.

Ánh mắt ta mơ màng, cánh hoa này trong suốt như nước vậy. Ta ngẩng đầu nhìn, ánh sáng xen qua những cành liễu, có thể trông thấy rõ bầu trời phía xa, thời tiết hôm nay thật đẹp, những cánh hoa mơ đẹp tựa bông tuyết...

Chỉ có bàn tay ta giống như cành củi khô bị đốt đến nỗi không còn nhận rõ hình dạng.

Dù một động tác nâng cánh tay hay chân lên cũng đủ đau nhức, chỉ hít thở thôi mà phổi cũng cảm thấy khó khăn tưởng chừng như đã tắc nghẽn. Giống như ta đang bị nhốt trong lò nung, lửa cháy không ngừng nghỉ, cơ thể lúc nào cũng cảm thấy như bị lột da róc xương vậy, cơ thể ta dần dần dung hòa trái tim đã từng bị đâm xuyên kia của Hoàng thượng...

Người xem tướng y phức phức trắng muốn cướp đi thứ cuối cùng của ta, sức khỏe.

Cả trái tim ta cũng đã đổi cho Hoàng thượng.

Còn trái tim đã bị tổn thương của hắn lại đang nằm trong cơ thể ta, hơi thở của ta lúc nào cũng nặng nhọc, nhưng cảm giác này cũng không tệ chút nào, có những ký ức ngọt ngào và đau khổ. Người xem tướng y phức trắng đã xóa đi toàn bộ ký ức của hắn về ta, hắn bây giờ chẳng còn biết đến người có tên Bạch Ngân trên đời này nữa.

Ta bây giờ chỉ là một lão bà bà hầu hạ hần suốt hai năm qua.

Hậu cung của hần lại có thêm phi tần mới, lại thêm những tiếng khóc của trẻ nhỏ...

Ý xuân rực rỡ đầu canh, hoa lạnh theo gió phủ đầy tóc ai.

Cánh hoa mơ trong tay đã bị gió thổi bay đi mất, ta ngẩng đầu lên nhìn, bầu trời mới đẹp làm sao, nhẹ nhàng mà trong vắt. Khi từng cơn gió thổi qua, ta chợt nhớ lại chuyện xưa, thì ra được ở bên nhau cũng là một điều hạnh phúc.

Chỉ tiếc rằng Hoàng thượng đã quá sai lầm, người thực sự có thể chết vì hần chỉ có tiểu thư, chứ không phải là ta.

Ta cười nhẹ.

Tâm phế lại như bị thiêu đốt, sai cũng có cái hay của sai, ít nhất ta cũng có được ký ức lấp đầy khoảng thời gian này, ký ức là thứ bất diệt.

Ni Nhi ở trong phòng gọi to: “Bà bà, bánh xốp chín rồi.”

Hoàng thượng vẫn thích ăn nhất món bánh này, phải mang đến cho hần mới được. Ta đứng dậy, cơ thể đột nhiên run rẩy, loạng choạng ngồi lại xuống băng ghế, khoảng thời gian hai năm trôi qua, giới hạn của ta cuối cùng cũng đến rồi, cái thân thể tàn tạ này đến lúc phải về với đất thôi.

Được ở bên hần lâu như vậy, thế là đủ lắm rồi...

Ánh mắt càng ngày càng mờ dần, như thể bị phủ lên một lớp nước mắt khiến ta chẳng thể nhìn rõ bất cứ thứ gì. Ta mỉm cười, từng cánh hoa mơ bay qua bức tường hoàng cung. Hoàng thượng đang ở bên kia phê duyệt tấu chương, bầu trời thật đẹp biết bao...

Trong cơn ảo mộng, người có mái tóc trắng bạc phơ cũng dần dần nhắm mắt lại.

Trên chiếc giường ngọc tỏa ra hơi lạnh Dao Trì tiên nữ – người mà hần yêu đang nằm đó.

Trong động tiên khí phủ đầy, không gian tĩnh mịch.

Quân Hoa tiên quân vuốt ve gương mặt của nàng ấy, “Dao nhi, nàng ta là dự niệm trong tim nàng, lãnh đạm mà lại cố chấp. Ta đã dùng trọn mười bốn ngày trời mới có thể siêu độ được nàng ta.” Hần cười nhẹ, áp má mình lên trán người đang say ngủ, cứ như vậy một hồi lâu.

Trong ảo mộng dần dần hiện lên ba nguyên hồn tỏa ra ánh sáng màu vàng lam tím.

Quân Hoa tiên quân chìa tay thu họ vào trong tay áo. Dao Trì tiên nữ bị Tây Sơn thần thú đánh trọng thương, tan tác ba hồn bảy vía, phải thu thập lại rồi tôi luyện cùng một vạn năm tuổi thọ thì Dao Trì tiên nữ mới có thể tỉnh lại.

Màu vàng là Hoàng thượng, cũng là thiên hồn của nàng ấy, trọng tình và nhân hậu.

Màu xanh là Hoàng hậu, cũng là địa hồn của nàng, xinh đẹp và tinh tường.

Màu tím chính là Bạch Ngân, cũng là mệnh hồn của nàng, là dự vọng và chấp niệm nằm sâu trong tim.

Vẫy tay một cái, những ảo mộng hư vô trong tầng mây liền biến mất. Ba hồn thu về, nhưng vẫn còn thiếu bảy vía. Quân Hoa tiên quân trông sang người nằm trên giường vẫn chưa tỉnh, nhìn nàng bằng ánh mắt dịu dàng, “Ta đã thu thập được tám nghìn chín trăm năm tuổi thọ, Dao Nhi, nàng bây giờ mau tỉnh lại đi...”

Ta đột nhiên mở mắt choàng tỉnh dậy.

Phía trước là một sạp hàng trống không, nhìn xung quanh, vẫn là khu phố xá ồn ào huyền ảo, vẫn là người người qua lại tấp nập, ta vẫn là ta, trong tay cầm mớ rau xanh, ngoảnh đầu nhìn lại, bóng một người mặc đồ trắng dần biến mất trong đám đông.

Xung quanh có tiếng người bình luận: “Chuyện kể rằng quân chủ của Ảnh Quốc sau khi thống nhất ba nước đó là...”

Ta về đến nhà.

Mẹ kéo tay ta nói, “Ngân Nhi à, cuối cùng con cũng về rồi, mẹ của A Mộc đã đến nhà chúng ta cầu thân đấy. Con xem, còn mang đến bao nhiêu là sính lễ. Mẹ đã nhận lời rồi, giờ lập tức chọn ngày lành tháng tốt cho hai đứa thành thân...”

Ta nhìn chỗ sính lễ. Thì ra hồng trần loạn thế, cũng chỉ là một giấc mộng dài mà thôi.

Hai tháng sau, tiểu thư được gả cho Trình tướng quân, ta được gả cho A Mộc.

44. Chương 44 End

Ngoại truyện: Chỉ là tình yêu từ một phía

Khoảng thời gian hần đi khỏi thôn cũng là lúc tuyết bắt đầu rơi.

Bông tuyết điểm tuyết trên bình nguyên màu xanh vàng, đẹp vô cùng.

Hần vẫn mặc một bộ quần áo màu trắng, tay cầm ngọc tiêu, tóc và tay áo bị gió thổi hất lên, hần cứ đứng như vậy hồi lâu, cho đến khi tuyết đã phủ đầy màu xanh vàng của bình nguyên, hần mới lên đường đi xa.

Nên nói rõ với mẫu hậu như thế nào đây, nam nhân đã từng nói muốn cùng người sống đến đầu bạc răng long nay đã ở đây cưới vợ sinh con. Người đó giờ đã già nua, con cái cũng trưởng thành cả, làm thế nào nói rõ với mẫu hậu chuyện phụ hoàng dùng miếng ngọc bội của nam nhân kia để uy hiếp mẫu hậu chỉ là lời nói dối vì muốn giữ mẫu hậu bên cạnh?

Hần cứ thế đi bộ từ thôn ra đến nơi phố xá náo nhiệt.

Tuyết rơi đã dày, đặt chân xuống là có thể cảm nhận được cái lạnh buốt ngấm vào da thịt qua cả lớp giày đang đi.

Những tiểu thương cũng lục tục dọn hàng về, tuyết rơi đầy trên con phố lớn, ai ai cũng có người thân đi cùng, sưởi ấm cho nhau và cùng sóng bước. Khi hần dừng chân nhìn, chỉ có thể thấy bầu trời và mặt đất nối liền tạo thành một màn tuyết trắng xóa.

Hần từng trông thấy vẻ thương cảm của mẫu hậu, cũng từng trông thấy vẻ xót xa của phụ hoàng.

Dường như yêu một người là phải chấp nhận chịu đựng tất cả những điều thương cảm và xót xa như thế.

Trên phố loáng cái không còn một bóng người. Ở phía bên cạnh, trong góc khuất cách xa nơi này, hần nhìn thấy có một người xem tướng y phục trắng đang nhắm mắt trầm ngâm suy nghĩ, bình thần tựa như thần băng tuyết.

Hần bỏ ra một nén bạc: “Xem cho ta một quẻ.”

Thực ra, ngay cả bản thân muốn xem quẻ gì, hần cũng chẳng rõ. Chỉ là hần muốn thôi, có lẽ hần chỉ muốn tìm một người để nói chuyện, tìm một người có thể giúp hần biết làm thế nào để toàn vẹn được mọi thứ xung quanh.

Người mặc áo trắng mở mắt nói: “Ta không nhận bạc, chỉ nhận mệnh.”

Hần vẫn nhìn ra phía xa, tuyết nhanh chóng phủ trắng thành trấn này: “Mệnh gì?”

“Mệnh thọ.”

Hần quay sang nhìn, ánh mắt sắc lạnh: “Muốn lấy tuổi thọ làm gì?”

“Cứu người.”

Hần cười nhẹ một chút, bất giác nói: “Vậy người tính xem ta có bao nhiêu năm tuổi thọ?”

Người này nhìn hần một lúc rồi nói: “Sáu mươi mốt năm.”

Thế là ít hay nhiều? Hắn cũng chẳng rõ. Mẫu hậu của hắn mới hơn ba mươi tuổi, vậy mà thần thái giống như đã qua cả trăm năm phù hoa vậy.

“Nhưng ta có thể dùng tuổi thọ đổi lấy thứ gì?”

“Tùy ý người.” Người y phục trắng đáp lại.

Cuối cùng hắn nhìn người kia một cách nghiêm túc: “Có thể đổi lấy một người yêu thương ta không?”

“Có thể.” Người mặc đồ trắng cười nhẹ.

Một người giống như lời mẫu hậu đã nói về định nghĩa tình yêu, “Là người nguyện chết vì ta, ta cũng nguyện chết vì nàng, bên nhau mãi mãi, trọn kiếp không rời.” Cuộc sống trong cung quá cô đơn lạnh lẽo, ai cũng có trách nhiệm của họ, khuôn phép của họ, phụ hoàng đã tiết lộ chuyện muốn truyền ngôi cho hắn, nhưng hắn lại chỉ muốn có một người tri kỷ, có thể đồng hành với mình, cùng mình trải qua những ngày khó khăn gian khổ.

“Được.” Người xem tướng y phục trắng lấy cây kéo ra hỏi: “Người đã quyết định chưa?”

Hắn không biết bản thân nên tin hay không nên tin, chỉ là khi tuyết đã rơi đầy, hắn mặc bộ y phục mỏng tang lạnh lẽo, nhìn những tiểu thư ôm vợ con họ đi ngang qua, hắn sẽ cảm thấy đó là hạnh phúc, niềm hạnh phúc khi được cùng nhau chia ngọt sẻ bùi, đồng cam cộng khổ.

Hắn đáp nhẹ: “Rồi.”

Đi qua thôn, lại là cánh đồng tuyết phủ đầy.

Tuyết rơi quá dữ dội, khiến người ta không thể nhìn rõ ven đường.

Lúc hắn ra khỏi thôn đã mua một chiếc áo khoác lông cáo, màu trắng dày, hắn muốn giúp mình ấm áp hơn.

Nửa đường, thấy có vài tên mặc đồ đen tiến đến muốn lấy mạng của hắn. Hắn đoán chắc là đám người của Thái tử, ngay trước lúc khởi hành hắn đã nhận được tin từ bồ câu đưa thư, Thái tử muốn soán ngôi, đã giam cầm phụ hoàng.

Nhưng hắn vẫn một mình lộ diện, mẫu hậu lâm trọng bệnh đã lâu, hắn muốn hoàn thành ý nguyện cuối cùng của người.

Hắn một thân một mình đánh nhau dưới trời tuyết đổ.

Cơ thể giá băng, trái tim cũng nguội lạnh, nhưng những chiêu thức xuất ra lại cực kỳ nhanh và chuẩn xác, có lẽ là do trái tim hắn quá bình thản. Ba tên thích khách, một tên bị hắn giết chết, một tên bị hắn đả thương, còn một tên thì đã chuẩn mất, nhưng hắn cũng đã bị đâm.

Buộc chặt miệng vết thương lại đi một bước, cuối cùng hắn cũng không thể gắng gượng nổi nữa.

Thứ cuối cùng hắn nhìn thấy trước khi bất tỉnh là bầu trời hoa tuyết rơi đầy, mênh mông rộng lớn.

Sau, dường như hắn nghe giọng ai đó bên cạnh nói: “Tiểu thư, người này chỉ ngất đi thôi.” Hắn cũng không nhớ rõ lúc ấy mình có mở mắt hay không, nhưng chắc chắn có một bóng người mơ hồ, ánh mắt nhìn hắn vẻ yên bình.

Sau nữa, khi hắn đã hoàn toàn tỉnh lại, bèn nhìn thấy một cô nương đẹp tựa tiên trên trời, nụ cười của nàng như ánh nắng sớm mai: “Chàng nằm bất tỉnh bên đường, là ta đã cứu chàng.”

Hắn chẳng thể phân biệt rõ rốt cuộc ai là ai, giọng nói của người con gái này thật dịu dàng, ánh mắt của nàng tựa như hồ nước êm đềm, nhưng hắn lại không cảm nhận được chút gì bóng dáng của người nhìn hắn bằng ánh mắt yên bình khi trước...

Và rồi, hắn đã tìm thấy nàng, là một a hoàn, tên gọi Tiểu Ngân.

Nàng rút rờ nắp sau cánh cửa, lúc được giao việc bưng cơm đến cho hắn chân đi còn khập khiễng, khi đó hắn cảm thấy nàng thật đáng yêu, hắn rất thích đôi mắt của nàng, rất yên bình, không chút gợn sóng.

Cuối cùng hắn cũng biết được, vị tiểu thư đó là mỹ nhân nổi tiếng Hòa Thành tên Mộ Thiên Âm.

Hắn không muốn gặp người Mộ gia, vì đương kim Hoàng hậu là người họ Mộ, luôn khó chịu với hắn và mẫu thân hắn. Vết thương vẫn chưa lành hẳn, hắn liền một mình rời đi.

Hắn đánh xa ngựa chạy thật xa thật xa, hắn muốn nhanh chóng về đến Hòa Thành.

Trên đường đi lại gặp phải hai tên cường đạo, nghe thấy bọn chúng nhắc đã sớm có hai tên mai phục bên đường, hắn nhớ lúc này mình vừa đi qua đó nhưng không gặp bọn chúng. Hắn nghĩ đến tiểu thư và a hoàn kia, thậm chí lúc ngồi trên ngựa hắn còn nghe được cả tiếng bánh xe lăn đều phía sau.

Hắn không dám chắc liệu họ có đuổi kịp đến chỗ hắn không? Hay là, hắn có nên quay lại?

Cuối cùng hắn vẫn dừng xe, quay đầu ngựa trở về chỗ họ.

Trên nền tuyết chỉ có thi thể của những binh sĩ đánh xe, dấu bánh xe, và dấu chân người.

Đó là dấu chân của ba người, trong đó một người có dấu chân lớn và sâu, hai người có dấu chân nhỏ và nông, hắn biết họ đã bị bắt đi. Hắn men theo những dấu chân đó, bắt gặp đúng lúc gã đàn ông to lớn kia đang định làm nhục Mộ tiểu thư.

Hắn cứu được nàng, nhưng hắn cũng đang bị thương, không thể gắng gượng thêm nữa.

Sau khi giết hết mấy gã kia, hắn lại gục xuống một lần nữa. Nhìn thấy vị tiểu thư sốt sắng lau mồ hôi ình, ánh mắt lo lắng, hắn đoán lẽ nào người mà người mặc y phục trắng đó nói chính là nàng ấy? Miệng hắn khát khô, hắn muốn uống nước, nhưng hắn không thốt nên lời. Tiểu thư không hiểu, nhưng trong chớp mắt, a hoàn kia liền mang ấm nước lại. Hắn yếu ớt liếc nhìn nàng, vẫn là đôi mắt yên bình ấy, nhưng hắn cảm thấy nàng có thể nhìn thấu tâm can hắn.

Nàng ấm áp và bao dung như thế.

Sau khi tỉnh, hắn lại quay về Lịch Thành. Gặp Mộ Thiếu Bạch, hắn đã nắm được một số thông tin.

Hóa ra Mộ gia đã có tranh chấp nội bộ từ lâu, chia thành hai phe, Nam – Bắc Mộ, mỗi bên có một dòng họ riêng. Nam Mộ – phe bên Mộ Thiếu Bạch là bên ủng hộ hắn, bọn họ đã đạt được thỏa thuận.

Đồng thời, hắn cũng đã gặp Trình Hào, ánh nhìn của hắn lúc nào cũng hướng về Mộ Thiên Âm.

Hắn cảm thấy Mộ Thiên Âm đẹp đến rung động lòng người, nhưng với hắn, ngắm Mộ Thiên Âm chỉ như ngắm trăng thanh gió mát, là nhã hứng đời thường, không phải là sự xúc động hồi hộp, lại thêm Trình Hạo vẫn còn đó, hắn không thích tranh cướp thứ của người khác.

Lúc hắn về đến Hòa Thành, Thái tử đã động thủ rồi.

Hắn vào cung thăm mẫu hậu, hơi thở của bà giờ đã mong manh cận kề cái chết, chỉ đợi câu trả lời của hắn nữa thôi. Hắn đã nói dối, hắn nói với mẫu hậu, người nằm đó rơi xuống nước, đã chết rồi.

Nét mặt mẫu hậu bỗng tối sầm.

Hắn biết mình nói vậy, mẫu hậu sẽ hận phụ hoàng. Phụ hoàng nói với mẫu hậu rằng nếu không muốn người đó chết trong tay ông, thì bà phải ở bên ông, cả đời phụ hoàng luôn muốn ép buộc bà. Nhưng hắn thà để mẫu hậu hận phụ hoàng chứ không muốn bà đau lòng thất vọng khi biết người kia đã rời bỏ mình vì tham sống sợ chết.

Nhưng bà lại nói với hắn, thực ra bao nhiêu năm qua, người mà mẫu hậu yêu không còn là vị Trạng Nguyên năm đó nữa rồi, mà là phụ hoàng. Chỉ vì bà quá buồn bực, chỉ vì bà căm ghét việc phụ hoàng giết người, vì bà cũng không bằng lòng với cuộc sống chung chồng chôn hậu cung, nên bà từ đầu đến cuối không hề thể hiện tình yêu với phụ hoàng mà thôi.

Hắn hết sức kinh ngạc, nhưng chưa kịp nói ra sự thật thì bà đã trút hơi thở cuối cùng.

Lần đầu tiên, hắn nhìn thấy phụ hoàng nhỏ lệ, phụ hoàng cứ ôm lấy thi thể mẫu hậu không buông suốt ba ngày trời. Cuối cùng, phụ hoàng bệnh nặng qua đời. Từ đầu đến cuối ông không hề biết rằng, thực ra người mà mẫu hậu yêu chính là mình, chỉ là vì hận mà không cho người mình yêu được yêu mình thôi.

Hắn bắt đầu không hiểu tình cảm là gì, yêu thương là gì, mà có thể làm cho phụ hoàng vốn tính hung bạo nguyện theo đuổi mẫu hậu đến cùng.

Hòa Thành khi đó không còn tuyết giăng kín trời như Lịch Thành, mà đã chuyển sang tiết xuân tươi đẹp tháng hai.

Hành động của Thái tử đã ngày càng rõ rệt, Cửu Hoàng tử cần sự trợ giúp từ thế lực của Mộ gia, thế là hắn phải lấy Mộ Thiên Âm, hắn biết con người ta luôn cần biết thỏa hiệp, cần biết hi sinh.

Nhưng hắn không ngờ rằng mình sẽ gặp lại nàng.

Lần gặp ấy chính tại lầu xanh.

Nàng đã trở thành tì nữ cho các cô nương trong thanh lâu này.

Giờ hắn mới biết, thì ra tảng đá phản nghịch mà mình và Mộ thiếu gia cùng đặt ở đó đã hại chết cả nhà nàng ấy, nhưng nàng thoát ra được. Nhưng lúc hắn muốn giúp nàng chuộc thân, nàng ấy đã bỏ trốn rồi.

Nàng đã giết một người, một khách làng chơi.

Hắn không biết một nữ nhi như nàng làm thế nào để vượt qua nỗi đau mất người thân, những ngày tháng bị kẻ khác lừa gạt làm nhục, hoàn cảnh khốn cùng đến mức nào đã ép nàng phải giết người cơ chứ?

Vụ việc khách làng chơi kia hắn đã che đậy giúp nàng, sau đó, nàng lại xuất hiện trong phủ của hắn.

Hắn điều tra ra nàng được Tùy An Đường cứu giúp, trong Tùy An Đường cũng có người của hắn. Hắn được biết, người có tên Dương Lâm đã cứu nàng chỉ do nhất thời hứng thú, chứ không hề chăm sóc cho nàng, bằng không nàng đã chẳng rơi vào chốn thanh lâu, rồi lại vào phủ của hắn.

Những mật tin mà nàng nhờ người chuyển hộ, hắn đều đã đọc được. Buồn cười thật, đến chữ nàng còn không biết viết, nàng chỉ kể mỗi ngày hắn ăn những gì, khi nào thì ra ngoài phủ, mấy giờ thì đi ngủ, hóa ra cái mà nàng muốn chỉ là một nơi mà nàng có thể yên phận sống mà thôi.

Vì thế, hắn không quan tâm chuyện nàng là nội gián, dẫu sao hắn cũng mắc nợ nàng.

Mộ Thiên Âm thực ra rất thích hợp để trở thành Vương phi, nàng dịu dàng lương thiện, độ lượng thanh tao, hai người chung sống với nhau sẽ rất vui vẻ. Là niềm vui như ngắm hoa nở, như nhìn nước chảy, là vẻ đẹp của sự êm đềm, nhưng hắn luôn cảm thấy trái tim mình còn thiếu thứ gì đó.

Thiếu thứ gì ư, hắn cũng không rõ.

Mãi đến sau khi đã chung sống với nàng được một thời gian, hắn mới biết mình thiếu thứ gì, đó là niềm hạnh phúc xuất phát từ tận đáy lòng, là cảm xúc mãnh liệt và hồi hộp.

Hắn bắt đầu yêu nụ cười của nàng, lúc nào cũng muốn ngắm nụ cười ấy, hắn thích đôi mắt của nàng lúc nàng nhìn hắn, thích cả món điểm tâm nàng làm, thích ngữ khí hơi lên giọng của nàng khi nói, thích cả lời của nàng khi nàng nghe hắn thối sáo. Bên cạnh hắn có rất nhiều nữ nhân tài hoa xuất chúng, nhưng duy chỉ có một người không am hiểu âm luật như nàng là nghe hiểu được tiếng tiêu của hắn.

Nàng lúc nào cũng có thể lập tức thấu tỏ trái tim hắn, hình ảnh nàng cứ từ từ khắc sâu trong lòng hắn.

Sau này, hắn thật không ngờ rằng nàng lại là người có thể bất chấp mạng sống của mình để cứu hắn. Ngay lúc người mặc đồ đen đó toan giương đao lên, nàng đã dám dang rộng hai tay chắn trước mặt để bảo vệ cho hắn, nàng dũng cảm và can trường vậy đó.

Trên thế gian này chỉ có hai người đã từng bất chấp sinh mạng để cứu hắn, một là Hà chiêu nghi, người còn lại là nàng.

Ngay khoảnh khắc đó, hắn đã biết rõ nỗi sợ hãi trong lòng.

Lúc ở trong sơn động, một ngày một đêm chỉ có hai người họ bên nhau.

Hắn thích cuộc sống vui vẻ và êm đềm, lúc hắn té nước vào nàng, nhìn thấy nụ cười của nàng là hắn đã hiểu lòng mình ra sao. Hắn với nàng đều giống nhau, trong thâm tâm đều thích sống những ngày tháng bình dị

mà hạnh phúc, không phân địa vị hay danh phận, không cần ai phải gọi là Vương gia, không cần ai phải hành lễ với hắn, chỉ cần có hai người họ là đủ.

Khi đó, hắn đã không còn phụ mẫu, chẳng còn người thân ủng hộ, hắn phải dựa vào thế lực của người khác để lật đổ chính huynh trưởng của mình.

Còn nàng, đã không biết bao lần phải trải qua gian khổ, bị tịch biên gia sản, chịu sự uy hiếp của Tùy An Đường, trên đời này nàng chỉ có một thân một mình.

Hắn thấy hắn và nàng đều là “Chân trời lưu lạc khách tha hương”, cùng đến nhân gian này để an ủi cho đôi phương.

Đêm tân hôn, nàng dám to gan ngồi lên người hắn.

Nhưng hắn lại cảm thấy cực kỳ hạnh phúc.

Đêm đó hắn nhìn vào đôi mắt nàng, trong đó lấp lánh thứ ánh sáng rực rỡ, và có cả hình bóng của chính hắn.

Hắn biết, hắn đã tìm được người đó rồi.

Nhưng sau đó dường như mọi việc có chút kỳ lạ.

Sau một khoảng thời gian thành thân với nàng, trước mặt hắn, nàng vẫn vui vẻ hoạt bát, nhưng lại có điều gì đó mờ ám trong cách đối đãi của nàng với mọi người trong phủ. Đặc biệt là khi Trương quý phi đánh chết A Mộc, hắn về đến phủ thì cũng đã muộn.

Nàng vẫn ôm lấy hắn khóc nức nở, nhưng hắn cảm thấy tiếng khóc của nàng không phải là thật lòng.

Lúc nàng khóc lại lặng lẽ nắm chặt bàn tay.

Hắn biết, là do hắn không bảo vệ nàng được chu đáo, là hắn khiến cho nàng phải trải qua quá nhiều việc đau lòng, là hắn khiến nàng phải chịu đựng bao gian khổ. Hắn rất muốn nói với nàng, nhưng hắn lại sợ, nếu như nàng biết được chuyện cả nhà mình chỉ vì mưu đồ của hắn mà phải chết, thì liệu nàng có tha thứ cho hắn hay không?

Vì vậy cuối cùng hắn đã chọn cách im lặng.

Hắn trao quyền lực cho nàng, đưa nàng lên ngang hàng với hai vị Trắc phi, đến khi về phủ của hắn, tất cả bọn tai mắt đều bị thanh trừ sạch bong, bây giờ nàng không cần phải chịu sự uy hiếp của Tùy An Đường, thậm chí cũng không cần phải chịu áp lực từ bất cứ ai.

Hắn cho rằng làm như vậy nàng mới có thể sống một cách tự do tự tại.

Mãi cho đến lễ thành thân của Mộ Thiếu Bạch, khi hắn đã chén choáng men say, bắt gặp nàng đang đứng một mình ở hòn non bộ, ánh mắt hướng về phía Mộ Thiếu Bạch đang mặc hỉ phục, hắn chợt nhận ra, hắn chưa bao giờ trông thấy ánh mắt này của nàng.

Lúc đó hắn nghĩ, có lẽ mình đã làm sai một chuyện... nàng chưa chắc đã thực sự yêu hắn.

Từ nhỏ nàng đã ở Mộ phủ, lớn lên cùng Mộ Thiếu Bạch, mối quan hệ với Mộ Thiên Âm cũng không phải là bình thường, hồi còn ở Lịch Thành, hắn cũng nghe thấy Mộ Thiên Âm vì nàng mà cầu xin. Nhưng lúc này, nàng thật sự đã vì bản thân mình mà bất hòa với Mộ Thiên Âm ư?

Hắn đăng cơ, còn nàng mất đi đứa con trong bụng.

Đến bây giờ hắn mới biết, hóa ra tất cả chỉ là giả tạo. Nàng không hề yêu hắn thật lòng, cũng như việc rất nhiều người giả chồng cho nữ nhi luôn muốn giả luôn cả nữ nhi của vợ bé hay một số bà con thân thích có địa vị thấp để chắc chắn nữ nhi nhà mình luôn được sủng ái.

Nàng cũng không phải thực sự xích mích với Mộ Thiên Âm, chỉ là nàng đang giúp tiểu thư, thiếu gia của nàng.

Hắn nhớ hồi đó nàng sẩy thai, rõ ràng chứng cứ bề ngoài là Hoàng hậu hãm hại, nhưng trông nàng chẳng hề đau lòng một chút nào, mà còn nói đỡ cho Hoàng hậu. Còn sau khi phu nhân của Mộ Thiếu Bạch mang thai, nàng lại khiến nàng ta sẩy thai.

Hắn không tin một người vừa mới bị sẩy thai vì Cốt Đột, chỉ mới ba, bốn tháng mà đã quên mất mùi hương của nó. Hắn không tin, hắn không thể tin. Đặc biệt là khi nghe thấy cuộc đối thoại đầy phần nộ của nàng và Mộ Thiếu Bạch bên ngoài Phụng Nhiên Cung, hắn càng hiểu rõ, người mà nàng thực lòng yêu thương là Mộ Thiếu Bạch, thậm chí còn vì Mộ Thiếu Bạch mà chấp nhận lấy hắn để giúp đỡ uội muội của hắn ta.

Bởi vậy nên ngay cả đứa con của hai người nàng cũng chẳng bận tâm.

Thế là, hắn bắt đầu tỏ ra lạnh nhạt với nàng, bắt đầu hạn chế bản thân lui đến chỗ nàng, nhưng hắn không tài nào có thể ngăn mình thôi nhớ nhung nàng.

Khi đó, hắn bắt đầu nạp thêm rất nhiều phi tần mới, có Bảo tần ngây thơ hồn nhiên, Lan tần lại dịu dàng đúng mực, thậm chí còn có Châu quý phi tinh thông sử sách, am hiểu những thứ đồ chơi phương Tây kỳ lạ hiếm thấy.

Hắn thừa nhận khi ở cùng với bọn họ, hắn cũng cảm thấy vui, nhưng chỉ là vui mà thôi, giống như khi nghe thấy một câu chuyện buồn cười thì mình sẽ cười. Hắn không thể tìm được cảm giác ấm áp khi ở bên cạnh người khác.

Chỉ có bên cạnh nàng hắn mới thấy thoải mái thực sự.

Đúng vậy, là sự thoải mái khi được mở rộng lòng mình với nàng.

Hắn mong nàng sẽ hiểu hết tất cả những gì thuộc về hắn.

Nhưng từ trước đến nay nàng chưa bao giờ chủ động đến tìm hắn trước, còn hắn luôn bận rộn việc triều chính tới nỗi sức cùng lực kiệt. Thử hắn cần chỉ là một người hiểu hắn, ở bên cạnh hắn, một người có thể xoa dịu hắn mà thôi. Nhưng cuối cùng sự dối trá của nàng đã khiến hắn hoàn toàn phần nộ, nàng lại biến thành kẻ như vậy sao, lúc nào cũng ẩn chứa mưu mô thâm sâu, miệng lưỡi xảo hoạt, lại còn đem đứa con đã mất của hai người ra để lừa hắn.

Hắn chỉ cảm thấy toàn thân ớn lạnh, thì ra dáng vẻ của nàng trước kia đều là giả tạo hết, chỉ để lừa dối chiếm lấy lòng tin của hắn.

Tất cả chẳng qua là một lời nói dối vì quyền lực mà thôi.

Hắn giam nàng vào lãnh cung.

Hắn là một hoàng đế, hắn không cần phải canh cánh trong lòng hay rối loạn tinh thần vì bất cứ người nào, cũng không phải buồn lòng vì ai đó.

Khoảng thời gian ấy, hắn đã sủng ái rất nhiều cung phi.

Sau khi nàng mắc bệnh đậu mùa, hắn mới lại lần nữa hay tin của nàng.

Hắn lo lắng cho sự an nguy của nàng, khi hắn đến lãnh cung, gian phòng nàng ở đã bị đóng kín, hắn lệnh cho người dưới mở cửa phòng ra. Nhưng Mộ Thái hậu xuất hiện, bà ta không cho phép hắn làm như vậy.

Đậu mùa là loại bệnh truyền nhiễm nghiêm trọng, không thể xem nhẹ.

Hắn và Mộ Thái hậu làm căng với nhau khá lâu, thậm chí cả đám thái y cùng với thái giám đều quỳ xuống về phe Thái hậu, hắn cũng bất lực rồi.

Bệnh đậu mùa quá đáng sợ. Thân làm một vị hoàng đế mà hắn không thể bảo vệ cho nữ nhân mà mình yêu thương, nỗi khổ tâm ấy nào ai có thể hiểu được, nếu như lúc đó hắn biết nàng có thể sẽ chết, hắn tuyệt đối sẽ không nhốt nàng vào lãnh cung.

Hắn hối hận rồi.

Người mặc y phục trắng lại xuất hiện, hắn đã dùng mười năm tuổi thọ để đổi lấy cuộc sống cho nàng, đổi lấy sự hồi tâm chuyển ý của nàng.

Người mặc y phục trắng nói, hắn ta không thể thay đổi lòng người, chỉ có thể ban cho họ cơ hội mà thôi.

Hắn thâm nghĩ, như vậy là quá đủ rồi.

Hắn chỉ hi vọng còn có thêm thời gian, biết đâu nàng sẽ yêu hắn.

Ngày hôm sau, hắn cũng đã nhiễm bệnh đậu mùa.

Là nàng đã cứu hắn.

Hắn đã uống máu của nàng, hắn rất vui, nàng được sống rồi, nàng vẫn còn tình cảm với hắn, tuy rằng thứ tình cảm này chưa hẳn đã giống với tình cảm nàng dành cho Mộ Thiếu Bạch. Nhưng hắn có niềm tin, hắn bằng lòng chờ đợi.

Hắn sủng ái nàng, ban cho nàng danh phận, cho nàng địa vị, nguyện cho nàng tất cả.

Nhưng hắn phát hiện mình càng ngày càng không thể nhận ra con người nàng nữa rồi.

Cuộc sống trong lãnh cung dường như đã biến nàng thành một con người khác.

Hắn muốn dùng tình yêu của mình biến nàng trở lại như xưa.

Khoảng thời gian đó, trong và ngoài cung đều xảy ra quá nhiều việc. Những hành động khác thường của các thân vương, việc chia bè kết phái trong triều, việc các phi tần bị sẩy thai.

Hắn vẫn luôn đợi nàng nói thật với hắn.

Hắn vẫn luôn muốn mình hoàn toàn tin tưởng nàng, nhưng nàng không thể khiến hắn tin tưởng. Tất cả mọi việc nàng đều tự mình xoay sở, thậm chí ngay trước mặt hắn cũng giả vờ, âm ỉ cho qua chuyện. Cho đến tận khi hắn trông thấy cảnh nàng kéo tay áo của Mộ Thiếu Bạch ở ngoài cung Hoàng hậu.

Cuối cùng hắn không thể nhẫn nại thêm nữa.

Hắn không ngốc nghếch đến thế, cũng không dễ bị lừa gạt đến vậy, chỉ là hắn sẵn lòng tin tưởng tất cả mọi điều nàng nói với mình.

Hắn không muốn bản thân lại giẫm lên vết xe đổ của phụ hoàng và mẫu hậu, hắn đã thể hiện tình cảm của mình với nàng một cách hết sức rõ ràng.

Nhưng nàng lại làm hắn quá thất vọng.

Hắn phê duyệt tấu chương mong bản thân lấy lại được sự bình tĩnh, nhưng bất luận hắn làm thế nào cũng không thể giảm đi lửa giận trong lòng. Song, ngay khi biết rằng hắn giận nàng, nàng đã đứng ngoài cung dưới ánh mặt trời nắng gắt cả ngày trời, lại khiến hắn không đành lòng.

Cuối cùng nàng đã nắm được linh hồn và cả sinh mạng của hắn.

Bên nhau mãi mãi, trọn kiếp không rời.

Đây là lời mà hắn từng hứa.

Hắn quyết định làm hòa với nàng.

Sau khi sự việc của Hà Tịnh Đan bị bại lộ.

Hà An dâng thư yêu cầu hắn xử tử Hà Tịnh Đan để bảo vệ danh dự của hoàng thất, hắn cũng đoán ra việc này là do nàng đứng sau sai khiến. Nhưng nàng lại viện cớ thông dâm để xử tử Hà Tịnh Đan.

Nhưng nàng không hề biết, Hà Tịnh Đan sinh ra đã là một thạch nữ.

Nàng ấy không đời nào có thể thông dâm với kẻ khác được.

Hà Tịnh Đan thất cổ tự vẫn, hắn ai táng theo lễ nghi của các phi tần. Hắn biết rõ, nàng ấy vì hắn mà phải chết. Hắn vẫn nhớ như in cái ngày tuyết bay đầy trời kia, Hà Tịnh Đan cũng đã từng nắm lấy bàn tay hắn, cùng với hắn đồng cam cộng khổ. Hắn cũng hiểu tấm lòng của nàng ấy đối với mình, tiếc rằng nàng ấy lại là muội muội của hắn.

Đó là kết quả của một đêm cuồng loạn sau khi phụ hoàng uống say đã lui tới cung của mẫu hậu, thậm chí còn có sự hiện diện của bà.

Chỉ vì phụ hoàng muốn có được tình yêu của mẫu hậu, nhưng mẫu hậu lại không chịu trao cho phụ hoàng.

Tại sao trên thế gian này con người ta chẳng thể có được thứ mình hằng ước ao, yêu cũng không thể sao? Mẫu hậu là vì bản khoăn, vì lo sợ, nên đã cự tuyệt, còn hấn sẵn lòng thật tâm tin tưởng nàng tất cả, coi nàng là duy nhất trên đời, nhưng tại sao cho dù hấn đã trao nàng tấm lòng mình, nàng cũng chẳng hề đáp lại?

Sau khi Ngự y kiểm tra thấy trong người hấn có độc, đó là lần đầu tiên hấn cảm thấy cực kỳ thất vọng về nàng.

Trong trái tim nàng rốt cuộc chứa thứ gì đây?

Không còn tình yêu, không còn thù hận, hấn cũng chẳng thể nào biết trong tim nàng có những gì.

Nàng ngày càng trở nên xa lạ với hấn.

Xa lạ đến mức muốn hạ độc hại hấn, nàng đã nhẫn tâm lạnh lùng đến cùng cực rồi.

Mộ Thiếu Bạch đề nghị tương kế tựu kế, hấn đã đồng ý. Đêm đó một mình hấn ngồi trong cung vắng lặng ngấm trăng sáng suốt cả đêm, Ngân Nguyệt[1], một cái tên thật đẹp, một khung cảnh mê hồn, mặc dù hấn thân là thiên tử, cũng chẳng bao giờ có thể chạm tới vẻ đẹp đó.

[1] Ngân Nguyệt: tức ánh trăng màu bạc, có chữ “Ngân” trùng tên với nữ chính Bạch Ngân.

Hấn vẫn ngày ngày lui tới chỗ nàng.

Vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng hấn biết tình cảm giữa hai người không thể nào quay lại như ban đầu nữa rồi, ngay cả hấn cũng không biết vì sao lại ra nông nỗi này.

Đêm đó, hấn giả vờ ngủ say, biết nàng đang lén lút xem trộm tấu chương của mình, hấn chần chừ mất một lúc lâu, cuối cùng cũng vẫn đứng dậy hỏi: “Nàng đang làm gì vậy?”

Nàng bắt đầu hoảng hốt lo sợ, sau đó lập tức đáp: “Thần thiếp đang giúp Hoàng thượng sắp xếp lại tấu chương.”

Hấn cảm thấy thật thất vọng với phản ứng vừa rồi của nàng, nàng quá điềm tĩnh, nụ cười thản nhiên kia chẳng khác nào nụ cười của một người xa lạ, như thể hấn là mối nguy hiểm đối với nàng vậy. Ánh mắt nàng nhìn chiếc bút đỏ kia, hấn vẫn còn nhớ rất rõ. Nó giống hệt ánh mắt của Mộ Thái hậu.

Là dã tâm, là dục vọng.

Hấn giả vờ lâm bệnh phải nằm tĩnh dưỡng trên giường một năm rưỡi.

Khi đó, nàng đã dần dần thu tóm triều chính trong ngoài, mỗi ngày nàng cũng chỉ tới thăm hấn một lần rồi lại rời đi ngay.

Phu thê ân ái mười mấy năm, dẫu sao cũng có chút tình cảm gọi là.

Vào cái đêm hấn cùng với Mộ Thiếu Bạch bàn bạc về chuyện trong triều, Mộ Thiếu Bạch hỏi hấn, có phải hấn vẫn còn thương hại nàng, hấn im lặng không trả lời. Mộ Thiếu Bạch thu dọn tấu sớ, lúc rời đi có nói: “Thân là quân vương, điều lớn nhất không thể chấp nhận được đó là sự do dự thiếu quyết đoán.”

Hấn cũng biết bản thân là một kẻ thất bại.

Bất kể là trên cương vị hoàng đế hay cương vị người chồng, thậm chí là một người đàn ông, hấn đều là kẻ thất bại.

Hấn nhớ cả những điểm tốt đẹp của nàng, đã từng mang đến thứ ánh sáng lấp lánh cho sinh mạng của hấn, vậy nên hấn thật lòng không nỡ làm tổn thương nàng, vì chút ánh sáng đó mà hấn đã bao dung tha thứ ọi lỗi lầm của nàng. Hấn dần dần cũng hiểu rõ được cảm nhận của phụ hoàng trước đây.

Cho dù mẫu hậu luôn thờ ơ lạnh nhạt với phụ hoàng, cho dù mẫu hậu cả năm chẳng nói với phụ hoàng một câu, phụ hoàng chỉ cần được nhìn thấy mẫu hậu vẫn vui vẻ, thậm chí chỉ vì sự dịu dàng bất ngờ của mẫu hậu mà vui sướng tột cùng.

Bởi vậy phụ hoàng mới luôn luôn nghiêm khắc trừng phạt hần, chẳng qua chỉ vì muốn thu hút sự chú ý của mẫu hậu mà thôi.

Thật đáng buồn biết bao.

Chớp mắt lại thêm một năm tuyết giăng kín trời, Hòa Thành cũng đã rất lâu rồi không có tuyết rơi.

Nàng lại đến thăm hần.

Nàng cũng rất cô đơn, hần đã biết điều đó, tuy nàng đã ngồi ở trên cao, nhưng lòng nàng vẫn chất chứa muộn phiền cùng hoang mang bối rối, không biết phải làm sao. Trên cao kia lạnh buốt, chịu sao nổi giá băng, điều này ai có thể hiểu rõ hơn nàng?

Nàng ngả đầu vào lồng ngực hần.

Hai người họ trên thế giới này đều lẻ loi cô độc như nhau, nhưng lại chưa từng cùng nhau chia sẻ ngọt.

Khi đó hần nghĩ, có lẽ đây là sai lầm lớn nhất trong đời hần, hần đã dung túng nàng quá nhiều. Hần cũng thừa nhận bản thân vốn không đủ khả năng bảo vệ người mà mình yêu thương, nên mới khiến nàng ngày càng lún sâu vào trong vũng bùn.

Hần vẫn sẵn lòng cho nàng thêm một cơ hội nữa.

Nhưng nàng lại không cần.

Ngay cả giọng nói sao mà xa lạ đến vậy: “Hoàng thượng, người muốn giết thần thiếp sao?”

Không, xưa nay hần chưa bao giờ từng nghĩ đến việc giết nàng.

Đôi lúc, hần cảm thấy đời người thật tàn nhẫn.

Sai một li đi một dặm, vào thời khắc quan trọng, chỉ cần bước thêm một bước, kiếp này của ta sẽ vĩnh viễn không còn đường lui nữa.

Khoảng thời gian mười hai năm, hần đã từ một hoàng tử bất tỉnh trên nền tuyết trở thành người thống trị thiên hạ Đại Hòa, cuối cùng làm sạch tất cả trong ngoài triều đường, diệt trừ tận gốc rễ mọi thế lực chống lại hần. Còn nàng từ một a hoàn nay đã trở thành Hoàng Thái hậu của thiên hạ Đại Hòa, là nữ nhân đầu tiên dám đề ra việc buông rèm nhiếp chính.

Tại sao mà họ từng có chung xuất phát điểm, nay càng bước càng xa nhau?

Chỉ mới hơn mười năm mà giống như đã trải qua cả kiếp người, trái tim hần đã thật sự già cỗi rồi.

Người mặc y phục trắng lại một lần nữa xuất hiện, Thái tử cũng đã lớn, hần đã có thể dùng mười năm cuối cùng của đời mình để trao đổi, để nàng một lần nữa trở về là Bạch Ngân vui vẻ của ngày trước. Là hần đã đưa nàng vào chốn hậu cung thâm hiểm, là lỗi của hần, tất cả là lỗi của hần.

Nàng đã mất đi ký ức, nụ cười của nàng lại thuần khiết như xưa.

Hần rất vui.

Trên đường đến Mộ phủ hần lúc nào cũng nắm lấy tay nàng, hần biết nàng là thật, nàng có thể làm lại cuộc đời.

Hần chỉ muốn quý trọng những ngày tháng không dễ gì có được này, khi lưỡi dao của nàng đâm tới, hần hoàn toàn có thể tránh được, nhưng hần lại giương mắt nhìn nàng. Hần không tin.

Nhưng ông trời đã cho hần đáp án.

Lưỡi dao sắc nhọn đâm xuyên tâm can, đau đớn làm sao.

Hắn hỏi nàng, lẽ nào nàng ở bên cạnh hắn lâu như vậy, chung quy cũng là vì hận hắn, nàng chưa bao giờ từng yêu hắn ư?

“Chưa từng!”

Những cánh hoa đào tung bay theo gió, hắn dường như lại quay trở về khoảng thời gian từ khi đi khỏi thôn trang, những bông tuyết trắng rơi xuống phủ kín cả bình nguyên. Hắn mặc bộ y phục mỏng tang lạnh lẽo, tay cầm ngọc tiêu băng giá, nhìn về con đường mịt mù phía trước.

Yêu là gì?

Yêu một người nhất định phải chịu đựng nhiều như vậy sao?

Đến khoảnh khắc này hắn mới hiểu rõ, thì ra từ đầu đến cuối chỉ là hắn yêu đơn phương, thì ra, từ đầu đến cuối, chỉ một mình hắn “bên nhau mãi mãi, trọn kiếp không rời”.

Thì ra...

Cuối cùng hắn khép chặt đôi mắt.

Một giọt đắng chát lặng lẽ tuôn rơi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tra-ta-kiem-nay>